

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*How much
temptation
can a
Highlander
resist?*

If You Desire

USA Today Bestselling Author

KRESLEY
COLE

*Author of
If You Dare*

BOOK 2
SECOND IN THE MACCARRICK
BROTHERS TRILOGY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

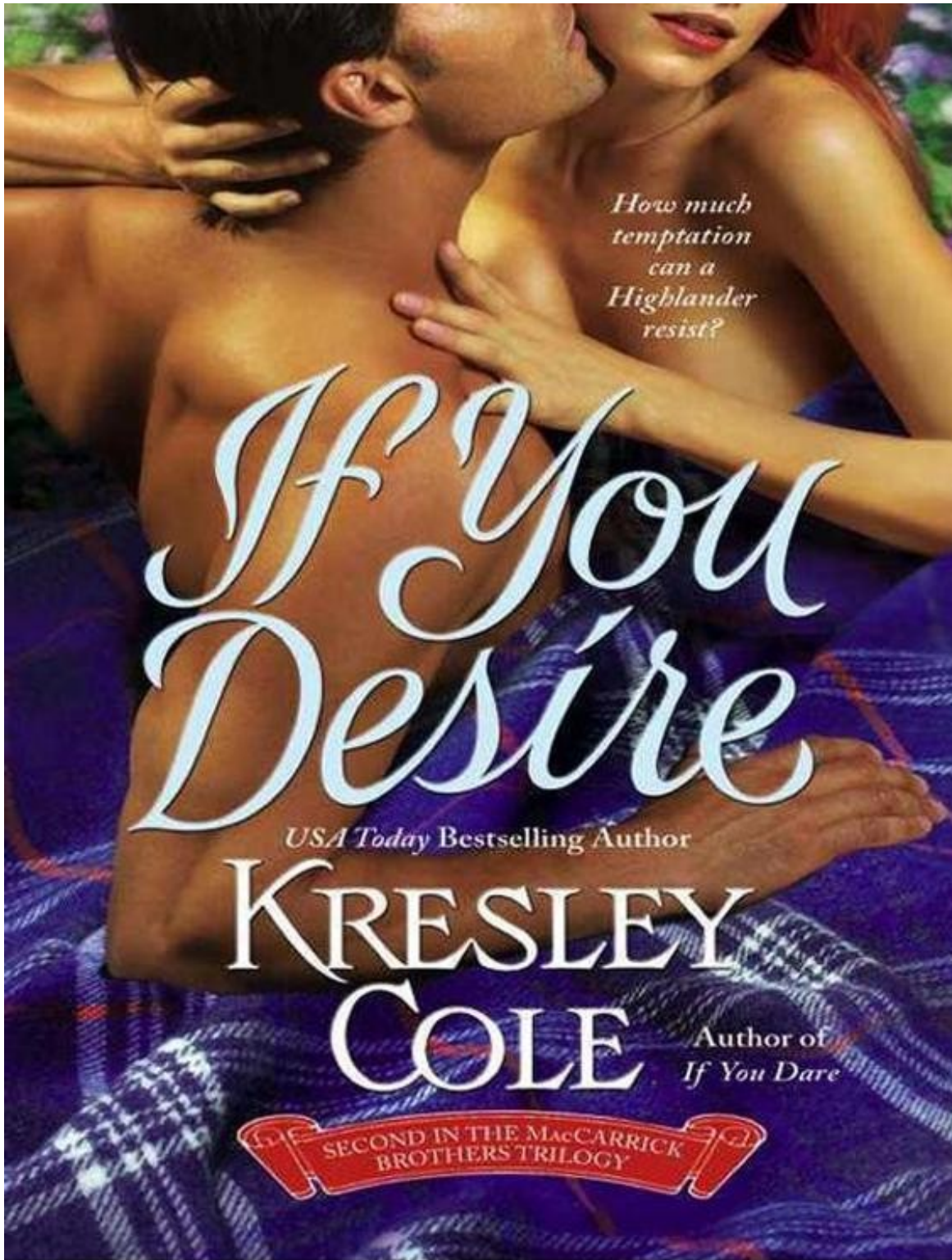
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**"Hugh?" diye mırıldandı şaşkınlıkla.
"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"**

"Aklımda bir şey var," dedi, onu yatağına yatırdı ve aşağıya doğru takip etti. Kızın üzerine eğildiğinde, karanlık ve aç bakışları kızın üzerinde gezindi ve sesi kısıldı. "Görmem gereken bir şey var."

Acı çeken bir adam gibi görünerek kararsız elini ağzına götürdü. Vücudu gerginlikle titriyor gibiydi. Kaşlarını çatarak avuçlarını adamın yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı ama adam bu hafif dokunuşta bile inledi ve ürperdi. Burada neler oluyordu?

Okuduğu tüm kitaplara, kuzenlerinden duyduklarına ve Londra'da öğrendiklerine rağmen, bir adamın böyle davrandığını hiç hayal etmemişti - arzudan ölmek üzereymiş gibi, zar zor konuşabilecek ve dokunulmaya zar zor dayanabilecek kadar büyük bir ihtiyaçla acı çekiyordu.

Hugh yavaşça uzanıp geceliğinin askılarını omuzlarından aşağı indirdi, sonra köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. Tam kız göğüslerinde ve karnında serin hissederken, adam Galce bir şeyler tısladı ve bakmak için kalçalarının üzerine çöktü. Bakışlarını çıplak teninde bir dokunuş gibi hissetti ve onun için sırtını dikleştirdi.

Bir kez daha öne doğru eğildi ve başını eğerek, *"Mercy...." diye mırıldandı.*

Kresley Cole'a övgüler!

"Romantizmin en hızlı yükselen yıldızlarından biri!"

-Romantic Times Magazine

"Kendine has büyüleyici tutkusuyla Kresley Cole bu türün yıldızı olmaya aday!"

-The Romance Readers Connection

Ve romanları için övgüler...

EĞER CESARETİNİZ VARSA

"Ateşli bir tutku ve harika bir hazırcevaplıkla dolu."

-Romantic Times Magazine

(Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü Sahibi)

"Cole'un sesi güçlü ve sürükleyici ve *If You Dare* onun şimdiye kadarki en sert sesi!"

-New York Times çoksatan yazarı Linda Lael Miller "Cinsel

tansiyonu yüksek tutan, lezzetli ve eğlenceli bir okuma!"

-Romance Designs

ZEVKİN BEDELİ

"Muhteşem bir okuma! Cinsel gerilim baştan sona sizi içine çekiyor."

-New York Times çoksatan yazarı Virginia Henley "Seksi

ve orijinal! Kaçırılmaması gereken şehvetli bir ada ateşi."

-New York Times çoksatan yazarı Heather Graham "Yeni

bir sesin kaleminden çıkan bu muhteşem, unutulmaz ve son derece romantik romanın tadını çıkarın."

-Romantic Times Magazine (Top Pick)

TÜM ZEVKLERİN KAPTANI

"Sayfaları her çevirişinizde sizi heyecanlandıracak, duygu yüklü bir hikâye."

-readertoreader.com

"Heyecan verici.... Kresley Cole açık denizlerin tehlike ve tutkusunu yakalıyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Joan Johnston

"Hızlı tempolu aksiyon, baş döndürücü cinsel gerilim, buharlı tutku.... Sayfalardan heyecan verici bir enerji yayılıyor... çok zeki ve küstah."

-Romantic Times Magazine
(Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü Sahibi)

BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR AÇLIK

"Eşsiz bir romantizm - gerçekten kendi başına duruyor!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Sherrilyn Kenyon

"Sadece romantik bir okuma değil... güçlü bir deneyim!"

-The Best Reviews

"Yoğun aksiyonu, şeytani derecede tutkulu seksi ve büyüleyici karakterleriyle *Başka Hiçbir Şeye Benzemeyen Bir Açlık*

okuyucuları şaşırtıcı ve yaratıcı bir alternatif gerçekliğe götürüyor. Harika!"

-*Romantic Times Magazine* (Top Pick)

Kresley Cole tarafından yazılan kitaplar

Tüm Zevklerin Kaptanı Zevkin

Bedeli

Eğer Cesaretin Varsa

Başka Hiçbir Şeye

Benzemeyen Bir Açlık

Kötülere Dinlenme Yok

Cep Kitapları'ndan temin edilebilir

If You Desire

KREBLEY CIDLE

POCKET BOOKS

Yeni1 "veyaL

Mndon

lb t'onto

A.Bir}'

POCKET BOOKS'un Özgün Bir Yayını

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2007 Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 1-4165-2500-9

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari

markalarıdır. Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Viktorya döneminin neredeyse hiç tanınmayan
bir türü olan gerçek "sansasyon arayanlar "ın
şerefine, içki içmek, katılmak ve
pervasızca cavort
-Ve tarih tarafından asla yakalanmayacak kadar da kurnaz.

*Disiplin, sonuçlardan kaçınmaktan başka bir şey değildir.
Nihayetinde, disiplinli insanlar her zaman galip gelecektir.*

-Hugh Logan MacCarrick

*Güçlü bir adamı dize getirmek basittir. Asıl zor
olan onu orada tutmaktır....*

-Jane Farraday Weyland

Önsöz

Fas Krallığı, Kuzey Afrika 1846

"Atışı yap, MacCarrick!" Davis Grey bir kez daha emretti. Sesi sertti ama Atlas Dağları'nın ıssız tepelerinde gizlendikleri ele vermeyecek kadar alçaktı.

Hugh onu görmezden geldi. Bu onun ilk cinayeti olacaktı ve bu eylemi bir kez sonra geri dönüşü olmayacağını biliyordu; henüz yirmi iki yaşında bir adam için ağır bir karardı bu.

Hazır olduğunda bunu yapacaktı.

Gözünü teleskopik dürbünden ayıran Hugh, bir eliyle tüfeğini bıraktı ve ön kolunu yüzünde gezdirerek gözlerine iğne gibi batan ve kumu sildi. Yaz gelmişti ve gökyüzünün gerçeküstü maviliği, bulutlar tarafından gölgelenmeden durmaksızın uzanıyordu. Hugh gözlerini kısarak beyaz, belirsiz bir güneşin ışığı.

"Neden tereddüt ediyorsun?" Grey . "Öğle vakti." Güneş tam tepedeydi ve günün en az gölgesini düşürüyordu. Gölgeler bir tetikçinin en doğru hedefiyle alay ederdi.

Hugh, bir nevi akıl hocası olan yaşlı Grey'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Grey, Hugh'nun MacCarrick klanı dışındaki tek gerçek arkadaşıydı ve Hugh'nun kardeşleri dışında vakit geçirdiği tek kişiydi. Ve Hugh'nun uğruna cinayet işleyebileceği kumral saçlı bir genç kız dışında. Tüfeğini omzuna dayayarak acı bir kahkaha attı.

Bir bakıma, onun için öldürüyordu.

Bir yabancıyı soğukkanlılıkla öldürmek çizgiyi aşmak demektir. Onun istediği de buydu.

"Lanet olsun, MacCarrick!" Grey kendi tüfeğini ve ayrılmış refraktör dürbününü deri kılıfından çıkarıp . "Bir daha böyle bir atış yapmamız dört haftamızı alır."

Bu doğrudur. Hain, ihaneti yüzünden suikasta kurban gideceğini biliyordu ve bir aydır kaçıyor, sonra da onların çok aşağısındaki terk edilmiş Berberi çiftliğine sığınmıştı. Dünyanın bu bölgesinde, aşağıdaki gibi yıpranmış, düz çatılı bir kulübenin bile özel bir vaha için bir avlusu vardı ve adam bunun içinde oturuyordu. Kucağında bir tabanca ve yanında bir av tüfeğiyle avlunun tek girişine bakıyordu ama yukarıdan korunmuyordu.

Atış netti ama ikisi de Grey'in bu kadar uzaktaki bir hedefi asla vuramayacağını biliyordu. Grey'in tercih ettiği silah bir bıçakken, Hugh tüfek kaldıracıya yaşa geldiğinden beri avlanıyor ve hedef atıcılığı yapıyordu. Ayrıca, Hugh adam hâlâ yalnızken bir an önce harekete geçmek istiyordu. "Ben yaparım," diye homurdandı Hugh, Grey'e doğru bir bakış fırlatarak. Adamın yüz ifadesinde heyecan gördüğüne inanmayı reddetti. Bu bir işti, iğrenç bir görev. Grey bundan zevk alamazdı.

Hugh geri döndü ve bir kez daha boncuk aldı. Rüzgâr hafifti ama Hedef çeyrek milden daha . Güneşin parıltısı çevresel bir faktördü ve silahının namlusunun yaklaşık dört ayağı, haznenin içindeki tek mermi gibi ısınmıştı. Tüm bunları hesaba kattı.

İşaret parmağını tetik korkuluğunun üzerinde gezdirdikten sonra Hassas parmak ucunu tetiğe götürdü ve neredeyse bilinçsizce her atışta yaptığı bir ritüele başladı. Horozu kavrayan diğer eliyle başparmağını iki kez tahtaya sürttü, sonra nefesini verirken yarı yolda dondu kaldı.

Tetiğe yumuşak bir şekilde bastı; ses kulaklarında bir top patlaması gibiydi, nedense avlanırken ateş ettiği tüm zamanlardan daha yüksekti.

Yaklaşık iki saniye sonra, kurşun adamın alnını deldi ve onu yere düşürdü. Kafasının arkasından sızan kan çakılları ve bacakları ölümle seğirerek ayaklarının dibinde bir toz bulutu oluşturdu.

Bitti o zaman.

Hugh'un işi bitmişti.

Grey'in gözlerinde yine zevk gibi bir şey gördü. "Senin gibi ateş eden birini daha önce hiç görmedim, Scot." Grey onun sırtına bir tokat attı, sonra her zaman yanında taşıdığı matarasından bir yudum aldı ve ağzını açarak sırttı.

Hugh'nun hissettiği tek şey iğrenme ve garip bir rahatlama duygusuydu.

Çabucak atlarına bindiler, sonra da dolambaçlı dağ yollarından aşağı doğru sert bir şekilde at sürdüler. Vadiye ulaştıktan bir saat sonra bir köye yaklaştılar ve yavaşladılar.

"Londra'ya döndüğümüzde," diye söze başladı Grey, hâlâ neşeli ve heyecanlıydı, "Weyland'a kendi başına yola çıkmaya hazır olduğunu söyleyeceğim."

Hugh'nun yüz ifadesi Grey'in neşeli ruh halinden duyduğu rahatsızlığı ortaya koymuş olmalıydı.

"Bana öyle bakma, MacCarrick. Bunu benim yaptığım kadar uzun süre yap ve bakalım bir parçan bunu sevmeyecek mi?"

Sevdin mi? Hugh başını salladı ve sessizce, "Bu bir iş. Başka bir şey değil."

"Güven bana." Grey'in gülümsemesi bilmişti. "Sahip olduğun tek şey bu olduğunda.... daha fazlası olacak."

Bir

Londra, İngiltere 1856

On yıldır saplantısını inkar eden azılı bir katil.

Edward Weyland'ın şifreli bir mesajla kızının hayatına geri getirdiği şey buydu: *Jane büyük tehlikede.*

Weyland'ın mektubunu iki gün önce Fransa'da aldığından beri Hugh onu öfkeyle tutmaktan bembeyaz olmuş parmaklarıyla okumuş ve tekrar tekrar okumuştur.

Eğer biri onu incitmeye cüret etseydi.

Günler ve geceler boyunca, cehennem gibi at sürdükten sonra, Hugh nihayet Weyland ulaşmıştı. Eyerinden aşağı kaydı ve neredeyse devriliyordu, at sırtında geçirdiği onca saat yüzünden bacakları kemiksiz kalmıştı. Bineği de en az Hugh kadar bitkin düşmüş, tüyleri kabarmış ve göğsü seğirmeye başlamıştı.

Hugh her zaman girdiği yan kapıya yaklaştığında, Weyland'ın yeğeni Quinton Weyland'la karşılaştı; o da Weyland için *çalışıyordu* ve merdivenlere yığılmıştı.

"Jane nerede?" Hugh söze girmeden sordu.

"Yukarıda," dedi Quin, ve hatta biraz sersemlemiş görünüyordu. "Dışarıdaki gecesi için... hazırlanıyor."

"Güvende mi?" Quin dalgınca başını salladığında Hugh'nun içi rahatladı. Yolda tek başına geçirdiği saatler boyunca, zihni kızın *büyük bir tehlike* içinde olabileceği pek çok yol düşünmüştü. Ona zarar gelmemesi ve çok geç kalmamış olması için dua etmişti. Artık Hugh onun güvenliğinden emin olduğuna göre, açlık ve

İki gün boyunca görmezden susuzluk içini kemirmeye başladı. "Şimdi ona kim bakıyor?"

Quin cevap verdi, "Rolley içeride ve bu gece onu takip edeceğim."

Rolley, Edward Weyland'ın uşağıydı. Piccadilly'nin seçkin bölgesindeki uşakların çoğu yaşlı ve biraz da ihtişamlıydı, tecrübeyi ve bir ailenin servetinin uzun ömürlülüğünü ifade ediyordu. Rolley otuzlu yaşlarının ortasındaydı, sıırım gibiydi, burnu pek çok kez kırıldığı için şekilsizdi. Parmakları sürekli kullandığı çelik muştalar yüzünden yara bere içindeydi. Hugh adamın Jane için ölebileceğini biliyordu.

"Weyland burada mı?" Hugh sordu.

Quin başını salladı. "Geç saate kadar gelemeyecek. Eğer bu gece bir şekilde buraya gelmeyi başarırısan, tüm detayları anlatmak için sabah seni görmek istediğini söylememi istedi."

"Ben gidiyorum-"

"olsam bunu yapmazdım." "Neden

hayır?"

"Bir kere giysileriniz kir içinde ve yüzünüz berbat görünüyor."

Hugh kolunu yanağında gezdirdi, derisinde iz bırakan sivri kesikleri çok geç hatırladı.

"Bir diğeri, Jane'in seni görmek isteyeceğinden emin değilim."

Hugh günlerdir durmaksızın ata binmişti ve vücudu düğümlenmiş kaslar ve ağrıyan eski yaralarla doluydu. Baş çatlayacak gibiydi. Ona tekrar yakın olma fikri onu ayakta tutan tek şeydi. "Bu hiç mantıklı değil. Eskiden arkadaştık."

Quin ona tuhaf bir ifade takındı. "Şey, o artık... farklı. Tamamen farklı ve tamamen kontrol ." Hugh'un elini yakaladı.

gözler. "Bir gece daha dayanabilir miyim bilmiyorum." Başını sertçe salladı. "Artık olmaz. Dün gece yaptıklarından sonra olmaz...."

"Kim? Ne yaptı?"

"Sekiz. Ya da en azından üç . İkisi benim kız kardeşim!"

Cemiyetin kötü şöhretli Weyland Sekizlisi Jane ve yedi arkadaşından oluşuyordu. kadın kuzenler. Jane'i katılmaya teşvik ettikleri küstah maskaralıkları hatırlayan Hugh, öfkesinin arttığını hissetti.

"Ama buraya bunun için getirilmedim, değil mi?" Hugh, yaralı küçük kardeşi Courtland'ı Fransa'da terk etmiş ve yaptığı bir hizmet karşılığında kendisine hediye edilen güzel bir iğdiş olan yeni atını neredeyse öldürüyordu. "Weyland'ın onu birine ihtiyacı olduğu için mi?"

Elbette Weyland bunun için Hugh'yu geri çağırarak kadar aptal olamazdı. Weyland Hugh'un ne olduğunu biliyordu elbette. Hugh'nun amiriydi ve onu Kraliyet adına ölümler gerçekleştirmesi için göndermişti. Ama Weyland, Hugh'nun Jane'i ne kadar çok arzuladığını bilmiyordu. Ne de ne kadar süredir.

Bir saplantı. On lanet yıl boyunca.

Hugh başını salladı. Weyland mektubunda tehlikeyi asla abartmazdı.

"Weyland sana neler anlatmadı mı?" Quin'in kaşları birbirine çatıldı. "Sana bir mesaj gönderdiğini sanıyordum."

"Çok az bilgiyle. Şimdi, ne cehennemde-"

"Lanet olsun!" Rolley kapı aralığından hızla içeri girdi. "Lanet olsun, lanet olsun! Quin! Onu gördün mü?"

"Rolley?" Quin ayağa fırladı. "O gidene kadar ona göz kulak olman gerekiyordu."

Uşak Quin'e kaşlarını çatı. "Sana onu takip ettiğimizi bildiğini söylemiştim. Pencereden çıkmış olmalı. Ve o şımarık hizmetçisine

odasında elbiseler deniyor."

"Gitti mi?" Hugh Rolley'ye doğru atıldı ve ellerini adamın gömleğine sıkıştırdı. "Nereye gidiyor ve kiminle birlikte?"

"Bir topa," dedi Rolley ama hemen Quin'e baktı.

Hugh, Rolley'nin genellikle o çelik muşталarın eşlik ettiği hızlı aparkatını riske attığını bilerek Rolley'ye elini salladı.

"Devam et," dedi Quin. "Weyland ona her şeyi anlatıyor zaten."

"Quin'in kız kardeşleri ve onlardan biriyle birlikte maskeli baloya gidiyor. arkadaşlar."

"Ne tür bir maskeli balo?" Hugh iyi bir fikri olmasına rağmen sordu.

"Çapkınlar ve fahişeler," dedi Rolley. "Haymarket Caddesi'ndeki bir depoda."

Hugh homurdanan bir küfürle Rolley'i serbest bıraktı, sonra bacaklarını O atının geçerken işbirliği yaptı; atı, yolculuklarının henüz bitmediğine inanamıyormuş gibi ona bakıyordu. Kasları gerildiği için dişlerini sıkıan Hugh atına bindi.

"Onun peşinden mi gidiyorsun?" Rolley sordu. "Sadece onu takip etmemiz gerekiyor. Weyland henüz bilmesini istemiyor."

"MacCarrick, dinlen," dedi Quin. "Eminim binmişlerdir ve trafik çılgına dönecektir. Atıma atlayıp onları orada yenmek için zamanım var-"

"O zaman takip et, ama ben şimdi gidiyorum." Hugh geri döndü. "Neyle karşı karşıya olduğumu söyleyen iyi olur."

Quin'in ciddi ifadesi Hugh'nun yumruklarını dizginlerinin etrafında sıkmasına neden oldu.

"Ne değil, *kim*. Weyland, Davis Grey'in onu öldürmek için yola çıktığını düşünüyor."

İki

Jane'i yaklaşık on yıl sonra ilk kez gören Hugh nefes almayı unuttu. Vücudundaki acı, açlık ve yorgunluk fark edilmedi.

Onun peşinden hızla ilerledi ve faytondan indikten sonra Haymarket'e doğru yürüyen grubu paralel bir sokaktan takip etti.

Grey'in adı geçtiğinde, Hugh Jane'i buradan götürmeye kararlıydı.

İri bir el omzunu sıktı ve geri çekti. "Son on dakika içinde sırtına bir düzine kez bıçak saplayabilirdim," dedi derin bir ses arkasından. "Dokunuşunu mu kaybediyorsun?"

"Ethan?" Hugh kolunu geri çekerek ağabeyinin tutuşundan kurtuldu, sonra da ona alçaltıcı bir bakış fırlattı. "Burada ne yapıyorsun-"

"Tanrım, yüzüne ne oldu?" Ethan araya girdi.

"Patlama. Düşen kaya." Hugh birkaç gün önce Andorra'daki bir savaşta kayrak taşı yağmuruna tutulmuştu; Courtland'ın neredeyse bacağını kaybettiği savaşın aynısıydı bu.

"Şimdi soruya cevap ver."

"Weyland'a gittim. Quin'i tam ayrılmaya hazırlanırken yakaladım," diye yanıtladı. "İyi ki de öyle yapmışım. Böyle bir yerde bu kadar dikkatsiz olmak sana yakışmıyor. Aklından ne geçiyordu?"

"Jane'i eve götürmeyi düşünüyorum."

"Weyland sadece onun takip edilmesini istiyor. Kafanı sallamayı kes-Grey henüz İngiltere'ye gitmedi." Hugh ikna olmayınca Ethan şöyle dedi,

"Ve buraya canlı gelemeyebilir. Bu yüzden sakın olun ve bakıcılık görevinizi bir erkek gibi yerine getirin."

"Bunun için mi buraya geri çağırıldım? Weyland beni neden istesin ki?"

"Jane'i korurken onu sinirlendireceğimi düşünüyor gibiydi," dedi Ethan rahatça. Yaralı yüzünün kadınları korkuttuğu biliniyordu. "Ve Quinton'ın sadece bazı yabancı kadınları bazı kritik sırlardan arındırabilecek nitelikte olduğunu. Hayır, Weyland'ın bir tetikçiye ihtiyacı vardı. Ve Grey'i en iyi sen tanıyorsun."

Hugh dikkatini Jane'e çevirdi, o anda gizlendiği sokağın karşısından geçiyordu, o kadar yakındı ki onun gırtlaktan gelen şehvetli sesini duyabiliyordu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Üzerinde kaymaktaşıdan omuzlarını açıkta bırakan ve vücudunun ne kadar dolgunlaştığını gözler önüne seren derin dekolteli, zengin yeşil bir elbise vardı. Yüzü kısmen koyu yeşil tüylerden oluşan bir maskeyle kaplıydı. koparıldıkları kanatları.

O elbise ve maskeyle, ahlaksız görünüyordu.

Alnında soğuk terler belirdiğinde bile şaşırmadı. O Ona karşı her zaman fiziksel tepki göstermişti. Onunla geçirdiği o son yaz yaşadığı semptomları çok iyi hatırlıyordu: Kalbinin gümbürdemesi, dakikada yarım düzine kez yutkunma ihtiyacı, bastırılmış titremeler En hafif dokunuşundan bile zevk alırdı.

Kadının kulağına fısıldadığı yumuşak bir söz.... adamın iniltisini bastırmasına neden olabilirdi. "Courtland Londra'ya seninle birlikte mi döndü?" Ethan sordu.

Hugh gözlerini ondan ayırmadan, "Weyland'dan mektubu aldığımdaya onu geride bırakmak zorunda kaldım. Court bacağını yaraladı ve yeterince hızlı süremedi."

"Onu nerede bıraktın?" Ethan tersledi. "Umarım *ondan* yeterince uzağa."

Hugh, Court'u İngiltere'ye geri götürmekten daha fazlasını yapmakla görevlendirilmişti.

-Court'un tereddüt etmediğinden ve kadını Annalía Llorente için geri dönmediğinden emin olması gerekiyordu. "Onu Fransa'da bıraktım. Court onun için geri dönmeyecek. Dönerse ona ne yapacağının farkında," dedi Hugh kendinden emin bir şekilde, ama yine de merak ediyordu. Court kızını o kadar çok arzuluyordu ki, bu elle tutulur bir şeydi. Ama Hugh'nun Jane'in tehlikede olduğunu öğrendikten sonra onu terk etmekten başka seçeneği yoktu. "Grey hakkında duyduklarım da neyin nesi?" diye sordu Hugh. Son birkaç yıla kadar adamı arkadaşı olarak görüyordu.

"Weyland onu bir intihar görevine gönderdi. Bu başarısız oldu."

Bu Hugh'nun Ethan'la yüzleşmesini sağladı. "Sen de bunun bir parçası mıydın?" Bazen, çoğu zaman, Ethan'ın Weyland tarafından hiç işe alınmamış olmasını diliyordu.

Ethan ona ürpertici bir yarım gülümseme verdi -yüzünü saran beyazlaşmış yara izini deforme ederek- şimdi, "*Kardeşim, ben olsaydım, başarısızlık olmazdı,*" gibi bir alaydı bu. Sonra da, "Değildim ama onu öldürmek için gönüllü oldum. Weyland kişisel olarak fazla ilgili olduğumu düşündü ve reddetti."

"Gönüllü mü oldun?" Hugh tiksintiyle sordu.

Ethan umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Peki, devam et. Seni onların küçük grubunu bir kez daha sollamaktan alıkoymama izin , böylece onu önden görebilirsin."

Hugh kaşlarını çatı ama Ethan onun Jane'e duyduğu arzusun farkındaydı, bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Onu yıllardır görmedim," savunmacı bir tavırla, Ethan'ın da onu takip etmesiyle yan yoldan aşağı inerken. "Onu merak ediyorum."

Ethan, "Bir kilometre öteden geldiğini görebildiğim bir araba enkazı gibi," diye mırıldandı. "Önce Court kızıyla, şimdi de sen Jane'le birliktesin. Neyse ki bağışıklığım devam ediyor."

Hugh onun yorumunu duymazdan gelerek sokağın ilerisindeki başka bir karanlık noktaya . "Weyland neden Jane'i hedef alacağından bu kadar emin?"

"Grey intikam almak istiyor," dedi Ethan basitçe. "Yaşlı adam için en değerli olan şeyi yok edecek."

Tam o sırada Jane kuzenlerinden birinin söylediği bir şeye güldü ve Hugh bakışlarını ona çevirdi. Her zaman çabuk gülerdi, bu ona yabancı olan ama onu baştan çıkaran bir özellikti. Bir keresinde ona söylemişti, Narin eliyle yüzünü kavrayıp ciddiyetle ona bakarken, ikisine de yetecek kadar güleceğine söz verdi.

Ethan omzunun üzerinden, "Yani şimdi Grey Jane'i öldürmeyi planlıyor," diye mırıldandı, "Diğer kadınlara yaptığı gibi onun da boğazını kesmek istiyor. Ama artık bunun tadını almış gibi görünüyor. Sonunu getirmeyi seviyor."

"Yeter," diye homurdandı Hugh, hâlâ Jane'in yumuşak gülümsemesine bakıyordu. Grey'in kalıcı olarak çıkarılması gerektiği fikri Hugh'nun hiç hoşuna gitmemişti, tek çarenin bu olabileceğini anlasa bile. Artık isteksiz davranmayacaktı.

"Bahse girerim şu anda Grey'i öldürme teklifimin kabul edilmiş olmasını diliyordursundur," dedi Ethan, onu kolayca okuyarak. "Ama endişelenmene gerek yok küçük kardeşim, artık kesinlikle kabul edildi. Weyland onu korumak için her şeyi yapacaktır."

Ethan çenesini Jane'e salladı, Hugh'yla yüzleşti, sonra kızlara dönüp baktı. Gözlerinde rahatsız edici bir ilgi titreşti, sonra alevlendi; Hugh için daha da tedirgin ediciydi çünkü bu tamamen yabancıydı. *İlgi mi? Ethan'ın donuk gözlerinde mi?*

Bir anda Hugh'nun yumrukları sıkıldı. Ethan, Jane'e o aç bakışını mı atıyordu?

Hugh onu bir binanın duvarına doğru itmiş, ön kolunu Ethan'ın boynuna dayamıştı, Ethan daha niyetinin farkına bile varmamıştı. Gençken sürekli kavga ederlerdi ve ikisi de bu konuda daha iyi olduklarını ve birbirlerini kolayca öldürebileceklerini anladıklarında karşılıklı olarak ateşkes ilan etmişlerdi.

Hugh düşmanlıklara devam etmeye hazırdı.

Hugh'nun hazır şiddetinden etkilenmeyen Ethan ona yorgun bir bakış attı. "Rahat ol. Kıymetli Jane'ine göz dikmiyorum."

Uzun bir sonra Hugh onu serbest bıraktı, ona inanıyordu, ancak herhangi bir erkeğin onun için nasıl şehvetle savaşımayacağını anlamak zordu. "O zaman dikkatini çeken neydi?" *Hâlâ* Hugh'nun omzunun üzerinden bakıyordu ve Hugh da onun bakışlarını takip etti. "Claudia mı? Kırmızı maskeli olan mı?" Bu Ethan'a uyuyordu. Hugh, Jane'in ona Claudia'nın vahşi ve kötü bir doğaya sahip olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Cevap gelmeyince Hugh geri döndü. "Belinda mı? Uzun boylu esmer olan mı?"

Ethan başını yavaşça salladı, gözlerini dikkatini çeken nesneden, yani Hugh'un tanımadığı, mavi maske takmış kısa boylu sarışın üçüncü kızdan ayırmıyordu.

Yüzündeki yaradan beri Ethan pek çok şeye olan ilgisini kaybetmiş ; bir zamanlar alışkanlık haline getirdiği gibi etek kovalamak da buna dâhildi. Şimdi ise sanki yılların getirdiği *bir şey*, bir tür ihtiyaç ön plana çıkmıştı.

Görünüşe göre Ethan'ın da bağışıklığı *yoktu*.

Bu alışılmadık haber Hugh'yu şoke etti. "Onu tanımıyorum ama Jane'in arkadaşlarından biri . Ve genç görünüyor, yirmiden fazla değil. Senin için çok genç." Ethan otuz üç yaşında bir *ihtiyardı*.

"Eğer senin, Court'un ve tüm klanın inandığı kadar , o zaman onu çok daha cazip bulacağım, değil mi?" Göz açıp kapayınca kadar Ethan'ın eli, yoldan geçen bir maskeli balo müdaviminin domino taşını kapmak için uzandı. Adam itiraz etmek için ağzını açtı, Ethan'ın uğursuz yüz ifadesine bir kez baktı ve hızla uzaklaştı.

"Onunla oyun oynama Ethan."

"Jane ile olan şansını mahvedeceğimden mi korkuyorsun?" Ethan maskeyi takarken sordu. "Hatırlatmak istemezdim kardeşim ama sen daha onunla tanışmadan önce şansın mahvolmuştu. Ve bunu kanıtlayacak bir kitabın var."

Ölümle yürümek için gölgelendi.

"Senin kaderin de benimki kadar korkunç," diye hatırlattı Hugh ona, "yine de bir kadının peşinden gidiyorsun."

"Ah, ama ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya değilim."
"Yani benim oyalanmam onu öldürtecek gibi görünmüyor."

Hugh hayal kırıklığına uğramış bir sesle onu takip .

Üç

Jane Weyland, Haymarket Sokağı'nda turlarken bir retiküle atılan tuğlanın gerekli bir kötülük olduğunu biliyordu, ancak büzme kayışı bileğinde bir cinayetti.

Jane ve arkadaşları -iki cesur kuzen ve misafir arkadaşları- Haymarket deposuna girmek için sabırsızlıkla kuyrukta beklerken, Jane çantayı bir kez daha diğer eline geçirdi.

Her ne kadar bu gece Londra'nın karanlık dehlizlerinde biraz gıdıklanmak için ilk girişimleri olmasa da -çökmekte olan uğrak yerleri arasında doğu yakasındaki kumarhaneler, açık saçık stereoskopik resim gösterileri, her yıl düzenlenen Rus Erotisk Sirki vardı- onları karşılayan şehvetli manzara Jane'i bile duraksattı.

Fahişelerden oluşan bir kalabalık, boyalı ve saldırgan bir ordu gibi deponun önünde duruyordu. Maskeli, iyi giyimli müşteriler, borsa fonlarını ya da eski para tüvit ve üniversiteyi haykıran giysiler içinde malları inceliyor, hangisine ya da hangilerine sponsor olacaklarına ve içeri kadar eşlik edeceklerine karar vermeden önce fiziksel olarak örnek alıyorlardı.

Kuzeni Claudia hafif bir ses tonuyla, "Janey, bize katılma konusundaki bu fikir değişikliğinin nedenini hiç söylemedin," dedi, şüphesiz diğerlerini rahatlatmaya çalışıyordu. "Ama benim bir teorim var." Diğerlerinin geri adım korkuyor olmalıydı. Bu gece kızıl bir maske takan kuzgun saçlı "Yaramaz Claudie" böyle heyecanlar için yaşıyordu.

Claudia'nın tam zıttı olan kız kardeşi Belinda, "Anlat," dedi. Belinda zeki ve ciddi düşünen biriydi, bu gece "araştırma" için buradaydı ve bunu üstü kapalı olarak söylemiyordu. "Korkunç sosyal eşitsizlikleri" ifşa etmeyi planlıyordu, ancak bu konuda otorite ile yazmak istiyordu.

adaletsizlik. Jane, Belinda'nın krem rengi maskesinin arkasından sahneyi reform açısından incelediğini şimdiden anlayabiliyordu

"Gelmek için bir nedene ihtiyacımız var mıydı?" diye sordu gizemli Madeleine Van Rowen, "Bunun bir fahişeler balosu olması dışında?" Maddy, Claudia'nın birkaç haftalığına ziyaretine gelen bir çocukluk arkadaşıydı. Doğuştan İngiliz'di ama şimdi Paris'te yaşıyordu - söylentilere inanılacak olursa, Paris'in köhne bir çatı katında.

Jane, Maddy'nin eski bir dostunu aramak ve Claudia'nın ağabeyi Quin'i tuzağa düşürüp düşüremeyeceğini görmek için Londra'ya gittiğinden şüpheleniyordu.

Jane

bundan hiç rahatsız olmamıştı. Madeleine, Quin'in yuva kurmasını ve evlenmesini sağlayabilirse, onu ve tüm parasını hak etmiş olacaktı.

Aslında Jane, aralarına mükemmel uyum sağlayan bu kızıdan gerçekten hoşlanmıştı. Jane, Belinda ve Claudia, Weyland Sekizlisi'nin üç üyesiydi - maceraları, eşek şakaları ve genel muziplikleriyle ünlü sekiz kız kuzen - ve Londra'da doğup büyümüş olanlardı. Cebinde parası olan tüm genç Londralılar gibi, günlerini ve gecelerini pervasızca bu çılgın şehirde sahip olunabilecek tüm modern zevklerin ve mantık çerçevesinde hala sunulan tüm eski günahların peşinde koşarak geçirdiler.

Jane ve kuzenleri varlıklı insanlardı ama aristokrat değillerdi. Nazıkçe yetiştirilmiş ama anlayışlı, hanımefendi ama bıkkındılar. Jane ve kuzenleri gibi Maddy de kendine nasıl bakacağını biliyordu ve bu müstehcen maskeli balo karşısında son derece rahat görünüyordu.

Claudia büyük bir sırrı açıklar gibi, "Jane sonunda o muhteşem Freddie Bidworth'un teklifini kabul ," dedi.

Suçluluk duygusu alevlendi ve Jane bunu gizlemek için zümrüt yeşili maskesini ayarladı.

"Beni çok iyi anladın Claudie." Jane ve Freddie Bidworth bir çeşit birliktelik yaşıyorlardı ve herkes Jane'in eninde sonunda Freddie ile evleneceğini düşünüyordu. Ama Jane zengin ve yakışıklı aristokrati henüz kabullenememişti.

Ve asla yapamayacağından korkuyordu.

Bu gece maskeli baloyla ilgili fikrini değiştirmesine neden olan şey de bu sonuçtu; kendini içinde bulduğu çıkmazdan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyaı vardı. Yirmi yedi yaşında olan Jane, onun gibilerin giderek daha da azalacağını *biliyordu*. Peki Freddie'yle evlenmezse kiminle evlenecekti? Jane trenin istasyondan ayrıldığını *biliyordu* ama yine de trene binemiyordu.

Kuzenlerine Freddie'nin korkunç annesi ve kız kardeşi yüzünden tereddüt ettiğini söylemişti. Aslında tereddüt etmişti çünkü namuslu babası hariç, erkeklere güvenmiyordu.

Son birkaç yıldır Jane mahvolduğunu fark etmeye başlamıştı. Sosyal olarak değil. Weyland Sekizlisi ne kadar kötü davranırsa davranırsın, mütevazı bir iş adamı olan babasının aristokrasi ve güçlü hkmet figürleri üzerinde açıklanamaz bir etkisi olduğundan, bu darbeyi asla başaramayacak gibi görünüyorlardı. Kuzenler şaşkın şaşkın başlarını sallarken bile davetler gelmeye devam ediyordu.

Hayır, derin, boğuk sesli ve yoğun bakışlı siyah saçlı bir İskoç, Jane'i mahvetmişti; oysa Jane ona hiç dokunmamış, onu hiç pmemişti bile, Jane onunla ne kadar dalga geçmiş ve onu ne kadar baştan çıkarmış olursa olsun.

Belinda kaşlarını çatarak Jane'e baktı. "Bidworth'un ailesiyle anlaşmaya vardın mı?"

Jane dikkatle, "Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi. "Sadece çok önemli bir konuda yavaş hareket ediyorum." Yavaş mı? Freddie bunu ona ilk kez yaklaşık bir yıl önce sormuştu.

"Bu ektiğimiz yaban yulafı mı Jane?" Maddy, Jane'in Paris'in pek de hoş olmayan bir bölgesinden gelen bir kadına ne kadar yabani yulaf görüneceğini merak etmesine neden olarak sordu. Bazen geceleri heyecan arayan maceralarında Maddy *sıkılmış* gibi görünürdü. "Son bir hurrah mı?"

"Gelmek için bir nedene ihtiyaımız var mıydı?" dedi Jane alayı bir ifadeyle, Maddy'yi tekrarlayarak, "bunun bir fahişeler balosu olmasından başka?"

Neyse ki girişteki tıkanıklığa ulaşmışlardı ki, domuz maskeli, iri yarı bir görevli yüksek giriş ücretini kabul etti ve konu kapandı. Dörtlü, eteklerinin bu izdihamda kirlenmemesi için uğraşırken, Jane herkes için bir gine teklif etti
-Esas olarak Maddy'nin parasını ödemek ve gururunu incitmemek için.

Maddy safir bir elbise giymiş olsa da Jane, Claudia'nın odasında kızın bavullarını görmüştü ve çoraplarıyla iç çamaşırlarının onarılıp yenilendiğini biliyordu. Mücevherleri yapıştırılmıştı. Maddy Fransız malikânelerinden ve şık partilerden söz ediyordu ama Jane onun neredeyse yoksul olduğundan şüpheleniyordu.
Bazen kızın sırtını duvara yaslamış bir havası vardı.

Görevli onları içeri aldıktan sonra, Jane diğerleriyle birlikte pervasızca eşikten geçti. Deponun içinde, parfüm kokulu bedenlerden oluşan yığınlar ortadaki dans pistinin kenarlarına doluşmuş ya da yedi kişilik bir grubun neşeli müziği eşliğinde vals yapıyordu. Burası yasal olarak "ruhsatsız dans salonu" olarak adlandırılıyordu.

Bilenler oraya "Kovan" diyordu.

Kovan'ın dışı kaba ve gösterişsiz olsa da içi yemyeşildi. Duvarlar ipek kaplıydı ve pahalı kokulu tütsüler yakılıyor, kalabalığın başının hemen üzerinden süzülen düz bir duman tabakası yayılıyordu. Duvarlar boyunca parlak pirinçten asılmış devasa duvar resimleri vardı. Zincirler ve korkunç pozlarda periler ve priapik satirlerle boyanmıştı. Duvar resimlerinin altında yastıklar İran halıları vardı. Orada kadınlar şehvet düşkünlerini öpüyor ve onları makatlarından ustaca okşuyor ya da karşılığında okşanıyordu.

Jane'in tahminine göre, daha fazlası arka duvarı kaplayan odalara götürülüyordu.

Mutlu bir evliliği olan Belinda, "Şu kadınların para kazanmak için neler yapmak zorunda kaldıklarına bir bakın," diye mırıldandı.

"Para kazanmak mı?" Claudia cahil numarası yaparak nefes aldı. "Yani ...? Ah! Bir de bunu bedavaya yaptığımı düşünürdüm!"

Belinda ters ters baktı, çünkü yirmi sekiz yaşındaki Claudia aslında ailenin damadıyla ateşli bir ilişki sürdürüyordu. "Claudia, bunu *evliyken* yapmayı deneyebilirsin."

Bir tür sergi hepsini susturdu ve bir başka kardeş kavgasını daha önledi.

Vücutları kil tabakasıyla kaplanmış traşlı erkek ve kadınlar heykel gibi poz veriyor, hayran müşteriler vücut parçalarını avuçlayıp tartarken bile hareketsiz kalıyorlardı.

Claudia kaşlarını çatarak, "Katıldığıma değdi," dedi, bakışları iri yapılı ve kaslı adamlara çevrilmişti.

Jane de aynı fikirdeydi. Zihni evlilik düşüncelerinden, tık tak eden saatlerden ve tek kelime etmeden ortadan kaybolan gürültülü sesli İskoçlardan uzaklaştırmak için çıplak, gerçek canlı heykeller gibisi yoktu.

Deponun etrafını bir akıntı gibi saran kalabalık onları ileriye doğru iterken, grup manzarayı hayranlıkla seyretmek için çok az zaman buldu. Bir masanın yanından geçtiklerinde Tilki maskeli yarı çıplak bir hovardanın punç servisi yaptığı yerde, her biri hevesle bir bardak kaptı ve ardından trafikten kurtulmak için duvara doğru ilerledi.

Jane derin derin içti. "Şey. Kimse bize belden yukarısının örtülmesinin her iki cinsiyet için de isteğe bağlı olduğunu söylemedi," diye gözlemledi yarı çıplak bir başka kadın yanından geçerken, ona çapkınca gülümserken göğüsleri zıplıyordu. Jane kıbarca ona şuh bir göz . "Aksi takdirde," diye devam etti Jane kuru bir sesle, "daha düşük kesimli bir korsaj ve daha büyük bir tuğla tercih edebilirdim."

Maddy bardağını dikkatli bir ifadeyle kokladı, sonra Claudia kendi bardağını kaldırıp, "İçkiyi karıştırmak zorunda olmadığım bir baloda olmaktan memnunum," dediği sırada içkisini yudumladı. Ağabeyi Quin'i bir keresinde bunu yaparken görmüş ve gürültülü sonuçları not etmiş olan Claudia, ağırbaşlı toplantılara matara getirmeyi asla ihmal etmemişti.

Orta yaşlı bir roué kendini İranlı kadınlara gösterdiğinde ve onlar güldüğünde, Belinda kükredi. Bardağını Jane'e doğru itti, böylece birinci sınıftaki bir pleb'in yazabileceği gibi gizlice not alabilecekti

erkeklerin okul notları. Jane omuz silkerek kendi bardağını tepsiye yerleştirdi ve Belinda'ninkine başladı.

Son yudumları içerken neredeyse boğulacaktı ki, uzun siyah bir domino giymiş iri yarı bir adamın kalabalığı yararak ilerlediğini ve belli ki birini aradığını gördü.

Yapısı, adımları, maskesinin dalgalanan tülünün hemen altındaki dudaklarının agresif duruşu - onunla ilgili her şey ona Hugh'u hatırlatıyordu ama o olamayacağını biliyordu. Hugh Londra'da değildi.

Ama ya o olsaydı? Er ya da geç şehre dönmek zorunda kalacak ve birbirlerine rastlayacaklardı. *Onu* halıların üzerinde, dizleri açık ve göz kapakları bir kadının maharetli elleri tarafından ovulurken ağırlaşmış bir halde görmesi mümkündü. Bu düşünce Jane'in Belinda'nın fincanını boşaltmasına neden oldu. "Biraz daha punç almaya gidiyorum," diye mırıldandı, aniden sıcak beden kalabalığından uzaklaşmayı .

Claudia, "Bize biraz daha getir," diye seslendi.

"Bir duble," diye ekledi Maddy dalgınca. O da kalabalığın arasında ilerleyen uzun boylu adamı izliyordu.

Jane punç masasına doğru ilerlerken, karnında sürekli mücadele ettiği huzursuz hissin keskin bir şekilde arttığını fark etti. Daha da kötüsü. Kendini bildi bileli, sanki bir şeyleri kaırıyormuş, sanki yanlış yerdeymiş ve daha yeşil çimenler onu çağırıyormuş gibi bir endişe içindeydi. Her şey hakkında bir aciliyet hissediyordu.

şimdi, Hugh'ya çok benzeyen adamı gördükten ve Hugh'nun başka bir kadın tarafından hizmet edildiğini hayal ettikten sonra, temiz hava alma ihtiyacı hissetti. Yoksa yumruklarını kaybedecekti.

Gözlükleri eline aldıktan sonra dışarı çıkmalarının bir sakıncası olup olmadığını öğrenmek için gruba döndü.

Ama Maddy orada değildi.

"Arkamı döndüğümde gitmişti," dedi Claudia, sesi fazla endişeli gelmiyordu. Maddy'nin canı ne zaman isterse sıvışmak bir alışkanlığı vardı. Claudia'nın

Jane bunu yaptıkça Maddy'nin Kovan gibi ortamları tehdit edici bulmadığını fark etti.

"Dans pistine bakmaya başlayalım mı?" Jane iç çekerek sordu.

Üçü kalabalığın arasında manevra yapmaya başladı. Ne yazık ki Maddy kısa boyluydu ve esrarengiz bir şekilde ortama uyum sağlıyordu. Yarım saat geçmesine rağmen onu hâlâ fark edememişlerdi-

Tiz bir ıslık sesi gürültüyü bastırdı; Jane'in başı yukarı kalktı. Bando inleyerek sustu.

"Polis!" diye bağırdı biri, tam o sırada daha fazla ıslık sesi duyuldu. "Bunlar lanet soyucular!"

Jane, "Hayır, hayır, bu mümkün değil," dedi. Bu dans salonları her zaman polise ödeme yapardı! "Koruma için ödeme "yi hangi şeytan unutmuştu?

Bir anda çığlık atan insan dalgaları arka girişe doğru tırmanarak onları itip kakmaya başladı. Kovan bir anda tıpası çıkarılmış ters çevrilmiş bir şişe gibi oldu. İnsanlar kaçışırken tüm bina sallanıyor, Jane ve kuzenleriyle çarpışıyor, ta ki onları bir beden akımı ayırana kadar.

Jane onlara ulaşmak için mücadele etti ama sadece geri çekilmek zorunda kaldı. Belinda arka kapıyı işaret ettiğinde Jane başını iki yana salladı; çıkış yolu insanlarla doluydu. Ezilerek ölebilirlerdi. Yakalanmayı ve adının *Times*'ın utanç sayfasına yazılmasını tercih ederdi.

Jane kuzenlerini tamamen gözden kaybettiğinde duvara doğru geri çekildi; kendini ayrı ve tamamen yalnız bulmanın şaşkınlığı içindeydi. İnsan dalgası, Jane tekrar içine çekilene kadar kabarmaya devam etti. Açık bir yer ya da boş bir köşe bulamayınca dünyanın kontrolden çıktığını hissetti.

İki el sırtını iterek onu . Etrafında dönerek retikülünü savurdu. Bir saniyelik bir alan kazandı ama hiçbir şeyle bağlantı kuramadı momentum retikülünü bileğinden koparıp yere düşürdü. Gitmiş. Parası, geçici silahı...

Bir sonraki itiş onu şaşırtmadı ama elbisesinin eteklerinde başka biri duruyordu. Jane kollarını çırparak kendini yere düşmekten kurtarmaya çalıştı.

Hemen ayağa kalkmaya çalıştı ama etekleri, çerçevenmiş bir kelebeğin kanatları gibi yere yayılmış ve izdiham yüzünden oraya sıkışmıştı. Tekrar tekrar ayağa kalkmak için mücadele etti ama her seferinde yeni botlar eteklerini sıkıştırdı.

Jane ellerini ayak bileklerinin arasından uzattı, çaresiz bir güçle elbisesini bacaklarının arasında toplamak için çabaladı.

İnsan kalabalığının altında nefesini tutamadı. Bu gece nasıl bu kadar yanlış gitmişti-

Bir çizme doğrudan kafasına doğru geldi. Kurtulmak için olabildiğince duvara doğru yuvarlandı, ama sonra, kargaşanın içinde bile ürkütücü bir metal sesi duydu.

Dehşetle başını kaldırdığında, tam üzerinde asılı duran duvar resimlerinden birinin çılgınca sallandığını gördü. Onu tutan pirinç zincirin bir halkası açılmış ve ağırlığın altında doğrulmuştu.

Bir atış gibi, halka patladı ve zincir bir kırbaç gibi fırladı. Duvar resmi yıkıldı.

Dört

Davis Grey ejderhayı kovalarken hiç rüya görmedi.

Afyonun o puslu alacakaranlığında vücudundaki acı azaldı; artık öldürdüğü erkeklerin, kadınların ve çocukların yüzlerini göremiyordu.

Ejderhanın peşinde, diye düşündü Grey yorgun bir nefesle, Londra'nın doğusundaki gizli çatı katının tavanındaki boya döküntülerine bakarken. Ne güzel bir alışkanlığını ve hayatını tanımlamak için uygun bir söz.

Geçmişte, duman öfkeyi bastırmıştı ama sonunda intikam ihtiyacı afyonun tatlı çekiciliğini bile bastırmıştı.

Terden ıslanmış yatağından aşama aşama kalktı, sonra yüzüne su çarpmak için leğene geçti. Leğenin aynasında çıplak vücudunu inceledi.

Solgun göğsünü ve gövdesini delik deşik eden dört kabuklu kurşun yarası, hayatına kastedildiğini sürekli hatırlatıyordu. Grey'in uğruna sadakatle cinayet işlediği Edward Weyland'ın onu kendi yıkımına göndermesinin üzerinden altı ay geçmiş olmasına rağmen, yaralar hâlâ tamamen iyileşmemişti. Aradan yarım yıl geçmiş olmasına rağmen Grey, Weyland'ın aç ve genç katillerinden oluşan üçlüden yediği her kurşunun sırasını mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Yine de Grey bir şekilde hayatta kalmıştı. Çok fazla kas kaybetmişti ama de planlarını uygulamak için yeterli bir güce sahipti.

Parmağını göğsünde gezdirerek yaraların etrafında hayranlıkla dolaştı. Belki de Weyland öldürmesi için en iyi adamını göndermeliydi. Ama sonra Weyland, Hugh MacCarrick'i her zaman *değiştirici* işlerden, bir adamı sonsuza dek değiştiren işlerden uzak tuttu.

Bu görevlerin Grey ve Hugh arasında paylaştırılması gerekiyordu, ancak Weyland her birini dikkatle dağıttı. Hugh, Grey'i öldüren insanları öldürmek için gönderilmişti.

Hugh'nun almaya çalıştığı hayatlar için sık sık savaşılan düpedüz kötü, tehlikeli insanlar. Grey değişkenleri, çevresel faktörleri yönetti. Sonlara doğru Grey, çocukların araya girip girmediğine pek dikkat etmiyordu.

Rüyalarında onların camısı, görmeyen gözlerini görüyordu.

Weyland, o lanet piç, beni öldürmesi için Hugh'u bile göndermedi.

Bu Grey'i her şeyden çok kızdırmış, içini kavurmuştu.

Yakında Grey intikamını alacaktı. Weyland bu dünyada tek bir şeye değer veriyordu: kızı Jane. MacCarrick onu yıllarca uzaktan sevmişti. Jane'i elinden alırsan, iki adam sonsuza dek yok olurdu.

Küçük bir çalışma Weyland ve muhbirlerinin Grey'in hareketlendiğini bilmelerini sağlamıştı. Kurnazlık ve iki ölüm, Grey'in hâlâ Kıtada olduğunu düşünmelerini sağlamıştı. Weyland değerli kızını korumak için en iyi silahşörünü çoktan göndermiş olmalıydı.

Güzel. Hugh, Grey'in hayatına son verdiğini görmek için orada olmalı. Hem MacCarrick hem de Weyland kederin yakıcı saflığını bilmeli.

Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış olmanın verdiği bir güç vardı.

Yıllar önce Weyland, Grey'in mesleği için uygun olduğunu söylemişti. Çünkü hiç merhameti yoktu ama o zaman yanılmıştı. Yıllar önce Grey, Jane'in güzel boğazını seve seve kesemezdi. Weyland şimdi yanılmıyordu.

Duvar resminin bir köşesi tam yanı başında yere çakılırken Jane bir çığlık atarak yoldan çekildi. Ne kadar yakın olduğuna bakacak zamanı olmadı çünkü daha fazla hücum eden insan onu ezdi. Nefes alamıyordu. Bir çığlık başını ve bir kolunu yüzüne doğru kaldırdı.

Saniyeler sonra Jane kolunu indirdi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Kalabalık onu ezmek yerine etrafından dağılıyordu.

Sonunda manevra yapabileceği bir alanı.... savaşma şansı vardı.

geldiği manzara tarafından öldürölürse lanetlenenecekti! Sonunda eteklerini toplayabildi, yalpalayarak bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı ve ayağa fırladı. Etrafında dönerek ileri atıldı. *Özgür!*

Hayır! Kısa düştü, bir gümbürtüyle önüne düştü. Ön kolları üzerinde süründü ama yerinde süründüğünü fark etti. Bir şey onu hâlâ bağlıyordu. Aceleyle gelen daha fazla insan-

Daha önce gördüğü orta yaşlı roué, kanayan burnunu tutarak ve dehşet içinde arkalarındaki bir şeye bakarak, onun yanında yere yığıldı. O daha tepki bile veremedi, başka bir adam uğarak onun üzerinden geçti ve sırt üstü yere düştü.

Birden etekleri bacaklarının arkasına doğru savruldu ve sıcak, nasırlı bir el kalçasına yapıştı. Gözleri şok içinde irileşti. Başka bir el iç etekliğini kurcalayarak yırttı.

"Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı, başı dönüyordu. Maskesi yamulmuş ve saçları yüzüne dökölmüş halde, etraflarını saran bacak ormanının gölgeleri arasından adamı zar zor görebiliyordu. "Derhal beni çözün!" Adamın sıkıca tuttuğu bacağına itti.

Elinin tersiyle saçlarını itti ve saldırganın bir başka görüntüsünü gördü. Suratsız dudaklar hırlar gibi beyaz dişlerini geriye çekmişti. Yanağında üç yara izi vardı ve yüzü kirliydi.

Gözlerinde öldürücü bir öfke vardı.

Saldırgan ayağa fırlayıp karşıdan gelen başka bir müşteriye yere serdikten sonra bir kez yanına çöktüğünde sureti kayboldu. Yumruğu aralıklarla havaya kalkarak kadının kombinezonunu tekrar yırttı.

Adamın sonunda durduğunu, onu omzuna aldığında fark etti.

"Bu ne cüret!" diye bağıarak adamın geniş sırtını yumrukladı. Belli belirsiz fark etti ki bu, kendisini bir yakadan tiftik koparır gibi kolaylıkla kaldıran ayı gibi bir adamdı. Üzerine dolandığı beden , üzerindeki kol ağır ve boyun eğmezdi. Görünüşe bakılırsa adamın parmakları kadının poposunun tüm genişliği boyunca yayılmıştı.

"Bu gitme! Beni yere bırak!" diye bağırdı. "Ne cüretle iç çamaşırlarımı yırtarak bana pençe atarsın!" Son sözünü söyler söylemez, bir periyi örten gösterişli bir satirin resmedildiği duvar resminin altına iğnelenmiş kombinezonunun kalıntılarını gördü. Yüzü alev alev yanıyordu.

Adam boştaki koluyla patrons'yola çıkardı. "Lass, bana daha önce göstermediğin bir şey değil."

"Ne?" Çenesi düştü. *Hugh MacCarrick mi?* Bu cani görünümlü şeytan, onun nazik İskoç devi miydi?

On yıl sonra geri döndü.

"Beni hatırlamıyor musun?"

Evet, biliyordu. Ve İskoçyalı'nın hayatına son kez girdiğinde neler yaşadığını hatırlayınca, sarhoş bir guruh tarafından çiğnenmesinin daha iyi olup olmayacağını merak etti.

Beş

Hugh, Haymarket'teki genel uçuşu takip etmek yerine hemen bir cin sarayının arkasındaki arka daldı, sonra da onu ayağa kaldırdı.

Kadın bir söyleyemedi, adam onu tekrar mıncıklamaya başladı. "Sen Yaralandın mı?" diye bağırdı. O sadece kekeleyebilirken, bacaklarını kontrol etmek için eteklerini tekrar yukarı çekti, sonra ellerini kollarına dolamak için ayağa kalktı, avuçlarını dirseklerinden bileklerine ve parmaklarına doğru sürükleyerek kırılma, burkulma olup olmadığını kontrol etti. Şaşırtıcı bir şekilde, kendisinin zarar görmediğini hissetti.

"Jane, bir şey söyle."

"Ben... Hugh?" Kadın onu güçlükle tanısa da bir şekilde onun için buradaydı. Hugh'du ama *değildi*. "Ben ." Yakında, evet, *yakında*, nefesini tutacak ve ona bakmayı bırakacaktı.

Bu kadar uzun zaman sonra ilk kez karşılaşacaklarını kaç kez hayal etmişti? evlenmesi için yalvarırken soğuk bir şekilde iç geçirdiğini ve onu reddettiğini hayal etmişti. Onu tek kelime etmeden terk ettiği için af dileyecekti.

ne kadar da farklıydı. *Tabii ki*, Jane oldukça ve aptalca bakmaktan başka bir şey yapamayacaktı. Oh, evet, ve taze bir polis baskını ve izdiham nedeniyle ölümden döndü.

Kızın çarpık maskesini hafifçe çimdiklerken uzun bir nefes verdi. "Ah, genç kız, buraya gelirken aklından ne geçiyordu?" Görünüşü değişmiş olsa da sesi aynıydı, eskiden onu eriten o derin, gürleyen brogue.

Kendini toparlamak için zaman kazanarak geri çekildi ve yırtık eteklerini fırcaladı. "Eğer uygun rüşvetler verilmiş olsaydı, bu tamamen güvenli olurdu.

ödendi."

"Öyle mi?"

"Oldukça." Ciddiyetle başını salladı. "Yönetime bir mektup yazıyorum." Adamın onun ciddi olup olmadığına karar veremediğini anlayabiliyordu. Jane'in uygunsuz zamanlarda şaka yapma eğilimi vardı.

Kadın maskesini çözmeye başladığında, "Şimdilik bunu takmaya devam et. Ben seni bir taksiye bindirene kadar-"

Daha fazla düdük sesi duyuldu ve sert bir korna polis arabasının gelişini haber verdi. Hugh onun elini tuttu ve hızla ilerleyerek depoyla -ve grubuyla- aralarına mesafe koydu.

"Hugh, durmalısın. Geri dönmek zorundayım!"

Adam onu görmezden geldi.

Kadın topuklarını sıkmaya çalıştığında, adam onu kolayca yanına çekti. "Hugh! Kuzenlerim ve arkadaşım hâlâ oradalar."

"Onlar iyi. Ama bu halde geri dönersen tutuklanırsın." "Benim durumumda mı?"

"Sarhoş."

"Madem bu konuya değindiniz, size şunu , içinde bulunduğum *durumda*, arkadaşlarımı kurtarmak için geri dönme fikri bana zorunlu ve oldukça başarılıdır."

". "

Sokak sonunda bitti ve bir taksi durağına vardılar. Yani Hugh onu bu gece için evine mi gönderiyordu? Mükemmel. Taksicinin bir blok gitmesine izin verecek, sonra da inip geri dönecekti.

Her zaman olduğu gibi, bir dizi sürücü jokeylik yapmak ve ücret için çekişmek için hazırlandı.

Ama Hugh bu hareketli grubu bile yatıştıran bir bakışla bir parmağını kaldırdı ve en güzel görünen işaret etti. Seçilen taksici aracını yavaşça yanaştırdı.

Hugh Jane'i içeri attı, sonra da şoförü bir sonraki sokaktaki bineğine yönlendirmek için döndü. Jane, Hugh'nun kendisine eşlik ettiğini fark edince karşı kapıyı açtı ve dikkatsizce dışarı çıktı.

", Jane." Onun peşinden arabanın etrafında dolandı ve kolunu beline dolayarak onu yanına çekti.

Tekrar taşınıyordu ve maskesinin arkasından sarhoşça göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Arkadaşların güvende," diye tekrarladı onu tekrar içeri atarken, bir yumruğu da eteklerindeydi. Bir kapıyı çarptı, sonra diğerini çarpmak için onun üzerinden uzandı. Yuvarlanmaya başladıklarında nihayet biraz rahatladı.

Onu içeride gördüğünü ve sonra o insan kalabalığının içinde kaybolduğunu asla unutmuyacaktı. Asla, yaşadığı sürece asla.

"Güvende olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Quin'in benden beş dakika önce içeri girdiğini gördüm. Ve inan bana, Quin kız kardeşlerinin seni aramak için kalmasına izin vermeyecektir."

Jane'in gözleri kısıldı. "Orada ne işi vardı?" "Kız

kardeşlerinin katılacağından şüpheleniyordu."

Kaşlarını çattı ve pencereden dışarı, depoya doğru bir bakış . "Gerçekten mi?" Bu kelimeyi düzgün İngiliz aksanıyla yavaşça söylediğinde kulağa hep "raaaally" gibi geliyordu.

Evet, çok şüpheliydi. Bu gece durduk yere pencereden dışarı çıkmamıştı.

Birden nefesi kesildi ve ona döndü. "Ama biz Maddy'den ayrıldık!"

"Mavi elbiseli sarışın o mu?"

"Onu fark ettin mi?" Jane sustu. "Sarışınların senin tipin olduğunu düşünmezdim."

Kadının ses tonuna kaşlarını çattı. "Görünüşe göre, onlar kardeşimin. Ethan genç kızla ilgileniyor ve onunla konuşmak için... içeri girdi." Hugh onu içeri kadar takip edip kızı arayıp bulmaması için bir kez daha uyardıktan sonra bile Ethan yılmamıştı. "Arkadaşın Maddy-"

"Madeleine. Madeleine Van Rowen."

Van Rowen. İsim ona çarptı. Kardeşi peşinden koşuyor olamazdı. Ethan onun kimin kızı olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

"Arkadaşınız iyi olacak." *En azından kalabalıktan ve polisten.* "Ethan onun zarar görmesine izin vermeyecek." *Başka biri tarafından.* "Ama onu tekrar gördüğünde, Ethan hakkında uyarmak isteyebilirsin. O pek onurlu bir adam değildir."

Bir başka yetersiz ifade. Hugh, Ethan'ın yüzündeki yaradan sonra değiştiğini söylemek isterdi. Ya da nişanlısı düğünlerinden bir gece önce öldüğünde. Ama Ethan her zaman kaba, çapkın bir tip olmuştu, duygulara karşı belirgin bir kayıtsızlık göstermiş ve genç bir adamken bile çok az bağlılık kurmuştu.

"Oh." Sonra kaşlarını çattı. "Aslında Hugh, kardeşini bu konuda uyarmak isteyebilirsin. Küçük Maddy görüldüğü kadar tatlı ve çaresiz değil. Ben Ethan için daha çok endişelenirdim." Hugh ona şüpheli bir ifade takındı ama o bunu duymazdan gelerek, "Yani hem Quin hem de kardeşin oradaydı. Merak ediyorum, öyle bir yerde ne yapıyordunuz?" Hugh omuz silkmekle yetinince kadının dudakları inceldi. "Cevap vermene gerek yok, tahmin edebiliyorum. Yine de orada bulunmamın skandal yaratmamış olması ilginç."

Olmasını istiyor muydu? Elbette bundan nefret ediyordu, onun böylesine tehlikelerle dolu bir yerde olmasından nefret ediyordu. "Yaptığın hiçbir şey beni şok edemez, Jane."

"Davranışım hakkında yorum yok mu?"

"Sen yetişkin bir kadınsın, değil mi?"

"Hugh, beni eve götürmek için geceki eğlenceni bölmene gerek yok." Sesi neredeyse kesiciydi. "Çok uzakta olmayan, Hive'a çok benzeyen bir yer daha var. Size yolu tarif edebilirim. Bir erkek için içeride çok fazla eğlence var."

"Ben öyle bir şey yapmam," diye cevap verdi

sessizce. "O zaman neden oradaydın?"

"Öyle olabileceğini duydum" diye mırıldanırken yanındaki pencereyi inceledi. Tekrar ona baktı. Kadının ani gülümsemesi onun için yıkıcı olduğu kadar şaşırtıcıydı da. Gözlerini onunkilerden ayırmadan maskesini çözdü. Bir şekilde bu küçük hareketi şehvetli hale getirdi - sanki vücudunu sadece onun için soyuyormuş gibi.

İstek tüm kaslarını sıkılaştırdı ve içgüdüğü uzaklaşması için çılgılık atsa bile ona daha da yaklaştı.

Kadın maskesini düşürdü; adam bir küfür savurdu. Lanet olsun, nasıl *daha da* güzelleşebilirdi ? Onun ne kadar güzel olduğunu hayal edebileceğini ummuştı. Gençliğinin ilk ışıltısını kaybettiğini, kişiliğindeki ateşin azaldığını düşünmüştü. Onu şimdi tekrar gördüğünde, bu özelliklerin *asla* kaybolmayacağını biliyordu.

Eski bir soru bininci kez ortaya çıktı: Onunla hiç tanışmasa daha mı iyi olurdu?

Şu anda öyle olduğuna inanıyordu ama yine de onu görmek için can atıyor, boş zamanlarında yüzünü inceliyor, tadını çıkarıyordu.

Gözleri o değişken, sarhoş edici yeşildi. Elmacık kemikleri yüksek, burnu ince ve kalkıktı. Taksinin titrek lamba ışığında, gevşemiş saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında kıvrıldığı için koyu, neredeyse siyah görünüyordu, ama aslında koyu kumraldı. Dudakları dolgundu ve

Bir keresinde başparmağını onların üzerinde gezdirmeye cesaret ettiğinde, ne kadar yumuşak ve verici olduklarına şaşırmişti-

"Geçtim mi?" diye mırıldandı nefes nefese, kalbinin göğsünün içini yumruklamasına neden olan yavaş, kolay bir sırtısla.

"Her zamanki gibi." Yanağını okşayan ve onunla alay eden bir bukleye dokunmamak için kendini zor tuttu.

"Ancak sen oldukça kirlisin," dedi adamın giysilerine onaylamayan bir bakış . "Yüzün de yara bere içinde." Sözleri daha da mı bulanıklaşmıştı? "Hugh, sen neye bulaştın böyle?"

"Günlerce at sürdüm." İyileşmek için zaman ayırmamış ve kızın tehlikede olduğuna inandığında abdest almak için Ama başarılı, sonunda zengin olmuş gibi görünmeyi ne kadar çok isterdi. Her erkek arzuladığı kadına zengin ve güçlü görünmek isterdi. Oysa Hugh yaralıydı, giysileri yol kiriyle kaplıydı.

Başarılı görünmek mi? Şu anda temiz olduğunu kabul

ediyordu. "Peki sizi Londra'ya getiren nedir?" diye

sordu.

Sen. Sonunda seni görme iznim var. Hugh ona daha önce hiç yalan söylememişti. Yine onu son gördüğünde on yaş daha gençti ve hâlâ onuruyla ilgileniyordu. Artık öyle değildi.

Konuşmak için ağzını açtı ama hazırladığı kolay yalan dudaklarından kaçmayı reddetti. Bu yüzden ona gerçeği söyledi. "Beni baban çağırdı."

"Önemli bir iş mi?" diye sordu, anlayışlı bir ifadeyle ona bakarak.

Ona bakarak sesini aradı ve sonunda homurdanarak, "*Hayal bile edemezsin,*" dedi.

Jane, Hugh'nun Kovan'ın zevklerini tattığı düşüncesiyle kıskançlıktan titriyordu - ve Maddy'ye ilgi duyma olasılığıyla. Jane

Maddy'nin, Jane'in tüm Weyland neslindeki tek erkek olan kuzeni Quin'i sadece parası için kapmasına hiçbir itirazı yoktu.

Ama Hugh ile Maddy'nin birlikte fikri Jane'in gözlerini oymak istemesine neden olmuştu.

Sonra Hugh'un sessiz itirafı geldi. Sözleri onu yumuşatmış, gardını düşürmüştü.

"Nasıl hissediyorsun, Sine?" diye sordu.

Sine, Jane'in Galce biçimiydi - *Shee-ah-na* diye telaffuz ediyordu ve bunu her zaman bir sevgi sözcüğüymüş gibi söylediğini hiç fark etmemiş gibiydi. Adamın dilinden dökülen isimle gözleri neredeyse zevkten kapanacaktı. Bu aksan onun ölümü olacaktı.

"Lass, titriyor musun?"

"Çok fazla heyecan," dedi ama titremesinin nedeninin bu olmadığını biliyordu. Bu çarpışma onu korkutmasaydı, onu bir kez daha görmek onu sersemletmeseydi bile, adını kendi dilinde söylemesi onu yine de ürpertecekti.

"Hugh, birinin bunlara gerçekten bakması gerekiyor." Daha iyi düşünmeden önce, parmaklarının tersiyle yüzündeki üç ize hafifçe dokundu, ama adam yanmış gibi irkildi.

"Seni incittim mi?" Kadın elini adamın koluna koydu ama adam yavaşça omuz silkti. "Özür dilerim."

"Zahmet etmeyin."

O zaman neden bankta ondan olabildiğince uzağa kaymış ve tek kelime etmeden arkasını dönmüştü? Adam pencereden dışarı bakarken, gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi sokakta gezinirken, kadın onu inceleme fırsatı buldu.

Yılların Hugh'ya iyi mi yoksa kötü mü davrandığına karar veremiyordu. Yirmi iki yaşındayken olduğundan daha da .

O zaman bile iri yapılı olduğu düşünülürse, bu bir şeydi. Belki de bir buçuk metre boyundaydı, hâlâ onun bir buçuk metre boyunun üzerindeydi ama şimdi vücudu daha da fazla kasla dolu görünüyordu. Yaşının baharında bir adamdı ve yıllar vücudunun gücünü bilemişti.

Erkeksi, erkeksi, sert. Daha önce onda sevdiği tüm nitelikler şimdi daha da artmıştı; bu geceki kahramanca hareketleri bunun kanıtıydı.

Yine de vücudu yıllardan fayda gördüyse de yüzü görmemişti. Üç uzun yarık yanağını oymuş ve kaşlarının arasına bir yarık kazınmıştı. Boynunun yan tarafında kabarık bir yara izi vardı. Ve kahverengi gözleri daha koyu görünüyordu, sanki bakmayı çok sevdiği sıcak kehribar benekleri sönmüş gibiydi.

Bu gece arbedede keşfettiği gibi, Hugh... *tehlikeli* görünüyordu. Tanıdığı sakin, ağırbaşlı Hugh, gergin bir adama dönüşmüştü, *endişe verici* bir adama.

Ama aynı zamanda belirgin bir şekilde mutsuz görünüyordu. Bunca zamandır onsuz her nerede oluyorsa, hiç memnun olmamıştı. Son yıllarda düşünceli İskoçyalı'yı mutlu edebilirdi. Tek istediği buydu. Sadece bir şans-

"Geçer miyim?" diye sordu sessizce, yüzünü ona dönerek.

Nezaket göstermeye çalışarak, "Yıllar nazik davrandı," diye cevap verdi.

"Hayır, yok. Ve bunu ikimiz de biliyoruz." Bakışları onun üzerinde gezindi. "En azından birimiz için var."

Zevkten kızarması onu telaşlandırdı. Neyse ki taksi Hugh'nun atı için durduğunda cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Zavallı hayvan en az Hugh kadar yol yorgunu ve yorgun görünüyordu ama Jane toz tabakasının altında hayvanın alışılmadık yapısı ve işaretleriyle son derece iyi olduğunu söyleyebilirdi.

Hugh atı faytonun arkasına bağladıktan ve ona tekrar katıldıktan sonra, "Biri bir atı çalmadığı şanslısın.

Neden bir blok ötedeki şehir ahırına götürmediniz?"

"Yapmak zorunda değilim-" Sözünü kesti, sinirlenmiş görünüyordu. "Sadece istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi kaşlarını çatarak. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra, onunla konuşmaya cesaret etti. Evi sadece on beş dakika uzaklıktaydı. dakikalar kalmıştı, ama yolculuk kesik kesik, garip konuşmalarla doluydu. -Birbirleriyle çok rahat olan bu iki insan arasında, hayatının en uzun zamanını gibiydi.

Neyse ki sonunda varmışlardı. Hugh onu indirmek için ellerini beline koyduğunda oyalanır gibi , sonra ön kapıya kadar eşlik ederken avucunu sırtında tuttu.

"Anahtarım yok." Jane cepleri varmış gibi eteklerini sıvazladı. "Bu gece retikülümü kaybettim."

"Rolley uyanmış olacak," dedi Hugh ama kapıyı çalmak için bir hamle yapmadı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kızın gözlerinde gördüğü şey onu susturdu.

Kapıda durmuş birbirlerine bakıyorlardı, her ikisi de bir şey bekliyormuş gibi görünüyordu. Adam, kadının bir özrü ya da en azından bir açıklamayı ne kadar arzuladığını görebiliyor ? Bu an sonsuza dek uzadı.

Hugh, eğer aramızdakileri düzelterek olsaydın, şimdi tam zamanı olurdu. Ama yapmadı. Onun yerine gözleri büyüdü ve kaşları birbirine yaklaştı.

Beni öpecek! diye hayal meyal anladı, nefesleri giderek sığlaşıyordu. *İlk kez mi? Şimdi mi?*

Öfke içinde . Onun öpücüklerini hak etmiyordu. Onları son on yıldır özgürce alabilirdi.

İçeri eğildi....

Bir özür bile dilemeden mi? Avuçları onu tokatlamak için kaşınıyordu-

Son anda kapı açıldı. "Bir şey duyduğumu sandım," dedi Rolley, kapı aralığında gergin bir şekilde durarak.

Hugh geri çekildi ve içine öksürmek zorunda kaldı, "Şimdi içeri gir. Sabah döndüğümde görüşürüz."

"*Beni* görüyor musun?" Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne için?"

Altı

Anne'nin kuzenleri ona Hugh "Gözyaşları ve Yıllar" MacCarrick derlerdi.

Çünkü her birini onun için aşırı miktarda harcamıştı.

Onu tekrar görmenin baş döndürücü heyecanı ve aldatıcı derecede güçlü kokteylin etkisi geçtiğinden, banyodan sonra saçlarını tararken tuvalet masasının aynasına baktı. Gözleri camda parladığında, Jane daha da fazla israf etmek üzere olduğunu fark etti. Fırçasını Claudia'dan gelen ve eve sağ salım vardıklarını bildiren mesajın yanına bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Sanki gözyaşlarını durduracakmış gibi avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı.

Ağlayarak geçirdiği sayısız gece ve hayatının heba ettiği yıllar. Jane, zamanın ne kadar değerli olduğunu kim bilebilirdi ki!

Jane henüz altı yaşındayken annesi bir akciğer iltihabından ölmüştü ve o zamandan beri Jane hiç *mutlu* olmamıştı. Belki de tek bir saniyeyi bile hafife alamayacağını çok iyi ve onu huzursuz eden de buydu. Belki de hiçbir zaman tam bir tatmin duygusu gerekiyordu.

Seyahat etmek, heyecan verici yeni yerler deneyimlemek için yanıp tutuşuyordu ama bu gezginlik tutkusu muydu, yoksa o anda *olmadığı* bir yerde olma özlemi mi? On yıl önce, yanında Hugh varken, bu endişeli duygu bir noktaya kadar azalmıştı görmezden gelebileceği bir yer. Nedenini açıklayamadı.

Sonra tek kelime etmeden onu geride bıraktı.

Onun için yas tutmuş, onu özlemiş ve hayatının neredeyse yarısını onun için harcamıştı.

Lanet olsun ona, artık yok, diye kendi kendine yemin etti ve yine de zihninde geçmişlerini tekrarladı, her zamanki gibi onu uzaklaştırmak için ne yaptığına dair bir cevap aradı....

"İskoçyalı benim."

Jane kuzenlerine bu açıklamayı ona ilk yapmıştı. Kalbi teklemişti ve o zaman onu mutlu edecek kişinin kendisi olacağına karar vermişti, böylece gözleri o kadar ciddi olmayacaktı. Kız on üç, erkek on sekiz yaşındaydı.

O ve kardeşleri İskoçya'dan ailelerinin göl evi Ros Creag'a yazlığa gelmişlerdi, Vinelands ile aynı koyda yer alan bu ev onun ailesine aitti. Kız kendini tanıtmak için ona doğru koştuğunda, adam onu çenesinin altından tutup "poppet" diye çağırmıştı ve bunu brogue diliyle söylemesi kulağa harika geliyordu. Ona karşı nazikti ve kız da onu her yerde takip ediyordu.

Onun ısrarıyla, babası da münzevi kardeşleri ziyaret etmiş ve onlarla arkadaş olmuştu, ancak onlar neşeli Weyland ailesinin geri kalanıyla hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydiler. Bir şekilde onları ertesi yaz geri ikna etmiş ve bu da onu çok memnun etmişti. Oğlu olmadığı için, babam onları ithalat işinde çalıştırmaya

Göldeki bir sonraki sezonun sonunda, ne zaman bir arı soksa ya da kıymık batsa tek başına Hugh'a koşuyordu.

On beşinci yazında tekrar geri döndüler, ancak Hugh tatilinin çoğunu zaman kaşlarını çatarak ona bakıyordu, sanki ondan ne anlam çıkaracağını tam olarak bilmiyormuş gibi. On altı yaşına girdiğinde, tam da ergenlik çağına girmeye başladığında, ondan tamamen uzak durmuştu. Babası için çalışmaya karar vermiş ve tüm zamanını Ros Creag'da onunla birlikte geçirerek iş hakkında konuşmuştu.

Büyük, vakur İskoç'unu özlediği için ağlamıştı. Kuzenleri ona herhangi birini elde edebileceğini ve "o kaba MacCarrick"e özlem duymasını istemediklerini söylemişlerdi, ama onun vazgeçmeyeceğini görünce, kirli oynamasını önermişlerdi ve kuzenleri ne olduklarını biliyorlardı

. Söyledikleri şuydu: "İnsan Weyland Sekizlisi'nin önünde eğilir. Ve eğer eğilmezse, biz ona diz çöktürürüz."

Claudia şöyle demişti: "Şimdi plan yapıyoruz Janey. Gelecek yaza kadar dekolte elbiselerin, ipek gibi yumuşak ellerin" -şeytani bir sırıtışla- "ve utanmaz bir tavrın olmasını . Senin İskoçyalı ona neyin çarptığını anlamayacak."

Ama ertesi yaz gelmeyince Jane yıkılmıştı. Ta ki şansın yanında ve babasına acil bir mesaj getirdiği geceye kadar. Kutsal emanetler ve antikalarla ilgili ne gibi bir baskı olabilirdi, Jane anlayamıyordu.

Adam tekrar yola koyulmadan önce, kız onu gördüğünden emin oldu ve adam sanki onu tanımamış gibi ağzı açık kaldı. Bir gecelik konaklama önce ikiye, sonra üçe çıkmıştı ve onunla yeterince vakit geçiremiyor gibiydi.

Büyük kuzenleri önceki yıl ona çok şey öğretmişti ve onun orada olduğu her gün, günler için onunla alay ediyor ve ona eziyet ediyordu.

Kulağına fısıldamanın gözlerinin kapanmasına ve dudaklarının aralanmasına neden olabileceğini ve ona sarılırken parmaklarını saçlarında gezdirmenin nefesini kesebileceğini öğrenmişti. Elinden geldiğince sık, onu kendisiyle yüzmeye ikna etmişti -özellikle de ilk seferinde donup kaldıktan sonra gömleğinden sıyrılırken sessizce eteğini ve bluzunu çıkarışını izledi, ta ki üzerinde çorap, jartiyer ve kombinezondan başka bir şey kalmayana kadar. Yüzdükten sonra, Jane -hiçbir zaman alçakgönüllü biri olmamıştı- şeffaf giysisinin içinde sudan çıkmıştı. Adam yüzünü çevirmeden önce, onun vücudunu dikkatle izlemişti. "Hugh, içini görebiliyor musun?"

Adam ona dönüp gözleri kararmış bir halde yavaşça başını salladığında, "Pekala sevgilim, eğer sadece sen isen," demişti. O gün adamın sudan çıkmasının çok uzun zaman aldığını fark etmişti.

Son öğleden sonraları olduğunu kanıtlayacak olan şey sırasında, yatıyorlardı. Çayırda yan yana oturuyorlardı ve kız onu gıdıklamak için onun üstüne yuvarlanıyordu. Kızın onu gıdıklamasından nefret ediyordu ve sonraki saatler boyunca somurtkan ve gergindi, sesi boğuk çıkıyordu.

Ama bu sefer onu silkelemek yerine uzandı ve saçlarını serbest bırakmak için kurdelesini çekiştirdi. Başparmağını kızın alt dudağında , "Çok adil," diye homurdandı. "Ama sen bunu çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Onu öpmek için eğildi, ona fısıldamadan önce kulağındaki işkence edici küçük öpücükleri ya da dudaklarının sırtına sürtünmesini istemiyordu. bütün yaz boyunca ona verdiği boynunu öpmek istiyordu. İlk gerçek öpücüğünü istiyordu.

Ama adam kızın omuzlarından tutup onu yukarı itti ve homurdanarak, "*Daha çok gençsin, genç kız,*" dedi.

"Neredeyse on sekiz yaşındayım ve şimdiden senden daha yaşlı erkeklerden evlilik teklifleri aldım."

Bunun üzerine kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Sine, yakında buradan ayrılıyorum."

Hüzünle gülümsedi. "Biliyorum. Yaz bitince böyle yaparsın. Kuzeye, İskoçya'ya geri dönüyorsun. Ve her kış, sen bana burada dönene kadar seni çok özliyorum."

Sanki ezberlemiş gibi kızın yüzüne baktı.

Jane onu bir daha ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Bu geceye kadar.

Hugh'nun kendisiyle evleneceğine o kadar inanmıştı ki -bu onun için kaçınılmaz bir sonuçu- Hugh onu çok genç *bulmayana* kadar sadece gün sayıyordu. Ona o kadar inanmıştı ki, birlikte olacaklarından emindi. Oysa Hugh yıllardır yurtdışında çalışacağını, onu geride bırakacağını biliyordu. Bu kendi açısından bilinçli bir karardı ve nedenini ona söylememişti bile.

Ondan kendisini beklemesini istememiş ya da Jane'e onu mutlu şansı vermemişti.

Ve şimdi, on yıl sonra, aynaya bakıp gözyaşlarının yüzünden aşağı süzölüşünü izliyordu....

Bu gece Jane'in maskeli baloda gördüğü kadınlar, tüm gösterişlerine ve flörtlerine rağmen sert bakışlara sahipti. Acı çekiyorlardı ama bu Belinda'nın yakındığı gibi sadece ekonomik durumdan ya da koşullardan .

O sert bakışlı kadınlar *erkekler tarafından* incitilmişti.

Jane bunu onlarda mükemmel bir netlikle fark etti, çünkü bu ayna her gün kendi gözlerinde büyüyen aynı niteliği yansıtıyordu. Sonunda bunu kabul edebilmişti.

Bu kaderden kaçınmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Acımasızlık bir ömür boyu hapis cezasıydı ve bu tamamen önlenabilir bir şeydi.

Gözyaşlarını son kez kuruladı.

Yarın sabah erkenden Freddie'nin teklifini kabul edecekti.

Yedi

Weyland'ların evinin yan kapısı ertesi sabah kilitli değildi.

Hugh kendini sessiz eve bıraktığında vücudu gerildi, Jane'i bulmak için doğruca ikinci kata çıktı, halı kaplı merdivenleri hızla çıkarken tabancasını kılıfından çıkardı. Weyland geceden eve gelmiş miydi acaba? Daha önce?

Sonunda koridorun sonundaki odada bir hareket duydu ve sesleri takip etmek için acele etti. Çatlak bir şekilde açılan yatak odası kapısından Jane'in dizlerinin üzerine çökmüş, elini yatağın altında ileri geri hareket ettirdiğini gördü.

Derin bir nefes alarak kontrol etti ve silahını ceketinin altına yerleştirdi.

Kendini tutamayarak kızın odasına girdi ve sessizce yaklaşarak ipek bir gecelikten başka bir şey giymemiş bedenine baktı. Kadın yavaşça başını kaldırıp adamın gözleriyle buluştu. Çok güzel yeşil gözleri vardı.

"Yatak odamda ne işin var?" diye sordu ayağa kalkarak. Neredeyse hiç giyinmemiş olmasına rağmen, kıvrımlarını gizlemekten çok ön plana çıkararak adamın etrafında dolandı ve soyunmuş halini umursamadan dantel yığınları arasında eksik olan her şeyi aramaya devam etti.

İpeğin altından göğüs uçlarını görebiliyordu ve sertçe yutkundu. Neden yıllar geçtikçe çekingenleşmemişti ki? Hiç bu kadar utanmaz bir kadınla karşılaşmamıştı. Ama onunla geçirdiği o son yaz, ne zaman onunla yüzse şikâyet etmemişti.

"Ne istiyorsun, Hugh?" "Baban bu

kadar erken nereye gitti?"

Omuzlarını silktiğinde, elbisesinin askısı omzundan aşağı süzüldü. Tipik Jane, onu geri çekmedi. "Bilmiyorum. Çalışma odasını kontrol ettiniz mi? Bugünlerde yirmi dört saatin yirmi saati orada."

Bu sabah onda farklı bir şeyler vardı. Dün gece onu öpmemek için mücadele ederek yanından ayrıldığı andan bugüne, kadın daha da soğuklaşmıştı. Bunu kuvvetle hissetti.

"Onu görmedim. Kapı açıktı ve Rolley hiçbir yerde görünmüyordu." "O zaman senin tahminin de benimki kadar iyi. Neden aşağıya koşup tekrar kontrol edelim mi?" Döndü ve onu

başından savdı. "Benimle geliyorsun. Bir bornoz giy."

Kadın onu görmezden gelince, bir sargı için odayı taradı. Bir şeyler aramasına şaşmamalı. Ayakkabılar, çoraplar, bağcıklar ve saten Korseler odayı kirletiyordu. Elbiseler düşürdüğü yerde birikmişti. Çok fazla düzensizlik vardı. Hugh düzensizlikten nefret eder, hayatının her bunun tam tersini arzulardı.

Sonunda onu örtebilecek bir şey gördü. "Bunu giy."

"Tamamen giyinene kadar aşağıya inmeyeceğim. Bir nişan için geç kaldım." Sanki özel bir şaka yapıyormuş gibi kıkırdadı.

"O zaman bir sorunumuz var." Tek bildiği, Weyland ve Rolley'nin alaşağı edilmiş olduğuydu. "Çünkü seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Peki neden?"

"Eviniz boş ve kapısı kilitli değil." "Aşağı çağır."

Kapıya doğru yürüdü. "Weyland," diye bağırdı. Cevap gelmedi. "Bornoz, Jane."

"Cehenneme kadar yolun var, Hugh."

Neden dünyada gözünü korkutamadığı tek kadın oydu? "Sana

hazır olduğumda gideceğimi söyledim."

"O zaman giyin," diye . "Odayı terk et."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Arkanı dön o zaman." Dönmeyince yanağına vurdu ve "Ama daha önce gizlice bakmadığın bir şey yok, değil mi?" dedi.

Ondaki farklılık karşısında afallayan adam, "Dün gece de söylediğim gibi, genç kız, bana göstermediğin çok az şey var," diye homurdandı.

Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ama sen nasıl değiştiysen, ben de öyle değiştim." Omuzlarını geriye attı ve saçlarını arkasına topladı, vücudunun daha da cazip hale geldiğinin açıkça farkındaydı.

Söylememesi gereken bir şey söylemek üzereyken elini ağzına götürdü. "Sadece giyin," diye emretti. Ona doğru döndüğünde, yansımasını lavabo aynasına baktı ve kaşlarını çatı. Aradan geçen yılların onu bu kadar *etkilemediğinin* farkındaydı. nazik davrandım.

Bir gecelik huzursuz uyku yorgunluğunu hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı ve son üç gündür yaraları tıraş olmasını engelliyordu.

Daha üç gün önce bir savaşa katılmış mıydı? Öldürmüş müydü?

Şimdi onun yansıması dikkatini çekmişti. Aynada onu , narin ayağını bir taburenin üzerine koymuş, çorabını uzun bir bacağının üzerinde yuvarlıyordu.

Kadın, güne kadar gördüğü en hınzır jartiyeri kalçasına sarmak için elbisesini yukarı kaydırdığında çenesinin şaşkınlıkla gevşediğini fark etti. Jartiyeri mükemmel bir fiyonkla bağlarken elleri lavabonun kenarlarını öyle bir sıktı ki mermeri kıracağını sandı.

Geçen yaz jartiyerlerini hep yüksek giymişti. Çünkü vardiyaları çok kısaydı....

kaçırmak için kendini zorladı. Sert kumaşın hışırtısını duyunca, "İşin bitmedi mi daha?" diye sordu. Sesini tanıyamadı.

"Bana karşı sabırlı ol, Hugh." Bu cümleyi kaç kez duymuştu?

Nefes verdi ve her zamanki gibi cevap , "Deniyorum, genç kız." *Başka şeyler düşün.* Kapının yanında duran yayını gördü ve dolu sadağının dibine yapıştırılmış taze otları fark etti. Kızın okçuluğa devam etmesinden memnundu.

Jane'e ilk yayını almış, nişan almasına yardım ve yaz sonunda Jane bir asayı yüz adımdan vurabilir hale gelmişti. Atış yapmaya sanki bunun için doğmuş gibi alışmıştı.

Belki de öyleydi. Geçmişte, nazlı gülümsemeler, yumuşak sözler ve dokunuşlarla ona işkence etmediği zamanlarda Jane biraz... hiddetliydi.

Kadının tuvalet masasına baktı ve "*Bir Centilmenin Çırağı*" adlı bir kitap gördü. Onu tanıdığına göre muhtemelen iğneleyici bir hicivdi. Kitabı eline aldı ve kapağın gerçek kapağın üzerine gerilmiş sahte bir kapak olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak kitabı açtı ve içeriğini çabucak kavrayarak birkaç sayfasını taradı. Bir sahneye hızlıca göz attığında bunun daha önce okuduğu her şeyden daha müstehcen olduğunu anladı.

Kadının bu yazıları okuması fikri onu öfkelendirmiyor, aksine tahrik ediyordu ve göz gezdirdiği her kelimede kasıklarına kan hücum ediyordu. İki kez yutkunduktan sonra, "Bkitapları nereden buluyorsun?" diye homurdandı. Dönmeden kitabı omzunun üzerinden kaldırdı.

Sıkılmış bir ses tonuyla, "Holywell Caddesi'ndeki bütün matbaalar bunları

satıyor," dedi. "Bugünlerde genç hanımlar bunları mı okuyor?"

"Hem çok. Kadın müşterilerimiz en sevdiğimiz kitapçının kirli küçük Holywell dükkanından, şehrin dışındaki büyük arazisine döner.

Her gece şehirde. Onları yeterince hızlı basamıyor. Artık arkanı dönebilirsin."

Hayır...hayır, yapamazdı.

Sonunda, ereksiyonunu kontrol altına aldıktan sonra döndü ve kadının kendisine bir kolye uzattığını gördü. "Hugh?"

Adam kadının yanına geçip elini tuttu, kadın da ona sırtını döndü. Koyu kıvı saçlarının tutamları, boynunun kaymaktaşı teninde keskin bir şekilde uzanıyordu. Adam onu öpmek istedi.

Dudaklarını oraya bastırmayı hayatındaki her şeyden daha çok istiyordu ve bunu yapmaktan bir kalp atışı uzaktaydı. Bunun yerine onun parfümünü içine çekti; sadece hafif bir koku olacak kadar hafifti ama baharatlıydı.

Sonra, onun dışında hiçbir zaman beceriksiz olmayan iri elleri birkaç dakika boyunca beceriksizce hareket etti. İşini bitirdiğinde, parmaklarının ucuyla boynunun yumuşak, pürüzsüz tenini okşamamak için verdiği mücadeleyi kaybetti.

Kadın titrediğinde, kısa süreliğine gözlerini kapattı.

"Hugh, az önce bana dokundun mu?" diye sordu, sesi boğucuydu. Hugh bir şey söylemeyince döndü ve ona baktı. Nefes alışları sığıdı; nefes aldığından bile şüpheliydi.

Gözleri kızın dudaklarına kaydı ve kız bunu

gördü. "Yaptın mı?"

"Bir kolye taktığınızda olur, değil mi?"

Kızın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ama adam cevap beklemeden kızın elinden tuttu ve onu koridor boyunca çekerek merdivenlerden aşağı indirdi.

Weyland'ı çalışma odasında, merhum karısının portresine bakarken ve bir haritayı yuvarlar gibi dalgınca bir mektubu yuvarlarken buldular. Adam mektubunu

Ama Hugh, Jane'in çok sevdiği sevgili karısını ne kadar özlediğini zaman biliyordu. Weyland onlarla yüzleşti ve

Zorla gülümsedi ama bitkin görünüyordu. Hugh'nun onu birkaç ay önce gördüğü zamandan yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu.

"MacCarrick, seni görmek güzel evlat."

Hugh hâlâ Jane'in elini tuttuğu için tokalaşmadı. "Senin de, Weyland."

"Baba," dedi Jane elini çekerek, "lütfen bana Hugh'un giyinirken içeri girmesine neden izin verildiğini söyle."

Weyland kırışmış kaşlarını kaldırdığında Hugh ona kötü kötü baktı. "Burada kimse yoktu ve kapı kilitli değildi. Bunun alışılmadık olduğunu düşündüm."

"Ah, evet, şey, Rolley de benimle beraberdi. Lanet olası kömür satıcısı bizi yine kazıkladı," diye açıkladı Weyland, sanki bu kadar önemsiz bir şey için endişelenecekmiş gibi. "Jane, birkaç dakika çalışma odamın dışında beklemeni istiyorum."

"Gelemem baba. Bu sabah Hyde Park'ta Freddie'yle buluşmam gerekiyor," dedi havalı bir şekilde.

Hugh'un midesi sıkıştı. *Freddie mi?*

"Frederick'e selamlarımı ilet."

Frederick de kim?

Başını salladı ve Hugh'ya dönüp bakmadan odadan çıktı.

Hugh, "Başka kimseniz yoksa ben de onunla giderim," dedi.

"Quin onu aldı. Sokağın aşağısına doğru gidiyor," diye güvence verdi Weyland ama Hugh onun ardından bakmaya devam etti. "Biliyor musun, Jane'in bütün erkek arkadaşları ona Sade Jane der." Weyland kıkırdadı. "Sanırım bugünlerde bu genç delikanlılar arasında alaycılık zekâ yerine geçiyor. Ama kim onlara ayak uydurabilir ki? Ben sadece

Frederick Bidworth'hatırlayın, çünkü çoğu kişiden çok daha uzun süre hayatta kaldı."

şimdi Hugh kapıya doğru bakıyordu. Beau mu? "Freddie" ne kadar sürmüştü?

"Ek işlerin iyi gitmiştir umarım?" Weyland sordu.

Hugh döndü ve Weyland yüzünün yan tarafındaki kesikleri işaret edene kadar kaşlarını çatı.

"Evet, başarılı," dedi içten içe kendini sarsarak. Sadece sıradan bir talip. Parkta masum bir buluşma. Öyleyse neden birdenbire midesi bulandı?

"Sanırım Grey'in durumunun ne olduğunu öğrenmek istiyorsunuz." Hugh başıyla onaylayınca Weyland, "Gittikçe dengesizleştğini biliyordunuz ama sonunda kontrol edilemez bir noktaya geldi. Onu ortadan kaldırmak için bir girişimde bulunduk. Ama daha kurnaz bir katil görmedim. Hayatta kaldı ve misilleme olarak, örgütteki tüm çalışanlarımızın listesini halka açıklamakla tehdit etti. Bunu çoktan yapmış olabilir."

Hugh'nun yumrukları sıkılaştı. "Herkes mi?"

"Siz geldiğinizde dışarıdaki bir haberciden haber alıyordum. Toplayabildiğimiz kadarıyla tüm Şebeke'yi kapsıyor. Eğer liste halka , resmi olarak emekli edileceksiniz."

Hugh kariyerini bu şekilde sonlandırmayı hiç beklemiyordu. "Jane'in bir fikri var mı?" diye sordu, bu fikrin kendisini ne kadar rahatsız ettiğini belli etmemeye çalışarak. "Benim ne olduğum hakkında bir fikri var mı?"

"Hayır, hâlâ benimle iş yaptığınızı düşünüyor. Ve listenin halka açıldığını kesin olarak öğrenene kadar bu şekilde kalmasını planlıyorum. Ondan sonra bir önemi kalmayacak, herkes bilecek."

Hugh yorgun bir nefes verdi. "Weyland, içinde bulunduğın tehlikeyi . Sadece Grey'den değil."

"Biliyorum." Weyland ciddiyle başını salladı. "Son sayıma göre, İngiltere'de hiç kimse onun ölmesini isteyen daha çok insan var. Ve bundan daha isteyecekler - bilgileri, sırları, siyasi mahkumları.... Bir girdap olmak üzere. Bu yüzden Jane'i bir süreliğine götürmeni istiyorum."

"Ya sen?" Weyland, Hugh için bir baba gibi olmuştu ve onun incinmesine izin vermeyecekti. "Seni burada kurtlara bırakmayacağım."

"Bu, kurumumuzun tarihindeki en kötü kriz. Yere inemem. Ama yardım çağıracağım ve şansımız varsa Grey'i buraya gelmesi için yemleyeceğiz. Kafanı sallamayı bırak, evlat. Ethan, Grey'e bir şans vermek için can atıyor. Quin ve Rolley dövüşmek için can atıyor. Ama kızım gitmeli."

Ethan'ın tamamen işin içinde olacağının hatırlatılması Hughu rahatlattı ve sonunda biraz rahatladı-

"Ve önce Jane'le evleneceksin. Seni bu yüzden buraya getirdim."

Sekiz

*J*ane'nin müstakbel nişanlısı Hugh'nun tam zıttıydı, onun için bir folyo gibiydi.

Freddie Bidworth'un serulean mavisî gözlerine bakarken Jane onun ne kadar mükemmel bir erkek olduğunu düşündü. O bir altın çocuk, bir centilmen Adonis'ti ve bakışları ne zaman yanından geçse genç kadınların iç geçirmesine neden oluyordu. Sarı saçları güneşi yakaladığında, bayılmaları an meselesiydi.

Güldüğünde, ki sık sık gülerdi, o sarışın başını geriye atar, kendini ona bırakırdı. Hugh düşünceli ve yalnız biriyken, Freddie neşeliydi ve herkesle iyi geçinirdi. Toplum onu severdi. O da toplumu sevdi.

Jane, Hugh'yla yaşadığı tedirgin edici sonra bile, Freddie'nin kendisini bu kadar uzun süre beklemiş olmasına gülümsemekten kendini alamamıştı. Freddie Sade Jane'i evcilleştiren şövalye olacağına dair şaka yapmıştı. Ona, kendi deyimiyle "hayat arkadaşı" olacaklarmış davranmış ve çok iyi vakit geçireceklerine söz vermişti. Onun kendisi olmasına izin verdi ve hatta kişiliği... güvenli olmaya meyilli olduğu için onun vahşî yollarından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Whiting *Kontu* olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Freddie, hadi birlikte gidelim," diye mırıldandı Jane. Hugh'nun şehirde kalacağı anlaşıldığına göre, onun için en iyisinin şehri boşaltmak olduğunu düşündü. "Bir tatil için Londra'dan ayrılalım ve herkesten uzaklaşalım."

"Sen zapt edilemezsin, bunu biliyor muydun?" Freddie içini çekti. "Seninle kaçıp gidemem."

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Ayrıca, benim zapt edilemez olmamdan hoşlanıyorsun."

"İşte şimdi " Kızın burnuna dokundu. "Ama seninle kötü davranışların hakkında konuşmak istiyordum. Annem seni biraz daha ihtiyatlı olman için ikna etmemi istedi. Herkes evleneceğimizi varsaydığı için, davranışlarının ailemize yansıdığını söylüyor."

"Beni *ikna* etmek için mi Freddie?" diye sordu, sesi kurşuni bir

hal almıştı. "Lavinia bir koca bulana kadar, anlıyor musun?"

Kız kardeşi, asık dudaklı Lavinia evlendi mi? Evlilik talepleri artar artmaz.

Jane, Lavinia ve dul kontesin rutin olarak akla gelmeyecek, affedilmeyecek şeyler yaptıklarını sonra genç kadına hiç sempati duymuyordu.

Çoğu Weyland'ın baş belası olan Ahlaksızlığı Önleme Derneği'ne bağışta bulundular. Lanet olası *S.S.V.*

Jane ne zaman yazı makinesinin başına isimsiz nefret mektupları alan bir topluluk.

Jane, yeni Leydi Whiting'in Ahlaksızlığı İfade Etme Derneği'ni kurması halinde ne diyeceklerini merak ediyordu. Sadece bir düşünce.

"Eğer karım olmayı kabul edersen," diye devam etti Freddie,
"Kontesler bazen fedakarlık yapmalıdır. Ve bu sadece bir süreliğine olur."

Bir süreliğine mi? Hayır, uzun süreli bir fedakarlık olacaktı. Erkekler acı çeken kadınları gördüklerinde ürperdikleri sürece. Yüzü düştü. O kim oluyordu da konuşuyordu? Acı çekmeye başlamıştı. "Lavinia bir süre daha evlenmeyebilir," dedi dikkatle.

"Elbette yapacak!" Ona çocuksu bir sırıtiş attı. "Bunu benim için yapabilir misin, cadalog?"

Sıkıca gülümsedi, adamın ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu. Jane daha dün gece, vücudu bir tanrının törpüsü gibi olan bir İskoç'a "*Sine*" demişti. MacCarrick'in kanını tutuşturan boğuk brogue'u ile karşılaştırıldığında Freddie'nin kısaltılmış
"vixen" düpedüz yavandı.

Hala her erkeği Hugh ile mi kıyaslıyorsun Janey?

"Öp beni," dedi aniden, avuçlarını onun göğsüne koyarak. "Bana güzel bir öpücük ver, olur mu Freddie?" diye neredeyse çaresizce sordu. Daha önce yüzlerce kez öpüşmüşlerdi ama bu hayatının en önemli öpücüğü olacaktı.

Bana onu unutturacak adam ol.

"Ne?" Hugh doğru duymamıştı. Kesinlikle duymamıştı. "Bilmen gereken bir şey var, ben kimseyle evlenmiyorum. Asla."

"Onunla evlenmelisin," dedi Weyland. "Eğer liste haberi duyulursa, en azından birkaç aylığına şehir dışına gitmesini istiyorum. Skandaldan ve tehlikeden uzakta. Kocası olarak onu götürebilirsin."

"Bunu onunla evlenmeden de

yapabilirim." "Hayır, Hugh, öyle olmalı-"

"Benim ne olduğumu biliyorsun. Ve ne *yaptığımı*." Weyland kızının, vücudu parçalanmış ve elleri kanlı bir tetikçiyle evlenmesini gerçekten isteyemez miydi? "Bu görev için beni nasıl seçebilirsin?"

"Sen ve yaptıkların yüzünden bu sen olmalısın. Evlilik, ona zarar vermeyi düşünen birine ne derdi biliyor musun? O bir MacCarrick olur. Senin itibarın onları caydıramazsa, Ethan'inki ne olacak? Onun baldızı olacak. Ve Courtland'ın da. Ailenin tek gelini. Kim onu incitmek için ailenin gazabını göze alır ki?"

Hugh'nun başı sanki şakaklarını sıkkan bir mengene gibi çarpıyordu. "Lanet olsun, hiç evlenmek istemeyebileceğimi düşündün mü? İlk vuruşumu yaptığımda, asla bir gelin almayacağımı biliyordum-"

"Organizasyonda eşleri olan birkaç üye var." "Ve bu yüzden ailelerinin

hayatlarını tehlikeye atıyorlar."

"Jane'in hayatı zaten tehlikede."

Hugh hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "O zaman *onunla* özellikle evlenmek istemeyebileceğimi hiç düşündün mü?"

"Hayır, yapmadım." Weyland ona sempatik bir gülümseme verdi. "Böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi."

Hugh şaşkınlığını gizledi. Ya da belki de saklamıyordu. Anlaşılan daha önce Jane'e karşı olan hislerini saklayamamıştı.

Weyland sözlerine şöyle devam etti: "Eğer bir seçeneğin varsa, her zaman en uzaktaki işleri tercih ediyorsun ve Jane şehir dışında olmadığı sürece asla evime gelmiyorsun. Bu da ondan uzak durmaya ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor."

Hugh hiçbir şeyi inkâr edemezdi.

"Daha anlayışlı olacağınıza inanıyordum, ancak bu fikre gerçekten , bu zorluklar çözüldükten sonra evliliğinizi feshedebilirsiniz."

"Hayır," diye tersledi. "Böyle bir şey olmayacak."

"Öyle olmalı. Ona senden başka kimseye güvenmem." Hugh hâlâ reddedince, Weyland onun alnını sıktı. "Oğlum, yorgunum, çok yorgunum ve hayatımın savaşını vermek üzereyim. Dünyadaki en ölümcül, en yetenekli düşmanlara karşı, onlar için kırmızı bayrak gibi olacak bariz bir zayıflığım varken kazanamam."

Evlenmemiş, yürek parçalayacak kadar güzel, bela arayan bir kız. Weyland'ın cehennem gibi görünmesine şaşmamalı. "Weyland, anlamıyorsun." Weyland, Hugh'nun insan gruplarının yanında rahatsız, çekingen ve yasakçı olduğunu unutuyor muydu? Jane onun etrafında yavaşça ölecekti. "Yapamam onu mutlu et."

"Hugh, *mutlu* olabilirsin!" Yumruğunu masaya vurdu. "Onu *canlı* istiyorum."

Hugh onun ses tonundan yılmamıştı. "Senaryoları konuşalım. En olası senaryo, sizin Grey'i yakalamanız ve Ethan'ın saldırıya geçip en kötü tehditlerden birkaçına öyle bir saldırması ki geri kalanları uzaklaştırması.

Her şey neredeyse normale döndü, ancak bu evliliğe aşırı tepki verdik, oysa onu birkaç aylığına gözlerden uzak bir yere götürmeliydim. Ve sonra Jane ve ben hayatımızın geri kalanında birbirimize yapışıp kaldık."

"Bu durumda, olaylar yatıştıktan sonra evliliğinizi feshedebilirsiniz. Eğer ikiniz de buna karşı bu kadar kararlıysanız, o zaman gerçekten evlenmeyin." Hugh başını salladı ama Weyland onun yerine konuştu. "İşte sana bir senaryo, Hugh.

Bunu canlı atlatamayabilirim, biliyorsun." Hugh sözünü kesmek için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Ben ölmeden önce kızımın evli olduğunu ve ondan daha korkunç bir koruyucusu olamayacağını biliyorum. Ona ne olacağını merak ederek ölmeyeceğim. Senin yanında güvende olduğunu bilmenin benim için ne büyük bir nimet olduğunu anlayabiliyor musun? *Sonunda* onun yerleşmiş olması?

Bunu benim için yapmaz mısınız?"

"Ne istediğini bilmiyorsun. Bensiz daha güvende olur."

"Bu açmak istemezdim ama Grey sadece Jane'i hedef almıyor. Benim yüzümden. Onu yıllar önce kanlı bir şekilde dövdüğünü biliyorum. Ve bunun onun yüzünden olduğunu da biliyorum." Hugh sadece dişlerini gıcırdatabildiğinde Weyland, "Senden de intikam almak istiyor. Ben onun gitmesine izin veriyorum, sen de onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Bunu ikimiz de ona borçluyuz. Eğer fedakârlık yapmazsak yaptıklarımızın bedelini ödeyecek olan o olacak."

Hugh parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Senin bu fikrinin ciddi bir kusur. Jane bunu asla kabul etmeyecektir." Hugh, henüz on yedi yaşında olan genç bir kız için sadece bir yaz eğlencesi olmuştu. Az üst katta ona beş dakika bile zaman ayırmak istememişti.

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım. Eğer kabul ederse, onunla evlenirsin ve bu olay yatışana kadar onu saklamaya . Reddederse, hiçbir bağ olmadan onu geçici olarak götürürsün, en iyi ihtimalle skandal, en kötü ihtimalle de tehlikenin artması riskini alırsın."

Hugh buna kaşlarını çattı ama inatla ısrar etti: "Kabul etmeyecek." Şu anda, diğerlerinden daha uzun süre birlikte olduğu sevgilisiyle birlikteydi.

Jane bu Bidworth'a aşık mıydı? Bu olasılık onu tırmalıyordu. "O zaman anlaştık mı? Hugh?" Weyland ekledi, Hugh düşüncelere dalmış.

Jane'in reddinden emin olan Hugh, Weyland'la yüzleşti ve ona başıyla onay verdi.

"Güzel. Şimdi, bunun mümkün olan en kısa sürede yapılması gerektiğine inanıyorum. Hatta bu sabah."

"Böyle bir lisans alamazsın..." Weyland'ın hafifçe kırılmış ifadesi karşısında sözlerini yarıda kesti.

"Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı," dedi Weyland. "O zaman gidip onu parktan alırsan -genellikle çeşmenin yanındaki köşkte oturur. Onunla hemen konuşmam gerektiğini söyle."

Hugh sırf onu bu Bidworth'ten uzaklaştırmak için gitmek istiyordu. "Ve

oğlum, o dönmeden önce bir öneride bulunabilir miyim? Bir düğün. Jane'in yüzüğü, tüm bunların aniden ortaya çıkmasından dolayı kırılan tüyleri yumuşatmaya yardımcı olabilir."

Hugh ters ters baktı. "Bir yüzüğün nasıl ve nereden alınacağı hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bir kadına hiç mücevher almadın mı?" "Tanrım,

hayır."

"Ailenizin evine giderken Piccadilly'deki Ridergate'in önünden geçiyorsunuz. Dosyada yüzük ölçüsü var."

Hugh kaşlarını kaldırdı; o bile o seçkin kuyumcunun adını duymuştu. "Mali durumum hakkında benden daha çok şey biliyor olmalısınız."

"Bana ukalalık etme, Hugh. Artık gerçekten zengin olduğumu biliyorum."

Hugh omuz silkti.

"Ve bence bir parçanız her zaman bir eş ve aile için para biriktiriyordu."

"Eğer öyleyse, bundan haberim yok," diye mırıldandı ve odadan çıkmak için adımlarını sıklaştırdı.

Dışarı çıktığında kalbinin gümbür gümbür attığını fark etti. Çünkü birkaç saat içinde *Jane'le evlenebilirdi*.

Hayır. Eğer Hugh onunla evlenirse, yemin edip imzasını atarsa, Jane'i kendi lanetli kaderine maruz bırakmış olacaktı.

Evlenmeden onu alıp götürebilirdi. Jane beklendiği gibi onunla evlenme fikriyle alay eder etmez, Hugh Weyland'ı bu bağ olmadan saklanmalarına izin vermesi için ikna edecekti. Adam Jane'in Hugh'yla evlenmesinde bir risk olduğunu bilmiyor olamazdı - Grey'in doğasında olan tehlikeden bile daha ağır basabilecek bir risk. *Evlenmemek...*

Ne düşünüyordu ki? Jane *asla* kabul etmezdi.

Ama ya yaparsa?

Hugh parkta, Quin'in beyaz badanalı bir köşkte bir banka uzanmış, güneşte gezinen genç kadınları hayranlıkla izlediğini gördü. Quin onu gördüğünde, "MacCarrick, günaydın," dedi. Garip bir şekilde, köşkün etrafındaki yolu kapatmak için ayağa kalktı.

"Dün gece depoda bir şey oldu mu?" Hugh sordu. "Claudia'nın

arkadaşı Maddy'yi kaybettik."

Lanet olsun, Ethan.

"Ben onu ararken kız kardeşlerimi eve dönmeye zorladım. Sonunda eve gelip gelmediğini kontrol etmeye karar verdiğimde, az önce , solgun ve sarsılmıştı ama zarar görmemişti. Sanırım o kadar korkmuştu ki, dersini almış olabilir," dedi ve sonra uzun uzun iç geçirdi. "Kız kardeşlerim elbette yılmadılar."

Hugh, Ethan'ın takibinden en azından *kalıcı* bir sonuç duyduğuna sevindi. Kardeşi kızı eve götürmüş olmalıydı.

Quin homurdanarak, "Kuzenlerimin çoğu masum Yankilerle evlendirilmeli," diye ekledi. "Peki, bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Weyland için Jane'i almaya geldim."

"Onu geri getireceğim," dedi Quin hızla. "Hayır, ben yaparım."

Quin'in gözlerinde *acımaya* benzer bir şey parladı. "Biriyle buluşacak."

Hugh hemen iki şeye karar verdi: Quin, Jane'i istediğini biliyordu. Ve şimdi bile Freddie ile *buluşmasında* öpülüyordu -ya da daha kötüsü.

Quin'i iterek yoldan çekildi ama adam onu takip etti.

"Peki sen nereden biliyorsun Quin?" Hugh öfkeli bir ses tonuyla sordu.

Quin, Hugh'nun neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmaya zahmet etmedi. "Grey bana söyledi. Ona aşık olduğunu söyledi."

Grey başka kime anlatmıştı? Koca, hantal İskoç'un zarif Jane'e olan takıntısına başka kim acımıştı?

Ahırın etrafında fırtınalar estirdi.

Dokuz

", Jane?" Freddie etrafına bakınırken sesi kırıılarak sordu. "Seni burada öpmemi mi istiyorsun?"

Başını sallayan Jane öne doğru eğildi. "Bizi görecekt kimse yok." Jane onun boynunu kavrayıp çekiştirdi ve sonunda adam da ona karşılık vererek dudaklarını değdirdi.

Hayır, öpüşmek onlar için yeni bir şey değildi. Yeni *olan*, Jane'in öpücüğün, birinin güven verici bir şekilde yanağını okşaması kadar iyi hissettirdiğini fark etmesiydi. Dün gece, MacCarrick'in büyük, sıcak elinin kendi elini sardığını hissetmek onu bundan daha fazla tahrik etmişti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Freddie'yi daha derinden öptü, daha fazla tahrik etmek için omuzlarını kavradı, kendini onunla yaşayabileceğine ikna etmek için çaresizce Hayatının geri kalanında sadece bunu yapacaktı. Hareketleri yaparken bile, okuduğu kitapları hatırladı - şehvet dolu olanları Bastırılmıştı ve ona verdiğinden daha fazlası olduğunu biliyordu. Tutku, acı ve özlem vardı. Sadece onunla *değil*-

Freddie'nin bedeni ondan uzaklaştı.

Jane şok içinde bakakaldı. "*Hugh?*" Vahşi gözleri onu taradı, siyah saçları yanağında dalgalanıyordu. Çenesi ve yumrukları sıkılmıştı. Ona iğrenmiş bir bakış fırlattı, sonra Freddie'ye döndü, sanki onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Jane dengesizce ayağa kalkarken ağzı açık kalmaktan başka bir şey yapamadı. Freddie de afallamıştı ve ayağa kalkmak için mücadele ediyordu.

"Hayır, MacCarrick!" Quin onun yolunu keserek tersledi. Daha alçak bir sesle, "Onu kolayca öldürebilirsin," dedi.

"İşte lanet olası fikir bu," diye homurdandı Hugh.

Sonraki dakikalar çok yavaş geçiyor gibiydi. Hugh'nun Quin'i yana doğru itişini sanki uzaktan izliyordu. Freddie, Hugh'nun yumruğunu yakalamak için tam zamanında ayağa kalkmayı başardı. Geriye savrulurken burnundan kan fışkırdı.

Quin, Hugh'kolunu arkasından yakaladı; Jane çığlık atarak Freddie'ye koştu. Onu kollarının altından tutup ayağa kaldırmaya çalışırken omzunun üzerinden gergin bakışlar fırlattı. Freddie iriydi ama Hugh'nun tek darbesi onu uçurmuştu.

Quin, "Polis memuru gelmeden buradan gitseniz iyi olur," diye uyardı. "Farkında mısın bilmiyorum ama az önce saygın bir kontun burnunu kırdın."

Hugh'nun nefret dolu bakışı daha da derinleşmiş gibiydi.

"Jane'i buradan çıkarmalısın," diye ısrar etti Quin. "Bu delilikle ona tahmin ettiğinden daha fazla zarar veriyorsun."

Hugh Quin'i o kadar kolay fırlattı ki Jane bunu her an yapabileceğini fark etti, sonra öne atılarak onu Freddie'den uzaklaştırmak için dirseğinden yakaladı.

Bu sabah Hugh'nun boynuna dokunuşu o kadar nazikti ki, kadın bunu neredeyse hiç hissetmemişti. Şimdi kocaman eli sertçe kavıyor, sıkıyordu.

"Belli ki Quin beni gözetliyor," dedi ses tonu sertleşerek. "Ama *senin* burada ne işin var?"

Hugh hemen cevap vermeyince, Freddie'ye geri dönmek için onun parmaklarını kurcaladı. Çabaları Hugh'nun elini gevşetmeye yetmeyince ona ters ters baktı. "Onu öldürmediğinden emin olmak istiyorum!"

Quin dedi ki, "O iyi Jane. Ben onunla kalacağım ama *senin* gitmen gerek."

"Bunu yapmayacağım-" Hugh onu evine doğru sürüklerken, sabah yayaların bakmasını ya da yoldan çekilmesini umursamadan bir solukla sözünü kesti.

"Hugh, hemen beni çöz!" diye tısladı. "Senin içine ne girdi böyle?"

"Ben de sana aynısını soruyorum." Aptallığın görüş alanından çıkan Hugh durup kadının omuzlarını kavradı, elleri titriyordu. Önceki dakikalarda görüşünü kaplayan kırmızı bir bulanıklıktan başka bir şey görmemiş, adamı lime lime etme ihtiyacından başka bir şey hissetmemişti. görünmesi gerektiğini biliyordu ama Jane çenesi yukarıda, olduğu yerde duruyordu.

"Kim o?" Hugh dudaklarının şiştiğini fark etmemeye çalışarak . "Neden orada herkesin görebileceği bir adamı öpüyorsun?"

Benim görmem için.

"Adı Frederick Bidworth, *Lord Whiting*."

Doğal olarak, bir akranını öpecekti. Hugh'un öpücüğüyle uyuşturulduğu için onun geldiğini göremeyen birini.

"Ve o benim için sıradan *bir adam* değil," diye devam etti Jane. "Ben sadece bir fahişenin balosundayken nasıl böyle tepki verebiliyorsun? Bu çok hafif! Daha dün gece bana yetişkin bir kadın olduğumu söylemiştin!"

Bu, onunla evlenmesi beklenmeden önceydi. Onu koruması altına alma ihtimali olmadan önceydi. Şimdi her şey farklı geliyordu.

"Neden bu şekilde davranıyorsun, Hugh? Bir cevap istiyorum. Şimdi!"

Çünkü sana dokunduğu için onu öldürmek istedim. Hayatında ilk kez öldürmek *istedi*. "Çünkü yakın bir aile dostumuzun kızı tehlikede." Yalan değil, yetersiz bir ifade. Kadın inkâr başlayınca, "Seni parkta öperek itibarını riske atmaması gerektiğini biliyorsun," dedi.

"Sanki bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor!" Kadının yüzü sert bir bakışa dönüştü. "Yaptıklarımı size açıklamak zorunda değilim! Bu seni ilgilendirmez. iş."

"Hayır mı? Belki de *henüz* hayır," dedi ve sözleri karşısında kaşlarını çatı.

Bu şekilde davranmakla hata ettiğini biliyordu ama ne kadar zorlama olursa olsun onunla evlenme fikri, içindeki tüm sahiplenme içgüdüsünü serbest bırakan bir kama gibiydi. O piçin onu öptüğünü gördüğünde, aklına bir düşünce kazınmıştı: *Benim. Benim olanı alıyor.*

Parka doğru yürürken Hugh ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyor, soğukkanlı ve kurnazca bir karar vermek ve içindeki *her şeyin* ona sahip olmak için yanıp tutuştuğu gerçeğini görmezden gelmek istiyordu. *Fedakârlık evlenmek mi, evlenmemek mi?* Neredeyse her adımında kendine soruyordu.

Şimdi o kadar öfkeliydi ki, hiçbir mantık yürütemiyordu. Tek bildiği Bidworth'un bir daha Jane'e dokunmasını ya da onu öpmesini asla istemediğiydi.

Hugh bunu yapamayacağından emin olmak için iyi bir yol biliyordu.

Belediye binasına döndüklerinde Hugh onu Weyland'ın ofisine çekti, soluk soluğa kalmasına ve öfkeli bakışlarına aldırmadan. "*Hallet şu , Weyland,*" bağırdı kayıtsız adama. Weyland, Hugh'nun Jane'i uygunsuz bir pozisyonda bulacağını biliyor muydu? Elbette biliyordu. Weyland her şeyi biliyordu. Ve Hugh tam da tahmin edildiği gibi tepki veriyor, manipüle ediliyordu. "Bittiğini gör."

"Öyle kabul edin." Weyland ciddiyetle başını salladı. "Neden gidip bir çanta hazırlamıyorsun, evlat, ihtiyacın olacak her şeyi *al*. Jane ile özel olarak konuşmak istiyorum."

Hugh dışarı çıktı ve kapıyı kapattı ama kısa bir süre dinledi.

"Baba," diye başladı, "bana davranmasına, beni tartaklamasına ve emirler yağdırmasına nasıl seyirci kalabiliyorsun? Az önce ne yaptığını bilseydin-"

"Yapabilirim ve yapmalıyım," diye araya girdi Weyland, "çünkü Hugh senin kocan olmak üzere."

"Delirdin mi sen? Hugh MacCarrick'le mi evlendin?" Keskin kahkahası homurdandı. "Asla! Hayatta olmaz."

On

"Neyin *var* senin?" Jane, Hugh'nun hızla evden çıktığını duyar duymaz bağırdı.

"Yarım saat içinde başına bir darbe mi aldın?"

Ben gittiğimden beri mi? Belki de Hugh bunu şu anki şiddet ortamında yapmıştır?" Kadın parmaklarını şıklattı. "Elbette! Hızlı bunama!"

"Eğer sakın ." Babasının çizgili yüzü çok ciddi görünüyordu. Nazik mavi gözleri şimdi acımasızdı.

"Nasıl sakın olabilirim ki? Hugh az önce Freddie'ye *saldırdı*." Hugh'nun yüzü o kadar zalimce kapanmıştı ki, onu öldüreceğini düşünmüştü. "Çılgın bir adam gibi-"

"Kalıcı bir hasar olmadığına inanıyorum."

"-ve sen az önce bana onunla evleneceğimi söyledin! Bu sabah Freddie'nin teklifini kabul ettiğimi bilm!"

"Gerçekten mi?"

Adamın ses tonuna, hiç tepki vermeyişine aval aval baktı. bu adam, bu sabah daha önce gördüğü rahat babasından bir şekilde daha sertti.

"Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sonunda ayağımı yere basmak zorundayım."

"Ayağını mi vuracaksın? Yirmi yedi yaşındayım! Beni onunla evlenmeye zorlayamazsın."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Kuzenlerinle yaptığın her şeyi görmezden geldim."

Kadın tavana bakıp suçluluk duygusuyla ıslık çalmaya başlayınca, adam devam etti: "Samantha'nın Holywell'deki matbaacılarla *hesabı* olduğunu biliyorum. Claudia'nın damadıyla bir ilişkisi olduğunu biliyorum. Nancy'nin erkek kıyafetleri giyme tutkusunu biliyorum. Ve kuzenin Charlotte büyük ihtimalle şu anda bile boşanma mahkemesine girebilmek için sırada bekliyor ve tüm skandalları ilk elden duymak istiyor."

"Anladım," dedi aceleyle, bütün bunları nasıl bilebileceğini merak ederek.... Quin! Quin onları ele vermişti. olmalı. Ama sekiz kuzenin öfkesini üzerine çekmemesi gerektiğini iyi bilmeliydi.

"Bu tür şeylere izin verdim çünkü sizin neslinizin tamamı çıldırmış gibi görünüyor."

Gözlerini devirdi. "Burası kraliyet ailesi değil, baba."

"Ama aynı zamanda onlara izin verdim çünkü annen ölüm döşeğindeyken sana ona tanınan özgürlüğü tanıyacağıma ve ruhunu asla bastırmayacağıma dair bana söz verdirdi."

"Öyle mi?" Jane annesinin portresine baktı. Lara Farraday ünlü bir ressamın tek çocuğuydu ve kendisi de yetenekliydi. Lara'nın Ünlü bir sanatçının kızı için eşsiz bir yetiştirilme tarzı kabul edilebilirdi. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Daha altı yaşındayken ona çok benziyordun. Ve senin için endişelendiğim zamanlarda bile sözümü tuttum."

Jane gözlerini kıstı. "Quin bu yüzden mi beni gözetliyordu?"

"Hayır. bu değil. Annene verdiğim sözü tutmamamla aynı nedenden dolayı bunu yapıyordu."

"Anlamıyorum."

"İş ortaklarımdan biriyle kötü ilişkilerim oldu. Onu ve servetini ciddi şekilde etkileyen bir karar verdim. İntikam almak istiyor,

beni bir şekilde incitmeye çalışıyor. Dünyada en çok değer verdiğim şeyin sen olduğunu herkes biliyor."

Yavaşça, " yaktı mı?" dedi.

"Afyonu karşı bir açlığı var. Halüsinasyon görüyor. Şiddet olabilir."

Başını salladı ve alaycı bir tavırla ekledi: "Peki kalbinize korku salan bu alçak işadamı kim? Kızınızı evliliğe zorlamak için sizi kim harekete geçirdi, *ki* bu evliliğin kızınızın *kendisi için ayarladığından* çok daha az avantajlı olduğunu da eklemeliyim?"

Kadının yükselen ses tonunu duymazdan geldi. "Davis Grey'i hatırlıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, bir ürperti geçerken. "Hiç de değil."

"Seni burada beklerken onunla birkaç kez çay içtim." Bahsedebileceği onca adam varken.

Grey'le ilk tanıştığında, onun duygulu kahverengi gözleri, çocuksu yakışıklı yüzü ve açık tavırları onu etkilemişti. Son derece iyi giyinmişti ve cana yakın havasını tamamlayan kibar bir cılası vardı.

Yine ona yakın olmak zorunda kaldığında tüylerini ürpertmişti.

Bir keresinde onu ürkütücü bir konsantrasyonla kendisini incelerken yakalamıştı. Yüz ifadesi hiç şehvet dolu olmamıştı. *Bunu* görmezden gelebilirdi. ama hayatında ilk kez, üstelik yirmi beş yaşındayken, bir refakatçi istemişti. Şimdi usulca, "Tüylerimi diken diken etti," dedi.

"O zaman onun şiddet uygulayabileceğini hissettiniz?" "Evet,"

diye itiraf etti sonunda. "Ama neden bu kadar sert adımlar

attınız?"

"Hugh Grey'i geçmişten tanıyor, onu herkesten daha iyi tanıyor. O sizi koruyabilir."

"Freddie beni koruyabilir."

"Jane, ikimiz de pragmatistiz, her şeyden önce gerçekçiyiz. Ve ikimiz de Frederick'in seni bir moda hatası yapmaktan daha kötü bir şeyden koruyamayacağını biliyoruz."

Bu hakaret karşısında nefesi kesildi ve babası omuz silkti. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun." "Neden sadece polisi aramıyorsunuz?" diye sordu. "Tüm nüfuzunla, Grey'i çay saatine kadar bir hapisane hulkuna bindirebilirsiniz."

"Bu konuda yardım istedim ve yardım talep ettim. Ama onu bulamıyoruz. Ne zaman ya da nerede saldıracağı konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Ayağa kalktı, sonra yavaşça pencereye doğru ilerledi. "Yani şu anda beni izliyor olabilir mi?"

İnanılmaz bir şekilde, babası alay etmedi ve onu rahatlattı. ". Ama öyle olduğuna inanmıyoruz. En son Portekiz'de görüldü ve henüz İngiltere'ye gittiğine dair bir belirti yok, sadece gideceği yerin burası olduğunu biliyoruz."

Dedikodu yapmak için eğilmiş, bebek arabalarını iten ve birbirlerinin kollarına vuran iki anneye baktı. Bir çocuk parkın kenarında çember ve sopayla oynuyordu. Çok huzurluydu. Alt dudağını ısırды. Tüm bunlar çok uzak görünse de, daha çılgın senaryolar duymuştu.

Ne de olsa Londra'da yaşıyordu.

Bu şehri ne kadar severse sevsin, tehlikelerinin farkındaydı ve Burada her gün yaşanan şiddet. Sadece bir yıl önce Samantha'nın üzerine bir yabancı tarafından bir şişe kezzap sıçratılmıştı. Neyse ki, o yaz başka kadınların da benzer rastgele saldırılara maruz kaldığı gibi, yüzü yerine sadece elbisesini delip geçmiş ve bacağını yaralamıştı. Satmak için ceset beklemekten *sabırsızlanan* mezar soyguncuları ya da dirilticiler vardı.

Ve Jane o kadar çok soyguna uğramıştı ki, suçlarda bir durgunluk olması, pejmürde giyinip giyinmediğini merak etmesine neden oldu.

Grey gibi afyon yiyenlerin halüsinasyonların pençesinde başkalarına saldırdıklarını okumuştı.

Tıpkı göz kamaştırıcı ama tehlikeli bir hayvan gibi, Londra'ya hayranlık duyabilirdi ama buradaki risklere de saygı duymak zorundaydı. Eğer babası Grey'in aklını kaçırdığını ve şehirden kaçması gerektiğini söylüyorsa, o zaman pekâlâ. *Times'ta* kesinlikle daha garip hikâyeler okumuştı -sadece suçluların değil *kurbanların* da isim ve adreslerinin yer aldığını görmekten her zaman ürkmüştü....

Kadın titredi. "Bir süreliğine Londra'dan ayrılmayı kabul edeceğim. Ama Hugh ile değil.
Bunu yapması için hiçbir sebep yok. Neden bir evliliği kabul etsin ki?"

"On dakika öncesine kadar, kabul ettiğine inanmıyorum.
elini *istiyor*."

"Bu doğru. Beni korumak istediğiniz çılgın, gözü bir deli gibi davranıyordu."

Söylediği şey babasını tamamen yanlış bir şekilde etkiledi. Yüzü gerildi ve dudakları inceldi. "Birbirlerine hiç benzemiyorlar, Jane. Bunu bir daha *sakin* söyleme!"

Normalde sakın olan babasının öfkeli ses tonu karşısında geri çekildi.

"Baba?" "Hugh iyi bir adam. Onurlu bir adam. O ve Grey birlikte çalıştılar.
ve benzer deneyimleri paylaştılar. Hugh da aynı yolu seçebilirdi ama seçmedi."

Yutkundu. "Güzel. O zaman Hugh ile gideceğim. Ama evliliğe gerek yok-"

"Tek çocuğumun, evlenmemiş kızımın iş ortaklarımdan biriyle seyahat etmesine izin vereceğimi sana gösterecek ne yaptım?" Kadın cevap vermek için ağzını açtığında, adam onun sözünü kesti. "Evet, şey, bu sona erer

bugün. Ayrıca, eğer bu kadar mutsuzsanız, bu iş biter bitevliliğinizi iptal ettirebilirsiniz."

"Beni onunla evlenmeye zorlayamazsın. Freddie'ye gider ve beni götürmesini sağlarım."

"Evet. Eminim dul kontes ve onun cimri suratlı kızı sizi kollarını açarak karşılayacaktır. Sana çeyiz vermeyecek olmama da aldırmayacaklardır."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "!" Adam

ciddiyetle başını salladı.

"Sen *kimsin*?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak. Babasının kişiliği de tıpkı Hugh'un ki gibi tamamen değişmişti. "Ben kuzenlerimle kalacağım. Samantha, Belinda ve aileleri Vinelands'e gidiyorlar. bu hafta-"

"Peki daha ne kadar kuzenden kuzene dolaşacaksın? Bir diğerine askıntı olarak?"

Ona doğru yürüdü, onu ikna etmeye kararlıydı. "Baba, bunu yaparsam geri dönemeyeceğimi biliyorsun," dedi koluna hafifçe dokunarak. "Bu iş bittikten sonra başka bir eşleşme yapamayacağım."

"Kesinlikle öyle olacak. John Ruskin daha geçen yıl evliliğini iptal ettirdi ve eski karısı çoktan yeniden evlendi. Ve tüm kızları düşünün İskoçya'ya kaçarlar. Aileleri onları bulup geri getirdiğinde evlilikleri iptal ediliyor ve birkaç yıl sonra tekrar evleniyorlar. Son sezonda bunun olduğu her sefer için bir poundum olsaydı _."

"Bu kızlar on sekiz, on dokuz yaşında. Başka bir maç için bekleyecek zamanları var." Elini adamın kolundan kaldırdı ve alnını kavradı. "Ben beklemek için çok yaşıyım! Ve Freddie'yle olan şansımın bu yüzden mahvolacağını biliyorsun."

"Tüm bunlar bittikten sonra onu hala istiyorsanız, bunun gerçekleşmesi için tüm nüfuzumu kullanırım."

Bir sandalyeye çöktü. "Peki Freddie neden hâlâ beni istiyor?" "Bu kadar uzun süre bekledi."

Bunun üzerine dudağını ısırды, sonra "Hugh'nun bunu neden kabul ettiğini hâlâ anlamıyorum. İstemediği bir eşi almasını nasıl sağlayabilirsiniz?"

"emin misin?" "Tabii ki değil!"

"İkiniz de gençken size çok değer verdiğine inanıyorum. Sence de öyleymiş gibi davranmıyor muydu?"

"Madem bana bu değer veriyordu, neden tek kelime etmeden çekip gitti?" Şimdi geriye dönüp baktığımda, onu tipik bir erkekten başka bir şey olarak görmek zordu, kızın ona gösterdiği ilginin tadını çıkarıyordu.

"Biliyorsun, sana veda etmemi söyledi. Eğer onu sorarsan."

"Eğer?" Babasına, bu saçmalığı en son dile getirdiğinde ona verdiği ifadenin aynısını verdi. "Artık bir önemi yok. Kendine ait bir hayatı var ve artık birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Evet, kendine ait bir hayatı oldu ve bu süre içinde size bakacak kadar para kazandı. İkinizin eskiden iyi anlaştığını biliyorum. Onu etkileyemez misin? Onu ikna edip kazanamaz mısın? Bu senin için yeterince kolay olmalı. Belki evli kalmayı *deneyebilirsin*?"

"Neden Freddie yerine Hugh'u seçeyim ki?" "Çünkü

Freddie'yi hiç sevmedin."

Hayır, bilmiyordu ama ona değer veriyordu ve birlikte eğleniyorlardı. Ve Onu sevmediğinden beri Freddie'nin kendisini yaralamaya gücü yetmeyeceğini biliyordu. "Belki de öyledir ama Freddie beni hiç incitmedi."

"Hugh'un seni bilerek incittiğine inanmıyor musun? Sanırım seni ata bindirdiği zamanları ya da okçuluğuna yardım etmek için harcadığı saatleri unutuyorsun. Ben zor sabrederken o sana karşı sabırlıydı."

Kız hiçbir şey söylemeyip çocukluğundan sahneler hatırlayınca babası, "Önümüzdeki haftalarda bir şeyi hatırlamanı istiyorum. Hugh'un *çabaladığını* unutma. Seni mutlu etmeye çalışacak."

"Bunu kabul edeceğimi varsayıyorsunuz."

"Düşünsene Jane, muhtemelen seni İngiltere'den çıkaracak."

"Nereye? Uzağa mı?" diye hızla sordu, sonra babasının bilmiş ifadesi karşısında yüzü kızardı. Şeffaf Jane, seyahat etmeye hevesli. "Carrickliffe'e mi?"

"Evet, muhtemelen kendi klanı arasında. Bu ona bağlı. Ama kuzeye gideceğini biliyorum. Ve bir telgraftan bir günlük mesafeden daha uzağa gitmeyeceğini de. Eve dönebildiğin an seninle iletişime geçebileceğim. Eğer o zaman hala evliliğin feshini istiyorsanız, bu yapılacaktır."

Kendini koru, Janey. Ya ona tekrar bağlanırsan?

Jane hâlâ başını sallarken, "Jane, bu tartışmaya açık bir konu değil. Londra'dan ayrılacaksın ve bunu bu sabah yapacaksın."

Babasını tanımadığı sonucuna varmıştı ama tam da bu yeni yabancıyı umursamadığına karar verdiğinde, babasının yüzü ve ses tonu yumuşadı. "Ah, kızım, her konuda çok cesursun ama yine de bundan korkuyorsun, değil mi?"

"Eğer öyleysem, bunun nedeni Grey'in bana öyle rahatsız edici bir şekilde bakması-" "Grey hakkında değil. Tekrar incinmekten korkuyorsun."

Dudakları aralandı ama endişesini inkâr edemedi. "Hugh beni bir kez terk etti ve bir daha geri dönmedi. Ve onu tekrar tekrar davet ettiğini biliyorum."

"Ama Jane, önemli bir anda geri döndü."

On bir

Asla! Hayatında asla....

Jane'in sözleri aklından geçerken Hugh sersemlemiş bir halde Grosvenor Meydanı'na doğru yola çıktı. Bu sabah sindiremeyeceği kadar çok gelişme olmuştu. Onu başka bir adamla öpüşürken görmek bile neredeyse sonunu getirecekti.

Ve sonra, Jane'den uzak durmak için onca yıl mücadele ettikten sonra, onunla birlikte olmaya, hayır, onunla evlenmeye zorlanmak. Bir yanının Weyland'ın onu ikna etmeyi başarmasını ne kadar çok istediğini görünce şok oldu.

Hugh onu elinde tutamayacağını bilse bile.

Gerçekten Jane'i başka bir adamla öpüşürken mi gördüm?

Meydana vardığında Hugh, MacCarrick ailesinin malikânesine girdi. Hepsi buraya "ailenin" diyordu ama gerçekte burası artık Ethan'a aitti. En büyük oğul olarak Ethan'a tüm MacCarrick mülklerinin yanı sıra İskoçya'daki Kavanagh kontluğu da miras kalmıştı ama ona bir akran olduğunu hatırlatmaya cüret eden herkesi dövmesi muhtemeldi.

Giriş holünde, Hugh her zamanki gibi annesinin gümüş tepsisi içinde kendisine gönderdiği mesajları görmezden geldi. Kadından nefret ettiğini söyleyemezdi ama babalarının ölümünden oğullarını sorumlu ve bu da onunla bir şeyler yapmak istemesini çok zorlaştırıyordu. Kardeşleri de aynı şeyi hissediyordu. Onlara gönderdiği tüm mesajlar da açılmamıştı.

Ethan onu henüz mülkten men etmemişti. Zımnî bir anlaşmayla, oğullarından herhangi biri Londra'dayken asla burada kalmıyordu, gerçi Hugh onlar hakkında bilgi almak için hâlâ hizmetçilere rüşvet verdiğine bahse girerdi-

uşakları Erskine hariç herkes. Asık suratlı adam, her türlü ziyaretçiyi caydırma işine kendini adanmış ve iliklerine kadar sadıktı.

Hugh doğrudan çalışma odasına doğru yürüdü, botları mermer zeminde gümürdüyordu. *Leabhar nan Sùil-radharc*'ın, Kaderler Kitabı'nın tam olarak nerede biliyordu; Hugh'un Courtland'ı birkaç hafta önce neredeyse yalvarırcasına ona bakarken bulduğu uzun maun masanın üzerinde duruyordu.

Hugh her zaman olduğu gibi, böylesine eski bir kitabın sayısız yıl geçmesine rağmen bu kadar iyi korunabilmesine hayret etmişti. Elbette, şimdiye kadar kabul ettiği tek işaret kandı.

Uzun zaman önce, bir klan kahini on neslin kaderini tahmin etmişti. MacCarricks ve onları *Leabhar*'a yazdı. İçindeki satırlar, hepsi gerçekleşmiş olan trajedileri ve zaferleri önceden haber veriyordu.

Hugh uzun zamandır ezberlemiş olmasına rağmen, babasına yazılmış olan son sayfayı çevirdi...

Onuncu Carrick'e:

Güzel leydiniz size üç kara oğul doğuracak. Bu

kitabı okuyana kadar sana neşe getirecekler.

Gözlerinin önündeki kelimeler hayat çizginizi gençleştirdi.

Ölümle birlikte yürümek ya da yalnız yürümek için gölgelenen lanetli insanlar olduklarını bilerek korkuyla ölürsünüz.

Ne evlenmek, ne aşkı bilmek, ne de kaderlerini

bağlamak için; Senin soyun asla tohum

almayacak.

Peşlerine takılanlara ölüm ve azap.

Son iki satır, sayfadan kaldırılamayan kurumuş kan tarafından gizlenmişti.

Trajediler ve zaferler ortaya çıktı mı? Hugh yorgun bir şekilde nefes verdi. Kardeşlerin hiçbir zaferi açığa çıkmamıştı. Hayır, aralarında hiç çocuk doğurmamışlar, bu kitabı okuyarak babalarını öldürmüşler ve değer verdikleri her şeye zarar vermeye devam etmişlerdi.

İşaret parmağını gevrek parşömen üzerindeki yazının üzerinde teninin soğuk ve nemli olduğunu hissetti. Orada doğuştan gelen bir şey vardı, *Leabhar*'da hissedilir bir güç vardı. Aile dışından ona dokunan son kişi dehşet içinde bakmış ve istavroz çıkarmıştı.

Hugh tiksintiyle arkasını döndü ve yatak odasına doğru ilerledi. Kendini toparlanmaya zorladı, ancak Weyland'ın Jane'i şantaj dışında bu şekilde hareket ettirebileceğine ikna olmamıştı...

"Ne halt ediyorsun sen?" Ethan kapı aralığından havladı. Gardırobundaki giysileri deri bir seyahat çantasına sürükleyen Hugh'ya ters ters baktı.

"Londra'dan

ayrılıyorum." "*Onunla*

mi?"

"Evet. Weyland benden... onunla evlenmemi ve onu istedi." Ses tonu savunmacıydı.

"Yine mi hayır!" Ethan'ın yara izi beyazlaşıyordu. "Courtland'ın kadını ondan daha yeni aldık. Şimdi de seninkiyle mi kaçıyorsun?"

"Peki ya sen?" Hugh gömlekleri kaparak karşı çıktı. "Bence dün gece o kıza başka bir kadına gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdin."

"Ah, ama ben sadece küçük sarışınım ile oynadım." Bilinçsizce yara izini ovuşturdu. Dün gecedен sonra ondan yeniden mi nefret etmişti? Yoksa o pislik yüzünü tokatlamış mıydı? Hugh ikincisini umuyordu. "Ama sen ve Court her zaman daha fazla."

"Jane'le evlenmeyi kabul ettim, *geçici* olarak. Ve sadece sen Grey'i yakalayıp listenin yarattığı tahribat yatışana kadar onu götürmek için. Weyland'a bu evliliğin o zaman feshedileceğini açıkça belirttim ve o da anlaşıldı."

Ethan başını sallıyordu. "Sağlıklı düşünemiyorsun. Onca zaman uzak kaldıktan sonra ona bir kez baktın ve aklını kaybettin. Ve klan sana mantıklı biri mi diyor?"

"Ben makul biriyim," diye homurdandı, gömleklerini çantasına o kadar sert soktu ki derideki dikişler gerildi.

"Uğruna kaybolduğun *evlenmek* için kaçmak mı? Geçici olarak mı? Evet, tam bir akıl ," diye alay etti Ethan. "Tanrım, Court'a bu verra meselesi hakkında ders verdin. Haklı olarak."

Hugh kaçırdı. Court'a ders verirken kendini beğenmişti, bunca yıl Jane'den uzak duracak disipline sahip olduğu için kendini beğenmişti.

"Hugh, olanları nasıl görmezden gelirsin? Court, Annalıa ile evlenmeye karar verdi ve birkaç gün içinde bir kurşun neredeyse beynini kapımızın önüne sıçratıyordu. Sonra da ben. Nişanlımı unuttun mu? Sarah'nın parçalanmış cesedini bulan sendin. Jane'i böyle bir kadere maruz bırakır mıydın? Bu mu?"

Tanrım, hayır. Asla. "Evliliği tamamlamayacağım. Onu *tutmayacağım*," dedi alçak sesle. "Bu gerçek bir evlilik olmayacak. Ayrıca, onu *çoktan* tehlikeye attım. Grey benim yüzümden onu ele geçirecek. Bunu biliyorum. Ben onu korumazsam Grey onu kesinlikle öldürecek. Ona zarar verebilirim."

"Grey kafadan hasta olsa bile ölümcül olacaktır. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, eşsiz içgüdüleri var." Ethan onun bakışlarını yakaladı. "Neden Jane'i götürmeme izin vermiyorsun?"

Bu düşünce Hugh'nun kanını kaynattı. "Grey ben yaşadığım sürece ona asla zarar vermeyecek. Bunu unutma Ethan. Asla."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "O zaman o kıza ulaşmadan önce benim ona ulaşmamı umsan iyi olur. Bu konuda soğukkanlı değilken onu korumayı mı düşünüyorsun? Kesinlikle Grey gibi soğuk . Hem kendini hem de kızı öldürteceksin."

"Kahretsin, onunla ben ilgilenebilirim-"

"*Ve aynı zamanda ellerini ondan uzak mı tutacaksın?*" Ethan ona kuşkulu bir ifade verdi.

"Benim disiplinim var. Bunu sen de biliyorsun." Hugh birkaç gerekli eşya almak için gardırobuna doğru yürüdü; her zaman kılıfında taşıdığı tabancasına yedek olarak bir tabanca ve eyer kılıfında taşıdığına ek olarak bir tüfek daha. Ayrıca tüm silahlar için bol miktarda mühimmat da paketlemişti. "Ve ben uzak durdum
Bu kadar uzun süre, değil mi?"

"Yıllardır biriktirdiğin bir arzun olduğunu da biliyorum. Dışarıdan sakın görünebilirsin ama eminim ki için için kaynıyordur."

Kaynıyordu. Hissettikleri için mükemmel bir kelimeydi. "Fark etmez. Benden nefret ediyor." *Özellikle de bu sabahтан sonra.* ", muhtemelen karşı çıkacaktır." Yine de merak ediyordu. Weyland her zaman istediğini alırdı. Ama Jane de öyle. Jane'in onunla hiçbir şey yapmak istemkadar Weyland da onu damadı olarak istemiyor olamazdı. "Onu tutmayacağım," diye tekrar ısrar etti. "O da beni istemeyecek."

Ethan uzun onu inceledi. Sonra teslim olmuş bir nefes verdi. "Evet, o zaman. Bunu kabul edebilirim. Yaşlı adam onu evlenmeye zorlasa bile, o pislik ilk fırsatta ayrılmak isteyecektir."

Hugh, Ethan'ın ses tonuna kaşlarını çattı. Sanki bir gerçeği anlatıyormuş gibi.

"Benim onu istediğim gibi onun da beni isteyebileceği o kadar akıl almaz bir şey mi?" Ethan basitçe, "Evet," dedi.

Hugh çantasını kaptığı gibi odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. "Onu nereye götürüyorsun?" Ethan onu takip ederek sordu. "Klana değil mi?"

Hugh başını salladı. Onu Carrickliffe'e götürmeyi düşünmüştü ama oradaki insanların hepsi laneti biliyordu. En iyi ihtimalle Jane'in yanında temkinli davranırlardı, batıl inançları vardı ve ona lanetlenmiş gibi davranırlardı. En kötü ihtimalle, ikisini de kurtarmak için onu Hugh'dan uzaklaştırmaya çalışırlardı. Oraya sadece başka bir alternatif yoksa gidecekti. "Onu kuzeye, Ros Creag'a götürüyorum."

"Grey'in göl evinden haberi var mı?"

"Ona bundan hiç söz etmedim, ama bilip bilmediğinden emin olamam," diye yanıtladı Hugh. "Eğer İngiltere'ye ulaşmadıysa ve ben bizi orada sadece birkaç gün tutarsam-"

"Hızlıyım ama o kadar da hızlı değilim."

Hugh ön kapıya ulaştığında, "Çeşitli saklanma yerleriniz arasında bir öneriniz var mı?" diye sordu.

"Grey birkaç tanesini biliyor, diğerlerinin üzerine yemin edemem. Onu Court'a götürmelisin."

Hugh yavaşladı. Court'un mülkü aklına gelmemişti, muhtemelen ağabeyi çok kısa bir süre sahip olduğu için.

Ethan, "Mahkeme kalenin eski olduğunu söyledi, ancak sağlam ve sadece biraz çalışmaya ihtiyacı var," dedi.

Hugh'a da aynı şeyi söylemişti ve *binlerce* dönümlük arazinin ortasında olduğunu söylemişti. "Ros Creag'a gideceğim ve eğer senden bir haber alamazsam Beş gün sonra kuzeye, Court'a doğru yola çıkacağız."

"Güzel. Geldiğinizi personele haber vereceğim," dedi Ethan, arazinin hemen dışında yaşayan iskelet personeli .

"Grey bizi takip ederse, umarım sen de onu takip ediyor olursun." Hugh kardeşine bir bakış fırlattı. "Her şey senin elinde ve dikkatinin dağılmasını göze alamazsın. Grey'i ne kadar çabuk öldürürsen, bu evlilik de o kadar çabuk feshedilir."

Ethan ürpertici bir gülümsemeyle, "O zaman sen de ," dedi. "Ve yüzündeki izlere dikkat etsen iyi olur. İz kalmasını istemezsin."

Hugh kapıyı açarak, "Cehenneme kadar yolun var," dedi.

Ethan nefesinin altından küfretti, sonra da "Bir dakika," dedi. Bir adım atıp *Leabhar*'la döndü ve onu Hugh'ya uzattı. "Al bunu. Sana başka hiçbir şeyin hatırlatamayacağı kadar hatırlatacaktır."

Hugh ağır kitabı kabul etti. "Peki ya sen? Ya ihtiyacın olursa?"

Ethan'ın yüzü tamamen soğuktu. "Baştan çıkarılacak bir kalbim yok, unuttun mu?"

Hugh gözlerini kıstı. "Dün gece kıza ne yaptın?"

Sırıttı ve elini kapının üstüne koymak için uzandı. "Yapmamı istemediği bir şey yok."

"Quin korktuğunu söyledi."

Ethan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Hayır. Onu *korkutmuyorum*." Yara izine ikinci kez dokundu - *hiç* yapmadığı bir şeydi bu. Ya yarasını hiç hatırlamak istememişti ya da dikkatleri yarasına çekmek istememişti. Ama bu sabah, yıllar sonra ilk kez dikkatini çekmişti. "Kahretsin, lanet olası bir maske takmıştım."

Hugh onun duruşu ve tavrının da yüzü kadar rahatsız edici olduğunu belirtmek için iyi bir zaman olmadığını düşündü. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Ethan, "Bugün Quin'e uğrayıp ," dedi, "ama şimdi takvimimi dolu buluyorum. Adını Jane'den mi öğrendin?"

Hugh kardeşinin gözlerinde onu duraksatan bir heves gördü. Hugh tüm detayları bilmesede de Geoffrey Van Rowen'ın Ethan'ın bir şekilde sorumluydu. Hugh ayrıca Ethan'ın yüzündeki yaranın kasıtlı olarak, asla sorunsuz bir şekilde iyileşmemesini sağlayacak şekilde yapıldığını da biliyordu.

Buna karşılık Ethan'ın intikamı uzun süreli ve acımasız olmuştu ve Van Rowen ailesinde bunu hak edenlerle hak etmeyenler arasında pek ayırım yapmamıştı.

Onlara yeterince şey yapmamış mıydı?

Belki de Ethan önümüzdeki günlerde ona olan ilgisini kaybedecekti. "Jane'in arkadaşı olduğunu biliyorum, bu yüzden o kızı incitme Ethan, yoksa bana hesap verirsin." *Leabhar*'ı çantasına tıktırdı.

Ethan'ın soğuk ifadesi tehditkâr bir hal aldı. "Kendimi eğlendirmek istediğimde beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Cehenneme kadar yolun var, Hugh. Bu konuda da kendini beğenmişsin," dedi Ethan. "Ama Jane'i öldürtürsen, benimle çok ortak yönün olduğunu göreceksin. Kardeşim, senin de sonun *benimki gibi* olacak."

Hugh arkasını dönmeden önce ona tiksintili bir bakış . Ethan kapıyı arkasından kapatırken Hugh onun "*Sonun benim gibi olmasın....*" diye mırıldandığını duyduğunu sandı.

On iki

Hugh Weyland'lara döndüğünde bir saatten fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, boğuk tartışmaları çalışma odasında hâlâ devam ediyordu, bu yüzden odanın dışındaki bir sandalyeye çöktü. Parmaklarını endişeyle ceketinin cebindeki küçük çantanın üzerinde gezdirirken ağrıyan başını duvara yasladı.

Ridergate'in fısıltı kadar sessiz dükkânındaki her şey Hugh'un cüssesindeki bir adama kırılabilir görünmüştü ve orada bulunduğu süre boyunca yakasını çekıştirmek istemişti. Ama Hugh tam ona göre bir yüzük bulduğunda, ona küçük bir servet harcamakta tereddüt etmemişti. Parasını onun için harcamayacak da başka ne için harcayacaktı?

Ona ne alacağını biliyordu çünkü geçen yaz, müstakbel damadından almayı hayal ettiği şeyi ona tam olarak söylemişti: "Zümrütlü ve ortasında kocaman bir elmas olan altın bir yüzük. O kadar ağır olmalı ki, sürekli bir şeylere çarpıp, dükkan sahiplerinin sayaçları ve yanlışıklıkla yayaları ezmek."

Bir sandalda yüzüyorlardı, başını kucağına koymuş, ipek gibi saçlarıyla oynuyordu, güneş ışığına kaldırdığında büyülenmişti, ama onun sözleri karşısında donup kalmış, endişeyle gerilmişti. İkinci evlat olarak hiç parası yoktu ve kızın anlattıklarına benzer bir şeyi asla karşılayamazdı.

Sonra ona asla sahip olamayacağını hatırladı....

Şimdi, yıllar sonra, zihni dönüp dolaşıp aynı senaryoları ve sonuçları canlandırırken tavana bakıyordu.

Hayatının çok erken dönemlerinde, hem kaçınılabilir hem de kaçınılamaz sonuçları öğrenmişti.

O ve kardeşlerinin yok edildiği düşünölen *Leabhar*'ı bulup okudukları günün ertesı sabahı Hugh annesının ılıklarıyla uyanmıştı. Kocası Leith'i, klanın lordu ve hayatının baharında bir ayıyı yataklarında soğuk ve ölü olarak bulmuştu.

Sonra da suçunu haykırmıştı. Hugh neredeyse on dört yaşındaydı, bu suçluluk duygusunu taşımak için çok gençti.

Yıllar sonra Ethan, babalarının ölümünü garip bir tesadüf olarak nitelendirerek lanetle alay etmiş ve komşu MacReedy klanından "lanetli bir MacCarrick oğluyla" evlenmeye gerçekten cesaret edebilecek bir gelin bulmuştu. Sarah Carrickliffe'deki bir kuleden düşmüştü -ya da çoğunun inandığı gibi Ethan tarafından itilmişti.

Sonra Court gönlünü yabancı bir genç kıza kaptırmış ve onunla evlenmeye niyetlenmişti, oysa ona asla çocuk veremeyeceğini ve ona sadece sefalet getireceğini biliyordu.

Court meydan okumuş, kaderlerine meydan okumaya cüret etmişti - ta ki Annalıa başından vurulmaktan bir nefes ötede olana kadar. Court sonunda onu Andorra'daki evinde güvende bırakmıştı ama bu onu neredeyse öldürüyordu. Onun tüm dünyası haline gelmişti.

Sonuçlar. Bu kitaptaki satırlar Hugh'un evlenmemesi ya da bağlanmaması gerektiğini söylüyordu. Hugh kendini evlenmekle *evlendirmek* arasında bir fark olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Lanet olsun, mühürlü bir birliktelik olmayacaktı. Jane kabul ederse evleneceklerdi ama gerçek anlamda birbirlerine bağlanmayacaklardı. Ona sahip sürece güvende . Kesinlikle. Ve Tanrı biliyordu ki, onu elinde tutmak gibi bir niyeti yoktu.

Jane beş dakika sonra dışarı çıktığında ayaktaydı, gözleri ya dökölmemiş yaşlarla ya da öfkeyle parlıyordu. İyi bir bahis ikincisini söylüyordu.

Ne olacak o zaman? Karar ne?

Weyland arkasındaydı. "Ben gidip papaza bir not göndereyim ve evlilik cüzdanını . Jane, hemen toplanmaya başlamalısın."

Sonra Weyland gitti ve Hugh'u öyle bir şaşkınlık içinde bıraktı ki neredeyse ayaklarının üzerinde sallanacaktı. "Sen..." diye başladı ama sesi kısıldı. "Biz... evlenecek miyiz?"

"Evet, ben bu çılgınlığı kabul etmek zorundayım, ama siz değilsiniz. Ve eğer onun için bunu yapmayı reddetmezsen hayatımı mahvedeceksin." Kargaşa ve duygular dalga dalga yayılıyordu. Her zaman böyleydi; patlayıcı bir madde gibi değişken. Yine de Hugh'dan başka kimse Jane'in ne kadar *karmaşık* biri olduğunu anlamıyor gibiydi.

Yani Weyland başarmıştı. Hugh onun nikâh konusunda mutlu olmasını beklemiyordu ama... "Benimle geçici bir evlilik yapmak mahvolmuş bir hayat mı sayılıyor?"

Konuştğu her kelime, kendine has İngiliz aksanıyla kırılmıştı ve öfke saçıyordu. "Bu sabah *neden* Frederick Bidworth -*Lord Whiting*- ile birlikte olduğumu biliyor musun?" Kendi sorusuna kendisi cevap verdi: "Çünkü bugün onun lanet olası *teklifini* kabul ediyordum!"

Hugh'un gözleri dalgalandı. Ama neden şaşırındı ki? Yıllardır her ay onun neden evlenmediğini merak etmişti. *Bekle*. Weyland bunu nasıl biliyordu? Yapmak zorundaydı. Evlenmek üzereydi. onların herhangi bir müdahalesi olmadan "halledilmiştir".

Lanet olsun. Her şey daha da iyiye gidiyordu. Hugh, Bidworth'u Jane'i öptüğü için öldürmek istemişti - adam onun olduğunu düşünmüştü.

"Ancak siz Freddie'ye *saldırınca* planlarım sekteye *uğradı*."

Jane'in müstakbel nişanlısını öpmeye hakkı vardı. Sadece Hugh'un ondan başka bir şey düşünmemesi, onun da Hugh'dan aynı şekilde etkilendiği anlamına gelmiyordu. Son yıllarda kendine ait bir hayatı vardı ve Hugh onun ortasına düşmüş, yere düşerken sallanıyordu. "Bir kontu kabul etmek üzereydin ama baban hâlâ benim için ısrar mı ediyor?" Bu gerçek bir soruydu ama kız bunu bir cevap olarak algıladı ve ona ters ters baktı.

"Neden, Hugh? Davis Grey bunu neden yapıyor? Onu tanıyorsunuz, gerçekten de evimden kaçmamı gerektirecek kadar tehlikeli biri mi?" Yüzü çizilmişti.

kafa karışıklığı. "Babam neden *sana* bu kadar düşkün? Sana da mı şantaj yaptı? Tabii ki yaptı. Yoksa neden böyle çılgınca bir fikri kabul edesin ki?"

"Bana şantaj yapılmadı ama babana söz verdim. Sadece benimle işbirliği yap. Evliliğimizi... tamamlamadığımız sürece bu anlaşma kalıcı olmayacak." Sesini alçalttı. "Rahat olun, bu geçici bir durum. Benim de senden daha fazla evli kalmaya niyetim yok. Ve biliyorsun ki sana daha önce dokunmadıysam, şimdi de dokunmayacağım."

"Sanki sana izin verecekmişim gibi," diye tısladı.

Burnunun kenarını sıktı. Başı zonkluyor, boynu gerginlikten düğümleniyordu ama ses tonunu sakinleştirmeye çalıştı. Öfkesi Jane'i asla . "Bunun benim de istediğim bir şey olmadığını hiç düşündün mü?"

Hayır, bunu istememişti, asla evlenmemesi gerekiyordu. Ama şimdi onu bir kez daha gördüğüne göre, başkasının da onunla evlenmesini istemiyordu. Ve Weyland'ın entrikalarını kabul edecek kadar bencildi. Babası Onun için en iyisinin ne olduğunu biliyordu ve Weyland da Hugh'yu seçmişti. "Jane, buraya bir gelinle ayrılacağımı düşünerek gelmedim."

"O zaman neden babama *bu işi halletmesini*

söyledin?" "Çünkü seni koruyabilirim."

Onunla burun buruna gelene kadar ilerledi, yüzünü onunkine doğru kaldırırken gözünü kırpmadı. "Eğer bunu , Hugh, seni ne kadar pişman edeceğimi bilemezsin. Bundan vazgeçmen için seni şimdiden uyarıyorum."

Adam hiçbir şey söylemeyip yüz ifadesini eğip , kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Kararlıyız, değil mi? O halde ben de öyle ." "Hugh, seni kızdırdığım zamanları hatırlıyor musun?" diye sorarken ses tonunu yumuşattı.

Sanki *hiç* unutamayacakmış gibi.

"Sevgilim, bu konuda daha iyi olduğumu göreceksin." Parmaklarını göğsünde gezdirdi ve sesi nefes nefese çıkmaya başladı. "Sadağımda yeni oklar topladığımı göreceksin." Her nasılsa bu cümleyi hınzırca söylemişti ve adamın alnında alışıl gelmiş ter damlaları oluştu.

"Bu evliliği istemediğini açıkça belirttin," dedi. "Bu yüzden bu çılgınlığa devam etmeden önce bir düşünün - her gün... ne kadar direnebilirsiniz?"

Yutkundu.

"Kendini hazırla, sevgilim." Döndü ve adamın bakışlarını üzerinde toplayan kalçalarını sallayarak merdivenleri tırmandı. Omzunun üzerinden, "Çünkü hayatını cehenneme çevirmek üzereyim," dedi. Odasına girerek kapısını çarptı.

"Aynısından daha fazlası," diye mırıldandı, düğününün nişanından daha sorunsuz geçip geçmeyeceğini merak ediyordu.

On üç

Kurnaz yaşlı adam bunu yapmıştı.

Weyland bir şekilde MacCarrick'i kızıyla evlenmeye ikna etmişti.
Herkese tebrikler.

Grey bütün sabah evin etrafında dolanıp durmuş, Quin ve Rolley'den kaçarak kendini eğlendirmişti. Grey ilk zamanlarındaki kadar mükemmel uyum sağlayamasa da, dedikodulara yeterince yaklaşabilmişti bilgi toplamak için hizmetkarlar.

Görünüşe göre, Bayan Jane en az bir ay yetecek kadar bavul hazırlatmış, ancak uygun giysileri seçmelerine yardımcı olacak bir yer gösterememişti. hizmetçisi geride bırakılırken, atı, yayı ve sadağı bırakılmamıştı. Yemek hazırlıkları yapılıyordu- Erken gelen bakan için ikramlar vardı, ancak yeni evliler sade törenin hemen ardından yola çıkacakları için düğün kahvaltısı yoktu.

Hizmetçiler düğün ve hanımlarının ayrılış haberi karşısında burnunu çekiyordu. Hepsi ona yaltaklanıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Weyland, Grey ve Hugh'a, Jane'in kişinin mevkisine bakmaksızın serveti ve zamanı konusunda her zaman cömert olduğunu gururla anlatmıştı.

Ancak hizmetçiler damattan pek hoşlanmamışlardı. İçlerinden birinin gibi: "O çok korkutucu ve bizim Bayan Jane için yeterince iyi değil."

Bu doğrudu. Jane onun liginin o kadar dışındaydı ki gülünçtü. MacCarrick iri yarı, taş gibi ve korkutucu biriydi; Jane ise zekâsı ve çekiciliğiyle ünlü bir güzeldi.

Ve o MacCarrick'in tek zayıf noktasıydı.

Grey bunu, Weyland'ın katılmaları için ısrar ettiği Jane'in açılma balosunun olduğu keşfetmişti. Grey, MacCarrick'i sarhoş edip Ama Hugh dışarıda gizlenmiş, bir pencereden onu izliyordu. Pencere, vücuğu gergin. Gözlerinde öyle bir özlem vardı ki Grey genç İşkoçyalı'nın güzel Jane'e aşık olduğunu anlamıştı.

Kelebeği kovalayan bir ayı.

Grey bu mantıksız eşleşme karşısında kıkırdamasını bastırmak zorunda kalmıştı; daha da , Hugh onun için yeterince iyi olmadığını *bildiği* halde duygularından vazgeçemediği içindi.

Grey için Hugh'nun teslim olmasından daha şaşırtıcı olan, Weyland'ın bir şekilde Jane'i de ikna etmiş olmasıydı. Nasıl? Aralarındaki ilişkiyi itiraf mı etmişti? Meslekler? Grey's hakkında mı?

Grey gerçek bir eğlence hissetmeyeli yıllar olmuştu ama bu durum öylesine zengin bir ironiyle kaynıyordu ki. Bir suikastçı bir hayatı, dünyada en değer verdiği hayatı, *karısınınkini* korumak için emir vermişti. Ve onu *daha iyi* bir suikastçıdan korumak için.

Hepsi de Grey'in, Hugh'nun bir koruyucu olmasından çok daha başarılı bir katil olduğunu biliyor olmalıydı.

Eğlencesi azaldı. Bunun kolay olmasını istememişti....

Quin ve Rolley etraflarında dolanırken ve her yerinde "Ağ" yazan keskin gözlü bir araba şoförü gözcülük yaparken, Weyland Jane'e arabaya kadar eşlik etti. Hugh da onun arkasından, sanki sırtında bir hedef varmış gibi davranarak onu takip etti.

O yaptı. Grey'in şu anda gizlendiği yerden net bir görüşü vardı. Ne yazık ki şu anda nişan alma yeteneği zayıftı. İskalarsa, onları İngiltere'de olduğu konusunda uyarmaktan başka bir şey yapmamış olacaktı. Hayır, yaklaşmak zorundaydı.

Arabanın kapısında Weyland Jane'in başını iki eliyle tuttu ve alnını Jane'in alnına dayadı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, ifadesi sersemlemişti.

Babası yanağına bir veda öpücüğü kondurdu. "*Baba?*" dedi kırılgan bir sesle, sanki onu ve evini terk ettiğini yeni fark ediyormuş gibi.

Weyland kendini zorla uzaklaştırdı, sadece onun omzunu sıkmak ve MacCarrick'e sert bir bakış atmak için durakladı, ona neye güvendiğini gösteriyordu. Sonra onları terk etti, kendi omuzları da yaşlı bir adaminkiler gibi sarkmıştı, tıpkı olmaya başladığı yaşlı adam gibi.

Grey onların hareketlerini ve etkileşimlerini bir tür şaşkınlık içinde izlerken, Weyland'ın MacCarrick'i ikna etmek için listeden bahsedip bahsetmediğini merak etti. Muhtemelen.

Grey listeye sahipti ve onu yayınlamakla tehdit etmişti ama bu bilgi halka açıklanırsa Weyland doğrudan ölmüş olacaktı. Weyland'ın gizli servisinde, rutin olarak soğukkanlı kararlar vermek ve bunları uygulamak için Grey, Ethan ve Hugh gibi adamları göndermek zorunda kalmıştı. Eğer bu sayısız kararın izi Weyland'a kadar sürülürse, her şey biterdi.

Grey'in gündemi bu değildi, henüz-

Boynunda ve sırtında aniden beliren soğuk bir yanma gömleğini ıslattığında Grey elini ceketinin cebine attı. İngiltere'de sigara içmenin diğer bazı ülkelere göre daha sakıncalı olacağını tahmin etmiş ve "ilacını" farklı bir şekilde hazırlamıştı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Londra'da afyon bulmak tütünden daha kolay ve cinden daha ucuzdu.

Ama değişiklik hoşuna gitmişti. Çiğnedi, tadını çıkardı. Tadı hafifçe bozulmuş badem gibiydi. Dokusu sakız gibiydi.

Benim ilacım. Homurdandı. Mesleği sırasında aldığı yaralar yüzünden vücudu harap olmuştu ve afyon, acıyı katlanılabilir hale getirmişti. Hugh'nun özellikle sabahları topalladığını fark edince Grey ona biraz teklif etmişti. Piç kurusu başını sertçe sallamıştı. *Ne kadar da sofu.*

Çiğnerken Grey'in kalp atışları ağır bir ritme yavaşladı, ancak hatırlayabildiğinden daha fazla heyecan hissetti. Neyse ki, bu dozajla

halüsinasyon görmeyecekti. Umut etti....

Ah, ve işte Jane, sanki transa geçmiş gibi uyandı, MacCarrick onu arabaya bindirirken bile el kol hareketleri yapmaya ve öfkelenmeye başladı. İnatçı Jane körü körüne yönlendirilecek biri değildi ve şüphesiz Hugh'un açıkça vermediği cevapları talep ediyordu. Arabanın kapısına geldiğinde ayağa kalktı ama Hugh'ya başka bir şey söylemek için döndü ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı. İkisi de sessizliğe gömüldü.

Grey, Hugh'yu kelebeği kovalayan bir ayıya benzetmişti. Grey'in dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Hayır, Hugh bundan daha iyiydi - önünde kuyruğunu sallayan bir tavşan olan bir kurt gibiydi.

Er ya da geç kurt saldıracaktı.

Hugh arabanın kapısını kapattığında bir an durdu, sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes verdi. Titreyen elini yüzünde gezdirdi, hiç şüphesiz evlendiğine inanmıyordu.

"Merak etme, Hugh," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdi Grey. "Uzun sürmeyecek."

Geçmişte Jane, Hugh'yu göğüslerine bakarken yakaladığında her zaman gözlerini kaçırırdı. Son bir saattir arabada, sanki yeniden öğreniyormuş gibi, sanki bunu yapmak onun *hakkıymış* gibi, küstahça ona bakıyor, vücudunu inceliyordu. Bu onu dehşete düşürmüştü. Onun vücuduna sınırsızca erişebilirdi. Kadın geçmişte onu hiçbir şeyden mahrum bırakmamıştı.

Onun ateşli bakışlarına tepki vermesi onu daha da öfkелendirdi. Neden onu yıllar öncesine göre daha az çekici bulmuş olamazdı ? Onun her zaman gördüğü en güzel adam olduğunu düşünmüştü -hatta gölde çıplak yüzmek için giysilerini çıkardığını görüp muhteşem vücuduna hayranlıkla bakmadan önce bile. Ve şimdi bu yeni Sertliği neredeyse karşı konulmazdı.

Yaşayan bir cehennem, ona söz vermişti. Sesi çok güçlü, çok kararlı geliyordu.

Şimdi de bocaladı.

Babası *evli kalmasını* tavsiye etmişti. Bunu istemiyordu, . İttifakı kabul etmek zorunda kalmıştı ama Hugh kabul etmemişti ve ikisini de bu durumdan kurtarabilirdi.

Reddetmişti.

Hugh ona hiçbir çıkış yolu bırakmadığı için, Jane onun kendisini bir uçurumdan aşağı itmiş olabileceğini hissetti. Evet, güzel, büyük bir itiş, onu çırpınmaya ve çığlık atmaya gönderdi.

Kaçınılmaz olarak, yere indiğinde ortalık karışacaktı.

Freddie'ye saldırmadan önce, geçmiş yüzünden ona zaten öfkeliydi. Şimdi kendisine ihanet eden adamla evlenmişti ve bu, o güne kadar gördüğü en kaba öfke gösterisinin hemen ardından gelmişti. Depodaki Hugh kötüydü ama bu sabah daha da kötüydü. Anlayamadığı şey ise nedeniydi.

İlk tepkisi her zaman şiddete meyilli olan o adamlardan biri mi olmuştu? Yoksa babası günler, hatta haftalar önce ona çoktan söz mü vermişti? Bu da Hugh'nun *nişanlısının* bir başkasıyla öpüştüğünü düşündüğü anlamına mı geliyordu? Kaşlarını çattı. Babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladı, Hugh'un Freddie'ye *neden* saldırdığını ona hiç sormadığını fark etti....

Hugh'nun kendi açıklaması, onu söylerken bile boşa çıkmıştı. Evet, Hugh ailenin yakın bir arkadaşıydı ve evet, belki de Freddieyi parkta öpmemesi gerekiyordu ama hiçbir şey Hugh'un yaptığını mazur gösteremezdi.

Jane kızgındı ve intikam almak istiyordu. Yeteneği hâlâ alay etme ve eziyet etme üzerine kuruluydu. Aslında, Hugh'ya da belirttiği gibi, yedi usta kuzenin arasında geçirdiği beş Londra sezonunda öğrendiği tüm numaralar sayesinde cephaneliği daha da genişlemişti.

Hugh o zamanlar nelerden vazgeçtiğini bilmeliydi. Onunla bağlayıcı bir evliliği riske atmadan şimdi sahip olamayacağı şeyin tadına bakmalıydı.

Gözyaşlarıyla dolu her umutsuz gün ve gece için, onunla karşılaştığı ve eksik bulduğu her erkek için, onu terk etme kararı için...

Tüm acısını ona ödetecekti.

"Oh, Hugh, sevgilim, burası yakın, değil mi?" Bluzunun ilk birkaç düğmesini açtı ve kendini havalandırmak için genişçe çekti. Kendi tarafındaki pencereyi açtıktan sonra eteklerini yukarı çekerek Hugh'nun karşısındaki bankta diz çöktü. Hugh'nun yanından pencereye doğru uzandı ve bir elini Dizini kalçasına dayadı ve avucunu kendi dizinin hemen üzerine koydu. Adamın tüm vücudu kaskatı kesildi.

Diğer kolunu pencereye doğru uzatarak başını çevirdi, böylece dudakları birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sakıncası yok, değil mi sevgilim?" diye sordu şehvetli bir fısıltıyla, avucunu yavaşça onun taş gibi sert kalçasına sürerken. Çenesi sıkıştı ve sertçe yutkundu. Kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine yaklaştı.

Ona ödet.

Bir tümseğe çarptılar ve adamın elleri onu sabitlemek için beline doğru gitse de, kadın onun üzerine oturduğundan emin oldu.

Nefes nefese tısladı. "*Jane*," diye homurdandı, tutuşunu sıkılaştırarak. Ama onu bulunduğu yerden kaldırmadı, bilakis belindeki titreyen elleri onu aşağı doğru bastırdı.

"Ne oldu sevgilim?" diye mırıldandı.

"Bana dokunma, genç kız," diye mırıldandı. "Sadece... bana dokunamazsın."

Ve ödeme.

"Ne kadar beceriksizim," diye mırıldandı. "Beni desteklemene ihtiyacım var, yoksa... yavaşça... santim santim... kucağına kayabilirim" yaklaştı, telaffuz etmeden önce nefeslerini hissettiğinden emin oldu- "*kucağına*." Adam şiddetle ürperdi ve başını onun boynuna doğru eğdi.

Kadın geri çekildiğinde, adam ona baktı ve sersemlemiş görünüyordu. Normalde sıkılı olan çenesi gevşemişti.

Adamın omzunu sıkıca sıvazladı -tamamen iş için- sonra manevra yaptı ve koltuğuna geri dönerek pencereden dışarıya rahatça baktı. "Evet sevgilim, şimdi burası *çok* daha iyi."

On dört

Hugh avuçlarını şiddetle bacaklarına sürterek, sahip olmadığı bir sakinlik için mücadele . Kana bulanmış, hızlı ereksiyonu pantolonunu zorluyordu. Nefesleri kesik kesik geliyordu.

Onu bu kadar uzun süre istedikten sonra.

Onun kontrolünün ne kadar zayıf olduğunu anlamamıştı ve şu anda bile bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Ama onun mercan rengi dudaklarının mizahsızca kıvrıldığını görebiliyordu. Her zaman olduğu gibi onunla oynuyordu.

Buna daha fazla tahammül edemezdi. Onu başka bir lanet adamı öperken gördüm.

Adamın eli kızın kolunu kavramak için uzandı ve kızın sırtışı kayboldu. Ona ters ters baktı. "Hugh, bırak beni."

Onu bankta kendine doğru çekti. "Eskiden olduğum delikanlı olmadığımı kabul etsen iyi olur."

"Peki şimdi ?" diye sordu, az önce olanlardan ve Hugh'nun giderek artan öfkesinden etkilenmemiş görünüyordu.

"Ben bir erkeğin ihtiyaçları olan bir erkeğim." Ona öğretecekti, bu dersi şimdi verecekti, böylece bu flörtleri durduracaktı. Çünkü haklıydı - daha da iyi olmuştu, bir şekilde mükemmellikte ilerliyordu. Şimdi ona haddini bildirmenin çok önemli olduğunu hissediyordu. Sesi gıcırdayarak, "Benimle böyle dalga geçmeyi ve beni bir şekilde rahatlatmamayı bekleme," dedi.

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı. "Biraz moda mı? Aydınlat beni, Sevgilim." Yumuşak parmak uçları gömleğinin V'sinde göğsüyle oynadı. Tanrım, onu zayıflatmıştı. "Genellikle nasıl rahatlatılmayı tercih edersin?"

Yani onunla başa baş mı mücadele edecekti? O daha tecrübeli bir adamdı, bunu kolayca kazanabilirdi. Geçemeyeceği bir çizgi . Ama ona ulaştıklarında geri çekilebilir miydi?

"Sana göstermem gerekecek," dediğini duydu. Tek bir hareketle onu kucağına sürükledi ve üzerine eğilene kadar sırtını koluna yasladı. Kız irkilmiş görünüyordu - ne de olsa ilk kez alay ettiğinde sırtına dokunmuştu - ama sonra yüzünde o inatçı ifadenin bir titreşimi belirdi. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde yeniden baştan çıkarıcı bir tavır takındı, adamın koluna doğru gevşerken bile boynunu okşamak için uzandı.

Kanı kasıklarında nabız gibi atıyor, onu sıcak ve ağırlı yapıyordu. Nefes nefese kaldığında, kışının altında zonklayan ereksiyonunu hissedebildiğini biliyordu. Düşünmekte zorluk çekiyordu. Bununla ilgili bir planı yok muydu?

Onu öyle bir öp ki bu sabah başka bir adamın kollarında olduğunu unutsun....

Hayır. Bunu sadece onu zorlamak, ürkütmek ve bu irade kazanmak için yapıyordu. Eskiden hep böyle savaşları olurdu ve Hugh kazandığı kadarını da kaybetmişti.

Dudakları ayrılmıştı, davetkârdı. Vücudu ona karşı çok yumuşaktı. Sadece bir tat. *Evet, bunu en baştan halledelim. Tabii ki.* Onu öpmenin ne kadar iyi olacağını sadece hayal etmişti ve aksi kanıtlandığında, takıntısını geride bırakabilirdi.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan . Eteğinin dantel titreyen yumruğunda sıkıldığını hissetti ve oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiç şüphesiz, bu sabah beyaz kalçalarının etrafında dantelini gördüğü o hınzır jartiyerlere ulaşmak istiyordu.

Açık bluzu, korsesinin üzerindeki krem rengi göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarmıştı ve eğilip dudaklarını onların üzerinde gezdirdi, teninin görüldüğü kadar yumuşak olduğunu görünce hayrete düştü. Kız titreyip şakacılığı geçince, boynunun dibine kadar öptü ve dudaklarının ona ilk kez dokunduğunu fark etti.

Onun teninin hafif kokusunu içine çekti ve onun tadına bakmadan rahat etmeyeceğini biliyordu. Sadece bir kez. Mağlup olmuş bir iniltiyle ağzını açtı ve dilini onun etinin üzerinde gezdirdi. Adam zevkle ürperdi ve kız en tatlı çığlığını atarak adamın ondan daha fazlasını koparmak istemesine neden oldu.

"Benden istediğin bu mu?" homurdandı, yüzüne bakmak için geri çekildi. Kız da az onun kadar şaşkın görünüyordu, adamın dudaklarına bakıyordu ve şüphesiz olayların nasıl bu kadar hızlı geliştiğini merak ediyordu.

Adam kadının ensesini kavradı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Kadın bu temastan ürkmüş duraksadı, sonra yumuşak, cömert dudaklarını ayırarak teklif etti.

Dilini içeri soktuğunda ağzı sıcak ve ıslaktı ve onunla buluştuğunda, onun vuruşlarını kendi vuruşlarıyla aldığı anda, bir inilti bastırdı. Kız ona karşı inledi, bu ses adamın sikişinin acı verici bir şekilde nabız gibi neden ve kısa süre sonra adam bu deneyimin içinde kayboldu. Sonunda ona dokunuyor ve tadına bakıyordu, duyularla sersemlemişti.

Bu bir rüya değildi, uzak bir ülkede yalnız bir yatakta hayal ettiği bir senaryo da değildi. Onu öpüyordu. Ve bu hayallerindeki kadar iyi değildi.

Daha iyiydi.

Adamın eli kalçasının dış tarafına, neredeyse jartiyerine kadar kaymıştı, yavaşça çözmek üzereydi-

"Bayan Weyland!" diye seslendi arabanın dışından bir ses. "Bayan Weyland içeride mi?"

Jane dondu kaldı, sonra geri çekildi. "Freddie?" diye nefes nefese kaldı.

Bidworth değil.

"Hugh, durmalıyız."

Bakışları göğsünde, boynunda, dudaklarında gezindi. Onun gözleriyle karşılaştığında başını yavaşça salladı. Eğilerek bir kez daha ağzını aldı.

Titredi, sonra onu itti. "Dur!" için çabaladı. "Çok ciddiym, Hugh!"

Sonunda onu serbest bıraktı, ancak az önce *kendisine* karşılık verdiğini fark ettiğinde onu geri çekmemek için mücadele etti. Bu kadar uzun bir bekleyişten sonra böylesine küçük bir tat, yine de buna değerdı.

Ama aklı başına gelince, yaptığı ve üzere olduğu şeye inanamadı. Konuşmak için öksürmek zorunda kaldı ve yine de sesi boğuk çıkıyordu, "Bunu bir daha asla yapma. Asla Jane, yoksa sana söz veriyorum, ben-"

"Arabayı durdur," dedi, bluzunun düğmelerini karıştırırken derin nefes alıp veriyordu. "Bana söylemeyeceğın kadar gizli bir yere doğru yola , ama onunla konuşmama izin vermezsen, yol boyunca bizi takip edecek. Orada."

"Takip edemeyecek durumdaysa hayır," dedi sessizce.

Gözleri irileşti ve sanki onu tanıımıyormuş gibi baktı. ", değil mi? Yıllar aklını mı çeldi? Beni dinle, Hugh MacCarrick. Ona bir daha zarar vermeyeceksin. Beni duyuyor musun? Ya da, Tanrı yardımcım olsun, ortaya geçip gözlerini oyacağım. -Dışarı." Tehdidini vurgulamak için ona ters ters baktı.

"Babana ona bir mesaj gönderdiğini ."

Saçlarını düzelterek, "Tabii ki yaptım," dedi. Ceketinin kenarlarını bir araya getirme fırsatını değerlendirdi ve pantolonunun içindeki şaftını sinsice ayarladı. "Freddie bunu aldıktan hemen sonra atına atlayıp bizi ıskalamış ve kuzeye doğru takip etmiş olmalı."

Hugh bir küfür savurarak şoföre durması için seslendi.

"Onunla beş dakika yalnız kalmak istiyorum," diyerek arabanın kapısını açtı.

"Hiç şansı yok-"

"Ona veda ediyorum. Beş dakikamı hak ediyor. Özellikle de bugünkü saldırımdan sonra." Onun gözleriyle karşılaştı. "Hugh, lanet olsun sana, *Lütfen.*"

Ona böyle baktığında ve lütfen dediğinde onu reddedemeyeceğini her zaman biliyordu. Adam bir küfür savurduğunda, kadın ona yardım edemeden hızla aşağı indi. Hugh arka pencereden Bidworth'un attan inişini izledi. Kız ona doğru koştuğunda, piç herif ellerini kızın omuzlarına koydu, sonra da onu göğsüne çekti.

Hugh bunu izleyemezdi, şimdi olmazdı. O artık onun karısıydı. Temelli değil, sadece geçici olarak, ama şimdilik *onun karısıydı.*

İlk dürtüsü oraya gidip onu kendisinden uzaklaştırmak, sonra da yumruğunu tekrar Bidworth'un suratına indirmekti. Son vuruş o kadar iyi gelmişti ki, Bidworth'un burun köprüsündeki kırık şişmiş ve gözlerini korkunç bir şekilde karartmaya başlamıştı bile. Hugh bu dürtüyü güçlkle bastırdı ama gergin ve aceleyle ona ulaşmaya hazır bir halde kaldı. Yarı yarıya Bidworth'un Jane'i kapıp atına atmasını ve onu çalmasını bekliyordu.

Hugh yapardı.

Bu zamanı onları karşılıklı olarak incelemek ve bunun onun için ne tür bir kayıp olacağını belirlemek için kullanacaktı. Jane, Bidworth'e hayranlıkla bakıyordu ama onun gibi bir kadının onun gibi bir adamı istemesi mantıklıydı. Adam bir konttu, uzun boylu ve sarışındı, birlikte zengin ve aristokrat görünüyorlardı. Mükemmel bir Britanyalı çift.

Hugh, tehditkâr bir ifadesi olan ve yüzünde yaralar bulunan siyah saçlı bir İskoç'tu.

Mesleğinden bahsetmiyorum bile.

Jane parmaklarını Bidworth'un yanağında hafifçe gezdirdi ve Hugh bu yüzden ondan nefret etti. Bidworth'e sevgiyle dokunmuştu, tıpkı Hugh'ya dokunduğu gibi. Şimdi ise Hugh'u incitmek için dokunuyordu.

Bunu görmek cehennem azabı gibiydi. Hugh'yu bunaltıcı bir bataklığa koyun, ter gözlerini yakarken ve böcekler bacaklarını yerken yarım gün boyunca atışa hazır bir tüfekte kıpırdamadan durmaya zorlayın, bunu izlemekten daha mutlu olurdu. Hugh çenesini sıkıp ellerini yumruk yaparak Bidworth'un bluzunun üst düğmesini yeniden iliklemesini izledi ve çoktan birlikte uyuduklarından şüphelendi.

"Jane, bana istediğinin bu olduğunu söyleyemezsin," dedi Freddie. "Aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Ben bilmiyorum ve biz yaptık." Hugh'nun gözlerini üzerinde *hissedebiliyordu* ve aralarındaki ilişkinin ne kadar hızlı geliştiğinden hâlâ etkilenerken ürperdi. Geçmişte Hugh'a her zaman dokunabilir ve onu kızdırabilirdi ama Hugh ona *asla* karşılık vermezdi. Tam o sırada, otobüste, Hugh onu kucağına almış, poposunu iri ve ısrarcı ereksiyonuna bastırmıştı, hem de bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde.

Öpücükleri yakıcı ve yiyip bitiriciydi. Jane beş dakika öncesine kadar öpücüklerin böyle olabileceğini hiç bilmiyordu. Sanki Hugh onu dağlıyordu....

Freddie'yle birlikte yolun kenarında dururken, Hugh kızarmış yüzünü görmesin ve gözleriyle sadece sırtında delikler açabilsin diye pozisyonlarını ayarlamak istedi.

"Baban bu MacCarrick'in uzun bir aradan sonra yeni döndüğünü söyledi," diye söze başladı Freddie, "ve ikinizin yıllar önce birbirinize söz verdiğinizi. Bu doğru mu?"

Bir şekilde. Aklında. "Oldukça karmaşık, Freddie."

"Weyland seni bunu yapmaya zorluyor mu tatlım?" Onun saçlarını okşadı. "Jane, seni zavallı şey. Titriyorsun." Onu rahatlatmak için öpecekmiş gibi baktı ve Hugh hemen arabadan inerek yüksek boyunu açtı. Açık bir uyarıyla kollarını kavuşturdu ve kaslı gövdesini arabanın kenarına yasladı.

Freddie'nin yüz ifadesi dehşet içindeydi. "Tanrım, eskisinden barbar görünüyor! Babanın *seninle* evlenmesine izin verdiğine hâlâ inanamıyorum." Sonra

Freddie, Jane'e bu kadar uzun süre evliliği sürdürme konusundaki metanetine şaşırdığını belli eden bir bakış attı. "Weyland ne düşünüyor? Buna müsamaha gösterilmeyecek! Seni bu adamdan kurtarmanın bir yolunu bulacağız."

Jane Hugh'ya baktı ve onun korkutucu görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldı.
yazık ki onun bu yönünü hep sevmiştı, başkalarına yönelik .

Freddie, "Seni hemen şimdi buradan götüreceğim," diye yemin etti.

Tiz bir sesle, "Korkarım bitti," dedi. Evet, babasının güçlü kişiler üzerinde önemli bir etkisi vardı, ama o bile bu işi halledemeyecekti.

Freddie'ye yazdığı mektupta Jane onunla ilişkisini tamamen kesmişti. "Bu muhtemelen en iyisi," dedi iç çekerek. "Biliyorsun ki Annem ve kız kardeşim beni onaylamıyor." Dişıyla tırnağıyla Leydi Whiting olabilirdi.

"Umarım sizi bu konuda yönlendiren şey bu değildir, çünkü canları cehenneme diyorum."

Şimdi verdiği kahramanca sözlere rağmen, Freddie aslında tavır almaya ya da herhangi bir şekilde anlaşmazlığa karışmaya alışkın değildi. Onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu, çünkü her zaman kollarını sıvayıp onun için savaşmaya hazır olan Hugh'un tam tersiydi.

"Bunu anlamıyorum," diye devam etti Freddie. "Bunu kabul etmeyeceğim!"

Evet, yapardı. Çünkü gerçek şu ki ona aşık değildi, ikisi de. Kalbini, ortak arkadaşları ve çocukluk aşkı olan Candace Damferre'e kaptırmış, o da Freddie'den daha zengin olan yaşlı bir adamla evlenmek zorunda kalmıştı.

Ama Jane ve Freddie takdirde bunu sürdürmek için ellerinden geleni yapacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi ve Jane, Freddie'nin kendisiyle bir gelecek kurmayı dört gözle beklediğini biliyordu. Tüm bu durum *yanlıştı*.

"Seni kıyametine gönderiyor olurdum-" Hugh onlara doğru yaklaşıp tehditkâr bir tavır takınınca sözünü kesti. Freddie'nin sesi bir oktav daha yükselerek, "Bana yine vuracak, değil mi?" dedi.

On beş

Hugh yaklaşırken Bidworth'un yüzü soldu ve morlukları belirginleşti. Hugh onun mırıldandığını duydu, "Jane, eminim bu durumu düzeltmenin yolları vardır. Kaçınılmaz olarak onun karısı değilsin, henüz değil."

"Görünüşe o senden çok benim kızım," dedi Hugh, Bidworth'un bu sözlerine sinirlenerek, çünkü bütün bu durumun özüne iniyordu. Ve adamın ona attığı alaycı bakış sabrını zorluyordu.

Neden herkes Jane'in Hugh gibi bir adamla evlenmesini bu kadar inanılmaz buluyordu? Sanki onunla evlenmiş gibi arabada onu öpmüştü. Hugh elini Jane'in ensesine koydu, bariz bir sahiplenme işaretiydi bu.

Jane ona misilleme vaat eden bir bakış fırlattı. "Beş dakika istedim."

"Arabaya bin. Şimdi." Jane onun emrine sadece şaşkın şaşkın bakınca, Hugh eğildi ve alçak bir ses tonuyla, "Yap , yoksa bu sefer bir dokunuştan fazlasını alacak." dedi.

Aceleyle Bidworth'un elini tuttu ve kısaca sıktı. "Yazacağım Freddie," dedi ve aceleyle arabaya doğru yürüdü.

Dışarıda durakladığında, Hugh Bidworth'a, "Bizi takip etme. Ona bir daha yaklaşma. Onu tanıdığını bile unut."

"Sende var mı..." Bidworth yutkundu ve tekrar başladı, "Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

Zavallı korkak, diye düşündü Hugh inanamayarak, öfkesini kontrol etmeye çalışarak. Terk edilmiş bir talibin, özellikle de Jane gibi bir kadınla nişanlanmak üzere olan birinin kanatlarda bekleyen bir tehdit olmasını beklerdi.

Tehdit değilHugh'a ciddi bir argüman bile vermiyor.

"Evet, kim olduğunu biliyorum. Sen *böyle* bir kadının savaşımadan gitmesine izin veren adamsın." Hugh, Bidworth'un yerinde olsaydı -korkunç sonuçları göze almadan Jane'le bir hayat kurabilseydi- onu başka bir adama teslim etmeden önce kanlı bir lejyonla savaşırdı. Çamurların uçuştığı, kanların sıçradığı gerçek bir kavga.

Ödül olarak Jane için, yüzünde bir sırtıyla kan tükürebilirdi. "Sen onu hak etmiyorsun ve eminim ki sen bu işi halledemezsin. Onu," diye tersledi. Hugh, Bidworth'ün kelimeler arasında bocalamasına izin vererek arabaya döndü ve Jane onun yardım etmesini beklemek yerine arabaya tırmanırken kaşlarını çatı. Hugh ona katıldığında ve araba ilerlemeye başladığında, Bidworth gözden kaybolana kadar ona el salladı. Uzun süre sonra, küçük ellerini yumruk yapmış halde pencereden dışarı bakmaya devam etti. Eğer Hugh bir kadının ağlamasını bekleyseydi, bu şimdi olurdu.

Jane gençken nadiren ağlardı. Ağladığı birkaç seferde de ne yapacağını şaşırmıştı. Onun eşikte olduğunu görünce elini ensesinde gezdirdi ve bunun değişmediğini fark etti. "Madem onu bu kadar çok istiyordun, neden onun için savaşımadın? Geçmişte hep istediğini elde ettin."

"Bu senin hatan," diye çıkıştı ona, "tüm bu durum. Eğer babam başka bir uşak damadı bu kadar kolay bir şekilde *sipariş etmeseydi*, Freddie'yle evlenmeme izin verirdi."

"Bütün bunları ayarlayan babandan çok beni mi suçluyorsun? Bunu yapmayı kabul eden senden daha fazla mı? Belki Grey'i de suçlayabilirsin?"

"Babam neden seni seçti? Londra'da bile değildin. Talep ediyorum gerçekten neler olduğunu biliyorsun! Seninle evlenmem için ikinizin hazırladığı bir plan mı bu?"

"Dediğim gibi, evinize bir gelinle gideceğimi düşünerek gitmedim. Babandan seni hiç istemedim."

"Yani Grey'in bana şiddet uygulayabileceğine gerçekten inanmam gerekiyor. İthalat işi olağanüstü tehlikeli olmalı. Ve tüm bu zaman boyunca

Babamın aldığı riskleri hiç bilmiyordum." Hugh

hiçbir şey söylemedi.

"Gözlerimin içine bak ve Grey'in akli dengesinin yerinde olmadığını ve zarar verebileceğini söyle."

Hugh onun gözlerine baktı. "Grey'in zihninin yumuşak olduğunu ve muhtemelen size karşı tehlikeli bir niyeti olduğunu kesin olarak söyleyebilirim."

"Grey bana hep iyi davranırdı," diye mırıldandı.

"Eminim öyledir." Grey giderek çılgına döndüğünde, Hugh'ya yönelik sataşmaları hep Jane'i içeriyordu. Onun Hugh'nun tek zayıf noktası olduğunu biliyordu. "Grey sana hiç tuhaf bir şey söyledi mi ya da yaptı mı? Sana karşı uygunsuz bir ilgi gösterdi mi?"

"Hayır, o kadar sık yanında değildim." Kadın titredi. "Neden bu kadar sert bir şey yapmak istesin ki?"

"Dengesizleşmeye başlamıştı. Baban onunla bağlarını kopardı ve Grey'in mahvolmasına yol açacak bir eylem emretti - ki bunu yapmaya hakkı vardı."

"'Bir eylem' derken neyi kastediyorsunuz? Ne tür bir yıkım? *Sen* bu işin ?"

Weyland, Jane'in listenin gerçekten de Ağ'a ait olduğunu doğrulayana kadar Ağ hakkında hiçbir şey bilmesini istemediğini tekrar vurgulamıştı.

halka açıklanacaktı. O zamana kadar Hugh'nun sorularını geçiştirmesi ya da yalan söylemesi gerekiyordu. Hugh ona kendi rolünü anlatmaktan kaçınmak istediğinden, bunu hemen kabul etmişti. Ne yazık ki ona yalan söylemeyi imkânsız buluyordu. Onunla ilişkilerini düzeltmek ve sorularını caydırmanın bir yolunu bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Beni sorgulamaya heveslisiniz ama sorulara bu kadar kolay cevap vereceğinizden şüpheliyim."

"Bana her şeyi sor!"

"Evlenmek için neden bu kadar bekledin?" Bir sürü fırsatı olmuştu, daha genç bir kızken teklifler almış ve bir baloya katılmıştı.

On dokuz yaşındaydı.

"Doğru adamı bulamamıştım," diye cevap verdi, bunu sana göstereceğim tonunda. "*Bidworth* doğru adam mıydı?"

"tüm niteliklere sahip. Her biri." "Ne gibi?" diye sordu.

"Nazık, kibar ve düşünceli biri." Hugh'nun sıkılmış bakışları karşısında gözleri kısıldı. "Sarışın, kadınları kendinden geçiren bir yüzü var, unvanlı, popüler ve zengin."

Eğer aradığı özellikler bunlarsa, aile laneti olsun ya da olmasın, Hugh'nun onunla hiç şansı yoktu. "Bidworth korkaktır," dedi. Adamla kısa bir süre de olsa tanıştıktan sonra Hugh, Weyland'ın onun kontla evlenmesine izin vermemekte haklı olduğunu anlamıştı; adam Jane'i asla koruyamazdı.

Bu yorum onu harekete geçirdi. "Bu konuda size seslenmemiş olması Freddie'nin cesur olmadığı anlamına gelmez! O krallığın bir *asili* ve gerçek bir İngiliz beyefendisi. yol!"

Hugh, unvanı olmayan kaba bir İskoç olmanın avantajları olduğunu düşündü.

"Freddie her harika bir adam," diye devam etti. "Ve bugün ona saldırman? Tanrım, Hugh, sana ne oldu böyle?"

"Seni herkesin içinde asla öpmemeliydi-" "*Onu* öptüm."

Şu bıçağı çevir Jane, diye düşündü. Doğru kızım, saat 12'den 3'e kadar.

"Peki ya şimdi onu kışkırtmaya ne demeli?" diye sordu. "Bu sabah benim onun olduğumu düşünerek uyandı. Ama sen bu evliliği onun yüzüne fırlattın."

senin için bir şey ifade ediyor."

"Yolun kenarında kendini onun üzerine atmandan daha kötü değil." Nefes

nefese kaldı. "Ben kendimi onun üzerine atmadım! Veda ederken ona

sarıldım.

Freddie ve ben *yıllardır* için bu beklenen bir şey!"

"Evet, ama o yıllar boyunca, muhtemelen başka bir adamın kucağında nefes nefese kalmadınız, sadece birkaç dakika önce öpücüklerine karşılık vermediniz."

Dudakları sanki inkâr edemeyeceğini yeni fark etmiş gibi sözsüzce .

"Jane, bu evliliğimiz bir saçmalık olsa bile, sona erene kadar bağlayıcıdır. Benim önümde asla başka bir adama dokunma. Tabii ölmesini istemiyorsan."

Kadın ona gözlerini devirdi. "Neden, Hugh, kıskanmış gibi konuşuyorsun, ki bunun doğru olamayacağını biliyoruz."

İnkâr edilemeyecek kadar doğrudu. Hugh bu bir gün içinde, hayatı boyunca hissetmediği kadar kıskançlığın içini kemirdiğini hissetmişti. Eğer birbirlerine gerçekten bağlı , belki de şu anda bunu bu kadar şiddetli hissetmezdi ama aralarında bir temel yoktu. Bir sahtekârlığın içine gömülmüşlerdi. Ona adını vermişti ama karşılığında hiçbir şey bekleyemezdi.

Bu durum çıldırtıcıydı. Tüm içgüdüleri buna karşı çılgılık atarken nasıl olmuştu da kendini bunu kabul ederken bulmuştu? Kendisine manevra yapıldığının farkındaydı ama yine de buna izin vermişti.

Hugh hiçbir zaman öfkesine yenik düşen ya da düşüncesizce tepki veren biri olmamıştı. Şimdi kontrolü kaybettiğini hissediyordu. Jane'de onu böyle hissettiren şey neydi?

İlkel ve sahiplenici? Bidworth'e dişlerini göstermeye mecbur hissetmişti.

-Ya da ona tekrar vurmak için, sadece zevk için.

Hugh gibi adamlar kontrollerini kaybetmeyi göze alamazlardı. Grey onların türünde karanlık dürtülere yenik düşen ilk kişi değildi. "Ve artık benimle alay etme. Lass, ateşle oynuyorsun."

"Eğer benim alaylarıma dayanamıyorsan, bunu asla kabul etmemeliydin. Sanki bunu daha önce yaşamamışsın ya da seni bunu yapmaman *konusunda uyardığımda* ne olacağını bilmiyormuşsun gibi!"

"İkimiz de durum çözüldüğünde bu evliliği bitirmeyi kabul ettik," homurdandı. "Benimle oynayarak kendini eğlendirmeyi düşündüğün için istemediğim bir şeyin tuzağına düşmeyeceğim."

Üzerine bir soğukluk çökmüş . "Bir dakikanı daha Benimle 'kapana kısılmış' olabileceğin endişesi seni umutsuzluğa sürüklüyor. Aramızda bizi bu evliliğe bağlayacak *hiçbir şey olamaz*, seni temin ederim." Ayaklarının dibinde duran küçük seyahat çantasını açtı ve bir kitap çıkardı.

Keşke arkasını dönüp onu bu kadar kolay dışlayabilseydi.

Hugh bütün sabah kendini gerçekliğin dışında hissetmiş, herkesin Jane'le evliliğinin ne kadar büyük bir hata fark etti. Her dakika Jane'in geri adım atmasını bekliyordu.

Aklının bir köşesinde, bu konuda ilerleyip ilerlemeyeceklerine gerçekten kendisinin karar vereceğini hiç düşünmemişti.

Eşyalarını toplamaya başladığında, Hugh atıyordu. *O gerçekten gidiyor Bununla mı? İmkansız.* Ya son seçim *ona* kalırsa? Riskleri tekrar tekrar tarttı ama ne olduğunu anlamadan hepsi evlilik cüzdanına imzasını atmasını bekliyordu.

Hugh, Rolley'nin Quin'e, "Sabit MacCarrick'in elinin böyle titreyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandığını duymuştu.

Hugh, kaderin izin vereceği ya da cezalandıracağı şeyler arasında bir bıçak sırtında yürüdüğünü hissederken, nasıl ki?

Ve sevdiği tek kadını riske attığında.

Arabada bir saat süren sessizlikten sonra Hugh uzandı ve kızın elinden kitabını aldı. Kızın hoşnutsuzluğunu dile getirmesine fırsat vermeden

ona büyük avucunun içinde cam bir mücevher kutusu sundu.

"Peki bu nedir?" diye sordu, ancak kristale kazınmış *R* amblemini tanıdı.

"Al şunu."

Bir süre tereddüt ettikten sonra, umursamaz bir tavırla açtı. Kalbi bir arabanın tekerleği gibi ters döndü.

İçinde o güne kadar gördüğü en muhteşem mücevher yatıyordu

Başı dönmüş bir halde bakakaldı, sonra gözlerini ona dikti. "Bu... bu tamamen gereksiz." Onu geri vermeye çalıştı ama adam almadı ve yüzündeki şaşkın ifade tereddüt etmesine neden oldu.

"Bunu takmayacak mısın, genç kız?" diye sordu kuşkuyla.

Belli ki kadının bunu kabul etmeyebileceğini hiç düşünmemişti. Sonunda onu bankın üzerine koydu. "Hugh, bunu yapmak zorunda değildin. Düğün takısı olmayan pek çok kadın tanıyorum."

"Yapacaksın."

"Geçici takı takılmasından hoşlanmayan pek çok kadın da tanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun yakında sona ereceğini biliyoruz," dedi Jane. "Mücevher, bu durumda, biraz... zalimce görünüyor."

Başını sertçe salladı. "Sende kalacak. Sonra." Onu

terk ettikten sonra. Tekrar.

"Peki, doğaçlama bir düğün olması ihtimaline karşı bunu evde mi saklıyordunuz?"

"Bu sabah aldım. Sen toplanırken."

"Hmm." Yanağına dokundu. "Şimdi her şey açıklığa kavuşuyor. Suçluluk duygusuyla belki de onu sopayla dövmemen gerektiğini fark ettikten sonra aldın."

Freddie ve beni tartakladı. Dışarı çıktın ve bana *çok* pahalı bir zeytin dalı aldın."

"Büyük bir düğünü ve onu çevreleyen her şeyi hafife aldınız. Bu benim kontrol edebileceğim bir şey. Arkadaşıma ona yakışır bir şey vermek istedim."

"Biz arkadaş mıyız, Hugh?" diye sordu, sesi ona bile üzgün geliyordu. Adam sertleşti. "Bundan hiç şüphe etmedim."

Bunun üzerine dudağını ısırdı, sonra gizlice yüzük kutusuna baktı, elleri onu almak için kaşınıyordu. Babası ona Hugh'un yüzüğünü Biraz parası vardı ama Ridergate'inki fevkalade pahalıydı ve zümrüt kümesinin ortasında devasa bir elmasla klasik bir şekilde ayarlanmış olan o yüzük çok güzeldi.

İç çekerek parayı almaması gerektiğini fark etti, çünkü ne kadar çok isterse istesin Hugh bu parayı onun için harcamamalıydı. Özellikle de evli kalmayacaklarsa-

Çantayı geri çekerek onu şaşırttı. Ama bunu sadece yüzüğü çıkarıp onun elini yakalamak için yaptı. "Tak onu," diye homurdandı.

Gergin miydi? Jane, Hugh'nun rahatsız ya da huzursuz olduğunu her zaman anlayabilirdi çünkü omuzları geriye düşmüştü. Şu anda da geriye doğru sıkışmışlardı. "İstediğin buydu."

"Neden böyle düşündün ki?" Hayalindeki evlilik yüzüğünü tarif hatırlamış olabilir miydi? Onun cevabını beklerken dudağını dişledi.

"Bana söylemiştin, genç kız." diye mırıldandı.

Hatırlıyor muydu? Bir adam bunca yıl sonra bu kadar küçük ayrıntıları hatırlayabiliyorsa, belki de en azından onun düşündüğü gibi arkadaşlardı.

Parmağına taktığında ürperdi - nedenini bilmiyordu. Adam, kızın bunu kabul etmesinden dolayı rahatlamış görünüyordu. Ve şimdi rahatlamış olduğu için ona tepki vermeye başladı, kendini de rahatlamış buldu.

Ne kadar savaşırsa savaşınsın.

Lanet olsun, her zaman böyleydiler - birbirlerine kolaylıkla uyum sağlayabiliyorlardı. Şimdi daha yavaş, azar azar, bir tüyün aşağıya süzülmesi gibi geliyordu ama sonunda dostluk aynıydı. Kahretsin, kahretsin....

Bir kadın kendisine acı veren bir adamı *özleyebilir* mi? Sonra bir şekilde tüm bu acıyı görmezden gelip ona tekrar yakın olmak için heyecanlanabilir mi?

Hızlı bir değerlendirme sonucunda: *muhtemelen*.

Belki de dakikalar boyunca endişeli hislerini unuttuğu için minnettardı. Ya da daha büyük olasılıkla yüzük hoşuna gitmişti. *Tipik, tipik Jane*.

İç çekti. Dokuzdan önce bir teklifin neredeyse kabul edilmesi ve bir öpücük; öğleden önce bir evlilik, bir öpücük daha ve bir yüzük. Tüm bunların sadece tek bir adamla gerçekleştiğini söyleyebilmeyi diledi.

On altı

"Önceden uyarayım, Hugh," dedi Jane, arabadan inmesine yardım etmek için ellerini uzattığında. "Şimdi belimi kavrayışına yerleştireceğim. Lütfen yapma. Bunu herhangi bir şekilde ateşle alay etmek ya da eğlenmek olarak algılamayın."

Bu handa durması için onu ikna ettiğinden beri kaşları çatıktı ve onun sözleriyle daha da derinleşti, kendi mücevherlerinin neden olduğu neşeli ruh haliyle göz kamaştırıcı bir tezat oluşturdu.

Adam onun belinden tutup aşağıya doğru salladığında, "Hugh, burayı neden bu kadar sevmiyorsun? Mükemmel görünüyor."

Hugh hâlâ ona sarılıyordu. "Evet, öyle. Ama üst kata çıkmak için ortak salondan geçmeniz gerekiyor."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu.

Adam kısa bir süre başını salladı, koyu renk gözleri kadının dekoltesini taradı ve kadın onun hevesli bakışlarına bir kez daha tepki verdi. Bütün gün arabada, onun bakışları altında dönüşümlü olarak rahatlamış ve gerilmişti. Kendini mükemmelliğin bir tesadüf, yıkıcı bir anormallik olduğuna ikna etmeye çalıştığı o öpücükten sonra göğüslerinin hassaslaştığını, korsesinin üzerindeki dantel kaplara karşı şiştiğini hissetmişti.

Ve o bugün onu incelerken, o da ona aynısını yapmıştı. daha ihtiyatlı davranmıştı. Yüzündeki yaraların, boynundaki ve ellerindeki yara izlerinin ne mesleğiyle ne de Freddie'ye vuruş şekliyle uyuşmadığını fark etmişti. Freddie uzun boylu bir adamdı ama Hugh onu uçurmuştu ve bunu sonradan düşünülmüş gibi kolaylıkla yapmıştı.

Jane daha önce de boks maçlarına gitmiş ve iri yarı dövüşçülerin etli yumruklarını görmüştü ama yine de sahip olduğu her şeyi Hugh'un üzerine koymuştu.

karşı. Bu uymadı. Kaslı vücudunun ağır işlerde çalışmış gibi bilenmiş olması da uymuyordu.

Onun sadece bir iş adamı olmadığına ikna olmuştu. Onun yerine ne aklına gelmiyordu-

"Daha fazla örtünemez misin?" diye ve sonunda onu serbest bıraktı. "Buradaki müşterilerin seni görmesine gerek yok."

"Sandıklarında olmayan hiçbir giysim yok."

"Saçların için bile mi?" Gevşemiş dallara kaşlarını çattı.

Şapka takacak bir kadın değildi ve şapka takmak araba yolculuğu. "Hugh, belirlediğin sıkı tempodan şikâyetçi değilim. Ama beni bu rutubetli gecede aç ve bitkin halde burada tutmaya devam edersen, başlayacağım."

Uzun bir nefes verdi, kızın elini tuttu ve sanki bir yarıştaymışlar gibi onu içeri sürükledi. Girdikleri ortak salon oldukça sıradan bir yerdi. Gürültülü müşteriler cin içiyor ve barmaidlere saldırıyorlardı. Jane etkilenmiş bir şekilde, bir tanesinin kalçalarını hızlıca sallayarak yakalanmaktan kurtulmasını izledi.

Elbette Jane daha önce kuzenleriyle birlikte çok daha kötü yerlerde bulunmuştu. Eğer tüm Londra heyecan arayışına kapılmış gibi görünüyorsa, Sekiz onları başarılı bir şekilde bulmayı bir sanat haline getirmişti. Kılık değiştirdikten sonra

erkek kıyafetleri giyip sahte bıyıklar takıyorlardı - ki bu muhtemelen onları kahkahalarla güldürmekten başka bir amaca hizmet etmiyordu

-Müstehcen balmumu müzelerini ziyaret ettiler. Doğu yakasındaki oyun salonlarında kumar oynadılar. Şehvet dolu resim gösterilerine aval aval baktılar.

Jane için bu ortak oda biraz uysaldı.

Hugh, yolundan çekilemeyecek kadar sarhoş olan müşterilerin arasından geçmek için yavaşlamak zorunda kaldığında, sarhoşun biri Jane'e yaklaştı. Tökezleyerek peşinden gitti, eğildi, sanki başını onun göğüslerine koymak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Al Hugh," dedi elini sıkarak. "İsteyebilirsin-"

Hugh dönerek onu çekti ve tek bir akıcı hareketle yumruğunu geri çekti. Oda sessizleşirken kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Koluna dokundu ve mırıldandı, "Hugh... yapma. Bu pek de sportmence değil."

Jane'in kuzeni Sam bir keresinde Jane'in mizacını vahşi olarak tanımlamıştı ama Jane bile Hugh'nun ölümcül tavrı ve hızlı saldırganlığı karşısında irkilmişti. İthalatçı mı? O da Mısır eserlerinin kraliçesiydi.

Hugh yumruğunu indirdiğinde, sarhoş geri sıçradı, özürler mırıldandı ve Jane'in korktuğu gibi, biraz altını ıslattı.

Hugh odayı yavaşça tararken onu mengene gibi kavrayarak arkasında kilitli tuttu. Bu mekândaki en iri ve korkutucu görünümlü adamla birlikte olduğu aklına geldi. Müşterilerin hepsi de bunu biliyor gibiydi, çünkü ona dikkatle bakıyor ve ona bakmaktan tamamen kaçınıyorlardı.

Hugh tutuşunu gevşetip ona kolunu uzatmak için döndüğünde, kız gururla kolunu tuttu. Oda normale döndüğünde, Hugh ile birlikte ortak salonun dışındaki doğru ilerlediler. Vücudu hâlâ zonkluyordu, sanki o serseriye vurmamak ondan çok şey götürmüştü. Bunu hafife almaya çalıştı. "Sevgilim, ithalatın tehlikeli dünyası seni sertleştirmiş-"

"MacCarrick!" diye seslendi güzel ve yaşlı bir sarışın arka odadan çıkarken. Hugh'ya doğru süzülürken gözleri parlıyordu. "Mütevazı müesseseme döndüğünü söylediklerinde inanmadım," diye mırıldandı Hugh'un elini tutarken. Seksi bir Fransız aksanına ve Jane'in bile cesaret edemeyeceği kadar riskli bir dekolteye sahip, dolgun bir kadındı.

Jane şimdi Hugh'nun burada kalma konusundaki isteksizliğini tamamen anlıyordu. Onun ve bu düzgün vücutlu Fransız kadının sevgili olduklarından şüpheleniyordu.

Hugh elini kadının elinden çekip aldı ve onu Jane'e uzattı. "Jane, bu Lysette Nadine. Lysette, bu benim karım Jane. MacCarrick."

Jane, adını Jane MacCarrick olarak yazdığı onca zamanı düşündü ve iç geçirdi. Hugh kelimeleri zorlukla söyleyebiliyordu. Eskiden içini ısıtan zevk, can sıkıcı bir işne dönüşmüştü.

"Karın mı?" Kadının dudakları aralandı ama hemen toparlandı. "Yeni edinilmiş olmalı. Altı ay önce sizi son gördüğümde bekârdınız."

Hugh ilgisiz bir şekilde omuz silkti. Yani birbirlerini o kadar uzun zamandır görmemişler miydi?

Lysette sesini alçaltarak, "Asla evlenmemeye yemin ettiğini ," dedi. "Koşullar değişti," diye cevap verdi ve Jane onun sadece Konuşmalarının alt akıntısına ayak parmağını daldırdım. *Asla evlenmemeye yemin mi ettin?*

Bu Lysette'in büyük, içten pazarlıklı mavi gözleri vardı ama aslında çok uyanıktı, ayrıntıları kavıyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Lysette onu kabaca bir aşağı bir yukarı süzdüğünde, Jane ona ilgi bekleyen asi bir çocuk gibi gülümsemekle yetindi. Kendine ve garip bir şekilde Hugh'nun şehvetli kadına karşı duyduğu çekime yeterince güveniyordu - sevgili olsalar bile. Ancak bu kadının yersiz sahiplenme duygusu cevapsız kalamazdı. Hugh onu kızdırmaması konusunda uyarılmış olmasına rağmen Jane ona yaklaştı ve yanağını koluna sürttü. Adamın hemen gerildiğini hissetti.

Lysette meydan okur gibi kaşlarını kaldırarak, "Kaç oda istiyorsun Hugh?" diye sordu.

"Bir," dedi Jane Hugh cevap vermeden önce. *Meydan okuma mı?* Jane'in eli Hugh'nun sırtında gezindi, taşıdığını bile bilmediği kılıfındaki tabancayı geçti ve parmakları boynuna yerleşti, tırnakları yakasının hemen üstünü usulca çizdi. Vücudu gerginlikle daha da gerildi. "Ve biz banyo yapmak ve akşam yemeğimizi oraya getirmek gibi."

Lysette sanki Jane'e karşı çıkmasını bekliyormuş gibi Hugh'ya baktı.

Jane diğer elini adamın kaslı göğsünün üzerine koyarak yüzüğünü gösterdi. "Haddimi aştım mı *kocacığım?*"

Ona ters ters baktı ama Lysette'e "Bir" dedi.

Lysette ona sıkı bir gülümseme verdi. "Sana kendim göstereceğim."

Şaşırtıcı derecede geniş odaya girdikten sonra Jane yatağın üzerine zıpladı ve onu okşadı. "Evet, sevgilim, bu iyi olacak." Hugh'ya şehvet dolu bir bakış attı ve boğazından alaycı bir hırıltı yükseldi. "Ve bahse girerim bunun üzerinde iyi uyuyacağız da."

O ve Lysette ona bakış attılar. Hugh'un ki bir uyarıydı. Lysette'inki ise söz verilmiş bir misillemeydi.

Sonunda Lysette yarım ağızla, "Bir şeye ihtiyacın olursa..." diye homurdandı.

Kapı kapanır kapanmaz Hugh, "Başka oyun var mı?" diye sordu.

"Evliymişiz gibi davranmamız gerekmez mi?" Jane yatağa yığıldı ve yüzüğüne bir kez daha bakmak için ellerini yukarı kaldırdı. Yüzüğün ilişkili olduğu damadı tutmasa bile yüzüğü kesinlikle tutacağına karar vermişti. "Son kocam rotasyona girdiğinde ona böyle davranacağım. Onunla flört etmeye ve ona dokunmaya hevesli olacağım. Ve başka bir kadın aynı şeyi yapmaya çalıştığında bunu hafife almayacağım. aynı."

"Kocanızı sahiplenir miydiniz?"

"Oldukça öyle." Dirseklerine kadar eğildi. "Özellikle de senin, yani iki kişilik küçük partilerinde beni bir yabancı gibi hissettirmeye niyetli olan dolgun bir hancıyla bir tür geçmiş olduğu belliyken." Bir kaşını kaldırdı. "Fransızla olan geçmişiniz hakkında beni aydınlatmak ister misiniz?"

"Hayır, özellikle hayır."

"Hugh, yakında benden bir şey öğrenmek için yanıp tutuşacaksın. Sorularımı geçiştirmeye devam ederseniz size cevap verme eğiliminde olmayacağım."

O daha cevap veremeden bir hizmetçi kapıyı çaldı ve bir paravanın arkasına bakır bir küvet yerleştirmek üzere içeri girdi.

Hugh nefesinin altında, "Soyunmana yardım etmesi için ona ihtiyacın var mı? gitmeden önce?" Kadının bakışları üzerine, "Hizmetçinizi özlemiş olabileceğinizi düşündüm," diye ekledi.

"Onu yanımıza almama izin vermediğin için mi? Önemli değil, istediğim her şeyi sağlayabilirsin. Ayrıca, eminim kadınları soyma konusunda oldukça bilgilisinizdir."

Perdenin arkasında hizmetçi öksürdü. Hugh sabır için dua ediyormuş gözlerini tavana dikti.

Jane onu görmezden geldi, çürük paravanın arkasındaki hizmetçiye inceledi ve paneller arasındaki ince boşluklardan onun formunun her ayrıntısını gölgede ya da net bir şekilde görebildiğini etti. Jane yıkanırken Hugh odada kalırsa, o da aynı şeyi görecekti. Jane omuz silkti. Birdenbire bir şeylerin farkına varacak değildi. seyahat ederken ve süresiz olarak bir erkekle hapsedilmişken alçakgönüllülük durumu.

Kırmızı suratlı hizmetçi banyoyu doldurmak için birkaç teneke buharlı su getirip odadan çekildikten sonra Jane perdenin arkasına geçti. Her zamankinden biraz daha yavaş mı soyunuyordu? Kombinezonları düştüğünde alçak bir inilti duyduğunu düşündü ve daha yüksek sesle Biri, vardiyasını vücudundan yukarı, göğüslerinin üzerine, sonra da başının üzerine kaydırırken.

Zavallı sırtı seyahat yorgunluğu içindeydi. Kollarını yukarı kaldırdı ve gerindi.

Hugh kafese kapatılmış bir kaplan gibi odada volta atıyordu.

Sonunda küvete girdiğinde, Jane zevkle hafifçe inledi - banyo yapmaya bayıldığı için yapmacık değildi. Sonra çılgın gününü düşünmek için yaslandı.

Freddie'nin gözlerindeki hayal kırıklığını hatırladı ve hemen bir sızı hissetti. İşlerin bu hale gelmesinden dolayı suçluluk duygusuyla kıvranıyordu ve Freddie'nin ifadesi neredeyse sonunu getirecekti. Suçluluk duygusuna bir Freddie'nin onları geçmesinden birkaç saniye önce MacCarrick'e en başta neden sataştığını unutmanın eşiğindeydi.

Ne kadar fevri ve aceleci olsa da, hâlâ sersemlemiş durumdaydı. Ve hiçbir şekilde bitmemişti. Şimdi Hugh ile büyük bir maceraya atılıyordu.

Jane sonunda onu İskoçya'nkuzeyindeki Carrickliffe'e götürdüğüne inanıyordu. Yıllar önce ona orayı tarif ettikten sonra, her zaman orayı ziyaret etmeyi arzulamıştı. Şimdi oraya gidip Hugh gibi erkekleri yetiştiren yeri görmek istiyordu.

İskoçya'ya gitmişti ama Edinburgh'un kuzeyine, vahşi dağlık bölgelere hiç gitmemişti. Hugh sonunda verdiği sözü yerine getirecek miydi?

Kendini keyifsiz hissediyordu - doğal olarak öyle hissediyordu, geçirdiği günden sonra
-Ama özellikle yeni kocasına karşı giderek artan hayranlığı onu endişelendiriyordu. Hugh'yu aşağıda o kadar güzel bir şekilde tehditkâr gördükten ve sırtında kılıfında duran tabancayı hissettikten sonra, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Adam bir kez daha volta attığında, kadın bacağını yukarı doğru uzattı ve banyo yağını bacağına sürdü. Adam volta atmayı bıraktı ve kadın onun kendisini görebildiğini biliyordu. Geçmişte olsa, adamın onu gördüğü anda perdeyi indirip ırzına geçebilecek türden bir adam olduğundan asla endişe etmezdi.

Şimdi, merak etmek zorunda kalmıştı.

Hugh tam olarak *kimdi* şimdi? Eğer ticaret yapmıyorsa, neden bu konuda yalan söyledi?
Tabii yasadışı bir şey yapmıyorsa -belki de küçük kardeşi, kötü şöhretli paralı asker Courtland'la birlikte? Bir kaşını kaldırdı. Ya *Hugh* bir paralı askerse?

İç çekti. Bu hayranlıkla ilgili sorun, hayranlığın duygulara, duyguların aşka ve aşkın da sefalete yol . Buna katlanmıştı

ve bundan kaçınmak için her şeyimi verirdim.

Haklıydı. O aynı delikanlı değildi. Aşık olduğu sessiz, istikrarlı Hugh sonsuza dek gitmişti. Ve bu yeni acımasız, yoğun adamla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Onu, kendisiyle oynamanın ateşle oynamak gibi olacağı konusunda uyarmıştı ve bu sabah arabada yaptığı maskaralıklar ona kesinlikle güzel bir yanık kazandırmıştı.

Başını yana eğdi ve kaşlarını çattı. *Ama sonra, ne zaman ateşle oynamakta tereddüt ettim ki?*

On yedi

Hugh neredeyse kendine bu eziyeti hak etmek için ne yaptığını ama cevap çok uzun olurdu.

Ellerini uzun, upuzun bacaklarında aşağı yukarı gezdiriyordu. Onun görebildiğini bildiğinden şüpheleniyordu ama o kadar şehvetli bir insandı ki, yalnızken de bacaklarını uzun uzun ovuşturduğuna bahse girebilirdi.

Başka neyle oyalandı?

Onun parmaklarını cinsel organında gezdirdiği düşüncesi... Ereksiyonu daha da sertleşirken dişlerini gıcırdatmak zorunda kaldı. Sahip olduğu her şey üzerine bahse girerdi ki kadın gerçekten de ihtiyaç duyduğunda kendine bu şekilde dokunuyordu. Onu hiç düşündü mü? O da hiç durmadan onu düşünüyordu. Hugh dün gece onu gördükten sonra, yorgunluktan bitkin düşmüş bedeni bile onu arzulamış ve kendini ona teslim etmişti.

Cinsel konularda her zaman ileri görüşlü olmuştu ve onun tutkuyla dolu olduğunu biliyordu - bir çıkışa ihtiyaç duyacak bir tutku.

Bidworth'un onun bluzunu iliklediğini hatırladı. Bidworth onun ihtiyaçlarını karşılamış mıydı?

Hugh onu öldürmeliydi.

Bu imkânsız durumdan kaçması ne kadar sürer? *Acele et, Ethan. Yoksa delireceğim.* Başka şeyler, dikkat dağıtıcı şeyler düşünmeye çalışarak pencereye doğru ilerledi.

Hugh burada kalmak istememişti. Tanıdığı çok fazla insan vardı ve içlerinden biri tam olarak ne olduğunu biliyordu: Grey'in eski sevgilisi Lysette. Ama bir sonraki hana neredeyse şafak sökene kadar varamayacaklardı ve bir kez

Jane ısrar etmeye başlayınca Hugh, Lysette'ten Grey hakkında biraz bilgi almaya çalışabileceğini düşündü.

Lysette her zaman Hugh'dan hoşlanmıştı ve Grey onu bir fahişeye birlikte olmak için terk etmişti.

Yine de ortak salondaki olay bunun kötü bir fikir olduğunu kanıtlamıştı. Hugh kolunu Jane'in omuzlarına dolamış olmalıydı ama kalabalığın arasından geçebilmek için onu sürüklüyordu. Ve Jane, Hugh'un sarhoşa bir darbe indirme dürtüsüyle savaşıırkenki yüz ifadesine bir kez bakmıştı ve onun ne olduğunu tam olarak değil ama kesinlikle ne olmadığını anlamıştı.

Onun sudan yükseldiğini duydu. kadar da cesurmuş, arkasına yaslandı. Onu bir an için gördüğünde, bir laneti ısırmak ve dengesini korumak için ayaklarını sürüyerek yürümek zorunda kaldı. Panellerin arasındaki boşlukta kadının nemli sırtını görebiliyordu ve şaşırtıcı derecede cömert kışının uzun, ince bacağıyla bulunduğu noktayı görünce nefesini tuttu.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, baktığı için kendini azarladı - hatta ağzını boynundan aşağıya doğru gezdirirken o gergin yarığı avuçlamak için öne atıldığını hayal ederken bile.

Kızın ne kadar biçimli olduğunu görünce bir kez daha hayrete düştü. Kolları ve bacakları gövdesi de hâlâ inceikti ama göğüsleri ve kışı dolgundu ve elleriyle onları avuçlaması için alay ediyor gibiydi. *Onu yatağa çekti, ıslaklığını örttü, kaygan vücudunu benimkiyle birleştir, onu öfkeyle al-*

Hizmetçi bir kez daha kapıyı çaldı, muhtemelen onları felaketten kurtardı ve akşam yemeklerini odanın yemek masasına koymak için içeri girdi. Hugh pencereye dönük duruyordu çünkü siki tahta gibi sertleşmişti. Kız gittiğinde Jane fark etmesin diye oturdu. Yemek basitti ama şarabın iyi bir şarap olduğu anlaşılıyordu.

Birkaç dakika sonra Jane, koyu mavi bir sabahlık ve şal giymiş olarak paravanın arkasından çıktı. Şalını, göğüslerinin solgun üst kısımlarını görebileceği kadar açık giymişti. Sürükleyebildiği zaman bakışlarını onlardan ayırdığında, kızın parlak saçlarının nemli ve gevşek olduğunu gördü.

Dallar yüzüne doğru kıvrılıyordu. Kusursuz teni pembeleşmiş, gözleri parlıyordu.

Zarif ve inceydi, yüzünün ve vücudunun hatları o kadar saftı ki. Bir an için, bu kıza sahip olan şanslı bir piçmiş gibi davranmak istedi. Bir şekilde onu *gerçekten* karısı olarak kabul etmişti. Boş zamanlarında onu banyodan yeni çıkmış gibi görmek ve her gece birlikte yatmadan önce onunla yemek yemiş gibi davranmak istiyordu.

Burada, her erkeğin sözlerinin ve davranışlarının bilincinde olmasını sağlayacak, onu nasıl algıladığı konusunda endişelendirecek kadar güzel bir kadınla birlikteydi. Çoğu erkeği tedirgin ederdi. Ve yine de o hala *Jane'di*.

Ve buna izin verdiğinde, onun yanında olmak çok kolaydı.

"Düğün gecem." Koltuğuna doğru yürüdü. "Sevgilim, her zaman hayal ettiğim gibi."

Buna izin vermeyecekti.

Bir öfke patlaması hissetti. Yaptığı her şey onun iyiliği içindi. Şimdi, onun işini engellemeden yapmasına izin verse... "Benim de düğün gecem. Ben de hayal kırıklığına uğradım."

"Durumdan mı yoksa gelininizden mi hayal kırıklığına uğradınız?" Gözlerini onunkilerden ayırmadan, adamın doldurduğu şaraptan bir yudum aldı, sonra dilini alt dudağına götürdü.

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Her erkek sana karısı demekten gurur duyar."

"Peki, bu hayal kırıklığının şu gerçekle bir ilgisi var mı? asla evlenmemeye yemin

etmiştin?" "Kısmen."

"Kısmen mi? Peki başka neden...?" Sözüünü yarıda kesti, gözleri büyüdü. "Bir sevgilin var, değil mi? Vazgeçmek istemediğin biri? bu, değil mi? Senin zaten bir kadının var."

"Ben... arasındayım," dedi çekinerek. Başka bir kadınla asla bir bağ kurmamıştı -aynı kadınla iki kez yattığını sanmıyorum. Dünyaya yeterince kızarsa, unutmaya çalışmak için içip bir kadınla birlikte olabilirdi ama bu sadece kızgınlığını daha da artırırdı.

Court bir keresinde Hugh'a neden bu kadar az kişiyle yattığını sormuştu. *Sonrasında benim gibi hissetseydin, sen de evlenmezdin.* "Evlenmeye hiç niyetim yoktu-"

"Hiç mi?" diye sordu garip bir ses

tonuyla. "Planlarımda bu yoktu," dedi.

Derin derin içti. "*Arada*, öyle mi? Eminim bir sürü kadınla birlikte olmuşsundur."

"Bunu seninle konuşmayacağım."

"Eskiden bana sırlarını anlatırdın."

Asla büyük olanları değil. Gerçi o da yanmıştı.

Hugh sık sık Jane'e o korkunç ve ağır lanetten bahsetmeyi düşünmüştü ama onun alay edeceğini biliyordu. Jane mantıksız, huysuz, mantıksız olabilirdi ama asla ama *asla* hayalperest değildi. Onun sırttığını ve rol yaptığını hayal edebiliyordu: "*O zaman senin lanetli arkadaşlığından uzak durmalıyım, sevgilim, çünkü hayatta olmayı çok isterim.*"

Ve şimdi, neden ona söylesin ki? Paylaştıkları yakınlık artık . "Peki Hugh, *gerçekte* ne iş yapıyorsun? Sen bir iş adamı değilsin. Eğer bir yüzünüze saldırdı mı?"

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Çok meraklı bir kadındı ve kendi teorileri hakkında çıkarımlarda bulunup karar vermek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Bu şimdi ona yardımcı olabilirdi. "Seni tanıyorum, benim ne olduğuma dair bir teori geliştirmişsin."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve ona elini uzatmasını işaret etti. Adam daha iyi düşünmeye fırsat bulamadan masanın öbür ucuna uzandı.

Elini avucunun içine aldı, sonra parmaklarının yumuşak avucunun nasırlı, yaralı derisinin üzerinde gezdirdi. Ne kadar basit bir dokunuştı ama o bunu şehvetli bir hale getirmişti.

Başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. "Sanırım sen bir paralı askersin." Yaklaşıyordu.

"Yaptığın şey bu mu?" Baskıyı artırarak işaret parmağını avucunun ortasında gezdirdi, sonra tekrar yukarı kaldırdı.

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sorduğunda sesi sertti. "Mantıklı.

Babam seyahatten yeni geldiğini söyledi. Kıtadaki kardeşi Courtland. Court bilinen bir servet askeridir - hepimiz onun bir grup İskoçyalı ile birlikte oraları kasıp kavurduğunu duymuşuzdur. Siz de onlardan biri olmalısınız."

Hugh Andorra'da kardeşinin adamlarıyla birlikteydi ama orada sadece Court'a yardım etmek için bulunmuştu. Court ve Annalía'yı öldürmeye kararlı fanatik bir suikastçı çetesi olan Orden de Rechazado - Reddedilmişler Tarikatı - ile savaşıyorlardı.

"Yüzünü böyle kesmiş olmalısın," diye devam etti Jane, elinin tersini tüy gibi okşayarak. "Ve işte bu şekilde para biriktirdin."

Biraz para mı? Hugh titiz bir planlama ve hesaplı spekülasyonlarla kazancını servete dönüştürmüştü. Herkesin standartlarına göre zengindi, İskoçya'da deniz kenarında büyük bir mülkü vardı. Kadının sözleri Hugh için bir ilke daha yol açmıştı: övünme, onu etkileme ihtiyacı. Bu da amaçsızdı. "Neden babanın işinde çalıştığıma inanmıyorsun?"

"Hugh, ben tam bir embesil değilim." Parmağını adamın elinin arkasındaki en kötü yara izine dokundurdu. "Ellerine bir bak. Ve ne kadar kaslı ve formda olduğuna bak. Böyle bir fiziği *ticarette* çalışarak elde etmedin."

Kadının kasıtsız iltifatı karşısında yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi ve "Dışarıya çok çıkıyorum" dedi.

"Kuzenlerimle boks maçlarına gitmiştim." Minik elleri onunkileri yumruk haline getirdi ve bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce inceledi. "I Bu dövüşçülerin neler biliyorum ama Freddie'ye vuruş şeklini gördükten sonra, seni onlara karşı zor şartlarda bile oynatabilirim."

Başka bir dolaylı iltifat. Düşündü. "İki erkek kardeşim vardı. Çok pratik yaptım. Ethan'la hiç dövüşmediğimden daha fazla dövüştüğümü biliyorsun."

Elbette kaçamak cevaplar verdiğinin farkındaydı, ama bunun sadece onun daha da köşeye sıkışmasına neden olduğunu biliyordu. "Babam senin paralı askerlik kariyerini destekledi, değil mi?" Elini aniden bıraktı. "Kötü yola düşen en küçük oğul bir dil çıkarma ve baş sallama ile karşılanırdı. Ama iki kardeş? Bu Ethan'ın itibarını etkilemeye başlar ve onun bir unvanı var."

Ethan'ın ünü mü? Hiçbir fikri yoktu. Böylesine soğukkanlı bir piçin yaptıklarını bir şekilde nasıl gizli tutabildiği Hugh'yu hayrete düşürüyordu. Özellikle de Ethan bunu denemeye hiç zahmet etmediği için. Yine de sadece omuz silkti.

Arkasına yaslandı. "Hugh MacCarrick, paralı asker. Tabii başka bir açıklama istemiyorsanız."

"Hayır, hiç de değil." *Bunu al, kızım, ve onunla koş.*

"Paralı askerler ne iş yapar?"

"Paralı askerler para için savaşır-profesyonel askerler."

"Tüm dünyayı gezebildin mi?" diye sordu, sesi aniden hüzünlüydü.

"Gezmek isteyeceğiniz çok fazla yer yok."

"Zaman zaman heyecan verici olmalı." Adam hiçbir şey söylemeyince, "Her zaman egzotik yerlere seyahat etmek istemişimdir. Quin Claudia ve beni büyük bir maceraya götüreceğine söz verdi, ama her zaman çok meşgul."

Quin, onları seyahate mi çıkaracak? Sadece iki genç dünyanın lüks genelevlerini gezmek isterlerse.

"Hiç korkuyor musun?" diye sordu. "Dövüş sırasında mı?"

Hugh'nun amacı kavgadan kaçınmaktı. "Yapmış olsam bile, erkekler böyle şeyleri kabul etmez."

"Demek savaşlara katıldın? Kaç kişiyi öldürdün?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Bana açlıktan öldüğünü söylemene rağmen yemek yemiyorsun."

". Onun bakışı üzerine, "Damıtılmış üzüm yiyorum" diye düzeltti. Bana cevap ver, olur mu?"

"Ben hiç hesap tutmadım." Bunu ona Grey öğretmişti. "*Bir gün uyanacaksın Scot ve o sayıdan başka bir şey olmayacaksın*" demişti.

"Yüzüne ne oldu?"

Bu konuyu tekrar açacaktı. İpeğinin içinde solgun ve mükemmeldi.

Grey uçuruma daha da batmaya başladığında, Hugh'a onun gibi bir kadının böyle bir adam için ne kadar ulaşılmaz olduğunu hatırlatmayı severdi. Hugh, kendisini çok yaşlı ve yorgun hissetmesine neden olan dövülmüş, acı çeken bir vücuda sahip, sosyal ortamlarda beceriksiz bir adamdı.

Geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aşmış bir adam.

"Düşen kayalar tarafından kesildim." Rechazado kampını havaya uçurmak için bir dağın tepesini patlattıktan sonra - onlar hâlâ kampın içindeyken. "Orada bir kaza." Doğru, bir kayrak taşı yağmuruna maruz kalmak *istememişti*.

Hugh otuz Rechazado'yu bir anda öldürmüştü.

Karşısında ne tür bir adamın hakkında hiçbir fikri yok.

"İşteyken mi?" Sanki onu gerçekten merak ediyormuş gibi görünüyordu. Ama bu gerçek bir ilgi değildi. Sadece Hugh'un ona vermeyi reddettiği şeyi elde etmek için araştırıyordu ve *sadece* Hugh reddettiği için. Jane istediği bir şey için savaştan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

Şarabından bir yudum aldı ve o sürüşü teşvik eden aptalın kendisi olduğunu hatırladı.

Bir keresinde, on beş yaşındayken, Hugh ve homurdanan bir Court onu yakındaki bir okçuluk turnuvasına götürmüştü. Diğer kadın yarışmacılar onun katıldığını öğrendiklerinde, hiçbiri ona karşı yarışmak istememişti.

Hugh onun gözlerindeki keskin hayal kırıklığını, çok nadir bir kırılganlığı görmüştü. Bu durum içini parçalamıştı ve kendini ona nefesinin altından, "*Erkeklerle meydan oku, genç kız,*" derken bulmuştu.

Eve kanlı bir madalya getirmişti.

Bu onun ilk vuruşu değildi -kadınların bilmelerinin bir nedeni vardı- ama Jane sanki öyleymiş gibi bakmıştı, sanki o tek vuruşla farkına vardı. Onu iki eliyle kavradı ve adamın bakışlarıyla buluştu. "Ben istiyorum *daha fazla.*"

"Bunun için yeteneğin var," demişti, çekinerek ve üzülererek. Genç bir kızın dışarı çıkıp uğruna savaşılabileceği çok fazla şey olmadığını biliyordu -bu savaşa ne kadar *ihtiyacı* olursa olsun....

"Bu yüzden mi evlenmek istemiyorsun?" diye sordu. "İşin buna engel olur."

"Jane, neden her zaman sorgulanan ben oluyorum?" "En azından nereye gittiğimizi söyle."

"Sana bu sabah söyleseydim, Bidworth'a söyler miydin?"

"Hayır," dedi hızla, sonra itiraf etti, ". Ama Freddie kimseye söylemezdi."

"O zaman hayır, sana söylemeyeceğim." Kadın tartışmak için ağzını açtığında, adam sesini çelik gibi yaptı. "Başka soru yok."

İçini çekti, gözle görülür bir huzursuzlukla odaya göz gezdirdi. Şalının pürüzsüz, solgun omzundan kaydığını fark gibi görünüyordu. Vücudundaki kaslar gerildi. Altındaki ince gecelik göğsüne yapışmıştı ve perçinlenmiş bakışlarını ondan çekemediğini fark etti. Geceliğin kumaşı kızın açık tenine karşı o kadar sade duruyordu ki, ipeği omuzlarından aşağı fırçaladığını, meme uçlarının üzerinde fısıldadığını ve kıvrak vücudundan aşağıya doğru kaydığını hayal etti. Bir nefes verdi ve sesinin büyülenmiş gibi değil de bıkkın gibi çıkmasını umdu. "Şalını tekrar giy."

Kaşlarını çatarak yere baktı, sonra onun tepkisini inceledi. "Kapalı bırakmam gerekiyor. Çünkü burası çok sıcak ve senden bir şeyler kırmanı *isteyemem*. pencere."

"Onu geri tak."

Kaşlarını çattı. "Bugün otobüste göğüslerime o kadar çok baktın ki, daha fazla göründüklerinde takdir etmelisin."

"Sana bakmaktan zevk aldığımı kabul ediyorum." Bunu inkâr etmeye zahmet bile etmedi. Şu anda bile küçük meme uçları kumaşa sertçe çarpıyordu ve birini dudaklarının arasına alıp emerken şiştiğini ve zonkladığını hissettiğini hayal etti. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve sessizce, "Çok güzel bir kadınsın," dedi.

Arkasını döndüğünde, kızın bu yorum karşısında kızardığını düşündü.

"Ama seni böyle görmek bende daha fazlasını arzusu uyandırıyor, senin paylaşmadığın ve bizim de şımartamayacağımız bir arzu."

Başını eğdi, onun sözlerini dikkatle tartmış gibi görünüyordu, sonra "Ya sana bu arzuyu paylaştığımı söylersem?" dedi.

"Acımasız bir flörtçü olduğunuzu söyler, sonra da Bidworth'ü ne kadar kolay unuttuğunuzu anlatırdım." *Bir öğleden sonra.*
Değişmez kadın.

Onun sözleri karşısında gözleri kısıldı ama bir cevap vermedi.

Bir sadakat gösterisi bile yok. Ve Hugh'nun, kızının o adama özlem duyduğunu görmek zorunda kalacağından endişe ettiğini düşününce.

Hugh, Jane gibi bir kadına sahip olsa bile onu istemezdi.

Fark etmezdi. Sadece onu korumak için buradaydı ve oyunları buna engel . Son derece sakın bir ses tonuyla, "Sizi uyardım. Sen ne olacağını biliyorum."

Kendini örtmek için hiçbir hareket yapmadı. Bu onunla başka bir irade savaşıydı. Bir tane daha.

Ama eskisi gibi uzlaşmacı bir delikanlı değildi. Olmak istese bile olamazdı. Gördüğü şeyler onu değiştirmişti. Gördüğü şeyler onu lekelemişti.

Çıplak elleriyle öldürmüştü.

Ayağa fırladı ve ona doğru ilerleyerek onu masanın üzerine fırlattı. Sadece önünde durup şalını yukarı çekmeyi planlamıştı ama kendini onun ince kollarını yakalayıp yanlarına sabitlerken buldu. Hâlâ geri çekilebilirdi; neden daha da yaklaşıyordu?

Bundan iyi bir şey çıkmaz. Çünkü o, son on yıldır tutarsız bir kadına kafayı takmış, azılı bir katildi. Onu kışkırtmayı seven bir kadın. Dokunamayacağı bir kadın, özellikle de onunla evlendiği için. *Hiç iyi değil.*

Onun ne yapacağını öğrenmek için soluk soluğa bekliyor gibiydi. Hugh'nun da hiçbir fikri yoktu. Kalçalarını onun kalçalarının arasına soktuğunda, kadın titremeye başladı. Kadının teninin ne kadar hassas, tüm vücudunun ne kadar duyarlı olduğunu öğreniyordu. *Onu ele geçirmek bir ateş topunu idare etmek gibi olacaktı.*

Ya onunla sevişmek isterse ve o da buna *izin verirse*? Sertçe yutkundu, sadece bu düşünce bile nefeslerini hızlandırmıştı.

Sonunda ona sahip olmak için.

Mağlup olmuş bir iniltiyle öne doğru eğildi ve kısa bir süreliğine onun hassas kulak memesini dudaklarının arasına alıp diliyle fiskeledi. Nefes nefese tısladı

ve titredi. Bir elini kızın sırtına koyarak diğer eliyle saçlarını çekiştirdi ve kızın dirseklerini masaya kadar eğilmesini sağladı.

Niyetinden sersemlemiş bir halde eğilerek ağzını ipekle kaplı göğüs ucuna bastırdı.

On sekiz

Hugh dudaklarını kızın göğsünde gezdirirken, Galce sert sözcükleri kızın tenine sürüyor, kendini kaybetmiş gibi görünüyordu, sanki yaptığı şeye o kadar kaptırmıştı ne olduğunu gerçekten anlayamıyordu.

Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi ve zevkle iç çekerken onu kendine çekti.

Freddie'yle kaçırdığı şey buydu. Ve hayır, onsuz yaşayamazdı.

Onu arzulamasına neden olan sadece bu değildi; ona *ihtiyacı* olduğunu ya da ondan bir şey istediğini hissediyordu. Bu her neyse ona vermek için yanıp tutuşuyordu.

Geleceğe dair düşünceler ve geçmişe dair anılar, onun gözlerinde gördüğü açlık sönükleşti.

Hâlâ hafifçe saçlarını çekiştirerek eğilmesini sağlarken, sert meme ucuna sürtünerek, "Kahretsin, bana durmamı söylemen gerekiyordu." dedi. Bir tereddütten sonra, ağzını ağrıyan tepenin üzerine kapattı, sonra dilini etrafında yavaşça dolaştırmaya başladı.

"*Aman Tanrım*," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Başını kaldırıp baktı, gözleri karanlıktı, onun tepkilerini ölçüyor, onu inceliyordu. "Sen mi?" Kızın çaresiz çığlığı üzerine diğer göğsüne geçti. "Yıllar önce yaptığım gibi senin alaylarına aynı şekilde tepki vereceğimi mi ?" Aynı hassas keşfi tekrarladı ve göğsüne karşı, "Sonunda kırılanda kadar zorlayacaksın" dedi.

"Ama geçmişte-"

"Geçmişte genç ve onurluydum. Şimdi neye ihtiyacım olduğunu bilecek kadar yaşıyım ve yeterince onursuzum" -dişleriyle meme ucunu yumuşakça çekiştirdi, kızın nefesini kesip ağzına daha sert girmesini sağladı- "*onu almak için.*"

"Hugh," diye mırıldandı, "Hugh, lütfen."

"ister misin, genç kız? Beni daha fazla it, yakında yumuşak bedenine battığımı hissedeceksin." Geri çekildi, onun gözleriyle buluştu. Ne olursa olsun ondan uzaklaşmasına neden oldu. Parmaklarını saçlarının arasına soktu, Ağzını açtı, sonra kapattı. Sonunda , "Burada kal. Kapıyı arkamdan kilitle ve bu odadan çıkma."

"Neden?" diye fısıldadı.

"olacağını hiç düşünmemiştim," diye . "Benimle olmaz." Sonra sinsice dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Ona karşı böyle *davranmaması* mı gerekiyordu? *Nasıl* yanıliyordu?

Dışarıda kaldı, kapıya yaslandı. Aşağı inmeden önce orada beklemesi gerekecekti; kalın ereksiyonunun şişkinliğini görmüştü. ve vücudunu kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Onunki de aynı şekilde kontrol edilemezdi.

Jane yemek masasının kenarında nefes nefese otururken, bir çatal paralel ve bir kadeh şarap onu desteklemek için geriye attığı eline tehlikeli bir şekilde yakındı, korkunç bir şey fark etti. Arabadaki öpücük bir anormallik değildi.

O ve Hugh her birlikte olduklarında böyle olacaklardı.

Hugh'nun yetenekli bir aşık olduğunu biliyordu; yaptığı her işte başarılıydı ve ne zaman arabadan inmesine ya da eyerine binmesine yardım etse, onu camdan yapılmış gibi idare ederdi. Ama koskoca İskoçyalı'nın bu kadar... *erotik* olabileceğini hiç düşünmemişti.

Onu kendisi için *yakmış*, ıslatmış ve kalçalarının arasını sızlatmıştı. Tekrar.

Öpüşleri yavaş ve şeytani, dudakları sert ve şehvetliydi. Tanrım, *onun yumuşak bedenine batma* tehdidinin, onu daha da arzulamasına neden olduğunu tahmin edebilir miydi? Neredeyse "Evet, yap!" diye bağıracaktı.

dışında bir şeye çarptığını düşündü, sonra da nihayet gittiğini duydu.

Hugh'yu evli kalması için etkilemek ve kandırmak istememişti, Çünkü gerçekte evli olsun ya da olmasın, onu yine geride bırakacağını biliyordu. Kendisini yeniden incinecek bir duruma soktuğu için ona çok kızmış ve *hâlâ* ham olan duygularını koruyacağına yemin etmişti.

Şimdi, şu anda ikisinin de acı çektiğini düşünüyordu. Onunla evli *kalmak* istemese de -o kadar da tereddüt etmemişti- Şu anda ondan ayrılmak istemiyordu. Bu kadar çabuk değil. Onun bir on yıl daha ortadan kaybolmasını bekliyordu ve bunun tekrar olmasına neredeyse hazır değildi.

Onu buraya geri getirin.... Ona ihtiyacı olanı verin.

Kararını verdi, elbisesini düzeltti, ambalajını kapattı, bir kadeh şarabı hiç de hanımefendiye yakışmayan bir yudumda içti ve kapıya yöneldi. Dışarı baktı ama adam sahanlıkta değildi.

İki tarafa da bakarak aceleyle sahanlığa indi ve parmaklıkların üzerinden gürültülü ortak salona göz attı. Hugh bir masada oturmuş bir şeyler içiyordu, eli bardağı sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

Rahatlayarak nefes verdi. Bu duyguda yalnız değildi; onu da en az onun kadar etkilemişti.

Belki de tehlikeli mesleği yüzünden onun için hiç geri dönmemişti. Gözleri büyüdü. Belki de hep istemişti ama yapamamıştı-

Lysette'in ona doğru yaklaşıp kolunu ona doladığını gördüğünde dudakları aralandı. Kadın yaklaştı ve elini Hugh'un sırtında aşağı yukarı gezdirirken kulağına bir şeyler fısıldadı.

Lysette onu itti, ama Jane bunu sadece Lysette'i arka odaya kadar takip etmek için yaptığını şaşkınlık ve dehşet içinde gördü.

On dokuz

Lysette kapıyı arkalarından kapatarak, "*M* acCarrick, çok uzun zaman oldu," dedi.

"Grey hakkında bilgin var mı, yok mu?" Hugh'nun sesi Jane'i öpmenin verdiği zevkten dolayı hâlâ pürüzlüydü, zihni hâlâ kargaşa içindeydi.

Jane daha önce yalvardığında, Hugh onun gözlerine bakmış ve hiç beklemediği bir şey görmüştü. Jane ona yalvarmıyordu... *durması* için. Onun kendisini almasını istiyordu, bunu ondan *rica* ediyordu.

Asla. Asla Jane'in beni geri isteyebileceği bir değişken olmamalıydı.

Viski sürahisine doğru yürüdü ve kendine yardım etti, sonra sıvının içine baktı. Kontrolünü kaybetse bile Jane'in sert bir tokatla ilgisini hoş karşılamayacağını hatırlatacağını hesaba katmıştı. Bu kontrol olmadan mahvolmuştu.

"Hoşbeş yok mu?" dedi Lysette. Adam ona bükülmez bir bakış , Lysette umursamaz bir tavırla, "Grey hakkında neden bilgi sahibi olayım ki?" diye sordu.

Kadınlar ve oyunları. Hugh onlardan bıkmıştı. "Çünkü yıllarca onunla yattın. Ve ayrıldığından beri onu izlediğini biliyorum. sen."

Bakışları hesapçı bir hal aldı. "Grey hakkında bir şey öğrenmek istiyorsan, bana *onun* kim olduğunu söyle."

"Ne olursa olsun bunu Weyland'a borçlusun." Weyland, Weyland için kredi ayarladı.
Onun gibi insanlar -bilgi toplayıcılar- Avrupa'nın dört bir yanındaki kavşaklarda ağlar gibi dükkânlar, tavernalar ve hanlar açarlardı. Lysette işinde iyiydi.

gözlemci ve sezgiseldi ve bilgi karşılığında iyi bir yaşam sürüyordu.

"Weyland'ın Jane adında bir kızı yok muydu? Çok güzel olduğu söylenen biri."

Bir bardaktan fazla içmeyeceğini bildiği için yudumladı. "Bir ve aynı."

"Şimdi her şey anlam kazandı. Herkes Grey'in Weyland'a saldırmasını bekliyor ve sen onun kızıyla evlenip onu Londra dışına çıkararak buraya geliyorsun. Yaşlı adam için her şeyi yaparsın. Görünüşe göre, sadece ismen bir evliliğe razı olacaksın."

"Bunun bir mantık evliliği olduğundan emin misin?"

"Evet, seni burada, odamda, yeni gelininden uzakta *bulduğumda*." Adam tekrar içmeye başladığında Lysette, "Grey bana bir keresinde ona aşık olduğunu söylemişti," dedi.

Grey kime söylememişti? Jane Weyland'a olan hisleri yüzünden kaç kişi ona acıdı? Tanrım, Jane *MacCarrick*. Kahretsin, kendine ne kadar acıdı kulağa hoş . "Grey doğru olmayan pek çok şey söyledi. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Seninle oynadığı çok açık. O seni hiç umursamıyor." "Peki bunu neden söylüyorsun?" diye sordu, ilgisiz bir tavır takınmaya çalışarak.
ton.

"Daha önce seninle flört ederken bana eğleniyormuş gibi baktı. Kadınların bana en son bakacağı şey eğlenmektir, özellikle de kocalarının üzerindeyken."

"Belki de kendine

güveniyordur." "Kibirli."

Muhtemelen.

"Bununla çok yükseğe çıkıyorsun."

"Lysette, bugün tam da bu duyguyu ifade eden üçüncü kişisin. Bu kökleşmiş bir şey." Ethan, Bidworth, Lysette. Jane'in hizmetkârları bile onunla Jane arasındaki uçurumu fark etmişti.

Lysette ona yaklaştı ve parmağını göğsünde gezdirdi. Bu onu ştmşt ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle elini çekti ama diğeri eli gömleğinin kuyruğunu pantolonundan ayırmakla meşgld. "Bu gece bir kadına biniyor olmalısın. küstah İngiliz sana izin verse bile, senin gibi bir adam için yeterince kadın sayılmaz."

Lysette'in hiçbir fikri yoktu. Sadece birkaç dakika önce Jane'in sınır tanımayan tutkusunu görmüş ve bu onu şaşkına çevirmişti.

Hugh nefes verdi ve onun bileğini tutarak elini çekti. "Benim yanımda onun hakkında kötü konuşma. Biz bundan çok önce arkadaştık. Ayrıca, ben bir yemin ettim." Evlilikleri feshedilene kadar bu yemini tutacaktı.

Suratını astı. "Bir mantık evliliğı için kendini inkar mı edeceksin? Ben yıllardır seni baştan çıkarmaya çalışırken?"

Hugh onun flrtlerini fark etmişti. Hatta onu kabul etmiş bile olabilirdi. Tüm niteliklere sahipti, başka bir deyişle Jane'e hiç benzemiyordu. Ama arkadaşının yatağını paylaşıyordu ve Hugh'nun buna hiçbir zaman bazılarının yaptığı gibi aklını kaçıracak kadar ihtiyaı olmamıştı.

"Sana onun şeyi vereyim. Ya da veremediğini." Sesi alçaldı. "Vücuduna yle şeyler yapabilirim ki bu kadar uzun süre bensiz nasıl yaşadığına şaşarsın."

Burada onunla bir gece geçirmeyi memnuniyetle kabul edecek istekli, çekici ve görünüşe göre kötü bir yatak partneri vardı. Ve tek arzusu Jane'in bunu umursayıp umursamayacağıydı. Lysette dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdi, bakışları ona kilitlenmişti.

Az önce nereden geldiğini bildiğinden, Lysette'in ilgisi karşısında belli belirsiz hakarete uğramış gibi hissetti. Dudaklarında hâlâ Jane'in tadı vardı ve neredeyse hâlâ onu hissedebiliyordu.

ılık, yumuşak teni diline değiyordu. Hugh onun yerine başka bir şey bulmaya çalışmanın pek de işe yaramayacağını uzun zaman önce öğrenmişti.

Bardağı yere bıraktı. "Eğer bana Grey hakkında bilgi vermeyeceksen, buraya dönmek için başka bir nedenim yok."

"Nereye gidiyorsun?"

"Benim kibirli İngiliz ahmağıma dönelim. Sana baştan çıkarma hakkında bir iki şey öğretebilir."

"Sen hâlâ ona aşıksın," dedi sert bir sesle. "Sen farklısın. Şimdiden." Mizahsız bir kahkaha attı. "Onun senin olduğu *fikriyle* bile tatmin oluyorsun." Lysette ona acıyan bir bakış fırlattığında -bugünkü sayıya bir yenisi daha eklenmişti-ugh, Jane'in de kendisini istediğini haykırmak istedi.

Kapıya doğru döndü.

"Oh, Hugh. Seni aptal adam! Onun gibi insanlar bizim gibi insanları istemez. Bunu biliyorum. Senin Jane Weyland flört edebilir, hatta seni arzulayabilir. Ama onun kalbine *asla* sahip olamayacaksın."

Omzunun üzerinden, "Jane *MacCarrick*." diye ısırıldı. Ne kadar sürerse

sürsün. "Peki senin soğukkanlı bir katil olduğunu öğrendiğinde ne olacak?"

Yavaşladı.

"O zaman senin hakkında ne düşünecek?"

Hayal bile edemezdi. Bir asker olarak öldürmek kutlanan bir şeydi. Ona göre paralı asker bile bir suikastçıdan daha iyiydi. Suikastçılar saklanır ve gölgelerden saldırırdı. İnsanların inandığı şey buydu. Genelde doğruydu ama Hugh da hatırlamak istemediği kadar çok kez hayatı için savaşmak zorunda kalmıştı.

Yaptığı onca cinayeti atlatabilse bile, vahşi Jane'in onun yöntemlerini hâlâ korkakça bulabileceğinden korkuyordu.

"Seni istese bile, onun yaşadığı gibi bir hayata geri dönemezsin."

Lysette haklıydı. Hugh'un topluma geri dönmesi, o günlük ritimleri bulması pek mümkün görünmüyordu. Savaş yorgunu askerler ya da uzun süre sahada kalmış suikastçılar sivil hayata geri döndüklerinde ve bir şekilde bunu başardıklarında buna *geri* dönmek diyorlardı. Bu son derece nadir görülen bir durumdu, özellikle de Hugh gibi sosyal ortamlarda her zaman başıboş kalmış biri.

Tam kapıdan çıkmıştı ki, gömleğinin kuyruğunu pantolonunun içine sokarak, "Hugh, bekle!" dedi. Aceleyle ona doğru koştu ve onu durdurmak için elini göğsüne koydu. "Grey bu hafta Fransa'ya ulaştı."

Kapıyı bir kez daha arkalarından kapattı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu takip etmek için yardım istediğim kadın orada ölü bulundu."

"Hayır' demek-"

"Boğazı o kadar şiddetli kesilmiş ki neredeyse kafası kopacaktı."

Grey. Buna şüphe yok. "Aklını kaçırmış."

"Öyle bile olsa, hâlâ ölümcül. Ve ona yaptıklarınız yüzünden sizden ve Ethan'dan nefret ediyor."

"Sen de bizimle birlikteydin," diye hatırlatmakta gecikmedi Hugh. "Ama o gece başka bir şey daha oldu. Ona ne yaptın?" "Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi, ona karşı rahattı.

"Jane'in peşinden geliyorsa, ikinizi bulması an meselesi."

"Seni de arayıp bulacaktır, Lysette. Onu ikna edemezsin ve o kurtarılamaz. Umarım hazırlıklıdır."

"Olacağım." Yüzündeki teslim ifade, "Biz bir çift değil miyiz? A
Bir suikastçı tarafından alaşağı edilmek üzere olan bir koket ve bir koket
tarafından alaşağı edilmek üzere olan bir suikastçı."

Hugh odalarına döndüğünde Jane yatakta kıvrılmış yatıyordu ve neredeyse tüm
lambalar sönmüştü.
hala uyanıktı.

Bir saatten fazla oturup onu izledi ve sonunda uykuya daldı, ama çok geçmeden
uyanık olduğu saatlerdeki gibi huzursuzlandı, dönüp durdu. Gözleri kapaklarının
arkasında hızla hareket ediyordu. Onu tamamen rahatlamış görmenin nasıl bir şey
olacağını merak etti.

Gerçek bir koca ona katılabilir ve göğsüne çekebilir, onu okşayabilir, onu
saran rüyayı yatıştırabilirdi. Kadının rahatlamak için kendisiyle sevişmesini
isteyeceğinden ya da kendisinin de aynı nedenle buna ihtiyaç duyacağından
korkmazdı.

Hugh gerçek bir koca değildi. Ne kadar çok istemiş olsun. Çantasına

uzandı ve *Leabhar*'ı çıkardı. Ethan haklıydı.
Onu okumak kararlılığını güçlendirecekti. Bu ona
ve Jane'i tam da bu masada almanın nasıl bir şey olacağını düşünmesini
engelliyor.

Ya ölümle yürürsün ya da yalnız. Hugh'un daha ne görmesi gerekiyordu?

Üç kardeş de tıpkı tahmin edildiği gibi ölümle birlikte yürüyordu. Court
paralı askerdi ve Hugh ile Ethan bir şekilde İngiltere'de onları şu anki
mesleklerine yönlendirebilecek tek adamla tanışmışlardı-
Ethan, tüm ölümcül işlerin ustası.
ve bir suikastçı olan Hugh.

Hugh şanslıydı. Sadece yetişkin adamları öldürmek için gönderilmişti ve her
hedefte, öldürülmeleri gerektiği konusunda hemfikirdi. Yine de yüzler birikmeye
başlamıştı. Yorucu hazırlık saatleri ve işin doğasında var olan yalnızlık ona zarar
veriyordu.

Aklının bir köşesinde hep Jane'in bunu öğrendiğinde yüzünde ifadeyi hayal ediyordu.

İlk cinayetinde tereddüt etmişti, tetiği çekerse bir çizgiyi aşacağını ve asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Ama . Soğukkanlılıkla, bilerek, kararlılıkla öldürmüştü. Hayatını onunkiyle herhangi bir şekilde birleştirmeye nasıl cüret edebilirdi?

Aklından Ethan'ı çağırıp onu kendisinden uzaklaştırmak için hâlâ zamanı olduğu fikri geçti. Bu fikri reddetti. Hugh Jane'in korunmasını istiyordu, korkutulmasını değil.

Düşüncelere dalmışken onun yumuşak iniltisini zar zor duydu. uyuyordu ama sırt üstü dönmüştü. Bir kolu yavaşça başının üzerine düştü, elbisesini gererek göğüslerini serin ipekle örttü.

Hızlanan nefeslerine bir başka yumuşak ve çok şehvetli bir ürperti eşlik etti.

Bu gerçek değildi. Erotik bir rüya görüyor olamazdı ama vücudu ve hareketleri ona aksini söylüyordu. Onu rüyasında görüyor olabilir miydi? Daha önce onu öpüş şeklini? Hayır! Böyle düşünmesine izin veremezdi.

Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Yine de, kitaptan ona dönüp , kararlılığının çoktan sarsıldığını fark etti. *Tüm bu tutku için bir çıkışa ihtiyacı olacaktı. Bir ateşli silahı idare etmek gibi....*

Diğer elini kaldırdı ve parmakları göğsünün yan tarafına değerken yüzüğü lamba ışığında parladı. Sertçe yutkundu. Ona bir çıkış yolu verebilir, rahatlamasını sağlayabilirdi. Elleri yumruk olmuştu, çünkü ona dokunabilirdi. Eğer onunla gerçekten evli olsaydı, aletini içine sokarak onu uyandırabilirdi. Onu zaten ıslak, zaten yakın bulacak ve onu yavaşça orgazma doğru sallayacaktı. Ama gece boyunca ona ulaşamazdı. Yapabileceği tek şey onu gölgelerden gözetlemektir.

Yüzünü yastığın üzerine yayılmış kumral saçlarına , bukleleri sanki onun kadar teninde hissetmek istiyormuş gibi buruşturdu. Bir tutam solgun boynuna dolanınca ayağa kalktı ve uzanıp kalın tutamı çekerek kurtardı.

Kendine engel olamayarak dikkatlice onun yanına uzandı. Her zamanki gibi, ne zaman vücudunu dinlenmeye bıraksa ona saplanan acıya karşı dişlerini gıcırdatmak zorunda kalıyordu. Herkes sabah kalkmanın eski yaralar için bir cehennem olduğuna inanırdı ama uyumak için dinlenmek de bir o kadar kötüydü, özellikle de son birkaç gündür kendine yaşattıklarından sonra.

Sonunda, acı katlanılabilir düzeye indiğinde, bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona baktı. Ona dokunma ihtiyacına teslim olarak parmaklarının ucuyla yanağını okşadı. Kadın durgunlaştı ama uyanmadı, nefesleri derinleşti ve eşitlendi.

Sana bakabilirim, diye düşündü. *Her şekilde*. Onun bir parçası Her zaman, yeterince çalışırsa ona ihtiyacı olan her şeyi verebileceğine inanmıştı. Eğer işler farklı olsaydı, onu kazanmaya çalışabilir, onun için doğru erkek olduğunu kanıtlayabilirdi.

Onun koyu renk kirpiklerine, dudaklarının nazikçe aralanışına hayret etti. Bunca zaman sonra bile hâlâ ondan etkileniyor, hâlâ ona karşı şefkatle doluyordu.

Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Hugh, yıllar önce göle döndüğü ve bir yıldan uzun bir aradan sonra onu gördüğü geceden beri onun için tek kişi olduğunu biliyordu. Gözleri sanki gizli bir eğlencenin etkisiyle parlıyordu ve kalçalarını yukarı aşağı sallarken elleriyle kapıyı arkasından tutuyordu. Eğlenceli, parlak, gülümseyen. Onun gibi bir adamın hava gibi arzulayacağı her şey.

"Neden, Hugh MacCarrick, gözlerim beni yanıltıyor mu?" diye

sormuştu. "Jane mi?" demişti adam kuşkuyla.

"Elbette benim, sevgilim." Ona yürüdü ve solgun, yumuşak elini yüzüne dokundurdu.

Jane'in dokunuşuyla birlikte bir şey onun üzerinden geçti, onu şok etti,

çağırdı. "Jane?" diye tekrarladı boğuk bir ses tonuyla, tüm olanları

özümsemeye çalışırken
ondaki değişiklikler. Sesi boğucu bir hal almıştı, sonsuza kadar da öyle kalacaktı.
Göğüsleri yemyeşildi. Bir kadına dönüşmüştü, şimdiye kadar gördüğü en güzel
kadına. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

"Görünüşe göre ," diye mırıldandı. "Çok yazık Hugh, çünkü seni çok özledim."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladı ve hayatı bir daha asla eskisi gibi
olmadı.

Yirmi

*J*ane dün gece onun odaya döndüğünü duymuştu ve durumlarının böyle olmadığını merak etmişti. Her şey bitti mi? Tutku Lysette'le mi geçecekti? Jane'i korumaya geri mi dönecekti?

Onu Lysette'in odasından çıkarken, gömleğini giyerken gördüğünde -sadece bir kez daha içeri girmeye ikna edilmek için- Jane odasına geri dönmüştü. Aptal olduğu için kendini azarlayarak leğene sarıldı, neredeyse midesi bulanacaktı.

Bu sabah artık çok küçük gelen arabada Jane, ihanetinin onu ne kadar incittiğini görmemesi için gözlerini kaçırdı.

Ama neye ihanet etmişti? Sahte bir evliliğin yeminlerine; bir kenara atmak için sabırsızlandığını açıkça belirttiği bir .

Peki neden bu kadar çok acıdı?

Ne yaptığını bildiği halde, dün gece onu rüyasında görmüştü. Adamın tam olarak tehdit ettiği şeyi yaptığını, onu aldığını ve vücuduna girdiğini hayal etmişti.

Hâlâ bakire olmasına rağmen, onun içine girdiğinde nasıl hissedeceğini, bacaklarını onun etrafına sararken iri vücudunun nasıl esneyeceğini ve onun üzerinde nasıl hareket edeceğini hayal edebiliyordu. Ateşli rüyalarında, adam onu okşamıştı.

göğüslerini sıcak avuçlarının içine aldı ve meme uçlarını emdi.

Onun yerine, muhtemelen bunları daha önce Lysette'e yapıyordu. Arkasını döndü ve parmak eklemlerini ağzına götürdü.

İçinde bulunmak ne kadar şaşırtıcı bir durumdu ve en iyi durumlarda bile pek istikrarlı ve net düşünen biri değildi! Kendi zayıflıklarını biliyordu. Düşüncesizce hareket eder, çoğu zaman düşünmeden bir şeyler söyler ve yapardı. O vardı

Duyguları bir sarkaç gibi bir uçtan diğerine sallanıyordu ve her şeyi çok güçlü hissediyordu.

Daha da kötüsü, tüm hataları o daha da kötüleşiyor gibiydi. Duyguları tavan yapıyor, o anda inkar edilemez görünen eylemleri ve sözleri Geçmişe bakınca zamanın hiçbir anlamı yoktu.

Her zaman bir dereceye kadar böyleydi ama kendini geliştirmek için çabaladı. Ne zaman sinirlense ya da kuzenlerinin Kötü Fikirler olarak adlandırdığı şeylerle dolup taşsa, durumdan uzaklaşması, belki de kendini toparlamak için odadan çıkması gerektiğini öğrenmişti. Olayları mantıklı ve makul bir şekilde görmek için kendine bir şans ver.

Uzaklaşmak ona her zaman yardımcı ; şimdi burada, bir vagonda kapana kısılmıştı.

Yorgun bir nefes verdi. Mantıklı bir insan olmayı *diledi*, açıklanamaz dürtülerin ve dürtülerin onu kışkırtmamasını diledi.

Neden herkes ondaki bu kusurları görebiliyordu da kimse onun bu kadar kusurlu olmak *istemediğini* düşünme zahmetine girmiyordu?

Jane makul olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu. Dünyayı daha net için gözlük takmak kadar basit bir şey yapabileceğini hayal ediyordu. Hugh ile olan ilişkisine bakar ve çok basit bir denklem görürdü.

Hugh eşittir acı.

Handan ayrılımlarının ikinci gününde Hugh, Jane'in oyunlarını memnuniyetle karşılayacağına karar vermişti.

Her erkeğin değer duygusunu zedeleyecek bir rahatlıkla onu görmezden gelmişti. Arabaları başka bir uykulu kasabadan geçerken, açık pencereden ona baktı, güneşin ve esintinin içeri süzülüşünü, gevşemiş saçlarıyla oynayışını izledi.

Geçen gün boyunca sessizce *Bir Centilmenin Çırağı'nı* -ya da sahte kapağın ardındaki kitap her neyse onu- okumuştı. Umarım bir roman değildir.

Londra'daki odasında göz gezdirdiğiyle aynı damardan. Özellikle bir elma yerken ya da öğle vakti yemek için durduklarında kopardığı bir saman parçasını kemirirken gözleri ona dikilmişken.

Onu yalnız bıraktığı için memnun olmalıydı. O zaman neden onu görmezden gelmesinden nefret ediyordu, eğer alternatifi onun alaylarına katlanmaksa?

Daha ne kadar gün ve gece dayanabilirim?

O gün onuncu kez, sessizce kardeşinin hızlı çalışmasını diledi. Ethan'ın insanları bulma konusunda esrarengiz bir yöntemi vardı ve en iyi senaryo, Ethan'ın Grey'in yerini tespit edip onu İngiltere'ye ulaşmadan durdurmasıydı. En kötü ihtimal ise Grey'in aylarca ondan kaçması....

Hugh Ethan'la aralarında geçen son konuşmayı düşündü. Van Rowen'ın kızına ne olduğu konusunda onu sıkıştırmalıydı. Ethan'a şüpheyile yaklaşmalı ve ağabeyinin daha fazlasını arıyor olup olmadığını sormalıydı. Hugh, Court'a sormuştu; Hugh neden ağabeyinin de aynı ihtiyaçlara sahip olabileceğini hiç düşünmemişti?

Hugh onu tekrar gördüğünde, bir şişe viskiyi paylaşacaklar ve bu durumu erkekler gibi tartışabilirdi. Ethan onun kim olduğunu öğrendikten sonra bile onu gerçekten istiyorsa, Ethan'ı aklından stratejilerini paylaşabilirdi.

Paylaşmak için stratejiler? *Yine mi kendini beğenmiş MacCarrick?* Jane'den başka bir şey düşünemezken?

Gözleri kocaman açılmıştı, nefesi kesildi ve bir sonraki sayfaya geçti.

En azından şimdi düne göre daha neşeliydi. O zaman donuk görünüyordu - somurtkan değil, sadece her zamanki canlılığından yoksundu. Jane genelde enerji saçardı ama arabanın penceresinden dışarı bakmış, hiçbir şey görmüyor gibiydi.

İlgisiyle onu ürküttüğünden korkmuştu. Ya da Bidworth'la olan ilişkisi yüzünden onun öpücüğüne izin verdiği için suçluluk duyduğundan. Belki de bundan zevk aldığı için kendine kızıyordu.

Her ne kadar anlayamasa da, dudaklarının üzerinde olmasından hoşlanmıştı. Onun nasıl göründüğünü hatırlayıp duruyordu; nefessiz kalmış, göz bebekleri büyümüş, teni kızarmıştı. Ama o gece bir ateş parçası gibiyse, ertesi sabah buz gibiydi....

Jane'in mutsuz olduğu belliydi; Hugh bu durumla hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı. "Sine, seninle geçen gece hakkında konuşmak istiyorum."

Kitabından başını kaldırıp bakmadı. "Öyleyse konuş."

"Lass, ben ," dedi sessizce. "Ve senden benimle bu şekilde alay etmemeni istemiştim."

Yüzünü bir ona çevirdi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yani handa yaptığın şey *benim* suçum mu?"

Bu konuda ne kadar güçlü hissettiğine şaşırان adam, "Hayır, kendimi yönetebilmeliydim. Bu bir daha olmayacak." Tabii ki güçlü hissediyordu. Tepki görmeden oynayabileceğini düşünmüştü. Onun kendisini böyle öpeceğini hiç beklemiyordu.

"Senin... senin davranışların hakkında ne hissettiğimi neden umursuyorsun?" diye sordu.
Aksanı kulağa hiç bu kadar düzgün gelmiş miydi?

Tereddüt etti, sonra itiraf etti: "Benim hakkımdaki görüşleriniz

önemli." "Bu yüzden mi mesleğiniz hakkında konuşmuyorsunuz?"

Basitçe, "Evet." dedi.

"Aptal, Hugh." Güneş ışığındaki yavaş ve beklenmedik gülümsemesi büyüleyiciydi. "Senin hakkında şu anda düşündüğümünden daha azını düşünemem."

"Lysette," fısıldadı Grey kulağına, sarı saçlarını alnından okşayarak. "Uyan."

Bir anda yatakta ayağa fırladı. Adam bıçağını kadının solgun boğazına dayadığında, kadının avucuna doğru attığı sarsak çığlık bir iniltiye dönüştü. Cıvalı bıçak, yakındaki bir lambanın ışığını yansıtarak parıldadı.

titremeye başladı. "Burayı gözetleyen o kadar çok adamınız var ki, beni beklediğinizi düşünmeye başlamıştım," diye mırıldandı. "Beni özlediğini söyleme sakın." Ağzını kavrayışının baskısını hafifletti ama bıçağının baskısını artırdı. "Çılgılığının ne kadar kısa olacağını sana hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

Kadın temkinli bir şekilde başını salladığında, adam onun korkusu ve dökülmeye başlayan gözyaşları karşısında sırtıttı ve sonunda elini çekti. "Evet, hanınızı bir kale gibi koruduğunuza göre ziyaret edeceğimden şüphelenmiş olmalısınız.

Ama buraya getirdiğiniz herkesi geçebileceğimi en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı, yatak örtülerini boynunun hemen altına kadar gevşeterek.

"Hugh ve Jane kuzeye yolculuklarında burada kaldılar. Gidecekleri yeri öğrenmek istiyorum."

"Bu bilgi konusunda bana güvenmeyeceğini biliyorsun."

Grey kaşlarını kaldırdı. "Ve onlar buradayken her zamanki meraklı tavrınızla hiçbir şey keşfetmediniz mi?"

"Hugh temkinli davranıyor ve kızın bunu bildiğini sanmıyorum."

"Zaten iyi bir fikrim var," dedi dürüstçe. "Ben sadece teyit etmeyi umuyordum. Görünüşe göre bu yolculuk boşa gitmiş olabilir." Bıçağı çıkardı. Tam kızın iri mavi gözleri umutla dolmaya başlamıştı ki, "Elbette, zaten burada olduğuma göre, beni Hugh ve Ethan'a satmanın bedelini sana ödetmeyi planlıyorum," dedi.

Omuzları çöktü. "Sana yardım etmek istediler."

"Bana *yardım eder* misin?" Hugh'nun korkunç bir öfke içinde olduğunu, kemik kıran darbelerinin o kadar hızlı yağdığını hatırlıyordu ki Grey'in kendini savunmak için hiçbir şansı yoktu. Sonra iki kardeş Grey'i karanlık bir bodruma sürüklemiş, Grey çılgık atana kadar kasları kıvrılıp

acı çekiyordu. Günler boyunca karanlıkta halüsinasyonlar görmüş, bu halüsinasyonlar sadece kusmasıyla kesintiye uğramıştı.

Şimdi bile, cam gibi, görmeyen gözleriyle o unutulmaz yüzlerin üzerine nasıl çöktüğünü hatırladıkça gölgeler geçiyordu. Onlardan kaçamamıştı. Onun ikiyüzlülüğü yüzünden.

"Onlara söyledim çünkü seni tekrar yanımda istedim," diye ağladı. "İyileşmeni istedim."

"mi istedin, yoksa kendini genç bir İskoçyalı'nın yatağına mı atmak istedin?"

Başka tarafa baktı. "Ona ne yapacaksın?"

Grey yatağının yanında bir şişe viski gördü -uygun olduğunu düşündü-. Kendine bir bardak aldı. "Onun için en değerli olan şeyi elinden al."

"Kız tüm bu olanlarda masum."

Başını salladı. "Bu üzücü bir durum ama sonuçta tesadüfi." "Hugh, kadınına zarar vermene izin vermeden önce ölecek."

Grey tadını çıkararak yudumladı. "Yani muhtemelen Jane'den birkaç dakika sonra onu öldüreceğim." "Kardeşleri seni dünyanın öbür ucuna kadar avlar."

Omuz silkti. "Ethan zaten peşimde. Hücum eden bir boğanın tüm kurnazlığıyla." Ethan her zaman böyle çalışırdı. Sinsilik yok, sadece düşmanlarını amansız bir takiple yok ediyor. Onlar dikkatsizleşene ya da gözlerini üzerlerine dikmekten bıkana kadar onları yıpratırdı. omuzları onun korkunç, yaralı yüzünü gecenin içinde bulmayı bekliyordu.

Ethan mesleğinde inanılmaz derecede etkiliydi, bir tür efsaneydi. Grey gibi ünlü değildi elbette. "Üç gece önce neredeyse beni buluyordu. Anlaşılan Londra'daki çatı katımdan bir şekilde haberi olmuş," dedi alaycı bir ses tonuyla. Bu onun Lysette'iydi, en yüksek teklifi verene satıyordu. Zerre kadar sadakati yoktu.

Neyse ki Grey, Ethan'ın tüm saklanma yerlerini ve mülklerini de biliyordu.

"Kimseye bundan bahsetmedim" -başını salladı, sarı saçları solgun omuzlarında dans ediyordu- "Yemin ederim."

Kadının gerçekten doğru söylediğine karar veren adam, "Merak etme, ben Sana inanıyorum. Ethan'ın iyi olduğunu kabul edebilirim." Eğer bilgi para kadar değerliyse, Ethan kendisi gibi kanunların dışında gizlice Kraliyet'e hizmet eden diğerlerinden bir servet biriktirmişti. "Ve farkındayım ki Artık beni bodrumundan kurtarmaya tenezzül ettiğinden beri beni takip ediyor olmalı." Grey'in yumruğu bıçağının sapında sıkılaştı.

Lysette onu gördü ve irkildi.

"Ethan'la ben ilgileneceğim, gerçi hayatı o kadar berbat ki onu bu durumdan kurtarmak neredeyse hiç sportmence değil." Hangisi daha zalimce olurdu, onu yaşatmak mı yoksa öldürmek mi? Kendisi de Ethan'a yakınlık duymuyor muydu? Ethan kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamdı. Bunda güç yok muydu?

"Peki ya Courtland?" Lysette usulca sordu. "O kadar uzun sürerse, hayatının geri kalanında intikam peşinde koşmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Lysette, ben olsam şu anda senin hayatta kalmandan daha çok endişe ederdim." Ona en nazik sırtışını verdi. "Ya da rahatlayabilir ve kaçınılmaz olanı kabullenebilirsin." Sonunda onu hayatından çıkaracaktı... yavaşça.

Bu, küçük Lysette'i Galya'ya özgü bir şekilde ayağa kaldırdı. Gözyaşları durdu ve gözleri kısıldı. "Hugh kazanacak. Ve keşke ben de bunu görebilseydim."

Grey elindeki bardağı yere fırlattı ve yatağa doğru hamle yaptı. "Son sözlerle izin vermekten kaçınmaya çalışıyorum." çenesini kavradı ve bıçağı vücudunda gezdirdi. "Ve normalde son dakika itiraflarına müsamaha göstermem ama senin için bir istisna yapacağım."

İfadesinde nefret yanıyordu. "Son sözlerim mi? Kaybedeceksin çünkü Hugh *her zaman* senden daha iyiydi. Daha hızlı, daha güçlü. Hastalığından önce bile acınası bir atıcıydın-

Bıçak parladı ve üzerine kan sıçradı.

"*Seni zeki kız,*" dedi Grey merakla ve dilini şaklattı. "Bana bunu çabucak yaptırdın."

Yirmi bir

*J*ane kapıyı Hugh'un üzerine, çarpmadan hemen önce dişlerini gıcırdatmasına neden olacak kadar sert . Kapıyı arkasından kilitlediğinde duvarlardaki resimler hâlâ .

Ros Creag'de mahsur kaldıkları iki günün ardından MacCarricks'in iç karartıcı Göl kenarındaki malikânede, Hugh'nun suratsızlığı eşliğinde, Grey'e doğru yürümeye ve "Elinden geleni ardına koyma. Sana meydan okuyorum."

Kuzeninin malikânesine gitmemesinin tek nedeni, aile üyelerinin her an Vinelands'e varabilecek olmasıydı. Hugh bunu bilmiyordu tabii. "Bu mevsimde etrafta pek kimse olmaz," diyerek onu buraya getirme kararını savunmuştu. Ama ailesi, etrafta *pek kimsenin* olmadığı sakın sonbahar mevsimini tercih ediyordu, çünkü bu mevsim kendileri olabilecekleri zaman....

"Jane, kapıyı kilitlemen konusunda seni uyarmıştım," homurdandı Hugh odasının dışında. "Aç şunu, yoksa bu sefer o lanet şeyi kıracağım."

"Dün söylediğin gibi-" Kapı

patlayarak açıldı.

Çılgınca sallanan kapı ve parçalanmış kapıdan dolayı ağzı açık kaldı. Hugh'nun ölümcül derecede sakın tavrından, nefes nefese bile kalmamıştı.

"Neden kızgın olduğunu anlayabilirsem ne olayım," dedi. "Ama bu kadar yeter."

"Ben de öyle!"

"Biliyor musun, bir kadınla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Ve?"

" halinle biraz cehenneme benziyorsun."

"Neyi etmek olarak yorumluyorsun?" diye sordu kızgınlıkla. "Bir konuşma başlatmak için yaptığım her girişimde beni engellediğin için senden kaçtığımda mı? Seninle konuşmak dış çekmek gibiyken neden senin yanında olmak isteyeyim?"

"Peki bu nasıl?"

"Sana kardeşlerinin neden evlenmediğini sordum, sen de 'Bırak bu konuyu' diye tersledin. Neden hiçbirinizin çocuğu yok diye sordum, 'Yeter artık' dediniz. Buranın kasvetini yumuşatmak için bir kafes ve bir gül çardağı *eklemeyi* hiç düşünüp düşünmediğinizi sordum ve siz odadan çıkıp gittiniz! Daha önce hiç bu kadar suratsız bir adamla karşılaşmamıştım."

"Eğer , senden istediğim her şeyi görmezden geldiğin içindir." "Ne gibi?"

"Senden pencerelerden uzak durmanı istemiştin, ama yine de seni pencerelerde yakalamaya devam ediyorum.

Üst kattaki salonda pencere kenarında oturmuş Vinelands'e bakıyordum. Senden odadaki eşyaları toplamayı istedim ve sen bana bunun senin 'yatay sistemin' olduğunu ve eğer bunu ayırt edemiyorsam aptal olmam gerektiğini söyledin."

Jane'i tanıyan herkes onun dağınık olduğunu bilirdi hizmetçisi bütün gün solitaire oynar ve gotik romanlar okurdu, çünkü Jane onun pek bir şey düzeltmesine izin vermezdi- ama dağınıklık Jane'in işine yarardı. Sistemi olmadan bir şeyi nasıl bulabilirdi ki?

"Ve hizmetçinin burayı temizlemesine izin vermeyi reddediyorsun," diye bitirdi Hugh.

"Kimseye fazladan iğ çıkarmak istemiyorum ve hizmetçiler de günde sadece birkaç saat burada kalıyorlar. Eğer bu seni çok rahatsız ediyorsa -ki gerçekten Hugh, ne zamandan beri bu kadar titizsin- kapıyı kapalı tutabilirsin."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

İçini çekti ve pencereden dışarı bakmak için pelüş halıların üzerinde yürüdü. "Taşlı burun" anlamına gelen Ros Creag, bir o kadar yasaklayıcı ve adı gibi saçma, tıpkı geçmişte olduğu gibi. Ama sonra Görünüş tam da olması gerekeni yaptı; insanları uzak tuttu. Burası misafirperver bir yer olsaydı MacCarrick kardeşler.... balıkçılık malzemeleri ve gıda maddeleri ödünç alan.... turtalar bırakan Weylandlılarla dolup taşardı.

Dışarıda baktığı her yerde bahçeler acayip bir düzen içindeydi, sanki bir bahçıvan çalıları ve çiçekleri cetvelle santim santim çizmiş, sonra da aşırı taşkınlıkları acımasızca kontrol etmişti. Malikâne görkemli ama heybetliydi, tuğlaları koyu renkli kayadan yapılmıştı, tıpkı sarp, göl kenarındaki uçurum gibi.

Vinlands'ten sadece o küçük koyla ayrılmış olsa da, burası ondan bir dünya uzaktaydı. Ros Creag bir uçurumun üzerinde sert ve yalnızken, Vinlands suya ve yüzme plajına doğru uzanan geniş bir çimenlik alanı kaplıyordu ve sekiz yatak odası olmasına rağmen şirin bir kır evi gibi görünüyordu. Çardaklar ve köşkler araziye süslüyordu ve küçük bir rıhtım kıyıda suya doğru tembelce ilerliyordu.

Ve Hugh onun neden her zaman kendi evini onunkine tercih ettiğini merak etti.

"Demek burayı gerçekten sevmiyorsun." Sözleri hemen arkasından gelmişti ama yaklaştığını duymamıştı. Adamın bunu Londra'da yaptığını hatırlayarak kaşlarını çattı. Eskiden yüksek adım atar, botları yerde gümbürderdi. Şimdi ise sinsi bir sessizlik içindeydi.

Omuz silkerek döndü ve kapıya yöneldi. Ros Creag'ın iyi bir yanı mı vardı? Birbirlerini asla görmelerine gerek kalmayacak kadar büyüktü.

, Hugh'nun onu öptüğü geceden beri sinirleri bozulmuştu. Görünüşe göre Jane de Hugh'nun onunla evlenirken çok ileri gittiği konusunda herkesle aynı fikirdeydi.

Onun uzaklaşmasını izlerken, kendi kendine bir kez daha bunun önemli olmadığını söyledi. Grey öldürüldükten ve o da tehlikeden tamamen kurtulduktan sonra, Hugh daha önce yaptığı gibi onu terk edecekti.

Ve nereye gideceğiz? Ne yapacak? Liste halka açıklanırsa, hiçbir mesleği olmayacaktı. Court'un İskoçyalı paralı askerlerden oluşan ekibine katılmayı düşünmüş ama bu fikri reddetmişti. Hugh yalnız biriydi, hep tek başına çalışırdı. Her zaman periferideydi.

Jane hariç. Bu dünyada sürekli yanında olabildiği tek kişi . Onunla asla yeterince vakit geçirememiş, hep daha fazlasını arzulamıştı.

Şimdi isteğini elde etmişti ve onu geri almak istiyordu. Hayır,

buna tahammül edebilirdi. Bu durum sadece geçiciydi.

Yine de onu rahatsız eden sadece dağınıklık ya da onun sürekli sinirlenmesi değildi. Sonunda onunla birlikte, aynı çatı altında, karı koca gibi *yaşayacağını* anlamıştı. Kadın çok gizemli bir şekilde kadınsıydı ve daha önce hiç bir kadınla yaşamamıştı, kendini biraz bunalmış buldu.

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle, giysi yığınlarının arasından kendine yol açarak onun peşinden yürüdü. Hugh dağınıklıktan rahatsızdı, her şeyde bir düzen ve yapı aramaya başlamıştı. Düzen olmazsa rastgelelik gelirdi; Hugh nefret ederdi. Kaderi için rastgele seçildiğini hissediyor ve kontrol eksikliğine içerliyordu.

Kadınların titiz, düzenli yaratıklar olması gerekmiyor muydu? Onun için daha da talihsiz olanı, Jane'in dağınıklığının çoğunun büyüleyici iç çamaşırları. Londra'daki odasında görmediği jartiyerler ve hatta üzerinde desenler olan çoraplar vardı.

"Bekle, Jane." Tam koridora ulaştığında dirseğini yakaladı. "Burayı neden sevmediğini söyle bana."

"Ailemin ve arkadaşlarımla yanında olmaya, herkesin konuşup gülmesine alışkınım ve sen beni tüm bunlardan koparıp bu *iç karartıcı* - işte söyledim - evde kalmaya . Ve o zaman bile buna tahammül edebilirdim, eğer uygun bir arkadaş olsaydın."

"Buranın nesi bu kadar kötü?" diye sordu, inanmaz bir ifadeyle etrafına bakarak. "Geçmişte de buraya gelmekten hiç hoşlanmazdın. Neden?"

"*Neden?* Islıkların çalındığı, amcalarımın kıkırdayan eşlerini kovaladığı ve mutlu çocukların vahşi yaratıklar gibi koşuşturduğu evimi bırakıp perdelerin çekili olduğu buraya gelmek zorunda kalacaktım. bir mezar kadar karanlık ve sessizdi."

"Senin evinde de aynı huzursuzluğu

yaşadım." "Neden?"

Onu, ailesinin davranışlarının yabancıları rahatsız edebileceğine ikna edebileceğinden şüpheliydi, hele Hugh gibi yalnız birini hiç. Ama kapıyı onun üzerine kilitlemesi pek çok açıdan canını sıkırmıştı ve ona şunu söyleyecek kadar sinirlenmişti: "Teyzelerin eteklerini yukarı kaldırmış, balık tutuyor, sigara içiyor, aralarında bir şişe şarap dolaştırıyorlardı. Ve bazen amcaların teyzelerini *yakalayıp* üst kata çıkardıklarında, yaptıkları şeyle olabileceği kadar sessiz değillerdi."

"Peki bunu beş yıl boyunca onlarla geçirdiğin on beş dakikadan nereden biliyorsun?" Adam hiçbir şey söylemeyince, "Babam dışında herkesten özenle kaçtığını inkâr mı ediyorsun?" diye sordu.

Bunu inkâr edemezdi - Jane'in onun insan grupları içinde ne kadar beceriksiz olduğunu görmesini hiç istememişti. "Genelde kendi arkadaşlığımı tercih ettiğimi biliyorsun."

"En azından benim ailem sana karşı nazikti. Kardeşlerinin bana olan davranışlarının aksine."

"Kardeşlerim sana kötü davranmadı."

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün bir yaz boyunca Ethan, ininde yüzünün her tarafı sargılı korkunç bir hayalet gibi dolaştı. Gizemli bir sakatlığı vardı ve bu konuda asla konuşmazdınız. Ve eğer biri onun yüzüne bakacak olursa, öfkeyle kükrer ve onları kovardı."

Ethan o yaz çok üzücü bir manzaraydı. Ve sonraki her yaz. "Peki ya Court?"

Ona inanmaz bir bakış attı. "Tanrım, sanırım şimdiye kadar karşılaştığım en öfkeli adam, sürekli kaynıyor. Ne zaman asla bilemezsiniz. Onun etrafında olmak bir ayı tuzağının etrafında dolaşmak gibiydi. Bana karşı sevgisini boşa harcamadığı da bir sır değildi."

Hayır, Court Jane'den hiç hoşlanmamıştı. Hugh, Court'un her yerde peşlerine takılan bu kıza içerlediğini ve Hugh'nun hiç aldırmamasına sinirlendiğini sanıyordu. Geçen yaz Court, Jane'in kardeşine karşı alaycı tavrını küçümsemiş, Hugh'nun her sabah bunun için sabırsızlıkla uyandığını hiç düşünmemişti.

Ama Hugh, Jane'in Court ve Ethan bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmiyordu. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

"Böyle şeyleri hiç fark etmemiş gibiydin çünkü onlara çok alışmıştın." Parlayan sehpanın üzerindeki bir vazoyu düzeltti, sanki dayanamıyormuş gibi mükemmel yerleşimi. Sakinleşir gibi görünerek, "Hugh, tüm bunları tekrarlamanın hiçbir faydası olmayacak. Sana soru sorduğumda cevap vermek zorunda değilsin ve istediğin kadar küçümseyici olabilirsin. Bu senin ayrıcalığın. Benim ayrıcalığım ise kaçınılabılır olduğunda senin etrafında zorunda olmamam."

"Bahsettiğiniz konular zor konular." Kaşlarını

kaldırdı, daha fazlasını bekliyordu.

"Bir soruya cevap verirsem, konuşmak istemesem de cevabımla bir düzine soru daha sorarsınız. Her şey açığa çıkana kadar mutlu değilsin."

"Eskiden arkadaş olduğum, yıllarca tek kelime etmeden ortadan kaybolan ve şimdi garip bir mantık evliliğinde kocam olmak için geri dönen bir adam hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğim için özür dilerim."

"Lanet olsun, babana sana veda etmesini söyledim."

Buna ters ters baktı. "Senden bunu hak etmediğimi mi düşünüyorsun? Hayal ettiğim gibi bir arkadaşlığımız *olmadığını* anlamaya başladım. Kulağındaki bir sivrisinek gibi olmalıydım, sen sadece kardeşlerinle avlanmak ya da balık tutmak isterken peşinden gelen aptal küçük bir kız."

"Biz arkadaşlık-"

"Bir arkadaşım gideceğini ve yıllarca dönmeye niyeti olmadığını bilseydi bana veda ederdi."

Onu düşünmüş olabilir mi? Onu *özlemiş* olabilir mi? "Bunun için kızgın mısın?"

"Şaşkınım. Sana güle güle diyecektim."

"Ben gittikten sonra beni pek düşüneneğini sanmıyorum. Öyle ya da böyle çok fazla umursayacağını sanmıyorum."

Ne inkar etti ne de doğruladı, sadece devam etti, "Ama şimdi geri döndün ve bu kafa karıştırıcı durumdayız ve ben her şeyi anlamaya çalışıyorum ama yeterli bilgiye sahip değilim. Babam bunun aylar sürebileceğini söyledi. Hep böyle mi olacağız, soru sorduğumda sözümü kesecek ya da kızacak mısın?"

"olmak istemiyorum. Ben sadece... Ben sadece bununla nasıl başa çıkacağımı gerektiği kadar iyi bilmiyorum."

"Bu' derken neyi kastediyorsun?"

Burnunun kenarını sıktı. "Jane, bazen beni atıyorsun. Ve geçici de olsa evli olmaya alışık değilim."

"Pekâlâ, Hugh. Kolay bir soruyla başlayalım." Kadın kaşlarını kaldırdığında, adam sertçe başını salladı. "Babam neden bir gün Grey gibi dengesiz ve şiddet yanlısı biriyle ilişki kurmak?"

Bu kolay bir soru mu? "Grey her zaman değildi. Varlıklı ve saygın bir aileden geliyordu. Güçlü bağlantıları vardı."

"Ve o senin iyi arkadaşın mıydı?"

"Evet."

"Hastalığı konusunda ona yardım etmeye çalıştınız mı?"

Hugh her kelimeyi dikkatle seçiyor, ona daha fazla gerçek borçlu olduğunu biliyor ama herkesin gerçeklerini ifşa etmeden kendi ilişkilerini açıklayamıyordu. "Onu ikna etmeye, zorlamaya, pazarlık yapmaya çalıştım. Hiçbir şey işe yaradı."

Bundan sonra, Hugh ve Ethan meseleyi kendi başlarına halletmeye karar verdiler. onu afyondan vazgeçirmek için. Grey'i yakalamışlar ve Ethan'ın malikanelerinden birine götürmüşlerdi.

Grey öfkeliydi, ağzından köpükler saçarak hakaretler yağdırıyordu. Ya her zaman hasta bir piçti -ki afyon da likör gibi hatalarını büyütüyordu- ya da tüm kişiliği değişmişti.

Eğer Hugh "Jane Weyland'ı ihtiyacı olduğu gibi sikmek için cesaretini toplayamazsa", o zaman onu kısa sürede halledeceğine yemin etmişti. Hugh, Grey'boğazına sarıldığını ve yüzüne darbeler yağdırdığını zar zor hatırlıyordu. Ethan Hugh'yu zorlukla çekip çıkarabilmişti. Daha sonra üçü de Hugh'nun kontrolünü tamamen kaybetmesi karşısında şok olmuş gibiydi.

Ancak bir bodrumda geçirdiği iki haftanın ardından Grey, görünüşe göre iyileşmiş olarak ortaya çıktı. Bir yıl boyunca Hugh onun sakin kalmayı başardığına inanmıştı. Ancak Ethan, Grey'in sadece saldırmak için bir fırsat beklediğinden şüpheleniyordu ve haklıydı.

"Bir süre için iyileştiğini düşündüm. Ama onu son gördüğümde göz bebekleri gecenin karanlığında bile iğne ucu gibiydi...."

Hugh'nun hayal kırıklığını gören Grey, kirlenmiş ceketini bilinçli bir şekilde düzeltmiş ve ona yarım bir sırıtışla eski halini göstermişti. Gözlerini kaçırıp yumuşak bir sesle, "Böyle olmak istemezdim, biliyorsun," derken bile aksanı kırılmış ve düzgündü.

"O zaman neden?" Hugh sormuştu.

"Planladığım gibi olmadı," hafıfçe devam etti, ama Hugh hiçbir şey söylemeyince, Grey sonunda Hugh'ya çiğ ve savunmasız bir bakış attı. "Bir sabah uyandım ve o numaradan başka bir şey değildim." Utanmış gibi yine yüzünü çevirdi. "Güle güle Scot." Sonra uzaklaştı....

Hugh bu anıyı silkeledi. "Onu dek kaybettik." "Onunla

olan arkadaşlığınızı özlüyor musunuz?"

Uzun bir tereddütten sonra Hugh başını salladı. Grey'in ölmesi için yanıp tutuşsa da ve Hugh kardeşinin dışarıda bir yerlerde onu öldürmeye çalıştığını bilse de başını salladı.

Yirmi iki

"H! Benim."

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Jane'in bileğini tutuyordu, Jane ona doğru eğilmişti ve anlamlı yüzü endişe doluydu. Onu bıraktı ve yatağa geri düştü. "Jane?" Elini alnında gezdirdi ve terden ıslanmış olduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bir şey duydum. Kabus gördüğünü sandım."

"Evet." Sık sık kâbuslar görüyordu, ölmeyi reddeden hedeflerin karanlık sahneleri. Her zaman temiz atışlar yapmak, hızlı olmak için çabalamıştı. Ama bazen uzak mesafelerde, sert havalarda bunu başaramamıştı. Atış isabetsiz olduğunda, genellikle kıvranırlardı; bazıları çığlık çığlığa bağırdı. "Ben bir şey dedim mi?"

Başını iki yana salladı. "Kabus ne hakkındaydı?"

"Önemli değil." İşte o zaman geceliğini fark etti. Yapış yapış, şeffaf beyaz ipek. Bakışları göğüslerine kayd ve o da bunu fark ederek dudağını ısırıldı.

Hemen doğruldu ve ani ereksiyonunun üzerindeki örtüyü çekip aldı. "Kahretsin, bu kıyafetle içeri giremezsin." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Seni duyunca hemen içeri daldım. Bornoz için durmadım."

"Ne zaman öğreneceksin, Jane? Sana söyledim, bir erkeğin ihtiyaçlarına sahibim. Ve seni böyle gördüğümde..."-başını sertçe salladı-"bu beni etkiliyor. İkimizin de pişman olacağı bir şey yapmak istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Beni gecelikle görmenin, bir dünya erkeği olan senin kontrolünü kaybetmene neden olabilecek kadar dayanılmaz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi basitçe, sonra ekledi, "Uzun zamandır kadınsızım Jane, ve sen çok güzelsin-"

"Ne demek *uzun*?" Öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Dört gün gibi mi?"

Kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Seni Lysette'in odasına girerken gördüm. Ve gömleğinin düğmelerini açıp çıktığını gördüm."

Gözleri kısıldı. "Odada kilitli kalsaydın bunu göremezdin."

Sesi kesik kesikti. "Bunun bir önemi yok." "Beni

baştan çıkarmaya çalıştı."

"Denediniz mi, başardınız mı?"

"Kıskanıyor musun?" Olabileceğini ummaya cesaret edemiyordu. Onu bir başkasıyla düşündüğünde içini kavuran kıskançlığı hissettiğini ummaya cesaret edemiyordu.

Çenesini kaldırdı ve burnunu çekti, "Düğün gecemizi başka bir kadının kollarında geçirdin. Bundan pek de iltifat almış gibi hissetmedim."

"Demek yaralanmış olan senin kibrin." Hayal kırıklığı üzerine çöktü. Donuk bir ses tonuyla, "Onunla yatmadım," dedi.

"*Yapmadın* mı?" Kolları sanki kemiksiz kalmış gibi iki yanına düştü.

"Neden sesin bu kadar inançsız çıkıyor?"

"Seni istediği çok açıktı."

"Sana bir yemin ettim ve yemin iptal edilene kadar tutacağım. Şimdi odana geri dön."

Elini alnına götürdü. "Anlıyorum." Garip bir şekilde yüzü solmuştu. Bir süre sonra başını salladı. "Odamı düzeltmeye çalışacağım. Ve artık 'devam etmem' konusunda endişelenme."

"Peki bu değişikliğe ne sebep oldu?" Hugh talep etti, neredeyse hayal kırıklığıyla feryat etti. "Çünkü şimdi kibrin sağlam ve Lysette'le rekabeti öyle mi? Böylece bana iyi davranmaya devam edebilecek misin?"

Bundan ürkmüş gibi görünüyordu. "Rekabetçilik ya da kibir değildi. Davranışlarım için de özür dilerim." Sanki bunu içtenlikle söylüyormuş gibi görünüyordu.

Öfkesi biraz yatıştı ve ses tonunu yumuşattı. "Sonra ne olacak Jane? Ellerini iki yana açarak hiçbir şey söylemedi.

"Beni çıldırtıyorsun, genç kız. Mutsuz olduğumu biliyorum ve bunu nasıl değiştireceğimi biliyorum." Alnını ovuşturdu ve nefes verdi. "Bana bunu nasıl değiştireceğimi söyle."

Sonunda, "Kıskandığım için mutsuzdum," diye fısıldadı.

Jane onu dudaklarını ayırmış ve kaşlarını çatmış bir halde bıraktı ve kapıyı neredeyse kapatarak odasına çekildi.

Ellerini zengin lambri kaplamalara dayayarak duvara karşı titreyerek durdu. Onun odasında kalmak istemesine rağmen *geri adım atmıştı*. Kendisiyle gurur duyuyordu ve kararından dolayı olgun hissediyordu, özellikle de zorlayıcı dürtülerle dolup taşıdığından beri - bunlarla nasıl başa çıkacağına dair birçok kötü fikirle birlikte. Karmakarışık duygular içindeydi.

Jane'in son birkaç gün içinde Hugh'ya karşı daha kötü davranmış olması mümkündü ama bunu nasıl yapabileceğini düşünemiyordu. "*Mutsuz olduğumu biliyorum ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum*," demişti, sesi çok yorgun geliyordu.

Jane hemen babasının sözlerini *hatırlamıştı-Hugh tries....*

Gözlerini sımsıkı yumdu, Hugh'nun o kadına dokunmamış olmasından dolayı çok *memnun* ve rahatlamış olsa da kesici davranışından utandı. Elbette, ona karşı olan hislerinin önündeki en büyük engellerden biri ortadan kalkmıştı. Bu da *onun* açığa çıkmasına neden oldu.

Masada otururken handa olduğu yere geri mi dönmüştü?
Onu gözünün önünden ayırmaya korktuğu zaman mı?

Evet-

Hugh'nun eli ensesine dolandığında Jane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Pantolonunu çekip sessizce odasına girmiş ve ona Onu çıplak göğsüne doğru sürüklemeyi önce çok az uyarıda bulundu. Eğilerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve temas sırasında inledi. Sadece "Gerçekten kıskandın mı?" diye sormak için ayrıldı ve sonra tekrar içeri girdi.

Ona gerçeği söylemek onu incitebilir, o uçurumdan düşme hızını artırabilirdi. Ve yine de, yalayan, arayan öpüşmeleri arasında fısıldadı, "Onu öpmeni istemedim. Çünkü sen hala beni öpüyor olmalıydı."

Kadının bu itirafı üzerine gerildi, sadece bir kalp atışı kadar tereddüt ettikten sonra onu kollarına aldı ve yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Hugh?" diye mırıldandı şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun?"

"Aklımda bir şey var," dedi ve onu yatağa yatırıp peşinden . Kızın üzerine eğildiğinde, karanlık ve aç bakışları kızın üzerinde gezindi ve sesi kısıldı. "Görmem gereken bir şey var."

Acı çeken bir adam gibi görünerek kararsız elini ağzına götürdü. Vücudu gerginlikle titriyor gibiydi. Kaşlarını çatarak avuçlarını adamın yüzüne doğru kaldırdı ama adam bu hafif dokunuşa bile ürperdi. Burada neler oluyordu?

Okuduğu onca kitaba, kuzenlerinden duyduğu ve Londra'da öğrendiği onca şeye rağmen, bir erkeğin böyle davrandığını, sanki arzudan ölmek üzereymiş gibi davrandığını *hiç* hayal etmemişti. Okuduğu erotik kitaplar asla

erkeklerin bedenlerinin şehvetle *titrediğini*, konuşamayacak ve dokunulmaya dayanamayacak kadar büyük bir ihtiyaçla acı çektiğini anlatıyordu.

Geceliğinin askılarını omuzlarından aşağıya indirmek için öne uzandı, sonra köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. Tam kız göğüslerinde ve karnında serin havayı hissederken, adam Galce bir şeyler tısladı ve bakmak için kalçalarının üzerine çöktü. Bakışlarını çıplak teninde bir dokunuş gibi hissetti ve onun için sırtını dikleştirdi.

Bir kez daha öne eğilerek, "*Merhamet*" diye mırıldandı.

Dilinin ağrıyan meme ucuna ilk ıslak dokunuşuyla zevk çığlıkları atacağını düşündü. Tüm eliyle göğsünü kavradı ve dudaklarının arasında emerken onu yerinde tuttu.

"Hugh," diye inledi parmaklarını adamın kalın saçlarının arasından geçirirken. "Bunu yaptığında çok iyi hissediyorum."

Diğer eli bacaklarının arasından yukarı doğru uzanıyor, parmakları yavaşça yükselirken onu okşuyordu. "Bana bunu durdurmamı söyle," dedi göğsüne doğru.

Başını salladı, adam iç uyluğunu yoğurup bacaklarını daha geniş açması için onu ikna ettiğinde vücudu titriyordu. Adamın elinin sert dokusu kızın hassas tenini aşındırıyordu ama kız bunu seviyordu.

"Şimdi söyle bana." Avuç içi yukarı doğru ovuşturdu. Başını tekrar salladı ve orgazm olmak üzere olduğundan korkarak inledi. Bunun hiç bitmesini istemiyordu.

"Ah, Tanrım, duramıyorum." Parmakları kadının bacaklarının arasındaki sazlıktan geçti. "Seni buradan okşamam gerek."

Adam başparmağının pedini klitorisine doğru kaydırıp duyusal bir şekilde ovuşturduğunda haykırdı. Başka bir parmağı kaygan seksine doğru ilerledi. "*Çok ıslak.*" Başını eğdi ve nemli meme ucuna doğru, "*Benim için hazırsın, değil mi?*" dedi.

Nemi yaydığında ve yavaş, acı verici vuruşlarına devam ettiğinde, kadın çaresizce onun dokunuşuna karşı kıvrandı. "Lütfen, Hugh," dedi nefes nefese. "Durma."

Başını kaldırdı ve onun yüzünü inceledi. "Yapmayacağım." Sesi boğuk ve kaybolmuş gibiydi. "Seni yapmak istiyorum... benim için gelmeni istiyorum." Daha sert bir şekilde okşadı. "Seni *görmek* için-"

Boğuk bir inilti çıkardı - zaten oradaydı.

Yirmi üç

Kız aniden sırtını dikleştirip elleriyle çarşafı kavrayınca Hugh huşu içinde ona baktı.

Hiç düşünmeden dört parmağını üzerine koydu, hızla cinsel organını avuçlayıp ovuşturdu, ağzı daha güçlü olması için meme ucunu açgözlülükle emdi. Diğer eliyle de kızın elbisesini kaptı, böylece vücudunun zevkle kıvrılışını izleyebilecekti.

Nefes nefese bir çığlık adamın sikinin acı içinde sarsılmasına neden oldu ve dizlerinin çözüldü. Kendini tamamen bırakmış bir halde, gerginliği geçene kadar kalçalarını adamın eline doğru tekrar tekrar salladı.

Titreyerek, adamın sarkıttığı kolunun üzerine düştü, adam yavaşça etini okşamaya devam ederken uysal ve açık bir şekilde uzandı.

Nefesini tutamıyordu. Parmak uçlarının, kızın seksindeki ıslak kumral buklelere değdiğini görmek... Tohumlarını pantolonunun içinde kaybedecekti.

Yüzünü onun boynuna gömmek için eğildi. Onun şaşkınlığı karşısında, dokunuşunu ne kadar çok sevdiğini fısıldadı. *Onun dokunuşunu*. On yıl boyunca bunun hayalini kurduktan sonra, onu boşaltmıştı.

Ve bu şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz deneyimdi.

Nefesleri sıcak ve hızlıydı ve sözlerinin arasında boynunu yalayarak sikinin inanılmaz derecede ısınmasına ve sertleşmesine neden oluyordu.

O anda, pantolonunun içinde harcama yapmak ona kötü bir fikir gibi gelmedi.

Adam içten içe kendini silkeledi ve geri çekildi ama kadın yumuşak kollarını adamın boynuna doladı ve bir dizini belinin yanına koydu.

"Hugh, peki ya sen? Benimle kalmayacak mısın?" Adam kalçalarını kadının kalçalarının arasına yerleştirene kadar hafifçe çekti.

Onun da gelmesini mi istiyordu? Kendini uzaklaştırabilir miydi? Kız çıplak bedenini ona karşı dalgalandırırken olmazdı. İmkansız. O yanıyordu. Kendini serbest bıraktı ve onun kaygan sıcaklığına gömüldü, ona akılsızca binmek için çaresizdi, sonunda uzun zamandır ihtiyaç duyduğu şeyi aldı.

Bunun yerine, kalçalarını tekrar şehvetli bir şekilde döndürdüğünde, adam ona karşı geçici olarak geri itti. Kadın nefesini içine çekti.

"*Sana zarar vermedim mi?*" boğuk bir ses çıkardı.

"Hayır, sevgilim, hayır" dediğinde, adam eğildi ve pantolonunun bağını açmak için elini ikisinin arasına soktu. Pantolonunu kalçalarına kadar indirdi ve sikini ortaya çıkararak kadının üzerine sarkıttı.

İkisi de ağır ağır nefes alıyor, vücutlarının neredeyse birbirine değdiği yere bakıyorlardı. Tenleri birbirine çok yakındı. Kadının gözleri yarı bir şekilde adamın sikine, kaygan kafasına bakıyordu. Sanki bir rüyadaymışçasına, kızın onu yuvarlayışını izledi. Kalçaları yine onu arıyordu. Doğrulmuş kollarını kadının her iki yanına koyarak kendini yukarıda tuttu, onu almamak için gösterdiği çabayla terledi.

onunla birlikte olmak çok doğru gelse bile ona sahip olamayacağını biliyordu. Bunun ne kadar doğru bir his olduğu içinde çalkalanıyordu. Yine de kendini durduramayarak kalçalarını aşağı doğru bastırdı. Şaftı şişmiş küçük klitorisine sürtünene kadar yavaşça aşağı indirdi.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı.

Bir çılgılık attı ve neredeyse sikiinin başını içine sokacak ve her şeyi sona erdirecek bir dalgalanma daha yaşadı. Adamın bir eli kalçasına uzanarak onu yere mıhladı, sonra da sikini daha sert bir şekilde kadının tepesine bastırdı. Orada kaldı, ona karşı zonklamasına izin verdi. Kontrolünün nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece Hayatının geri kalanını sürdürebilmek için her saniyeyi uzatması gerektiğini biliyordu.

Ama kız onu kavramak için istekli ellerini ileri uzattığında, adam kızın bileklerini kavradı ve kızın son parmağı onunkine dolanmadan boşalacağını biliyordu.

şaft. "Kollarını başının üzerine koy, Sine." Kollarının üzerine düşmesine izin verdi. "Onları benim için orada tut." Sanki onun mücadelesini anlamış gibi başını salladı.

Kısa süre sonra itme dürtüsü karşı konulmaz bir hal aldı. Buna itaat etti, yavaşça seksinin üzerinden itti, düz karnına doğru kayd, sonra geri döndü, göğsünden neredeyse sürekli bir inilti yükseldi. Pozisyonu ve hareketleri sayesinde Onun içinde çok yakındı, kendisine izin verebileceği kadar yakındı. Kızın çığlıkları da aynı şekilde olacaktı; tıpkı bacaklarını daha da açıp "*Tanrım!*" diye fisıldadığında ona bakışları gibi. *Evet, Hugh!*"

Bu acı verici baskının bile tadını çıkarıyordu. Seksinin üzerinden bir başka yavaş itme.

"*Jane,*" diye inledi. Şaftının üzerinde her kayışında, ıslaklığına da değene kadar torbasının sıkılaştığını hissedebiliyordu. Temas sırasında anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Zevk çok büyüktü. Boşalacaktı ve çok sert boşalacaktı.

Başını eğdi ve homurdandı, "Benim için sırtını eğ. Seni tekrar tatmalıyım." Kadın bunu yapmak için acele ettiğinde, adam dudaklarının arasında meme ucunu emdi, sonra da inleyene kadar dişleriyle çekiştirdi.

Ona tekrar gelmek üzere olduğunu mu söylüyordu? Onu yapacaktı. Bir kez daha yapana kadar dayanacaktı.

Adını haykırdığında ve orgazmıyla onun altında çırpındığında baskı neredeyse acıya dönüşmüştü.

Kendini kaybetmiş bir halde, kararlı bir şekilde ona doğru geri çekildi. "Ah, Tanrım, Sine, ben... gelmeliyim," diye inledi, boşalmaya başlamıştı. Sert fişkırımlar karnına her çarptığında acımasız bir çığlık attı... sonunda tohumunu boşaltana kadar tekrar tekrar.

Vücudu artçı ürpertilerle sarsılan adam, kadının nemli boynuna doğru boğuk nefesler vererek dirseklerinin üzerine çöktü.

Onu o ittiğine inanamıyordu. Utanç içinde gözlerini kapadı - tohumunu onun üzerine dökmüştü.

Kendini geri çekerek hassas aletini pantolonunun içine soktu, sonra da havlu almak için ayağa kalktı. Döndüğünde ona bakmaya dayanamadı, hatta cildini sildi ve önlüğünü yerine çekti. Havluyu attı ve başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarına oturdu. Hiç bu kadar utanmış, bu kadar alçalmış hissetmemişti. Yarın onun yüzüne nasıl bakacaktı? Fark etmezdi, yapmak zorundaydı.

Ayrılmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun, birbirlerinden ayrılamazlardı. "Jane, ne olduğunu bilmiyorum. Özür dilerim." Aşağılanmalı Ona yakın olmak istiyordu ama utancına rağmen onunla birlikte olmak istiyordu, böylece utancını tek başına üstlenmek zorunda kalmayacaktı. Bu her erkeği delirtmeye yeterdi.

"Özür dileyecek bir şey yok." Onun arkasında dizlerinin üzerine oturdu. "Hiçbir şey için."

"Hayır, daha fazla kontrol sahibi olmalıydım."

"Hugh," diye mırıldandı, onun sırtını okşayarak, "sadece benim, hatırladın mı? Sadece senin Jane'in. Birbirimizin yanında her zaman rahattık."

"Böyle bir şey olmamalıydı," diye ısrar etti.

Tam kalkmaya karar verdiğinde, "Kal. Benimle uyu, lütfen." Hafif dokunuşlar ve yumuşak sözlerle ikna etmeye çalıştı, ta ki adam bir şekilde kendini pantolonunu çıkarmış ve onunla birlikte yatakta bulana kadar. Bu şekilde kalmaya karar , onu tekrar göğsüne çekti, kolları sanki daha önce binlerce kez onu kendine kilitlemiş gibi yumuşak bir şekilde üzerinden geçti.

Geçen yaz tekrar tekrar hayal ettiği gibi, sonunda yatağında çıplaktı. Bu tavana bakmış ve ona dokunmanın, onu öpmenin hayalini kurmuştu. Uyurken ona sarılmayı hayal etmişti.

Gerçek çok daha fazlasıydı. Onun saçlarının kokusunu seveceğini biliyordu. İnlmek isteyeceğini ve bir avuç dolusu yüzünü. Ya da ona binerken başını geriye atarsa saçlarının bacaklarına değecek kadar uzun olduğunu fark edeceğini.

Onu hissetmekten hoşlanacağını biliyordu ama kışının ne kadar yuvarlak olduğunu ya da kucağına bir yapboz parçası gibi oturduğunu fark etmemişti.

"Artık kâbus görmek yok, Hugh," diye fısıldadı uykulu uykulu. "Yoksa bunu tekrar yapmak zorunda ."

Zaten *bunu* tekrar yapmak istiyordu, şimdi bile onun poposuna karşı sertleşiyordu. Kız memnuniyetle içini çektiğinde, onunla yaşamanın kötü olduğunu nasıl düşündüğünü hatırlamaya çalışırken kaşlarını çatı.

Yirmi dört

Ertesi sabah uyandığında Hugh mışıl mışıl uyuyordu. Karşısındaki adama büyülenmiş bir halde bakıyordu.

Çenesi açıldığında yüzü değişmiş, hatta gençleşmiş görünüyordu. Yüzü Yanağındaki yaralar iyileşiyor ve ona çapkın bir görünüm veriyordu. Bu onu gülümsetti. O bir hayduttu, bir paralı askerdi ama bir *çapkın* değildi.

İşaret parmağının ucunu adamın alt dudağının üzerinde gezdirdi, adamın dün gece onu nasıl öptüğünü hatırladı -derinden, umutsuzca, sanki ondan aldığı son öpücükmiş gibi ve bunu son öpücük yapmak zorundaymış gibi.

İçindeki her şey karşılık vermiş ve kendini bırakmıştı. Adamın devasa bedenini onun üzerinde nasıl salladığını, onu iki kez orgazma ulaştırana kadar aletini onun seksine nasıl sürttüğünü ürperiyordu. Ve sonra onun da zevk aldığını görmek, etinin üzerinde gezindiğini görmek... harikaydı. Gerçi dün geceki rahatsız tepkisine bakılırsa, onu bir daha göreceğinden şüpheliydi.

Bu bir sorundu, çünkü Hugh MacCarrick'in ilk sevgilisi olması karar vermişti.

Kuzenlerinin tavsiyesine ihtiyacı varsa, o da şimdi

olmalıydı. Bugün. Elbette, bugün geleceklerdi.

Alnındaki bir tutam siyah saçı şefkatle taradığında, adamın muhteşem siyah gözleri hafifçe aralandı. Hâlâ yarı uykulu görünen adam, yanağını okşamak için elini uzattı. Kadın gülümsediğinde, adamın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

Sonra ondan uzaklaştı.

Bacaklarını pantolonunun içine soktukten sonra uzun süre volta attı. Vücudunun üst kısmındaki kaslar gittikçe daha da geriliyordu. Sonunda, "Bu ve bir daha da olamaz," dedi.

Ses tonu bir trajediden, ailedeki bir ölüme benzer bir şeyden bahsettiklerini ima ediyordu - hayal edebileceği en akıl almaz zevkten değil. Kendini hakarete uğramış hissetmekten alamadı ve çarşafı göğsüne doğru çekerek doğrulup oturdu. "Dürüst olmak gerekirse, Hugh, bir dağdan bir dağ yaratıyorsun. köstebek yuvası." Elini umursamazca salladı. "Biz... biraz önemsemedik."

Beklediği gibi minnettar olmak yerine -ne de olsa ona bir ahmak diyebilir ve evli kalmak için baskı yapabiliirdi- öfkeli görünüyordu. "Eğer bir santim daha 'önemsememiş' olsaydık, korkunç sonuçları olabilirdi. İkimizin de bunu yapmamaya karar verdiğimizizi unuttun mu? En başında anlaşmıştık. Bu evliliğin içinde sıkışıp kalmak mı istiyorsun?"

"Keşke bir tuzağa düşme korkusuyla yaşamaktan vazgeçseniz benimle evlendi. Biz sevişmedik. Şimdi, çok basit. Bunu arkamızda bırakacağız ve bir daha asla konuşmayacağız."

"Bir erkeğin öz-değer duygusunu senin kadar şişleyebilen başka bir kadın tanımadım. Gerçekte seninle evlenecek kişinin benden daha iyi bir adam olması gerekecek."

Ona ters ters baktı. Niyeti hiçbir zaman şişlemek olmamıştı ama o anda sonuçtan pişmanlık duymuyordu. "Bunu çok abartıyorsun," diye ısrar etti. "Kalıcı bir şey olmadığı halde neden bu kadar kızgınsın? Bir taşralı gibi davranıyorsun."

"Belki bunu kolayca geride , ama bu *önemsiz* şey beni etkiledi." Dirseğinden yakalamak için öne doğru hamle yaparken aniden gözleri kısıldı. "Bakire , değil mi?"

Şaşkınlık içinde başını geri çekti. "*Bunu* neden sordunuz? soru?"

Hayır, hayır, Hugh. Böyle davranma. On yıldır yaban yulaflarını ekiyordu; yine de muhtemelen onun bir koca beklemesini bekliyordu.

Elbette bakireydi ama çoğu zaman olduğu gibi şu anda da öyle olmamayı diliyordu.

Böylesine dar görüşlü bir beklenti sinir bozucuydu.

"Cevap ver bana."

Sesi buz gibi soğuktu, "Sevgilim, son görüşmemizden bu yana ben de *senin* kadar bekâr ," dedi.

Onu serbest bıraktı ama sanki ona dokunduğuna inanamıyormuş gibi geri ellerini kaldırdı.

"Bir düzine erkekle yatmış olmam neden umurunda olsun ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Çünkü *senin* gibi kadınlar 'kolay fesih' alamaz. Evliliğin tamamlanmamasına dayanmaz."

Benim gibi kadınlar.

Duvara çarparak kadının sıçramasına neden oldu, sonra da sonunun yaklaştığını bilen kapana kısılmış bir canavar edasıyla ona döndü. Onun karısı olmasını bu kadar mı istemiyordu?

"Evliliğı bitirmeyi nasıl planladın?" diye sordu. "Nasıl mı?"

"Eminim babam bir şeyler ayarlayabilir-"

"Bu beni durdurmayacak, Jane. Daha fazlası için imza atmıyorum. Eğer feshimiz planlandığı gibi gitmezse, seni yine de terk edeceğim."

Kalbi buz kesti. Yalnızlık ve umutsuzluk anıları üzerine çöktü.

Daha önce de hiçbir uyarıda bulunmadan onu terk etmişti. Yine terk edecekti, bu sefer yüzüne karşı hiçbir şeyin onu kendisine bağlayamayacağını söyledikten sonra -hatta kız yatakta çırılçıplak otururken bile.

Artık kendini ona açmayacaktı. O . *Kendini-Koruma, Janey*. Hugh MacCarrick, onu koruyabilecek tek adamdı. onu ağlatmak. Sahte bir gülümsemeyle, tüm dürüstlüğüyle, "Elbette beni terk edeceksin sevgilim. Senden başka bir şey beklemiyordum."

Ona bir kez daha hayal kırıklığına uğramış bir bakış fırlattıktan sonra uzaklaştı.

Bir gece önceki davranışından sonra, bu sabah zaten yeterince yorucu geçmişti. Ama şimdi Jane'in kesinlikle en az bir erkeği olduğunu öğrenmek onun için cezalandırıcı olmuştu.

Bidworth ile sevgili olduklarından şüphelenmişti ama *bunu bilmek...*

Bidworth ya da onun gibi başka bir adamın, onun masumiyetini alması fikri Hugh'nun midasını sıkıştırdı, öfkeden kükremek istemesine neden oldu. Bunu hissetmeye hakkı olmadığını bildiği halde hissetti, onun yatağına bir başkasını -ya da başkalarını- kabul etmiş olmasından nefret etmeye hakkı yoktu.

Jane'e o şeyleri kıskançlığından ve Kendisine çünkü ilk uyandığı sisli bir anda çılgınlığı yeniden başlatmak üzereydi. Şu anda bile, keşke dün gece, hatta bu sabah, kız bu kadar dağınık ve sevecen görünürken gidip onu alsaydım diye düşünürken buldu kendini.

Hayal kırıklıklarının acısını ondan çıkarmış, esnek olmayan eski muhafazakâr bir Tory gibi konuşmuştu ve kadın bunu hak etmemişti.

Jane eşsiz ve bağımsızdı ve başkalarının standartlarına göre yargılanamazdı. Yirmi yedi yaşındaydı ve çok sağlıklı bir cinsel iştahı vardı. Bunu anlasa bile, onun ihtiyaçlarını başkalarıyla giderme fikri onu çıldırtıyordu.

Çünkü ona takıntılıydı. Kadının bu arzusunu ona yansıtmasını, onu tamamen kendine saklamasını istiyordu. Bidworth'un onun tüm tutkusuyla başa çıkmaya çalışması fikri gülünçtü. Dün geceden sonra Hugh, ona sahip olmasına asla izin veremeyeceğini bilse de, bunun için doğru adam olduğunu biliyordu.

Kızgınlığını atlatması için ona birkaç saat vermişti ama şimdi fesih konusunda ne halt edeceklerini konuşmaları . Hugh

odasına gitti ama ondan hiçbir iz bulamadı. Üst kattaki salona doğru ilerledi. Bu sabah giyindikten sonra saatlerce pencere kenarındaki koltukta oturmuş, son iki gündür yaptığı gibi Vinelands'i seyretmişti.

O ve kardeşleri de sürekli aynı şeyi yaparlardı. Bu araziye ilk kez klandaki ilgili akrabalarının önerisi üzerine gelmişlerdi. Ethan yüzündeki yarayı yeni almıştı ve daha özel bir ortamda iyileşebilecekti; Court'un kavga edeceği kimse olmayacaktı....

Weylandlılar bölgeye gelmeden sadece bir hafta önce oradaydılar.

Üç kardeş Ros Creag'ın yüce tepesinde oturup Vinelands'ta olup bitenleri izliyordu. Dışarıda her zaman büyük bir ateş yanardı, İnsanlar avluda *dans ediyor*, şarkılar ve şamatalı kahkahalar suyun ötesine taşınyordu.

Hugh, Ethan ve Court şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Babalarının ölümünden beri varlıkları kasvetli, İskoçya'nkuzeyindeki evleri karanlıktı. Çok sevdiği kocası Leith'i kaybettikten sonra bir türlü toparlanamayan anneleri Fiona ile nadiren konuşuyorlardı.

Öldüğü gün Fiona saçlarını yolmuş, oğullarına bağırıyordu: "*Size okumayın demiştim! Size kaç kere söyledim? O her zaman kazanır!*"

Hugh silkindi, salona -boş salona- girerken Jane'le yüzleşmeye hazırlanıyordu. Pencere kenarındaki koltukta oturmuyordu. Mükemmel, yine ondan kaçıyordu.

Yoksa onun bu sabahki duygusuz sözlerinden sonra gitmeye mi çalışacaktı?

Üzerine bir huzursuzluk çöktü. Onun adını haykırdı. Hiçbir şey yoktu. Tam evin içine dalmak üzereyken dışarıdaki bir hareket dikkatini çekti. Pencereden dışarı baktı, Vinelands'in ön bahçesine yığılmış bebekleri ve peşlerinden koşan telaşlı bir kadını gördü. Yetişkinler arabalardan iniyordu. Weylands burada mıydı? *Şimdi mi?* Kaşlarını çatarak dışarı bakmak için ilerledi.

Ve Vinelands'e giden sahil yolunda Jane'in yeşil binici eteğine bir an için gözüm takıldı.

Merdivenleri hızla indi, sonra da gözlerine inanamayarak terasa ıktı. Sanki onu hissetmiş gibi arkasını döndü, ona alaycı bir selam verdi, sonra da umursamazca arkasını döndü. Ahıra doğru koşarken, bunu bir daha yapmadan önce onun kıçını bir sandalyeye bağlayacağına yemin etti. Elinde bir parça Atını eyerlemeye vakit ayırmadan, patika boyunca cehennemi bir hızla .

O yaklařtıķķa Jane, dost bir ülkenin sınırına gider gibi Vinelands'e doğru koşmaya başladı. Ama Hugh atından yere düştü ve akıcı bir hareketle onu belinden yakaladı.

Onu yüzüne doğru döndürerek, "Bir daha asla ama asla böyle gitme!" diye bağırdı.

"Yoksa ne olur?" diye sordu nefes nefese.

Onun ince omuzlarını kavradı. "Yoksa kıçını yatağa bağlarım." Ne zaman *sandalye yatağa* mı dönüştü?

"Mümkün değil, seni kaba-"

"Vahşi mi? Bu vahşi seni korumaya çalışıyor ama sen tüm bunlara bir oyunmuş gibi davranıyorsun."

"Bana hiçbir şey söylemezken nasıl sylemeyebilirim? Bana endişelenmem için elle tutulur hiçbir şey vermedin! Sen de babam da Grey'in İngiltere'de olmadığını söylediniz, o halde bizi buraya kadar nasıl takip etmiş olabilir?"

"Neden bu riski alasın ki?" Hugh, kadının omuzlarındaki tutuşunu gevşeterek şöyle dedi. "Neden şimdi burada Weyland'lar var?"

"Sessiz mevsimi seviyorlar."

"biliyor muydun?"

Başını salladı. "Hugh, oraya gitmem gerek. Bu benim için çok önemli."

"Neden seni götürmemi istemedin?"

Gözlerini devirdi. "Bana izin vermeyeceğini biliyordum. Ama şimdi senden benimle gelmeni istiyorum."

Onunla mı gideceksin? Diğer tarafa mı? *Hiç sanmıyorum.* "Onların arasında sana göz kulak olamam." İnsan gruplarının arasında bulunmaya o kadar alışık değildi ki, bu onu sürekli temkinli yapıyordu. Hele *bu* insanların yanında. "Peki bizi nasıl açıklayacaksın?"

"Onlara gerçeği söyledim." Çenesi yukarı kalktı. "Biz evliyiz. Şimdilik söyleyeceğim tek şey bu. İleride neler olduğunu açıklayacağım."

"Çok fazla insan var," diye ısrar etti. Jane'in sosyal ortamlarda ne kadar beceriksiz olduğunu bilmesini istemiyordu.

"Bu benim ailem. Asla tek kelime etmezler. Hiç bu kadar sadık bir aile görmediniz."

"Jane, hayatının tehlikede olduğunu anlamalısın."

"Gözlerimin içine bak ve Vinelands'de geçireceğim bir günün hayatımı Ros Creag'de kalmaktan daha fazla tehlikeye atacağını söyle."

Hugh konuşmak için ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Eğer Grey bir şekilde ağı geçip İngiltere'ye girmeyi başar Ros'a yaklaşmayı düşünmeden çok önce Ethan'ın nefesini ensesinde hissetmiş olacaktı. Creag. Ve eğer Ethan'ı bir şekilde , Grey'in Vinelands'ten görülebilen feribotla gölü geçmesi gerekecekti.

Teknik olarak Hugh burayı yeterince güvenli buluyordu. Ama gölgelerin arasında gizlenmek yerine bir katılımcı olarak katıldığı son sosyal etkinlik Ethan'ın talihsiz düğününden bir gece önceki şenlikler ve Hugh o konuklardan hiçbirini bir daha görmemişti.

Bir sonraki denemesi Vinelands'de bir gün mü olacaktı? Ateşle imtihan mı? Lanet , geçmişte onca kez bundan kaçınmıştı ama şimdi ondan bunu yapmasını bekliyordu.

çılgın, kaygısız Weylands arasında gönüllü olarak yürümek. Kurşun yağmuruna tutulsa daha rahat ederdi.

Ve eğer Jane kuzenlerine bir gece önceki davranışından bahsederse Tanrı yardımcısı olsun. Bu ihtimal karşısında ürperdi. Cehennemde bir duruşma. "Fark etmez. Sana döneceğimizi söyledim. Yani yapacağımız şey bu."

Dudağını ısırdı ve o büyük, yeşil gözleriyle ona baktı. Henüz nasıl reddedeceğini bilemediği bir şekilde sormak üzere olduğunu fark ettiğinde, "Hiç şansın yok," diyerek sözünü kesti ve onu ata doğru sürükledi.

Adam Galce küfürler savuruyor, kadın dirseğindeki tutamağı tokatlıyor ve adamın inciklerine tekme atıyordu ki bir ses "*Jane?*" diye bağırdı.

İkisi de öne doğru baktı ve dondu kaldı.

Yirmi beş

"**O** h, lanet olası cehennem." Cehennemın yedinci çemberi. Ailesi evden çıkıp onlara yaklaştıkça Hugh'un içine girdiği şey bu . Belinda kocası ve çocuklarıyla buradaydı, Sam ve ailesi de gelmişti.

Kötü kötü gülmek zorunda kaldı. "Kaçmak için çok geç.

Korkarım tuzağa düştün."

"Evet, tadını iyi edersin," diye mırıldandı Hugh. "Sen kilitli mahzene geri dön."

"Jane!" Samantha tekrar bağırdı, kızıl bukleleri zıplıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Jane Teyze!" diye seslenen beş çocuk onu kuşatmış, gülerek yere yatırmışlardı.

Belinda sevinçle ellerini çıırttı. "Ama bu hafta gelemeyeceğini söylemiştin!"

Sonra arkasındaki Hugh'yu fark ettiler ve her şey sessizleşirken Çeneleri düştü. Çocuklar şaşkınlıkla kule gibi yükselen İskoçyalı'ya baktılar. Bu garip anı bozmak için Jane elini kaldırdı ve beklendiği gibi Hugh öne atılarak Jane'in ayağa kalkmasına yardım etti.

"*Onun* burada ne işi var?" Sam lafı hiç dolandırmadan sordu. Hugh,

Jane'e "Kesinlikle," der gibi bir ifade verdi.

"Şey, o... biz evliyiz."

Sam'in Robert Granger adında bir doktor olan neşeli kocası Sam'e mırıldandı: "Daha dört gün önce bana onun Bidworth ile evleneceğini söylemiştin."

Sam ağzının kenarından, "Çünkü *öyleydi*," diye cevap verdi. Jane umursamaz bir tavırla, "Belli ki *böyle* bir şey olmamış," dedi. "Öyleyse bize ve yeni kocamla tanış."

Hugh kuzenlerini az çok tanıyordu, o yüzden Hugh'u Robert'la tanıştırdı ve el sıkıştılar. Eğer Hugh'nun tehditkâr bakışı onu caydırmasaydı, Robert muhtemelen ona sarılarak aileye hoş geldin diyecekti.

Sonra Hugh'u, Belinda'nın kocası, şakacı ve hazırcevap bir olan Lawrence Thompson'a takdim etti ve Hugh elini sıktıktan sonra onu kucakladı.

Hepsini görmek Jane'in moralini yükseltti ve Hugh'nun korkunç sözlerinin onu ne kadar incittiğini fark etmesini sağladı. *Yine de seni terk edeceğim.*

Hugh herkesi öylesine temkinli bir tavırla süzüyordu ki, o kadar belirgin bir şekilde kendi ortamının dışındaydı ki, kadın dayanamadı. Hugh ile yüzleştğinde gözlerinde şeytani bir parıltı olduğunu biliyordu ve şöyle dedi: "Kesinlikle kuzenlerime yeni yüzüğümü göstereceğim. Özel olarak." Belli belirsiz başını sallıyordu. "Hugh, neden *diğer kocalarla* tanışmıyorsun, sabahın bu saatlerinde viski içip çimenlerde oturmayı severler. Borsadan falan ."

Onun çocuklara temkinli bakışını da kaçırmamıştı. "Oh, ve çocuklar, yeni amcanız Hugh hediyeler ve ikramlar almayı çok seviyor. Ona sadece ne istediğinizi söylemeniz yeterli!"

"Bırakın onu şimdi!" Robert çocukları Hugh'dan uzaklaştırırken haykırdı. "Koşun ve oynayın!"

Sonuncusu bir ricada daha bulunup bacağını bıraktıktan sonra koşarak uzaklaştığında Hugh rahatlayarak yere yığılmak istedi. Jane bunu gerçekten yapacaktı -bu adamlarla uğraşması için onu gerçekten terk ediyordu. O ve kuzenleri şarap şişelerini toplayıp arkalarına bile bakmadan rıhtıma doğru yürüdüler.

"Jane'in aklından ne geçiyordu bilmiyorum, tazıları peşine takmak!" Robert ona mahcup bir sırıtış fırlattı.

"Ama nihayetinde sadece erkekler var." Onları bir dizi hasır çimenliğin yanına götürdü.

Sandalyelere oturduktan sonra, saat henüz on olmamış olmasına rağmen içkileri doldurmaya başladı.

"Peki, ne iş yapıyorsun MacCarrick?"

Hugh isteksizce oturdu ve ne yapacağını bilemediği bardağı kabul etti. "Ben... emekliyim." Hiç sohbet etmeye zorlanmamıştı. Hiçbir zaman Bir şey söylenmesi gerekmedikçe konuşmazdı. Birden fazla yönden, mesleği için mükemmel bir şekilde uygun olmuştu.

"İşte böyle , oğlum!" Robert kadehini kaldırdı, sonra da boşalttı. "Emekli ol, güzel bir gelin al ve hayatın tadını çıkar."

Lawrence içkisini daha yavaş içti, ama çok fazla değil. "Jane'le hemen bir aile mi kuruyorsunuz?"

Hugh omuz silkti. Bütün o çocuklar onu terk ettiğinde yaşadığı mutluluğu gördükten sonra, ona asla çocuk veremeyeceğini daha önce hiç bu kadar keskin bir şekilde fark etmemişti.

Robert ikinci içkisini dizine koyarak arkasına yaslandı. "Sam ve ben başlamak için neredeyse üç yıl bekledik."

Beklemek mi? Bu üst sınıf beyefendilerin böyle konulardan bahsettiğini duymak çok garip. "Beklemek" doğum kontrolü demektir.

Robert ve Lawrence daha sonra eşlerinin hamileyken nasıl davrandıkları ve göründükleri ("oldukça şehvetli" ve "hoş bir şekilde dolgun"), çocukların bir erkeği nasıl değiştirdiği ("onlardan önce ne olduğumu bilmiyordum") ve diğer Hugh'un engellemek için elinden geleni yaptığı şeyler.

Dün geceyle ilgili her şeyi anlattığını bildiği Jane'e ve sohbete dalmış kuzenlerine bakıp duruyordu. Her seferinde

iki kadına fısıldamak için yaklaştığında, yüzünün şiddetle kızardığını hissederek irkildi.

Hugh'nun zar zor duyduğu yorucu bir saatlik konuşmadan sonra Lawrence adamlara hedef atışı yapmalarını önerdi. Hugh ıskalamak zorunda kalacağını bildiği için elini ensesinde gezdirdi. Jane'i etkilemek, bu insanların daha önce hiç görmediği şekilde ateş etmek için güçlü bir arzu duymasına rağmen, bunu bastırdı. tam olarak ne konuda mükemmel olduğunu göstermenin ne kadar akılsızca olacağını.

Hızlı bir bakış ona Jane'in görmek için eliyle gözlerini gölgelediğini söyledi. Onun ateş edebildiğini hatırlayacak mıydı? Eskiden avlarda hep onun peşine takılır, onunla birlikte avın her santimetrekaresinde koştururdu. Bölgedeki ormanlık alanlar.

Hugh, Jane'in kendisine eşlik ettiği ilk zamanlardan birini hatırladı. Daha sonra Weyland'a Hugh'un atışları hakkında övünmüştü: "Baba, nasıl ateş edebildiğine inanamazsın, o kadar sakın ve kaya gibi sağlam! Sert bir rüzgârda en az yetmiş metreden bir ördeği vurdu."

Weyland ona yeni bir ilgiyle baktı. "Öyle mi?" Hugh o sırada bunun nedenini anlamamıştı. Weyland'ın onu ölümcül bir meslek için ölçüp biçtiğini bilmesine imkân yoktu; hiç serveti olmayan ikinci oğluna servet sağlayan ve ölümle birlikte yürüyeceği yolu çizen bir meslek....

Yirmi altı

"Scot'un yatakta nasıl? Her zaman hayal ettiğin kadar iyi mi?" Sam sordu.

Jane gözlerini devirdi. Tabii ki sohbet bu konuya gelmişti ve Sam tüm gerçeği öğrenene kadar ayrıntılar için iğneleyecekti ortaya çıktı. Jane her şeyi anlattı, neredeyse her şeyi.

Onlara Lysette yüzünden yaşadığı şaşkınlığı ve Hugh'nun kendisine karşı dürüst olduğunu öğrendiğinde yaşadığı rahatlamayı anlattı. Dün gece yakınlaştıklarını ama evliliği tamamlamadıklarını itiraf etti ve son konuşmalarını, daha doğrusu kavgalarını anlattı.

Hugh'un bir tür paralı asker olduğundan şüphelendiğini söyledi.

Sam, "Edward Amca'nın seni MacCarrick'le evlenmeye zorlayarak neyin peşinde hayal bile edemiyorum," dedi.

"Peki ya Hugh'un paralı asker olması?" Belinda ona baktı. "Bir şekilde uyuyor."

"Ama, mantık evliliği olsun ya da olmasın, neden bunu şimdiden *rahatsız edici* mi?" Sam sordu.

Jane gizlice çoraplarını aşağı sıyırdı, onları ve elbisesini attı. ayaklarını suya daldırmak için ayakkabılarını çıkardı. "Hugh kapana kısılmak istemiyor ve bundan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bunu çok açık bir şekilde ifade etti. I
'*Seni yine de bırakacağım*' dediğine inanıyorum."

Belinda ikinci şarap şişesinin mantarını önceden açmıştı ama yine de başaramadı. Şişeyi Sam'e uzattı ve "Jane, bunu neden şansa bırakmak istemediğini anlayabiliyorum ama onun neden bu kadar çekindiğini anlamıyorum. Sevgilisi var mı?"

"Hayır, 'arada' olduğunu söyledi."

Sam dişleriyle mantarı çıkardı, sonra da göle tükürdü. Vinelands'da bir şişeyi yeniden mantarlamak suç sayılırdı. "Paralı asker olarak hiç para kazanıyor mu?"

"Babam bana biraz olduğunu söyledi. Ama sonra, babam bana gerçek mesleğini söylemeyi de ihmal etti."

Sam, "Paralı asker olduğundan emin misin?" diye sordu.

Jane başını salladı. "Kardeşi öyle. Hugh da onunla birlikte kıtada savaşıyordu. Yüzündeki o izler bu yüzden oldu."

Sam şişeyi Belinda'ya uzattı. "Hangi kardeş?" "Court.

Courtland. *Sinirli* olan."

İkisinin yüzünde tanıdık bir ifade belirdikten sonra Belinda, "En azından en yaşlısı kadar kötü değildi," dedi.

"Yüzü kesilmiş olan! Eskiden bana kabuslar yaşatırdı," diye itiraf etti Sam.

"Oh, ben de!" Belinda dedi ki. "Bir sabah Claudia ile meyve toplamaya çıkmıştık ve sisli bir yolda onunla karşılaştık. Donduk kaldık ve sanki olacakları biliyormuş gibi kaşlarını çattı. Sepetlerimizi bırakıp koşmaya başladığımızda bize küfürler savurdu."

Jane nedense Ethan'a karşı kısa süreli bir acıma duygusu hissetti. Daha yirmi yaşlarında .

"Sonra kendimizi berbat hissettik. Aptalca." Belinda neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi mırıldandı: "Ama sepetlerimizi almak için geri dönmedik."

"Peki MacCarrick'in tereddütü de neyin nesi?" Sam kaşlarını çattı. "Seni geçindirecek kadar parası var, bir kadını yok ve senin için tamamen kaybolmuş durumda."

Jane Sam'e eğlenmeyen bir ifade verdi, sonra Hugh'un göremeyeceği şekilde döndü.

bir yudum şarap içtiğini gördü. Bu atıp tutmalarından sonra Jane, geçici bir eşin bile çorapsız ve elden ele dolaşan bir şişe bulmasından hoşnut düşündü. "Benim için çok üzülüyor, günde iki kez bana evliliğimizin nasıl Son."

Sam onun yorumunu elinin tersiyle itti. "Ben sadece gördüklerimi söylüyorum. Bu bir bulmaca. Bulmacaları çok severim."

Belinda şaraptan daha kadınsı bir tat alarak, "Belki de klanda onu bekleyen şehvetli bir İskoç kızı vardır," diye teklif etti. "Geniş göğüslü ve geniş kalçalı, yemek yapabilen biri."

Jane'in kaşları birbirine çatıldı. Birdenbire, klanının merkezine seyahat etme fikrini kesinlikle daha az çekici buldu. Jane yabancı olacaktı, dil bilmeyecekti, Hugh ile akrabaları arasındaki ya da Hugh ile geride bıraktığı kızlar arasındaki konuşmaları anlayamayacaktı.

Sam, "En azından Jane şehvetli kısmı iyi biliyor," dedi.

Jane buna karşı çıkmaya zahmet etmedi. Daha önce aşermeleri sinir bozucuydu, ama şimdi Hugh'la birlikte -ve dün gecedan sonra- onu tüketiyor. "Yemin ederim" -Sam'in iki kızı iskelenin ucundan koşarak geçerken eğildi, peşlerinde kambur bir dadı vardı- "Yemin ederim, bazen sevişmeyi yirmi yedi yaşındaki bir erkek kadar düşündüğüme inanıyorum. Şehvetle ilgili her şeye takıntılı insanlar var. Belki ben de onlar gibiyimdir."

Sam gözlerini devirdi. "Bunu söyleyen yirmi yedi yaşındaki bir bakire."

"Samantha, yargılamamalısın," dedi Belinda ilkel bir ses tonuyla. "Jane asla bakire olmayı istemedi." Şişe için parmaklarını şıklattı. "Peki evliliği tamamlamazsan ne olacak? Bu maceranın sonunda senin için ne olacak?"

Jane ellerini arkasına koydu ve arkasına yaslanarak derin derin nefes aldı. Hava, sonbaharın henüz kontrol etmediği yabani güllerin kokusuyla doluydu.

ilk don. "Evliliğimiz sona erdi. Hugh paralı askerliğe, yağmacılığa ya da gizli uğraşları her neyse ona geri dönüyor."

Sonra Sam sordu, "Janey, sadece bir düşünce. Onunla evli kalmak istiyor musun?"

Jane, Sam ve Belinda'nın Jane'in geçmişte Hugh'ya olan saplantısı konusunda sadece onun motivasyonlarına odaklanıp odaklanmadıklarını merak etmişti. Büyük olasılıkla Jane'in yine Hugh için ağlayacağından korkuyorlardı.

Bu soruyu düşünürken, Lawrence'ın sırtına vurup dirseklemesine rağmen Hugh'nun bir atışı daha bilerek kaçırmasını izledi. Hugh iki adamı da utandırabilirdi ama yapmadı. Robert'ın tüfeğini tutuş biçimine baktığını görmüştü ve bunu düzeltmeyi çok istediğini biliyordu ama hiçbir şey söylememişti. Gerçekten de onun tuhaf ailesiyle iyi geçinmeye çalışıyordu.

Jane iç çekti. Bir gece önceki karşılaşmalarından sonra, gecelerinin geri kalanını bu adamla geçirebileceğini biliyordu. Bugünkü tartışmalarından sonra bile onun iyi bir koca olacağını biliyordu.

Erken yaşta onun kişiliğinin ve mizacının kendisi için yıkıcı derecede çekici olduğunu keşfetmişti. Şapkasını ona dikmişti ve o sonra bir daha onun gibisiyle karşılaşmamıştı.

Onlara sıkı bir gülümseme verdi. "Fark etmez, mi? Bu iş biter bitmez gideceğini ve bir daha geri dönmeyeceğini bundan daha açık ifade edemezdi. Yemin ederim, ona bekâr olmadığımı yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz."

"olmak gerekirse," diye başladı Belinda, "kolay bir fesih, kabul ettiği anlaşmanın şartlarından biriydi. Bu olmadan işler zorlaşabilir. Boşanmak zorunda kalacağınızdan bile korkabilir. Kuzen Charlotte adliyede geçirdiği onca saatten sonra size bunun kötü bir iş olduğunu söyleyebilir."

Sam başını sallıyordu. "Hayır, kıskanıyor. Senin başka bir adamla ya da adamlarla birlikte olduğun düşüncesine tepki gösterdi."

Belinda üç parmağının ucuyla ağzını kapatarak bir hıçkırığı bastırdı, sonra parmaklarını şıklatarak şişeyi tekrar istedi - bu kez Jane'den. "Jane, aslında bu Sam'e katılmak zorundayım. Sana sanki açlıktan ölüyormuş da sen ziyafet çekiyormuşsun gibi bakıyor."

"Bizi sadece çok kısa bir süre birlikte gördün!"

Sam, "Ama sürekli sana bakıyor. Şimdi dikkat et. Beş saniye ver. Beş, dört, üç-"

Jane, Sam'in kızıl buklelerinden birini çekiştirdi ama Hugh gerçekten de iki saniye sonra dönüp ona baktı. "Biraz sahiplenici görünebilir," diye izin verdi. "Ama öyle olmalı. Beni koruyor."

"ama, hiç deliler gibi aşık bir İskoçyalı görmedin mi? Hayır mı?" Sam başparmağını omzunun üzerinden Jane'e için için yanan bir ifadeyle bakan Hugh'ya doğru salladı. "İşte!"

"Deli gibi aşık. Bu çok saçma." Yine de kalbi göğsünde sertçe çarpmaya başlamıştı.

Belinda kaşlarını çatı. "Jane, o meşhur özgüvenin nerede?"

"Kuşatılmış. Çılgılık atarak tepelere kaçmak. Bu, kişinin kocası evliliğini yaylı bir ayı kapanı olarak gördüğünde olur. Kaçmak için bir pençesini kemirmeye kararlı görüldüğünde, bu da asla yardımcı olmaz."

"Belki de senin için yeterince zengin ya da iyi olmadığını düşünüyordur." Belinda dedi ki. "Ne de olsa son derece yakışıklı ve zengin bir kontla evlenmek üzereydiniz."

"O haklı," dedi Sam. "Bu bana kendini feda etmek gibi geliyor."

"Yani burada, benim için hayatını tehlikeye atmaya hazır olduğunu, çünkü bana aşık olduğunu ve incinmeme dayanamadığını mı düşünüyorsun?"

Belinda başını salladı. "Evet, kesinlikle öyle."

Hugh tüm bunları neden yapıyordu? Evet, geçimi için babasına borçlu olduğunu biliyordu. Ama bu kesinlikle geri ödemenin ötesinde bir şeydi. "Neden daha önce ayrıldığına ve benimle evlenmeye şiddetle karşı çıktığına dair bir fikriniz var mı? Şimdi mi?"

"Hayır, ama senin yerinde olsaydım, bunu öğrenirdim," dedi Sam. "Ve bir strateji geliştirirdim."

"MacCarrick için bir strateji," dedi Jane çenesine vurarak. "Neden tarihin tekrerrür ettiğine dair bir his var içimde?"

Sam omuz silkti. "Doğru, son planımız tam anlamıyla başarılı olmadı-"

"Tam anlamıyla başarılı mı?" Jane gülerek sordu. "Biz bir şeyler elde etmeye çalıştık. benimle evlenmesini istedim ama o bunun yerine on yıl boyunca ortadan kayboldu." "Peki, o zaman ne yapacaksın?" Belinda sordu.

Jane kaşlarını çatarak, "cevap gelene kadar bekleyip sonra da düşüncesizce ve uygunsuz bir şekilde mi davranayım?" diye sordu.

Sam düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "İşe yarayabilir."

Yirmi yedi

Gün batımına doğru, Hugh onu tam evden çıkarken yakaladı. bir yan kapıdan. "Bütün gün benden kaçamazsın." Adam onu duvara yasladı, kadın da ona izin verdi.

"Görüş alanının içinde kaldım," dedi, adam elini başının yanına koyup ona doğru eğildiğinde şaşırmıştı. "Ayrıca, Robert ve Lawrence ile vakit geçirmekten hoşlandığını sanıyordum."

Gözlerini kısmıştı. "Oh, evet. Bugün ateş ettim, balık tuttum, sigara içtim ve tüm bunlar boyunca gözümü senden ayırmadığım için 'yaşlı parmağa dolandığım' için beni durmadan azarladılar." Sesi o kadar huysuz çıkmıştı ki neredeyse gülümseyecekti. "Dün geceyi kuzenlerine anlattın mı?"

"Tabii ki yaptım."

"Onlara benim nasıl... bizim nasıl..." Bir iniltiyle sözlerini bitirdi ve eğilerek alnını onunkine dayadı. "Jane, dinlemiyorsun."

"Bütün gün bunun için mi endişelendin?"

Başını geriye çekti. "Tanrım, evet."

Tırnaklarını inceledi. "Bu sabah bu kadar kırıcı olduktan sonra, bunun için acı çekmeyi hak ettin."

"Muhtemelen, ama özel işlerimizin kuzenleriniz tarafından duyulmasını istemiyorum. Bir günlük postadan sonra yedisi de öğrenecek."

"Sam ve Belinda'ya söyledim ama ayrıntı vermedim. Onlara sadece... yakınlaştığımızı ama sevişmediğimizi söyledim."

"Bu kadarı da fazla," dedi ama bir parça gevşeyerek tekrar eğildi. "Bu sabahtan sonra benimle gönüllü olarak konuşacağını sanmıyorum."

"Söylediklerini kendime unutturacağım." "Buna minnettar olurum-"

"Eğer benimle bir anlaşma yaparsan. Önümüzdeki iki hafta boyunca her kara kara düşündüğünde bana yüz pound vereceksin."

"Yüz mü? Bunu neden istiyorsun?"

"Bugün fark ettim ki, sırf bu zamanı birlikte geçirmek zorunda olduğumuz için, bunun mutsuz olması gerekmiyor. Seninle eğlenmek istiyorum. -Ve başka bir şey düşünmeye dalmışken bu imkansızdır." "Kendimi değiştiremem-"

"Anlaşmayı yap, Hugh, yoksa bu sabah söylediklerini unutmayacağım ve kuzenlerime her şeyi açıklayacağım, üstümdeyken söylediğin kelimelere kadar."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki kadın onun metal çiğneyebileceğini düşündü ve "Anlaşmayı yapacağım" dedi.

"Güzel. Ama uyarayım, bu kilolar hızla artacak." "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Masraf mı, kara kara düşünmemek mi?"

Sam'in kızı Emily ortaya çıktığında cevap vermekten kurtuldu.

"Janey Teyze," diye bağırdı kız, Jane'in elinden tutup onu çimlere doğru çekti.

Jane, Hugh'nun elini tuttu ve omzunun üzerinden, "Emily benim küçüklüğümdeki halime benziyor, bütün gün çılgınca koşturup duruyordum. durdu."

"Sen küçükken mi?" Hugh kaşlarını kaldırdı. "On üç yaşında hâlâ ."

Kadın kıkırdadı, bu onu şaşırtmış gibiydi. Çimenlerin üzerinde bir battaniyeye ulaştıklarında Jane ve Hugh'un elini çekiştirerek yanına oturmasını sağladı. Emily onun kucağına emekledi.

"Janey Teyze," diye fısıldadı Emily yüksek sesle, "evlendiğin o kaba İskoç mu?"

Jane onun yüzünün hemen soğuduğunu gördü. "Öyle."

Emily ona şüpheyile baktı. "O zaman ona gerçekten amca mı demeliyim?"

"Evet tatlım, o senin Hugh amcan."

"Gerçekten bize hediye alacak mı?"

Emily'ye yüksek sesle, "Ona sormalısın," diye fısıldadı.

Emily başını öne eğdi. "Bana bebekleri getirecek misin?" Hugh cevap vermeden önce Jane'e kısaca baktı. "Evet."

"Unutmayacak mısınız?"

Başını salladığında Emily ona, geçmişte Jane'in ona Emily'nin Çilli adını verebileceği kahverengi benekli, beyaz bir midilli alacağına söz vermesini ve bunu yerine getirmesini sağlayan o muhteşem gülümsemelerden birini gösterdi. Hugh, kulüpte bir tanıdığıyla selamlaşan bir adam gibi Emily'ye başını sallamakla yetindi.

Emily koşarak uzaklaşmadan önce, "Hoşça kal... Hugh Amca" dedi.

Jane ona kaşlarını çattı. "Daha önce hiç çocukların yanında bulunmamış gibi davranıyorsun."

"Hiç yapmadım. Yıllardır yok." Sonra gerildi. "Ne yapmalıydım?" Onun cevabını dikkatle bekliyor gibiydi.

Hugh dener.... "Şey, 'Evet, tatlım, ama sadece tüm hafta boyunca iyi olursan' ya da buna benzer bir şey diyebilirdin."

Bunu bir yere kaydediyor gibiydi. "Çocukları bu kadar çok sevdiğini bilmiyordum."

"Onları *seviyorum*," dedi, oynayan çocuklara bakarak. Her taraflarında çim lekeleri var. "Onlarla ilgili her şeyi seviyorum. Günün sonunda saçlarının güneş ışığı gibi kokmasını, her şeyi çok güçlü hissetmelerini ve çok çabuk gülmelerini...." Adamın kararan yüz ifadesi karşısında sözünü kesti. "Bir şey mi söyledim?"

"Neden kendininkini almaya gitmedin?" diye tersledi.

Geri çekildi. "Ne yazık ki, onları 'elde etmek' için bir aracıya ihtiyaç var - ona koca deniyor."

"Görünüşe göre bir koca için 'nitelikleriniz' konusunda bu kadar katı olmamalıydınız."

"Sanki çok geçmiş gibi konuşuyorsun, daha yirmi yedi yaşındayım! Annem beni yirmi dokuz yaşındayken doğurdu. Anlaşmam için bir sebep yok. Ya da yerleşmek için bir neden yoktu-oh, kafam karıştı. Yemin ederim, ya tamamen evli ya da tamamen bekar olsaydım her şey çok daha kolay olurdu."

"Ama şu anda *kaba* bir *İskoç*'la yarı evlisin, öyle mi?" diye

homurdandı. Bu onu gerçekten etmişti. "Bununla bir şey

kastetmiyorlar."

Gözlerini kaçırdı ve bir parça ot kopararak, "Sen... benim burada kocan olarak bulunmamdan utandın mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım, hayır!" dedi ve sonra biraz daha sakin olmayı diledi. -Adamın yüzündeki sert ifade bir nebze hafiflese de cevabında biraz daha az ünlem vardı.

Kuzenlerinin ne dediği umurunda değildi. Hugh'un sert görünüşünü her zaman yakışıklı bulmuştu. Sade ama iyi giyinirdi ve bir erkeğe göre iyi davranışları vardı.

Robert'ın Sam'e, onun da Jane'e söylediği gibi, el sıkışması "biraz acı vericiydi".

"Ayrıca, kaba İskoç, Robert dedikleri adamdan çok daha iyi." Hugh kaşlarını kaldırdığında, "Robert'a gülen şarlatan diyorlar. Bu arada ikinizin çok iyi arkadaş olduğunuzu düşünüyor. Bana senin hakkında iyi şeyler hissettiğini söyledi ama senden iki kelimeden fazla bir şey . Bu konularda genellikle haklıdır."

"Sağduyu, ha? O zaman neden...?" Lawrence'ın şenlik ateşini yaktığını gördüğü için sorusunu tamamlayamadı. "Ateş yakılacak mı?" Etrafına dikkatle baktı. "Burada mı?"

Başını salladı. "Hava bu kadar güzel olduğunda akşam yemeğini burada yeriz." "Bunu biliyorum." Belinda ve Sam sofrayı hazırlamaya başlarken bakışları dikkatle onu izliyordu. yemek ve şarap.

"Kalacağız, değil mi?"

Sanki az önce Thames Nehri'nden su içmesini istemiş gibi ona baktı.

Burada oturmaya niyetliydiler. Hep birlikte. Birlikte. Oh, hayır, hayır.

"Hayır, kalamayız." Ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Hugh bunu yapmayacaktı.

O ve kardeşleri bu ocak başı yemeklerine davet edilmişlerdi ama hiçbiri kabul etmemişti, hepsi de bu ailenin tuhaf davranışlarını anlayamamıştı. Erkekler karılarının önünde içki içip puro tütürüyor, gece boyunca kahkaha sesleri yükseliyor, çocuklar uyudukları yerde anne babalarının üzerine kapanarak uyuyor, kahkaha bile uyanmıyorlardı.

Üç kardeş kaç gece teraslarında oturmuş, birbirlerine şaşkınlık dolu bakışlar atarak dinlemişlerdi?

Şimdi ateş için koyun diğer tarafında mı olacaktı?

Ne kadar dehşete düştüğünü göstermiş olmalıydı, çünkü ona doğru yanaştı, şaraptan kızarmış dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu - birkaç dakika önce onu eve doğru bastırduğında tatmak için yanıp tutuştuğu dudaklar.

"Bu akşam burada yemek yemeyi gerçekten çok istiyorum," dedi. Adam başını sertçe salladı.

"Lütfen?" diye sordu yumuşak bir sesle, hangisinin daha kötü olduğunu merak etmesine neden oldu - onu idare edebilmesi mi, yoksa ikisinin de bunu yapabileceğini bilmesi mi?

Onun elini tuttu ve tekrar battaniyenin üzerine yatırdı. "Sadece burada oturacağız." Onu manipüle ettiğini biliyordu ama oturlurken kolunu kavrayacağını ve vücudunu onunkine uyduracağını da farkındaydı. Ateşe dayan; bu ilgiyi çek.

Bunu o kazanacaktı.

Yakınına eğildi, göğüsleri koluna yaslandı, elini ensesine götürdü, sonra tırnaklarıyla yavaş, tembel daireler çizdi. "O kadar da kötü değil, değil mi?"

Onunla değil ama dadılardan bebeklere ve çiftlere herkes toplanmıştı; hepsi de ateşin etrafındaki battaniyelerin üzerinde tembel tembel oturuyor, porselen tabaklara lezzetli yemekler yayılıyordu. Jane ona bir seçki hazırlamış olmasına ve yemeklerin nefis kokmasına rağmen hiç iştahı yoktu.

Çocuklar bırakıldıktan sonra -küçük Emily bir battaniyeye sarılıp Jane'in ayak bileklerinin üzerine kıvrılmıştı- dadılar çekilmişti. şarap şişeleri ortaya çıktı. Konuşmalar hararetlendi ve dil, hanımların önünde, hatta hanımlar *tarafından* bile açık sözlü hale geldi.

Robert'ın, "En azından Hugh onun nasıl biri olduğunu biliyor," dediğini duyunca Hugh başını kaldırıp baktı. Onu hiç tanımadan evlendiğini düşünsene. uzun."

Samantha, "Eminim Janey'nin Sekiz'in en vahşisi olduğunu biliyordur," dedi.

"Ben değilim!" Jane ağladı.

"Hugh'un Rus prensinden haberi var mı?" Samantha sordu ve Jane kendinden memnun bir gülümseme verdi.

Hugh.... Rus prensi hakkında bir Şey bilmek istediğinden emin değil.

Ama Samantha çoktan başlamıştı. "Daha bu bahar bir baloda, yaşlı ve iğrenç bir şehvet düşkünü prens elini Charlotte'un korsajına soktu. Küçük Charlotte çok utandı! Bu yüzden hepimiz saldırıya geçtik ve onun on birinci erkeklik uzvu hakkında dedikodular yaydık." Samantha'nın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ama Jane avını ölçüp bir dişi kaplan gibi sadece kenardan izledi, doğru anı bekledi. Ben her Şeyi gördüm. Adam yanından geçerken, Jane ona yaklaşan bir gülümseme fırlattı. Adamın dikkati kızı o kadar odaklanmıştı ki, kızın eteklerinin altından çıkan ayağının ona çelme taktığını hiç görmedi. Yüzü gala byklğindeki pn kasesine çarptı."

Hugh dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını hissetti. Sert kız.

Belinda ekledi, "Jane ellerini fırçalayarak yanımıza geldi ve "-Jane'in şehvetli sesini taklit etti-"Sevgililer, tüm erkekler Weyland Sekizlisi'nin önünde eğilir. Yoksa dşerler."

Hugh kaşlarını kaldırarak Jane'e baktı ve kelimeler katı: "Eğiliyorlar, değil mi?"

"Dinlemiyor muydun?" diye sordu arsız bir sırtışla. "Ya yle ya da dşerler. Ve senin gibi büyük olanlar *sert* düşer."

Şaka yapmıyorum.

Herkes güldü. Ondan sonra konuşma edepsiz bir şiir yarışmasına dönüştü. Hugh kendini sırtmanın eşiğinde bulunduğunda gardını aldı. Kendini geri çekilmeye zorladı. Yaptığı Şey buydu, her zaman dışarıdan bakardı. Her zaman. Zor değildi - bu insanlardan o kadar farklıydı ki, gece ve gündüz gibiydi.

Buradaki herkes kendi teninde o kadar rahattı ki, ilişkilerinde o kadar yerleşik ve emindi ki, sevgi açıkça, bilinçsizce gösteriliyordu. Samantha dudaklarını Robert'ın boynuna bastırarak güldü. Belinda ve Lawrence el ele tutuşarak şalını almak için on adım yürüdü.

Buraya ait olsaydı, Jane gerçekten onun olsaydı nasıl olurdu? *Leabhar*'ın sürekli gölgesi üzerinde olmadan nasıl olurdu? Bu hayatı nasıl da kıskanıyordu.

Bir aile kutsanmış, diğeri lanetlenmiş.

Nefes verdiğinde Jane sanki buna ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi dalgınca tırnaklarıyla ensesini okşadı.

Gözlerini ateşe dikti. Sadece birkaç hafta önce, kardeşinin sevdiği kadın - sevdiği tek kadın- neredeyse ölüyordu. Court'un küstah hareketleri yüzünden ikisi de Rechazado tarafından avlanmıştı.

İki kişi Annalía'nın kardeşini Londra'daki MacCarrick evine kadar takip etmiş ve onu yakalayarak dışarı sürüklemişti. Court onun peşinden koştuğunda, biri silahını şakağına öyle bir dayamıştı ki, Annalía yara bere içinde kalmıştı. Court ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadı, sadece her zamanki gibi çevrede olan ve geri çekilebilen Hugh'ya boğuk bir yalvarış mırıldanabildi.

Hugh üst kattaki odasına çıkmış, tüfeğini kapmış ve ikinci kattaki pencereden nişan almıştı. Bir atışın anlamı hiç bu kadar büyük olmamıştı; kız ölürse kardeşinin mahvolacağını biliyordu.

Hugh hedefi, adamın ateş etmesini engelleyecek şekilde öldürmeyi başarmıştı ama Annalía hâlâ onu sıkı yere düşmüş cesetten uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Court ona ulaşmadan, kan gölünün içine düşmüş ve usulca ağlamaya başlamıştı.

Court'un Jane'e doğru koştuğunu gören Hugh rahatladığını hissetmekten utanmıştı; çünkü kendisi Jane'i asla riske atmamıştı. "Jane'i böyle bir şeye maruz bırakmadan önce öleceğim" diye düşündüğünü hatırlıyordu.

Ama o....

Jane onun kulağını öptü ve mırıldandı, "Yüz pound ve artıyor.
İki yapmak ister misin?"

Yirmi sekiz

Grey, meyhane sessizliğe gömülmeden hemen önce ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Başını salladı ve fincanına doğru sırttı. Acımasız piç, Grey'in gün boyunca dinlendiği göl kenarındaki meyhaneye yeni girmişti
-Karanlık çöker çökmez de feribotla oradan ayrılacaktı.

Grey hızlı çıkış yolunu çoktan belirlemiş ve yan kapıya doğru süzölmüşü ama takipçisini daha yakından görebilmek için gölgelerin arasında duraksadı.

Ethan MacCarrick. Şeytanların korktuğu şeytan. Bu

Grey'in kıkırdama isteği uyandırdı.

Ethan'ın gözleri dikkatliydi, tehditlere karşı etrafı inceliyordu. Yüzü çatıktı ve yara izi bembeyazdı. Grey her zaman Ethan'a o darbeyi kimin indirdiğini bilmek istemişti ama Hugh bu konu hakkında konuşmuyor ve kendisine sorulmasına içerliyordu. Yine de Grey bu işi her kim yaptıysa yetenekli olduğunu biliyordu - Ethan'ın yara izi her ifadede beyazlaşıyordu- ve bunu Ethan henüz genç bir adamken yapmıştı.

Bir duvara sırtını dayayan Ethan kalabalığı aramaya devam etti, şüphesiz müdavimlere benzeyen sarhoş müşterileri arıyordu. Grey onların kapı bekçileri olduğunu biliyordu -tüm bilgilere sahip olanlar- çünkü sarhoşlar son derece anlayışlı olabiliyordu ve kimse onların etrafında yeterince dikkatli değildi.

Ethan'ın dikkatli bakışları altında bir müşteri aniden kapıya doğru fırladı. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde Ethan adamı saçlarından tutarak dışarı çıkardı.

Ethan adamı sisli bir ara sokağa çekerken Grey arkadan sinsice yaklaştı. Grey uzaktan, Ethan'ın bir eliyle adamı yavaşça boğmasını, sonra da şiddetli aralıklarla soluk soluğa kelimeler çıkarmasına izin vermesini izledi. Grey gözlerini devirdi. Ethan'ın tarzı her zaman açık sözlü ve güce bağlı olmuştu.

Hedef, aslında dolambaçlı yollardan kendisine ulaşan bir isim haykırdığında Grey, Ethan'ın bu konuda *biraz* başarılı olduğunu düşündü. Adamı yere serdikten sonra Ethan tavernaya döndü ve istemeden de olsa Grey'i tuzağa düşürdü; kanlı kayıkçı *içeride* birasını yudumluyor ve Grey'in gitme emrini vermesini bekliyordu.

Lanet olsun! Grey, Ros Creag'a sadece yarım saatlik bir feribot yolculuğu uzaklıkta olmasına rağmen, hızlı hareket etmesi gerektiğini hissetti. Hugh'nun gölde daha fazla kalmayı planlamadığından şüpheleniyordu. Hugh, Grey'in eninde sonunda inini keşfedeceğini biliyor olmalıydı.

Ethan meyhaneden hemen ayrılıp bu küçük kasabadan uzaklaşmazsa, Grey onu bu gece öldürmek zorunda kalacaktı. Grey bunu planlamamıştı -şu anda; Jane'i öldürmek istiyordu. Bunu her zaman akıllıca bulmuştu. İnsanın kendini fazla zorlamaması için bu tür şeylere öncelik vermesi ama yine de Lysette'in peşine düşerek planından sapmıştı bile.

Ancak bu konuda Grey'in fazla seçeneği olmayabilir.

Ama Ethan kolay bir hedef değildi. Fark edilmeden saldırmak, adama bağırsaklarını deşecek kadar yaklaşmak saatler alırdı - Grey'in sahip olmadığı saatler.

Çeyrek saat geçtikten ve Ethan içeride kaldıktan sonra Grey.... Ethan'ı *vurmak* zorunda kalacağını anladı.

Kullanışlı bir görüş açısı için alanı değerlendirirken, meyhanenin ön girişine bakan ve yan sokağı da gören bir balkon buldu. Balkonun demir telkari desteklerinden birine tırmanırken, göğsündeki her eski kurşun yarası protesto çığlıkları atıyordu.

Ama yerini aldıktan sonra Ethan'ın ortaya çıkmasını beklerken zaman su gibi akıp geçti. Sokakta dolaşan ya da tavernanın inleyen ön kapısından girip çıkan insanları izledi. Ethan orada yemek mi yiyordu? Sorgulama mı yapıyordu? Grey onun muhtemelen bir kadın satın almayacağını biliyordu. Ethan artık hayattan zevk almıyordu, hatta kadınlardan bile zevk almıyordu.

Bir saatten fazla bir süre sonra Ethan yan kapıdan çıktı. Grey tabancasını doğrulttu ama eli çılgınca titriyordu. Diğer eliyle de dudaklarının arasına ilaç koyarak rahatlatı.

Grey Ethan'da farklı bir şeyler olduğunu hemen anladı. Titreyen sokak lambasının ışığında Ethan dikkati dağılmış, oyundan kopmuş görünüyordu.

Grey adamın görünmesine neden olabilecek tek bir şey biliyordu, çünkü Hugh'nun yüzünde de benzer bir ifadeyi birçok kez görmüştü.

Ethan MacCarrick'in aklında bir kadın vardı.

Geçmişte Ethan dış görünüşünü umursamıyormuş gibi görünerek iyi bir gösteri yapmıştı. Ama şimdi, iki çocuk durup yüzüne bakınca, kaşları birbirine çarptı, sanki insanların nasıl görüldüğünü daha yeni anlıyormuş gibi onu gördü. Onlara ters ters baktı ama kaçmalarını hiçbir memnuniyet belirtisi göstermedi. Bunun yerine, elinin tersini kabaca yara izinin üzerinde gezdirdi.

Yine de Grey ona acımazdı. O rutubetli bodrumda kilitliken acıdan terlediğini hatırladığında değil. Bir öfke parıltısı yanmaya başladı İçinde, ilacını en özenli şekilde çiğnemesini bile bastırana kadar.

Ethan sonunda onu serbest bıraktığında Grey sanki minnettarmış ve sağlığına kavuşmaya gidiyormuş gibi davranmıştı. Hugh çok rahatlamış görünüyordu. -Ve Grey'e vurduğum için çok suçluydum. Hugh, "Geri dönmen çok güzel," demişti. Ama Ethan ona, "Seni izliyor olacağım," diyen bir bakış atmıştı.

Grey şimdi onu izliyordu. Yine titreyen eliyle bir boncuk aldı ve sabit kalmasını diledi.

Ethan uzakta olduğu için sesi duyamamış olsa da, Grey tabancasını kurduğu anda donup kalmıştı. Ya sonunda Grey'i hissetmişti ya da etrafı üstünkörü bile taramadan, her tarafı gözetleme alanı olan bir ara sokağa girerek ne kadar dikkatsiz fark etmişti.

Ethan yukarı doğru baktı ve Grey'i gördü. İfadesi inanmaz bir haldeydi; Grey'inki de öyle... Büyük Ethan MacCarrick'i bu kadar kolay alt edebileceğini hiç düşünmemişti. Sonra Ethan'ın yüzü bir öfke maskesine dönüştü. Silahını çekti ve ateş etti.

Kurşun, çuval giysisindeki aldatıcı bir dalgalanmanın arasından ıslık çalarak geçtiğinde Grey tetiği çekti.

Ethan'ın göğsünden havaya doğru kan fışkırdı, ardından yere yığılmış bedeninin üzerine döküldü.

Acınası bir atış mı? Bu gece değil. Grey doğru nişan almıştı.

Yirmi dokuz

Hugh, Jane kollarında uyuklarken Ros Creag'e geri döndü. Ateşin önünde göğsüne yaslanmış uyuyakalmıştı, kız hâlâ bacaklarının üzerinde uyukluyordu. Robert Emily'yi kucağına aldıktan sonra Hugh Jane'i nazikçe kaldırmış, sonra da gece kalma teklifini sessizce reddetmişti.

Şimdi Hugh, Weyland'larda bir akşam geçirdiğini söylediğinde kardeşlerinin yüzlerindeki ifadeyi hayal ederken neredeyse sırtıyordu. Ona asla inanmazlardı.

Yine de o kadar da kötü değildi. Hayır, kendi kendine itiraf etti, yıllardır geçirdiği en keyifli zamanlardan . Ve şimdi yine Jane'e sarılıyordu, ay çıkmıştı ve o... *göğsüne mi sokuluyordu?* Başını geriye çekti. "Jane, uyanık mısın?"

"Sadece birazcık," diye mırıldandı, ellerini onun omuzlarını kavramak için yukarı kaydırıldı. Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "O zaman sarhoş musun, genç kız?"

"Hayır, kendimi çok net hissediyorum."

Boğuk bir sesle, "Neden gömleğimin düğmelerini açıyorsun?" diye sordu. Oturduğu yerde onun anlık tepkisini kaçırmasına imkân yoktu. Üst kollarından tutarak, onu doğrudan sertleşmiş şaftının üzerinde olmayana kadar kaydırıldı. "Hayır, Jane, yapamayacağımızı biliyorsun-" Yüce Tanrım, az önce dudaklarını, dilini onun göğsüne mi dokundurmuştu? Başını geriye attı ve aya baktı. Bugün kendine ettiği tüm yeminler zihninde belirsizleşti ve başını sertçe salladı. "Ona karşı bu bir oyunmuş gibi."

Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi gözlerini kırıştıtararak açtı. "Ben tedavi etmiyorum-"

"Bensiz bir yere gitmemen gerektiğini çok iyi biliyordun."

"Kuzenlerimle konuşmak zorundaydım. Onların tavsiyelerine ihtiyacım vardı. Hem de çok," dedi şifreli bir şekilde.

Onun asla cevap vermeyeceğini bildiği halde, donuk bir ses tonuyla, "Ne hakkında?" diye sordu. Mükemmel. Onunla alay edecek bir başka sır daha.

"Gerçek şu ki..."- dudaklarını şefkatle onunkilere bastırmak için eğildi
-"Benimle sevişmeni istiyorum."

Neredeyse attan düşecek ve onu da yanında götürecekti.

Gün boyunca hafif dokunuşları onu kıskırtmış, ona olan ihtiyacını körüklemişti.
-Dün gecedan sonra daha da alevlenmişti. Bütün gün onun kocası rolünü oynamıştı. Kendine rağmen, öyle hissetmeye başlamıştı.

Bu gece, bir kocanın hakkını talep etmek istiyordu.

"Seni götürmemi mi istiyorsun?" Bu düşünce karşısında sesi sertleşti.

Kız göğsüne doğru başını salladığında, adam tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi. Kendini onu kucağına oturtmuş, sırt üstü yatana kadar çevirirken buldu. Bacakları onunkilerin üzerine , eteğini önden ve arkadan yukarı doğru sıyırdı. Boynunu öperken bir eliyle ensesini kavradı, diğer eliyle de sırtından aşağıya doğru inerek ipek pantolonunun içine daldı.

Poposunu sıkarak, onu ereksiyonuna kaldırdı, onu salladı, onun inlemesine ve acı içinde küfretmesine neden oldu. Onu tekrar yere bıraktığında, şok olmuş bir nefes çekti, çünkü onu bacaklarının arasından kavradı, böylece cinsiyeti avucunun içinde durdu. Teni avucunun içinde sıcak ve ıslaktı ve bu temastan zevk alarak inledi. Ama parmağı içine girdiğinde inlemesi acı dolu bir çığlığa dönüştü.

Kılıfı inanılmaz derecede sıkıydı ve parmağını ağılıkla kavradı, horozunun onu değiştirmek için ağrmasına neden oldu. "Kendimi durduramayacağım," diye homurdandı. "Dün geceki gibi olmayacak."

Başparmağı ve işaret parmağı ve kızın başı döndü, ama yüzünü ona dönmesi için ensesinden sıkıca tutmaya devam etti.

Gözleri ağırlaşmıştı, başını salladı.

"Beni anlıyor musun?" Adam onu duygulu bir şekilde okşadı ve kadın parmaklarına karşı dalgalanmaya başladı.

"Hugh, oh, Tanrım! Evet, istiyorum."

Kadın bu sözleri nefes nefese söyler söylemez, farkına vardı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. "*Bu gece senin içinde olacağım.*" Çok uzun zaman sonra. "Olmamı istiyorsun." Sözlerini noktalamak için parmağını bir kez daha itti.

"Oh, biliyorum!" Çok yaklaştı. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordu; kalçaları, patlayacağını düşünene kadar aralıklarla kalçalarının etrafında sıkılıp gevşiyordu.

Kaçınılmazdı. Adam ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu ve kadın da onun aynı şeyi yapmasını istiyordu. Neden buna karşı koyabileceğini düşünmüştü ki? Kulağına, "*Önce benim için gel.*" diye geveledi.

"*Hugh, yapacağım...*" Orgazmı başladığında onu şiddetle öptü ve dudaklarına karşı vahşi bir çılgılık. Tırnakları adamın omuzlarına battı ve ıslak Küçük kılıf parmağının etrafında tekrar tekrar sıkıştı. Sikin ucunu, o sıkı sıcaklığın beklentisiyle kayganlaştı.

Kız omzuna doğru sarktığında, ellerini kızın cinsel organından poposunu avuçlamaya doğru kaydırды. Ros Creag'a ulaştıklarında onu Attan inip dizginleri bağlama direğinin yakınına fırlatırken bile bacakları beline kilitli bir şekilde aynı pozisyondaydı.

Adam ön kapıyı arkalarından sürgülediğinde, alnını adamın omzuna dayayıp onu öpmeye başlamış, kollarını tutmuş, birbirlerini kavradıklarında eli adamınkiyle çarpışmıştı.

Kendini onun içine gömmek için yanıp tutuşan adam, yatağına doğru aceleyle ilerledi, merdivenleri ikişer çıktı ve kızın nemli boynuna doğru sertçe nefes aldı.

Odasına girip onu yatağa yatırdı, sonra ceketini ve tabanca kılıfını çıkarıp ikisini de bir kenara fırlattı. Adam gömleğini başından çekip çıkardıktan sonra, kadın kollarını ona doğru uzattı.

Ona gitmek için bir dizini yatağa koymuştu. Onu bu kadar uzun süre istedikten sonra-

Hugh dondu kaldı.

Dışarıda, terasa açılan kapı menteşeleri üzerinde gıcırdıyordu.

Hugh başını kaldırdı, kara gözleri kızın yüzünde gezindi. Tabancasına davrandı.

"Hugh? Neler oluyor?" Son zamanlarda aldığı zevkten dolayı kendini o kadar sersemlemiş hissediyordu ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyordu.

"Orada kal," diye tersledi, pencerelere doğru yürüdü ve ağır perdeleri çekerek kapattı. "Kımıldama, özellikle de pencerelerin önünde."

"Grey orada mı?"

"Bir şey olmayabilir." Hugh dikkatle çekilmiş perdelerin bir tarafından dışarı baktı.

"Henüz İngiltere'ye ulaşmadığımı sanıyordum."

"İşimi şansa bırakmak istemiyorum."

Grey'in dışarıda olduğu fikri onu ürkütmüştü ama korkmamıştı. Hugh'nun varlığı onu çok rahatlatmıştı. "Benim yay?"

"Hayır, genç kız, yayına ihtiyacın yok."

"Orada ne kadar kalacaksın?"

"Şafağa kadar," diye cevap verdi.

"Ne var? Neden yatağa gelmiyorsun? Kapıları sürgüledin, içeri giremez."

"Eğer , onu görebilirim."

Yavaşça sordu: "Peki onu bulursan ne yaparsın?" Sesi sessiz ve soğuktu. "Onu öldürürdüm."

"Ama o senin arkadaşındı," dedi Jane. "Ben her zaman az ya da çok kaçığımıza inandım, infaz ettiğimize değil."

"Daha önce de öldürdü."

"Hayır, ciddi değilsin...." Adam bakışlarını yakalayıp gözlerini onunkilere kilitlediğinde sözlerini yarıda kesti.

"Erkekler. Ve kadınlar."

"Neden? Bunu yapmasına ne sebep oldu?"

"Size söyledim, zihni hasar görmüş. Hastalığı hiç olmadığı kadar kötü."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burke ve Hare gibi mi, yoksa Springheeled Jack gibi mi?" diye sordu nefes nefese. "*Times*'ta okuduğum şu zorlama katillerden biri mi?"

"Eminim onlarla çok ortak yönü vardır." "Neden bana söylemedin?"

"Sizi gereksiz yere korkutmak istemedim," dedi ve sonra dikkati dağılmış bir ses tonuyla ekledi, "Ve bize yaklaşacağını hiç düşünmemiştim."

"Madem onun bu kadar korkunç bir katil olduğunu biliyordunuz, neden bunu kabul ettiniz? Hayatını riske atıyor olabilirsin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Hugh, benim için hayatını riske atmaz mısın?" "Bu nasıl bir soru böyle?"

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. "Oh, sadece cevap ver, olur mu?"

Vücudu gerilmiş gibiydi ve bariz bir mücadelenin ardından dişlerini gıcırdatarak "Evet" dedi.

"Gerçekten mi?" Sesi daha da yükseldi.

"Sadece biraz uyumaya çalış."

Sanki bir şey olacakmış gibi. Birkaç uzun dakikadan sonra, "Onları nasıl öldürüyor?" diye sordu.

"Bir bıçakla."

Yüzündeki kan çekildi ve yerini serinliğe bıraktı. "Grey... onları *bıçaklıyor* mu? Kadınlara bile mi? Bunu *bana* yapar mıydı?"

Hugh tereddüt etti. "Bunu sana söylemenin-"

"Bilmek zorundayım, Hugh," diye sertçe araya girdi. "Ne planladığını bilmem gerekiyor."

Hugh'nun bakışları kızın yüzünde gezindi. Sonunda, "Boğazlarını kesiyor-" dedi.

Kapıya vurulan şiddetli bir yumruk sessiz evin içinde gümbürdedi.

Otuz

Jane korkuyla sarsıldı, sonra fısıldadı, "Kapıyı kim çalıyor olabilir ki?"

"Ethan." Hugh bir parça gevşeyerek silahını pantolonunun beline yerleştirdi. *Öyle olmalı.* "Kardeşimin bizimle burada buluşması gerekiyor. Jane, kapıyı arkamdan kilitle ve ben dönene kadar dışarı çıkma."

Kadın onu kapıya kadar takip edince, adam odadan çıktı ve dışarıda sadece kilidin yerine oturduğunu duyacak kadar durakladı.

Kardeşinin zamanlaması her zamanki gibi kusursuzdu - tam da Hugh Jane'i almaya karar verdiğinde, tam da alacağına dair aklında en ufak bir şüphe yokken...

Hugh aceleyle merdivenlerden indi, sonra ön pencereye geçti. Perdenin arkasından baktığında, tedirginliği omurgasına kadar yükseldi. Gelen Weyland'ın habercilerinden biriydi, kardeşi değil.

O anda Ethan'a bir şey olduğunu fark etti. Hugh kapıyı çekip açtı ve suratsız adamın elinden mektubu kaptı. "Kardeşim hakkında bir şey biliyor musun?" Hugh sordu, ancak çoğu ulak önemli bilgilere sahip olmadığı için bu pek olası değildi.

Adam başını salladı, sonra da mektubun alındığını teyit etmek üzere yola koyulmak için doğrudan arkasını döndü.

Kapıyı tekrar kilitleyen Hugh mektubu yırtarak açtı ve tek satırını okudu. Yazılanlara inanamayarak kâğıdı avucunun içinde buruşturdu, sonra da dönüp merdivenlerden yukarı fırladı.

Jane ona kapıyı açar açmaz bağırarak emirler yağdırdı. "En küçük çantanıza sadece temel ihtiyaçlarınızı . Yayını alabilirsin ama hayır"

otuz lanet kitap. On dakika içinde çıkıyoruz." "Ne

oldu?"

"Grey İngiltere'de. Günlerdir orada." Eğer Grey Ağrı şeklinde kontrol edebiliyorsa, sahada bu kadar çok kişiyi kandırıp manipüle edebiliyorsa, o zaman bağımlılığı onu şüphelendikleri gibi zihinsel olarak zayıflatmıyordu. Görünüşe göre adam hiçbir şey kaybetmemişti ve onlarla *oynuyordu*. "Bizi doğrudan buraya kadar takip edebilirdi."

Hugh, Jane'in eteklerine girmeye o kadar odaklanmıştı ki, onu tüm hayatı öldürmek üzerine kurulu bir adamdan korumaya odaklanmamıştı.

Grey pek çok sinsi yolla saldırabilirdi. Kuyuyu zehirleyebilir ya da evi terebentin ve alkol karışımıyla yakabilir, sonra da kaçan herkesi. Sonlara doğru, yakmak özellikle sevdiği bir şey haline gelmişti.

Giysi yığınlarını bir araya getirerek, "İngiltere'de olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. Adamın cevabını saklamak üzere olduğunu hissetmiş olmalıydı,
"Sır saklamanın sırası değil! Ben de bu işin !"

Hugh elini yüzünde gezdirdi. "Lysette'i öldürdü."

Nefes nefese kaldı ve doldurmakta olduğu çantayı yere bıraktı. "Eğer o yakındaysa, Vinelands'teki ailem ne olacak?"

"Grey hiçbir zaman ayırım gözetmeksizin öldürme yoluna gitmedi, sadece Nefret ettiği ya da gündemine uyan insanlar. Ama olmak için Robert'a acele etmeleri gerektiğini açıklayan bir mektup bırakacağım."

"Sadece nefret ettiği insanlar mı? O zaman Lysette'i neden öldürsün?" Eşyalarını toplamaya devam etti. "Sevgili olduklarını söylemiştin."

"Öyleydi ama kötü bitti. Kızın ona ihanet ettiğini düşündü." "Hugh, eğer şu anda gerçekten dışarıdaysa, bizi vurabilir."

"Ateş etmeyi sevmez," diye güvence verdi Hugh ona. "Titreme hastalığına yakalanmadan önce bile bu konuda hiç iyi değildi."

"Ama neden burada kalmıyoruz? Kilitli kal-"

"Etrafımızdaki evi yakıp yıkmaktan çekinmeyecektir." O omuzlarını kavrayarak ona doğru yürüdü. "Lass, seni güvende tutacağım, buna yemin ederim, ama ne yaptığımı bildiğime güvenmelisin."

Ona titrek bir baş selamı verdi.

"Şimdi, ormanda at sürmek için giyin. koyu renk bir şeyler giyin."

"Arabadan ayrılıyor muyuz?"

"Şoför arazinin dışında. Ayrıca Grey bir arabanın izini sürebilir ama at sırtında asla izimizi takip edemez," dedi aniden boşalan zemini tararken. Kadının giysilerinde onun göremediği kanlı bir sistem var mıydı? ayırt etmek mi?

"Kuzeydeki şelalenin oradaki kayalık patikayı hatırlıyor musun?"

"Evet, küçükken oraya binmeme izin vermezdin."

"Pekala, bu gece ve iyice uzaklaşana kadar gerçekten çok hızlı gideceğiz."

On beş dakika sonra ormanda o kadar yoğun bir sisin içinde ki, sis ay ışığında belirsiz bir akıntı gibi dönüyordu.

Hugh dizginleri elinde tutuyordu, Jane de atının dizginlerine tutunmuştu. Yele, sert arazide yukarı ve aşağı doğru hücum ederken. Dallar giysilerini ve saçlarını kaptı, ta ki serbest kalıp arkasından akana kadar.

Atının tökezlediğine dair ilk işaretle, Hugh bineğini kendi bineğinin yanına getirdi ve Jane'i arkasından sürükledi. Jane'in sıkı sıkıya tutunduğundan emin olduktan sonra hızla ilerlemeye başladı. Emin adımlarla ilerleyen atı görevini yerine getirdi, Jane'in bineği de arkasından koşturdu.

Londra'da hiçbir şey bu heyecanla kıyaslanamazdı; kollarını bir İskoçyalı'nın gövdesine dolamış, o güne kadar hiç ata binmediği hızlı gidiyordu, hele de geceleyin.

Her şey ona rüya gibi gelse de, Hugh çok amaçlı ve . Bütün gece, rakibinin hamlelerini tahmin eden bir satranç oyuncusu gibi, Hugh onları kuzeye yönlendirdi. Çoğu zaman bir yöne doğru gidiyor, sonra yavaşlıyor, başını eğiyor ve geri dönüyordu.

"genç kız?" diye sordu belli aralıklarla, bacağını okşayarak.

Şimdi içinde bulunduğu tehlikenin farkına , Hugh'nun onun için yaptığı şeylerden çok etkilenmişti. Onun ay ışığındaki görüntüsü penceresi, vücudu gergin, gözleri tetikte, savaşmaya hazır, zihnine kazınmıştı.

Onun için hayatını tehlikeye atabileceğini itiraf etmişti. Bununla birlikte, daha önce onu duygusuzluktan terk etmiş ya da ilgisizlikten ona veda etmeyi ihmal etmiş olamayacağından emindi. Hayır, Hugh yüzeyde gördüğünden çok daha fazlasıydı. Ve tüm katmanları araştırmayı planlıyordu.

Ona daha sıkı sarıldı ve birdenbire yeniden on yedi yaşındaydı, yeni yerler keşfettiklerinde her zaman yaptıkları gibi onun arkasında at sürüyordu.

"Durman gerekiyor mu?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Hayır, ben iyiyim. Sonunda Highlands'e gideceğim için heyecanlıyım."

Bir tereddütten sonra, "Her zaman İngiliz baladlarında olduğu gibi değil," diye cevap verdi.

"Ne yap-"

"Eğil," diye emretti. Eğildi, tam zamanında bir kolun altından sıyrıldı. "Okuduğunuz kadar kahraman olmayan haydutlar ve serseriler var."

"Ah." Uzun zaman önce Carrickliffe'i haritada aramıştı ve buranın kuzeyde, kıyının çok uzağında olduğunu hatırlıyordu.

"Klanınıza mı gidiyoruz?" "O

kadar uzağa değil. Henüz

değil."

Rahat bir nefes aldı. Bunca yıl oraya gitmeyi arzuladıktan sonra, şimdi tereddüt ediyordu.

"Court'a gideceğiz."

"Evi nerede?"

"Southern Highlands. Eğer , orada kalacağız. Sizi uyarıyorum, lüks bir yer olmayacak ama sanırım en güvenli yer orası olacak."

"Court orada olacak mı?" *Lütfen hayır de.*

"Hayır, muhtemelen şu anda Londra'dadır. Ya da Kıtada kalmaya ve adamlarıyla birlikte doğuya bir işe gitmeye karar vermiş olabilir." Kulağa şöyle gelen bir şey mırıldandı: "Onun için geri dönmediği sürece."

"Bu da ne?" diye sordu, ellerini adamın sert gövdesinde kenetledi ve yüzünü adamın sırtına sürme dürtüsüyle savaştı.

"Yok bir şey, genç kız. biraz uyumaya çalış."

, sert elini her iki elinin üzerine koyup ısıttığında, bir yıldırım gibi çarpan bir farkındalık yaşadı: uçurumdan itilmemişti.

Dalış yapmıştı ve yer yaklaşıyordu, *her zaman* yaklaşıyordu.

Sadece gözlerini kapatmıştı.

Otuz bir

Jane kristal dereye doğru eğilip ağzına su götürürken arkasından bir dal kırıldı. Etrafında döndü ama günün sönmekte olan ışığında kimseyi göremedi. Hugh'un kendini duyurmuş olacağını ve gece için atların yükünü boşaltmayı bitirmemiş olacağını biliyordu. Bir hayvan olmalıydı -yolculuk ettikleri ormanlar karacalarla doluydu.

Kıyıda oturdu, çorapsız bacaklarını ve bir bezi soğuk akıntıya daldırmak için eteklerini yukarı çekti. Bezi yüzüne götürürken, Hugh'nun onları sık ormanlık alanlardan ve sarp kayalık düzlüklerden hızla geçirdiği son dört günü düşündü.

Antik Kelt surlarının ve geniş manzaraların yanından geçtikçe manzara daha da nefes kesici olmaya devam ediyordu. Yapraklar şaşırtıcı renklere bürünmüştü; kırmızı, altın sarısı ve koyu sarıya bürünmüşlerdi. Artık resmen Yaylalar'da olduklarına göre, her şey daha canlı, daha keskin görünüyordu. Hava bile daha tatlıydı. Londra buna kıyasla kirli kalıyordu.

Her gece geç saatlerde ağaçların altında kamp yapmak için dururlardı. Her sabah, Hugh'nun aşama aşama yükselişini izlemiş, çenesini belirgin bir acıya karşı sıkarken sempati içinde yüzünü buruşturmuştu. Yine de işe koyulmuş, -ona söylediği gibi- kardeşi Courtland'ın arazisine doğru yola çıkabilmeleri için onları hızla hazırlamıştı.

Her mil boyunca, onun yanında at sürerken, tıpkı yıllar önce onu ava götürdüğünde yaptığı gibi araziye incelemesini izledi. Onun bir avcı olarak sergilediğini gördüğü her şaşırtıcı beceriyi kullandı ve on üç yaşındayken olduğu gibi ona hayran olduğunu fark etti.

Ve şimdi onun *kocasıydı*.

yoğun ve odaklanmış ifadesi gözlerini tekrar tekrar ona çevirdi ve Ros Creag'daki son iki gecede ona nasıl baktığını hatırlattı. Ne yazık ki o zamandan beri ona dokunmak için hiçbir hamle yapmamıştı.

Son karşılaşmalarını kıl payı atlattıklarını düşünüp şükredeceğini biliyordu. Bunu *ilk* karşılaşmada *başarılı olamazsan* diye düşündü.

Islak havlusunu yüzüne götürürken geleceğini düşündü ve her zamanki gibi bu geleceğin onu içerip içermeyeceğini merak etti. Gerçekler: Onu çekici buluyordu ve onunla sevişmek istiyordu. Onun için ölebilirdi. Londra'ya döndüğü o ilk gece çok kirlenmişti çünkü ona ulaşmak için günlerce at sürmüştü.

Peki neden onu daha fazla arzulamıyor-

Çatırdayan yaprakların üzerindeki ayak sesleri hemen arkasından duyuldu. Dönüp bakamadan bir el ağzını kapattı; diğer eller onu yakaladı ve sudan uzaklaştırıp gölgeli ormanın derinliklerine doğru sürükledi.

Topuklarını yere gömdü, ağzını kapatan eli öfkeyle ısırdı ve çılgınca pençeledi. Onu tutan adam homurdandı ve küfretti. Adamın eli hareket ettiğinde, saldırganı görmek için arkasını döndü; soğuk metal boğazına dayanmıştı ve dehşet içinde hareketsiz kaldı-

Hugh sert bir sakinlikle, "Çek ellerini karımın üzerinden," dedi.

Adamlar dondu kaldı. Jane çılgınca saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve Hugh'nun tüfeğini kaldırıp sabitlediğini gördü, gözleri ölmekte olan güneşin altındaki kül kadar soğuktu. Tüfeği onu yakalayan iki adamdan birine doğrultmuştu; boynunda bir av bıçağı ve kendi boynunda kirli bir bandana olan adama. İkinci adam tabancasını Hugh'ya doğrultmuştu. "Bırak onu, yoksa seni öldürürüm."

Hugh'dan çiğ bir öfke yayılıyordu ama bir şekilde onu kontrol ediyordu.

Bu ikisi haydut olmalı, Hugh'nun bahsettiği kahraman olmayan haydutlardan biri. Neden giydikleri kıyafetlerle yüzlerini saklamıyorlardı?

Çünkü o ve Hugh sadece soyulmak için değillerdi.

Hugh'nun öldürücü bakışıyla sarsılan kadını tutan adam sesli bir şekilde yutkundu, bandanası adem elmasıyla birlikte yükseldi ve bıçağı kadının tenine daha sert bastırdı. Kan damladığını hissettiğinde nefesi kesildi.

Hugh'nun gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi. Jane daha önce de böyle tamamen hareketsiz kaldığını gördüğünü fark etti - avlanırken ve görünürde bir hedef varken.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. İşaret parmağı tetiğe yumuşak bir şekilde basmadan hemen önce bu esrarengiz konsantrasyonu kaç kez görmüştü? Hugh'nun başparmağının tüfeğini fırçaladığını gördüğünde, bu adamların ölmek üzere olduğunu anladı.

Onu tutan kişi sürükleyerek götürmeye başladı. Tökezleyerek geri çekildiklerinde bıçak boynunda o kadar da sıkı değildi. Ona vurmalıydı... tekmelemeliydi... Hugh'a ateş etme şansı vermeliydi.

Jane, Hugh'ya "Güzel karın benim olmak üzere-" diyen haydutun pis nefesinin üzerinde dolaştığını hissetti.

Tüfeğin gümbürtüsü onu korkuyla sarsmıştı ama bıçak yerinde yoktu. Adam onun arkasında yere yığılmıştı, görmeyen gözlerinin arasındaki delikten kan sızıyordu.

Tekrar Hugh'ya baktı.

Bakışlarını ikinci adamın titreyen tabancasından hiç ayırmayan Hugh, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi tüfeğindeki fişegi boşalttı. "Tetiği çek o zaman," dedi Hugh *sabırsızlıkla*.

Haydut ateş ettiğinde Jane çığlık attı; koyu renkli bir kumaş parçası havaya uçtu ama Hugh'un nereden vurulduğunu anlayamadı. Adam Hugh'nun hâlâ ayakta olduğunu görünce soldu ve kaçmak için arkasını dönmeden önce silahını Hugh'ya fırlattı.

Jane sendeleyerek ayağa kalktı. *Çok yaklaştı.* Ama Hugh zarar görmemiş olmalıydı, çünkü boş tüfeğini yere fırlattı ve adamı üç uzun adımda yakaladı, hareketleri kontrollü, ölümcül derecede sessizdi.

Her şey onun kadar sessiz. Atıştan sonra orman sustu. Yoksa rapor yüzünden işitme duyum mu zayıfladı? Sonra bir inilti duydu ve bunun kendisinden mi yoksa kendini kurtarmaya çalışan iri gözlü adamdan mı geldiğini bilmiyordu. Ama çırpınışları boşunaydı -Hugh'un kavrayışı inatçıydı, iri elleri ve ön kolları adamın başının etrafında kenetlenmişti.

Hugh nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor? Haydutu ne kadar garip bir şekilde yakalamış.

-

Hugh'nun güçlü kolları farklı yönlerde doğru bükülürken Jane irkildi. Aniden, kırılan kemiğin kalın patlaması kulakları sağır etti. Adam dizlerinin üzerine çöktü, vücudu yere yığılmadan önce başı doğal olmayan bir açıyla sallanıyordu.

Bir kalp atışı tereddütten sonra Hugh onunla yüzleşmek için döndü.

Otuz iki

Jane'nin ince vücudu kesik kesik nefeslerle sarsılıyordu. Gözbebekleri büyümüştü ve dudakları şok içinde solgun ve ayrıktı.

Boynundaki kesikten kıpkırmızı bir iz süzüldü ve adamın içinde bir belirdi. "Sine, sana bakmam gerek," dedi temkinli bir şekilde yaklaşırken, tamamen onun kaçmasını bekleyerek. Nasıl görünmesi gerektiğini ve o ikisine yaptıklarının onu dehşete düşüreceğini biliyordu.

Yanıt yok.

"Jane, bunu hafife almıyorum," diye açıkladı yavaşça, ona yaklaşarak. "O adamlar seni öldürebilirdi." *Sonunda.*

Hiçbir şey yoktu. Yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. Onun önünde durduğunda, kaçmaması için dua etti. *Benden ürkme....* Jane ondan korkarsa buna dayanamazdı.

Elini hafifçe boynundaki yaraya götürdü, parmak uçlarını yaranın üzerinde gezdirdi, sonra sadece bir sıyrık olduğunu görünce rahatlayarak neredeyse sarkacaktı. Kendini durduramadan kollarını ona doladı. Onu kendine sımsıkı sarıp başını onunkine doğru indirdiğinde, kollarında sıcak ve *güvende* olduğunu hissederek inledi ama vücudu titriyordu. "Şşş, genç kız," dedi saçlarına doğru. "Artık güvendesin."

"Az önce ne oldu?" diye fısıldadı. "Az önce ne olduğunu anlamıyorum. Haydutlar mıydı?"

"Evet, bir çeşit."

"Yaralandın mı?" Pantolonunun bacağının dışında bir yanık izi ve küçük delik vardı.

"Hayır, hiç de değil. Bu gece ata binebilir misin?" "Ama cesetleri ne yapacağız?"

"Bırakın onları. Bir süre daha bulunamayacaklar, belki de hiç." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. Ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdirerek, "Buradan hemen ayrılmalıyız. Ben kampa bakarken sen de giyinebilir misin?"

Kadın başıyla onu selamladı ve adam da yapacak işleri olduğunu bildiği için onu serbest bırakmak için kendini zorladı. Giyinirken ve boynuna ıslak bir bez sürerken onu yakından izleyerek eşyalarını topladı ve atlarını yeniden eyerledi.

Jane hazır olduğunda, "Ben... ben de seninle gelebilir miyim?" dedi. Sormaktan utanıyormuş gibi yere baktı.

Hiç tereddüt etmeden onu eyerine kaldırdı, sonra arkasına geçip bir kolunu ona doladı. Uzun bir nefes verdi, hâlâ onun yanında olmak istemesinden memnundu.

"Dinlenmeye çalış, gece boyunca at süreceğim." Kadın titrek bir baş hareketiyle onu selamladı.

Onu bu bölgeden uzaklaştırmaya hevesli olan adam, zaten yorucu olan tempolarını iki katına çıkardı. Bir saatlik zorlu bir sürüşten sonra sarp, kuru bir dere yatağına ulaştılar. Karşıya geçmek için yavaşlamak zorunda kaldıklarında mırıldandı, "Teşekkür . Orada yaptığın şey için, şu anda yaptığın şey için."

"Hiçbir şey söyleme."

"Görünüşe göre bu konuda tahmin ettiğimden daha uzmanmışsın." Adam sessiz kalınca devam etti: "Bu da beni, bu olay ve Lysette'in ölümü ışığında, Grey'in ne kadar uzman olduğunu merak etmeye itiyor."

Dişlerini sıktı.

"Sen bir paralı asker değilsin, o da bir iş adamı değil."

"Hayır."

"Açıklamak ister misin?"

Sonunda, "bile sana söyleyemem," diye cevap verdi. "İstiyor musun?"

"Ben... ." Bir yanı biliyordu -kızın tiksinti dolu bakışlarından için. Uzun dakikalar geçtikten sonra, "Bana kızgın mısın?" diye sordu. "Tanrım, hayır, neden olayım ki?"

"Çünkü seni bu duruma ben soktum."

"Lass, burada hatalı olan sen değilsin. Ben hatalıyım. Daha bilinçli olmalıydım-

" "Hayır, *hatalı* olduğumu düşündüğümü söylemiyordum - ikimiz de değiliz.

Ben

benim yüzümden öldürmek zorunda kaldığın için üzgün olduğumu . Bu konuda kendini kötü hissedeceğinden korkuyorum."

"Hayır mı demeliyim?"

Kadının omuzlarının sertleştiğini hissetti. "Hayatımı kurtarmak için asil ve gerekli bir şey yaptığına pişman olursan duygularım gerçekten incinir."

Asil mi? Derin bir gurur kabarması hissetti ve o zaman asilin tam da onun yanında olmak istediği gibi olduğunu keşfetti - tam da kendisini nasıl görebileceğini umduğu gibi.

Onu elleriyle öldürürken izlemişti ama başka seçeneği olmadığını anlamıştı. *Gerekliydi.* Bu düşünce hiçbir yerden gelmedi: *Öldürdüğümü kabul edebilirdi. Beni yargılamadan.*

Ama bunu yapma şeklini kabul edebilir miydi?

Gazetelerde ve edebiyatta suikastçılar korkak olarak görülüyor ve kendi ülkesinden olanlar da dahil olmak üzere evrensel olarak nefretle karşılanıyordu. Son zamanlarda

Üç büyük kıta savaşında, keskin nişancıları ele geçiren her ordu onları derhal infaz etti; ne tutsak ne de takas vardı. Hugh gibi silahlı adamlar için pazarlık yapılmazdı zaten....

Bunların hiçbiri önemli değildi. Hugh, başkalarınınkini ifşa etmeden kendi ilişkisini ona anlatamazdı.

"Hugh?"

"İkincisinin canını kurtarmak için kaçmasına izin verebilirdim."

"Ya çetesinde başkaları da varsa? Ya da o istemiş olabilir Diğerinin ölümünün intikamını almak için. Ya da bir kargaşaya neden olabilirdi ve o zaman Grey burada olduğumuzu öğrenirdi."

Hugh bu faktörleri göz önünde bulundurmuş olabilirdi ama o bunu . İkinci adamı yakaladığında kafasında hiçbir düşünce yoktu; ona dokunmaya cüret ettiği için onu öldürme ihtiyacından başka bir şey yoktu.

"Suçlu , değil mi?" diye sordu Jane. "Bu tam

olarak ruh halimi iyileştirmiyor."

Bacağının üzerinden koluna doğru kıvrılarak döndü ve yüzünü ona döndü. Kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Sanki yetimleri ve yavru kedileri vurmak zorunda kalmışsın gibi ! Sen *katilleri* öldürdün." Kaşlarını çatı, yüzünde Sesi yumuşuyordu. "Beni kurtarmak için bunu yapmak zorunda kaldığına pişman mısın?"

Adamın kolu kızın etrafında sıkılaştı. "Hayır, genç kız, asla." *Bundan zevk aldım.* "Ben sadece... Bunu görmeni istemiyorum."

Ona göz kırptı. "Ne kadar cesur olduğunu görmek için mi? Adam sana ateş ederken orada öylece durduğunu görmek için mi?"

"Cesaret değildi. Beni vurma ihtimali çok düşüktü. Ben ona ulaşmadan beni yere serecek bir yer. Demek istediğim, kan ve ölüm görmeni istemiyorum. Bu hatıranın seni takip etmesini istemiyorum. Sana zarar vermesini istemiyorum."

"Eğer bana zarar verebilecek bir anı olsaydı, onun bana zarar vermesine izin vermezdim.

hayatıma nüfuz ediyor. Benim geveze ya da soğuk biri olduğumu düşünmeni istemiyorum." Kelimelerini çok dikkatli seçiyor gibiydi. "Ama yük çok ağırlaştığında omuzlarımızdan biraz ağırlık atmamız gerektiğine inanıyorum. Ve Hugh" -ellerini nazikçe Hugh'un ön kolunun üzerine koydu- "gerçekten yükünüzü hafifletmeniz gerekiyor gibi görünüyor."

Ya öyle ? Ya yaptıklarından dolayı suçluluk duymayı reddetseydi ve tüm yaptıklarının üzerinde durmayı bıraksaydı? Bunu yapmanın cazibesi büyüktü.

Bir mil daha sessizlik içinde geçti. Sonunda, "Hugh, bana öyle karım dediğinde..." diye mırıldandı. Sesi kesildi.

Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Biliyorum. Bir daha olmayacak."

"Söyleyeceğim şey bu değildi." Adamın göğsüne yaslanmış titriyordu, küçük elleri adamın kolunu sıkıca kavramıştı.

"Sonra ne olacak?"

Kadının sonraki sözleri o gün ilk kez terlemesine neden oldu. "Bana karım dediğinde, bundan gerçekten... hoşlandığımı fark ettim."

Jane dünkü saldırıdan önce Hugh'nun hayatını merak ediyorduydu, şimdi daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Sonunda kaygan bir setten çıkmak için hızlarını yavaşlatmış olsalar da, şimdi onu sorgulamayacaktı. Sabah güneşinde yanında at süren adama baktı ve ne kadar bitkin görüldüğünü görünce kalbi sızladı. Onu korumak için her zaman dikkatli ve tetikte olmuştu ve çok zorlu bir yolculuk yapmışlardı.

Saldırı Hugh'un ne kadar yiğit bir muhafız olduğunu bir kez daha göstermişti. Bıçak boğazına dayandığında öleceğine inanmamıştı -o zaman inanmamıştı- ama iş Grey'e kalırsa hayatının nasıl sona ereceğini anlamıştı.

Jane, Hugh ile geçireceği bir dakikayı bile hafife almazdı.

"Neredeyse , genç kız," dedi sonra, cesaretlendirici bir baş hareketiyle. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Benim için mi? Peki ya senin için?" O ve atı Londra'daki o geceye çok .

Omuz silkti. "Böyle günlere alışkınım."

"Elbette," dedi dalgınca, başını eğip onu incelerken.

Hugh güçlü bir koruyucuydu, tüyler ürpertici bir şiddeti serbest bırakmaya hazır; yine de ona karşı şefkatli ve tutkuluydu. Sırları vardı ama kadın onun sadık bir koca olacağını biliyordu. Onun mutluluğunu her zaman kendi mutluluğundan üstün tutmuştu.

Tam o sırada bir esinti kalın siyah saçlarından bir tutamı koyu renk gözlerinden birinin üzerine savurdu....

Sertçe yutkundu. Tanıdık geldi.

İskoçyalı benim. Ona bakarken, *onun hâlâ kendi* Hugh'su olduğunu fark etti. Jane onu istiyordu, her zaman istemişti ama şimdi ona karşı derin bir saygı duyuyordu; daha derin, daha olgun bir *sevgi*. Tanrım, Hugh'yu eskisi kadar sevmiyordu.

Onu çok, çok daha fazla seviyordu.

Yine de *daha önce* onun gidişinden zar zor kurtulmuştu - şimdi onu tekrar kaybederse ona ne ?

Onun ilk sevgilisi olacağına karar vermişti. Şimdi bu sessiz, harika adamın son sevgilisi olması gerektiğini biliyordu. *Benimle evli kalmasını nasıl sağlayabilirim?* diye düşündü ve ondan ayrılmak zorunda *kalacağı* düşüncesiyle paniğe kapıldığını hissetti. *Hayır! Hayır! Sakin ol. Düşün!*

"Jane, sorun ne?" diye sordu.

"Yok bir şey." Zihninde bir plan gelişirken ona gülümsedi. Alay etmek yok.

Sadece baştan çıkarma. Ve sadece hatır için.

O da kaşlarını çattı ve yükseliş hızlarını tekrar artırdı. Düşünmek için zaman bulduğu için memnundu.

Belli ki onunla yaşamının "birazcık cehennem gibi" olmayacağını kanıtlamak için ona yalnız ihtiyacı vardı. Bu yüzden Carrickliffe'e gitmedikleri için bir kez daha memnun olmuştu.

Ne yazık ki, yabancılardan oluşan bir *klandan* daha zayıflatıcı tek şey, ondan her zaman nefret etmiş *olan Courtland MacCarrick* olabilirdi.

Hugh, Court'un gözlerden uzak evine gelmesini beklemediğini . *Mükemmel*. Ve Court'un varlığı dışında *hiçbir şey* onları orada kalmaktan alıkoyamazdı.

Otuz üç

Biraz işmiş, kışımın kenarı. Hugh bir küfür daha savurdu.

Court'un İskoçya'nın vahşi doğasındaki mülkü Beinn a'Chaorainn'in sınır topraklarına ulaştığında, Hugh ilk tedirginliğini hissetmişti. Uzun, dolambaçlı yol, düzensiz aralıklarla üzerine serpiştirilmiş devrilmiş ağaçlarla doluydu. Çürüyorlardı, bu da yıllardır buraya kimsenin, hatta iş arabalı bir bekçinin bile gelmediği anlamına geliyordu.

Ev görüldüğünde yağmur bulutları toplanmış, malikâneyi uğursuz bir ışığa bürümüştü. Bu manzara karşısında Jane eyerinde büzülmüş gibiydi. Hugh'nun Jane'i muhtemelen son bir kez saklamayı planladığı malikâne tüm sonbahar... arzulanan çok şey bıraktı.

İçini bir sıkıntı kaplayarak, birbirine dolanmış, bodur bahçeleri, paslı bir menteşeden sarkan ön kapıyı, ya kırılmış ya da kir ve ölü sarmaşıklarla örtülmüş pencereleri inceledi.

O anda, geniş gözlü ve tüylü bir şey ön kapıdan dışarı fırladı.

Jane'e baktı. Dudakları aralanmıştı, soğuk havada küçük nefesler alıyordu. Solgun yüzünde koyu halkalar belirgindi. Çok hızlı ilerlemişlerdi ama Hugh, Beinn a'Chaorainn'de dinlenip toparlanabileceklerini düşünmüştü. Yine de yolculuklarının gerginliği altında bile *onu* neşelendirmeye çalışıyor, ruh halini onun için canlı tutuyor, kara kara düşündüğü için onu tatlı tatlı azarlıyordu.

Hugh atından inip ona yardım ederken Jane'in yüzünde temkinli bir ifade vardı. Tek kelime etmeden, sanki onu buraya getirmek çok büyük bir hata değilmiş gibi, omuzlarını geriye atarak içeri girdi. Bir sonraki uygun alternatif klana gitmek ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istemişti.

Hugh eşiği geçti, etrafa şöyle bir baktı. *Ve böylece klan olacak.*

Keklik ve güvercinlerin tüyleri ve yuvaları salonu kirletiyordu. Kızıl sincapların, belki de porsukların, hatta tilkilerin burada kuluçkaya yattığı anlaşılyordu ve Hugh bacadan gelen sesleri *duyabiliyordu*. Bir am sansarı sanki nöbet tutuyormuş gibi giriş koridorunda dimdik duruyordu, ön bacakları agresif bir şekilde eğilmişti.

"Bak, Hugh!" Jane bugün ilk kez gerçek bir enerji göstererek bağırdı. "Bu bir gelincik. Yoksa yarı kedi mi? Bilemiyorum." Hugh'nun yanından geçerken, "Bu çok sevimli bir şey," diye mırıldandı.

Hugh onun koluna uzandı. "Hayır, Jane, yapma-"

Ona tısladı ve içeri doğru kaçtı. Jane yıkılmış görünüyordu, "gelincik kedileri "nden hiç hoşlanmadığına dair bir şeyler mırıldandı.

içeriye kadar takip etti, peşinden sürüklenen örümcek ağılarına vurdu, dudaklarına değen birine çılgınca tükürdü. Ondan kurtulduktan sonra büyük odaya baktı, gözleri dehşetle açılmıştı.

Yüzü kızarmış, ses tonu savunmaya geçmiş bir halde, "Burası kimse bizi aramaz." Malikâneye zorla girildiğini ve ön kapı kaybedildikten sonra doğanın içeri girdiğini tahmin ediyordu. Yine de Beinn a'Chaorainn yakın geçmişte hiçbir zaman yaşanabilir bir yer olmamıştı.

Duvara yaslanmış üç nemli, çukurlu şilte dışında görülebilecek tek bir mobilya bile yoktu. Hugh mutfağı biraz daha araştırdığında tencere ve tabakların boş olduğunu görünce Jane, "Görünüşe göre banyo yapmayacağım," dedi. Ses tonu gergindi.

Bir dolap daha açtı, hiçbir şey yoktu. "Arkada bir göl gördüm." Hatta kayalık kıyılarına bitişik bir sıcak su kaynağından çıkan buharı bile görmüş olabilirdi - alınmaya hazır sıcak su. "Bir kova bulabilsem, su getirecek bir kap-"

Üst kattaki görünmeyen bir yaratık gürleyerek koşmaya başladı, bir duvara çarptı, sonra aynı yöne doğru geri döndü. Jane elleriyle yüzünü kapatarak arkasını döndü.

Onun yanına geçerek, "Ah, Jane, bilmiyorum." diye mırıldandı. Elini geçici olarak onun omzuna koydu ve saçlarına yerleşmiş birkaç tüyü çekerken kaşlarını çattı.

Başardı - sonunda onu sınırlarının ötesine itti. Mülke yaklaştıklarında, onu lüks olmaktan uzak olacağı konusunda bir kez daha uyarmıştı. O da banyo olduğu sürece sorun olmayacağını söylemişti. Aslında, yüksek sesle saatlerce ıslanmayı hayal etmişti ve bu, üzerleri toz, tüy ve örümcek ağlarıyla kaplanmadan önceydi.

Çok yorgundu, saldırıya uğramıştı ve sadece banyo yoktu, yatak ve ateş de yoktu ve değerli olan alanlar Sağlam pencerelerin uzantıları tam olarak kuşların yuva yaptığı yerler gibi görünüyordu.

Hugh genç kızını bir yere getirdiğine inanamıyordu. Nasıl ağlamazdı?

Kadın eğildi ve omuzları titremeye başlayınca Hugh sessizce Courtland'ı canı çıkana kadar döveceğine yemin etti.

"Jane, bilseydim seni asla buraya getirmezdim. Ve burada kalmayacağız." Onu kendine doğru çevirdi ve ellerini nazikçe yüzünden çekti.

Jane gülüyordu.

"Özür dilerim," dedi kıs kıs gülerek ve avucunu kaldırdı. "Durumumuz *hiç* komik *değil*." Konsantre olmuş bir ifadeyle şakağına vurdu ve "*Dire*, Jane, durum bu. Eğlenceli *değil*."

Muhtemelen sayıklıyordu -Hugh'un ifadesi kesinlikle bundan şüphelendiğini gösteriyordu. Sanki Bedlam'dan yeni çıkmış ve hemen geri dönecekmiş gibi ona bakıyordu. *Ama o zaman konaklama yerleri bununla kıyaslandığında muhteşem olurdu. Çok daha az tavşan.*

Ve yine kaybetti.

Elbette, Courtland MacCarrick'in yaşadığı yer burasıydı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Court'un böyle bir yere sahip olması mı yoksa burada kalma kararlılığının hâlâ sarsılmamış olması mı?

"Jane?" dedi yavaşça. Zavallı Hugh. İçeri girdiklerinde çok tedirgindi - geniş omuzları geriye itilmişti - ve şimdi endişesi açıkça görülüyordu. "Lass, neye gülüyorsun?"

Bir başka tüy Hugh'un saçlarından aşağıya doğru süzülüp, salına salına uzandığında, biraz daha kıs kıs güldü. Gözlerini silerek, "Burası Court'un evinin nasıl olmasını beklediğimden çok daha iyi," dedi.

"Peki bu nasıl?" "Yerin

üstünde."

Hugh'nun gözleri kısa bir süre için büyüdü, sonra yarı kaşlarını çattı, yarı sırttı.

Jane içini çekti ve kendini zorlayarak kuru bir ses tonuyla devam etti: "Courtland'ın bu kadar hayvansever olduğunu bilmiyordum. Şu sevgili evcil hayvanlara bakın."

"Evet," diye onayladı Hugh, sesi onunki kadar kuruydu, "çocukluğundan beri bu küçük yaratıklara doyamazdı. Hepsine isim verir."

Bir kahkaha patlattı, Hugh'ya şaşırmış ve sevinmişti, ama kendini tutarak, "Court da hayvanat bahçesinde oldukça zeki. Baca ve şilteleri onlar için kafes olarak kullanmayı asla düşünemezdim."

Hugh ciddiyetle başını salladı. "Onları sürekli toprak ve pamukla beslemeyi kolaylaştırıyor. Bakın nasıl gelişiyorlar."

Jane kahkahalarla, "Ve dekor oldukça güzel. çekici." Çenesine vurdu. ", erken bir viraneydi. Bunu ancak en çalışkan ve kendini adanmış ihmaller başarabilir."

"Evet, bu düzeyde bir izbe nadiren görülür. *Yıllardır* bu işle uğraşıyor."

O zaman güldü, bu berbat yerde Hugh'yla şakalaşırken hatırlayabildiğinden daha fazla eğleniyordu. "Hugh, sanırım benimle eğleniyorsun."

"Benimle alay etmekten kaçınabildiğin sürece seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum," derken sağındaki duvara baktı. Kızın inanmayan yüz ifadesine tekrar baktığında, sert bir sesle ekledi, "Arkadaşlığınızdaki her zaman keyif aldım."

İfadesinde bir şey vardı, en ufak bir kırılma belirtisi, sanki onun da aynı itirafta bulunmasını bekliyormuş -ya da sadece bunu istiyormuş- gibi. "Seninle birlikte olmaktan ben de keyif aldım," diye mırıldandı.

"*Keyif* almaktan kastın, ulaşamadığın her şeyi almak ve oltalara yem takmak için birinin emrinde olması hoşuna gidiyordu." Gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler biraz gevşemiş miydi? "İtiraf et, ben yanımdayken gölün etrafında kürek çekmek için hiç kürek çekmedin."

"Ve tırnaklarımı sırtına geçirmemden, mutfak penceresinin kenarında soğumakta olan turtayı senin için aşırımdan ve sana yüzdüğümüzde şeffaf keten bir vardiyanın bakışları."

Gözleri yarı kapalıydı. "Tanrım, seni ıslak ketenden başka bir şey giymeden sevdim."

Ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı, onun itirafından olduğu kadar ani aç ifadesinden de. Ama sonra az önce söylediklerinden dolayı şaşırması gibi göründü ve dışarıya, göle doğru yürüdü. Kadın hemen arkasındaydı.

Suyun kenarına geldiklerinde yüzlerini malikâneye döndüler. Adamın yanına yanaşarak, homurdanana kadar başıyla koluna vurdu ama kolunu kaldırıp omuzlarına doladı.

"Gerçekten bilmiyorum Jane," dedi, sesi yorgun çıkmıştı. "Esprini memnuniyetle karşılıyorum ama bu hatayı ortadan kaldırmıyor. Carrickliffe'e varmak için en az iki gün daha at sürmemiz gerekecek."

Burada kalmaya kararlı olmasa bile, daha fazla ata binme fikri onu hasta hissettirdi. "Burası bir zamanlar güzel bir mülktü," diyerek daha sonra burada kalma isteğinin tohumlarını ekti. Eğer şimdi çıkıp sorarsa, adam onun aklını tamamen yitirdiğini düşünebilirdi. Ama gerçekte, burası muhtemelen bir zamanlar inanılmaz bir yerdi. Kristal berraklığındaki göle bakan bir tepenin üzerinde güzel bir konuma sahip olan malikâne iki kanattan oluşuyordu. Ama kanatlar dik açıyla birbirine bağlanmamıştı; her bir oda göle ve arkasında kilometrelerce uzanan kayalıklara bakacak şekilde genişliyordu.

"Evet. Bir kez."

"Sadece tuğlaları kaplayan ölü sarmaşıkları sökmek bile dış cephede büyük bir fark yaratacaktır." Şu anda bir harabe olabilir, ama malikane Ev, çok övülen baronluk tarzında tasarlanmıştı. Ayaktaki devasa taşlar ve büyük odanın tavanını omuzlayan eski kirişler İngiltere'de çok revaçtaydı.

En önemlisi, Jane burada Hugh ile yalnız kalabilecekti. Onun gözünde bu, mükemmel olduğu anlamına geliyordu.

Bir şey hariç, diye düşündü elini ensesinde gezdirip etrafına bakarken. İzlendikleri gibi ürkütücü bir hisse kapılmıştı.

"Belki de öyledir," dedi Hugh. "Ama bunun bu gece için bize bir yararı yok." ", Hugh," dedi kadın dalgınca. "İşler daha kötüye gidemez-" Yağmur, buz gibi su dolu bir kovanın boşalması gibi gürledi.

Otuz dört

Jane uykulu bir ses tonuyla, "İyi haber, banyomu yaptım," diye mırıldandı. Adam duvara yan yatmış, başı rahatça adamın kucağına yaslanmıştı.

Onun metanetinin nereden kaynaklandığı hakkında Hugh'nun hiçbir fikri yoktu.

Bu öğleden sonra, şiddetli yağmur altında malikâneye koştuktan sonra, atlarını gece için bir revağın altına yerleştirmiş ve sonra içerinin büyük bölümünü araştırmışlardı.

Tavanlardan akan sızıntılardan kaçarken, sonunda mutfağın dışında, muhtemelen bir hizmetçinin odası olan küçük bir yatak odasına rastladılar. Sadece bir penceresi vardı ve paneller çatlak olsa da sağlamdı. Oda Tüylerden arınmıştı ve cılız şöminesinden hiç tırmalama sesi gelmiyordu. Baca sadece kısmen tıkalıydı; küçük ateşlerinin dumanı dalgalanarak süzülüyordu ama hep yukarıdaydı.

Tenekeden bisküviler, ısıtılmış yağmur suyunda demlenmiş çay ve o sabah bir çiftçinin bahçesinden topladıkları elmalardan oluşan bir akşam yemeği yedikten sonra geceyi geçirmek üzere yerleşmişlerdi.

"Hugh, Court buranın bu kadar harap olmasına neden izin verdi?" diye sordu.

"Şimdi gördüm de, Court satın almadan önce muhtemelen bakımsızmış." Ondan sonra kardeşinin burayı iyileştirecek vakti olmamıştı. Court çetesiyle birlikte kıtadaydı ve üç kuruşa satın aldığı bu yerin borcunu ödemek için çalışıyordu.

Arazi zengin ve şaşırtıcı miktarda rağmen, malikâne kendi yıkım ekibi tarafından işgal edilmişti. Hugh, Court'un zengin ve kültürlü bir genç kız olan Annalia'yı buraya getirmeyi düşünmesine şaşırmıştı.

Canlı. Annalı cesur bir kızdı ama Hugh, Court'un evinin durumu karşısında onun bile bayılacağını düşündü.

Oysa Hugh da aynısını yapmamış mıydı? Buraya zengin ve kültürlü bir kadın getirmişti.

Dışarıda şimşekler çaktı ve gök gürültüsü binayı salladığında, odanın dışındaki yaratıklar yenilenmiş bir güçle miyavlamaya ve boğuşmaya başladılar. Hugh burnunun kenarını sıktı ama Jane sadece kıkırdadı.

"Yarın seni bir hana götüreceğim," dedi hemen. "Bir köy var Buranın birkaç mil kuzeyinde kalabileceğimiz bir yer olabilir. Düzgün bir banyo yapabilirsin."

"Hugh, o kadar kara düşünüyorsun ki, paramın *duyabiliyorum*. Ve bana şimdiden en az beş bin pound borçlusun." Sesi tembelce rahat ve eğlenmiş geliyordu.

"Beş bin, mi?" Onun nemli saçlarını okşadı ve dostça bir sessizliğe gömüldüler. Ama her zamanki gibi Ethan için endişeleniyordu. Düşünceler. Hugh'nun Londra'yla iletişimi kesilmişti ve Ethan'ı ararken ya da Grey'in peşine düşerken Jane'i hiçbir yerde bırakmaya cesaret edemiyordu.

Hugh, Grey'in hâlâ serbest olduğunu varsaymak zorundaydı; bu da Hugh ve Jane'in, piçin yakalanmasını ya da öldürülmesini beklerken sonsuza dek birlikte olabilecekleri anlamına geliyordu.

Süresiz mi? Hugh onunla yatağa girmeden önce kendine on gün verdi.
-Ve bu, sahip olduğu tüm disiplin rezervlerini kullanmak demekti.

"Hugh, bana hayatın hakkında bir şeyler anlat, seni son gördüğümünden beri yaptığın heyecan verici bir şey."

Yaptığı heyecan verici her şey *gizli* kategorisine giriyordu. Sonunda "İskoçya'da bir ev aldım" diye cevap verdi.

Sırt üstü döndü ve ona ilgiyle baktı. "Oh, bana bundan bahset."

Boştaki elini ensesinde gezdirdi. "Tökezledim Cape Waldegrave denilen bir yerde, sahilde bir mülk." Daha fazlasını söylemesi için kalçasına dokunması gerekti. "Dalgalar amansızdır ve o kadar yüksektir ki, güneşin batışını onların arasından görebilirsiniz." "Oraya sahip olana kadar rahat edemezdim" diye itiraf etti.

İç çekti. "Kulağa nefes kesici geliyor. Sanırım İskoçya'da yaşamak hoşuma giderdi." Pelerini gördüğünde kızın gözlerindeki ifadeyi hayal ettiği için

kendini azarladı.

Dalgalarla çevrili kayalıklarının sevecek olmasının ya da evi seçerken özellikle onu düşünmüş olmasının.... onu etkilemek istemesinin hiçbir önemi yoktu.

Ros Creagdan ayrıldığından beri, bunca yıl sonra ona sahip olmaya ne kadar yaklaştığını düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Nasıl olduğunu hatırladı Onunla birlikte olmak kaçınılmaz bir duyguydu, sanki onun içinde olma ihtiyacına direnmek anlamsızdı. Özellikle de o da bunu çok arzuluyor gibi görüldüğü için.

Başını güvenle kucağına koyan bu çarpıcı kadının onunla sevişmeye istekli olduğu fikri onu çılgına çevirmişti. Ve zaman geçtikçe, yaptıklarından daha az utanıyordu

Rose Creag'deki o geceler ve daha da tahrik oldu.

On gün mü? Belki bir hafta.

Aşağı bakma...sadece bak....

Hugh baktığı zaman tıslayarak nefes aldı ve onu kaplıcadan sabahın serin havasına çıkarırken çıplak bedenini gördü. Havluyu sanki gibi kızın etrafına attı ama kızın çırılçıplak durduğu, suyun pürüzsüz bedeninden aşağı süzülmesi görüntü zihnine kazınmıştı.

Ona dokunmadan bir hafta mı? Bu saçma derecede iyimser bir tahmindir.

"Bu harika bir sürpriz oldu!" Ona sanki kahramanymış gibi baktı, gözleri zevkle parlıyordu. Görünürde hiçbir belirti göstermedi

Zorlu yolculuklarının yorgunluğundan ya da dün gece özünde bir dolap olan kasvetli konaklama yerlerinden. Dirençli kız.

Nefes nefese bir sesle, "Hugh, kaynağı nasıl buldun?" diye sordu. "Dün, gölün bu koyundan yükselen bir buhar gördüğümü sandım ama Ben keşfedene kadar umutlandırmak istemem." "Bu sabah nereye gittiğini merak ettim."

"Suyun bu kadar temiz olacağını hiç düşünmemiştim." Kaşlarını çatı. "Ya da kıyafetlerini çıkarıp içine dalmak isteyeceğini." Havlunun iyice sıkıştığından emin olduktan sonra, onu kollarının arasına alıp Malikaneye beş dakikalık bir yürüyüşle döneceğiz.

Güldü, kollarını onun boynuna doladı ve tatlı tatlı ona sarıldı. "Seni yanımda bulacağımı düşünerek uyandım, ama o gelincik kedi onun yerine orada. Tısladığında, botumu ona doğru fırlattım, o da botumu aldı. Ben burada kalmak istiyorum. Botumu bulmama yardım eder misin?"

"Beni yine fırlattın, Jane."

"Düşündüm taşındım ve buranın hiç de fena olmadığı sonucuna vardım." Adam ona sert bir bakış attığında, "Şaka yapmıyorum, Hugh. Belirsiz bir süre İskoçya'da, ailemden ve arkadaşlarımdan uzakta, hiçbir kasaba eğlencesi olmadan kalacaksam, yapacak bir şeylere ihtiyacım olacak. Bu aslında mükemmel bir fırsat. Bu yıkık dökük yerin tadilata ihtiyacı olduğuna göre, biz de tadilatını görebiliriz." Adam hiçbir şey söylemedi, o da devam etti: "Birlikte İhtiyacımız olan malzemelerin bir listesini hazırla, sen tamir et ben de

temizleyeyim." "Sen mi? Temizlik mi yapacaksın?"

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Açıklamak için ağzını açtı, sonra kapattı. Jane temizliğin zor olmayacağına karar vermişti; Jane bunu denemeden bu fikrinden vazgeçmeyecekti.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Bunun yapılması gerekiyor. Burası kardeşinin evi. Sana geri ödeyebilir."

Hayır, yapamazdı. Saray artık çok daha fazla gelir elde ediyordu ama bu malikâneyi elden geçirmek pahalıya mal olacaktı. Yine de Hugh bu fikre ısınıyordu. Bir , burayı düzene sokmak kesinlikle cazipti.

"Etrafımız bu kadar toprakla çevriliyken burada güvende olacağımızı düşünmüyor musun?" diye sordu.

Klandakinden bile daha güvenliydi. Eğer onu burada koruyabilirse, ona oyalanacak bir şey sağlayabilirse, bedenini çalışarak öldürürse ve Court'a bir iyilik yapmış olacaksa, neden olmasındı?

Gözlerini ona dikti. "Burada kalamaz mıyız? Lütfen, Hugh?"

Ve böylece karar verildi.

Onun yanında kolay lokma gibi görünmemek için, "Peki o zaman," demeden önce onu dolap odasına geri bırakana kadar bekledi. Bunu yapacağız. Ama sadece malikânenin yakınında kalır ve senden istediğimi yaparsan - seni güvende tutmak için." Yavaşça çenesini sıktı. "Gardımızı . Burada bile."

"Söz veriyorum."

Kapıya doğru dönerken, "Giyindiğinde beni çağır, gelip botunu geri almana yardım edeyim," dedi.

Kadın mutlulukla başını salladığında, adam dışarı çıktı. Sabah sisi dağılmıştı. Güneş evin ön cephesini aydınlattıkça, burayı yaşanabilir hale getirmek için ne kadar iş gerektiğini daha iyi değerlendirebiliyordu.

Sabah güneşinde, yenilemek *mümkün* görünüyordu.

Hugh işin çoğunu kendisinin yapabileceğine inanıyordu. Belki de bu o kadar aptalca bir fikir değildi. Evet, böyle bir iş bir erkeğin bedenini öldürür ve bir kadının enerjisini . Burası onun kurtuluşu olabilirdi-

Jane ığlık attı.

Bir kalp atışı bile geçmeden Hugh ona doğru koşmaya başladı.

Otuz beş

Jane eteklerini topladı ve evden dışarı fırladı, kırık bir pencere camından kendisini gözetleyen Röntgenci Tom'u yakalamaya kararlıydı.

Köşeyi döndü ve Hugh'yu, ona çarptığı anlaşılan dikizciyi sakinleştirirken buldu. Yaramazın şapkası , uzun siyah saçları ortaya çıkmıştı. Bir kız mı? Evet, büyük bir şapka ve giysi giymişti. Muhtemelen on sekiz yaşlarında, kısa boylu, güçlü bir yapıya ve uyumsuz çillere sahipti.

Jane parmağıyla işaret etti. "Giyinmemi izliyordu."

"Hayır," diye yalan söyledi kız.

"Kesinlikle öyleydin." Jane çok öfkeliydi. Dikizcinin çenesinin düştüğünü ve göz göze geldiklerini görmüştü - Jane onu açıkça suçüstü yakalamıştı - sonra da . Jane bir süredir bir varlık hissediyordu ama *Hugh*'un onu izlediğini sanıyordu.

Kız gerçekten de bir gösteri izlemişti.

"Neden senin elbisene bakayım ki? Ben bir kızım, görmüyor musun?"

Kız Hugh'ya "*Taşralı*" diye seslendi ama Hugh kaşlarını çatarak ona baktı. Kızı sakinleştirip serbest bıraktıktan sonra, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Başka kimse olmadığı için araziyi kullanıyordum." Başparmağını omzunun üzerinden harap ahırlara doğru kaldırdı. "Bunlar benim tavuk kümeslerim. ahırın yanında ve arkadaki şalgam tarlamda. Atım da öyle," dedi. Jane, yıkık dökük bir ağılda uzun dişleriyle yabani otları yolan, sırtı sallanan bir midilli gördü. *Ağıl mı?* Sanki bir yere gidecekmiş gibi. "Ben senin bir çeşit komşunum, ya da bu arazide olabildiğince yakınım."

"Adın ne senin?"

"Mòrag MacLarty - eğer sizi memnun edecekse, Mac'e vurgu yapın. Efendi MacCarrick'in mısın?"

"Ben onun kardeşiyim, Hugh MacCarrick. Karım ve ben sonbaharda burada . Burayı onarmayı planlıyoruz."

Yavaşça başını salladı. "Kardeşlerim, Efendi MacCarrick'in geçen yıl sipariş ettiği pencereleri ahırımızda saklıyorlar. Ve kış gelmeden satmak isteyecekleri iyi miktarda keresteleri var."

"Bu iyi haber."

"Ve buralarda yardım etmeleri için onları kiralayabilirsin. Altı , hepsi de öküz kadar güçlü." Kız Jane'e şöyle baktı, sonra da küstah bir ses tonuyla, "Peki ev işlerinde yardıma ihtiyacın olacak mı?" diye sordu.

O küçük röntgenci cadı.

"Evet. İlgileniyor musun?"

Mòrag başını salladı ve günlük temizlik, yemek pişirme çamaşır yıkama ücretini söyledi. O da karşı çıktı ve anlaştılar.

Ona danışmadan bir hizmetçi tutmuştu. Jane bir evin nasıl idare edileceğini biliyordu ve hizmetçi tutmanın kesinlikle kadının evdeki alanına girdiğini biliyordu.

Hugh ekledi, "Ama en az iki hafta boyunca her gün oraya gitmeniz gerekecek. Ve sizden de bizim kadar sıkı çalışmanızı bekliyorum."

Jane'e homurdandı. "Sorun olmamalı." "Neden, seni

arsız küçük-"

"Jane, seninle biraz konuşalım." Jane'in dirseğini tutarken, "Mòrag, bu gece sıcak bir yemek yeme ihtimalimiz nedir?" dedi.

"Eğer ocağın bacasını sincaplardan temizleyebilirsiniz, buna güvenebilirsiniz."

Başını salladı, sonra Jane'i otlarla kaplı avluya sürükledi. Jane, Mòrag'ın malikâneye doğru dönmeden önce ona dilini çıkardığını görmek için tam zamanında arkasına baktı. "Onu istemiyorum, Hugh. Küstahın teki."

Hugh ona ters ters baktı. "Neden ondan bu kadar hoşlanmıyorsun? Seni giyinirken izlediği için mi? Muhtemelen senin Paris ipeklerin ve dantellerin gibisini hiç görmemiştir. Ve *inan* bana, kim olsa durup sana bakardı. Merak etmiş olmalı."

Jane kızın yanında neden sinirlendiğini bir türlü anlayamıyordu. Belki de Mòrag -ya da adı her neyse- ondan açıkça hoşlanmadığı içindi. "Bana dilini uzattı," dedi zoraki.

"Burada yaşayan son mal sahibi, buradaki herkese sert davranan çok aptal bir *İngilizdi*. Bunu aklınızda tutun." Kadın ikna olmayınca, "İçeriye yaşanabilir hale getirdikten sonra, dışarısı beni gün doğumundan gün batımına kadar meşgul edecek. Gerçekten su taşımak ve tavukları yolmak istiyor musun? Yemek yapamazsın herhalde?"

Çekmek, koparmak, pişirmek. En sevdiği fiiller değildi ve geleneksel olarak Jane ile ilişkilendirilenler de değildi. Evi tek başına çekip çevirme fikri birden gözüne çok ürkütücü göründü ve umduğu kadar maceracı gelmedi. O anda mutfaktan gelen bir gürültü duydular. Kız tencereleri bulmuştu! Jane, Hugh'ya gözlerini devirdi.

Hugh, "Köyde bize erzak da alabilir," diyerek avantajını kullandı.

Jane çenesini kaldırdı. "Etrafta birinin olması güzel olabilir ama sadece çalışırken bana yardım etmesi için." Malikâneye doğru yürüdü, Hugh da onu takip ediyordu. Jane içeri girdiğinde tavrını sertleştirdi. "Ne ?" sordu kıza.

"Görünüşüne bakılırsa pek bir şey düşünmüyorum."

Jane Hugh'ya anlamlı bir bakış attı ama o sadece kızın omzunu sıktı. "Buralarda bir yerde merdiven var mı?" diye sordu kıza.

"Ahırda, eyerimin ve eşyalarımın hemen arkasında."

Jane'i kenara çekerek, "Sen burada kal. Ben hemen döneceğim," dedikten sonra ahıra doğru yola koyuldu.

Hugh yokken Jane kıza yardım etmeye çalışmış -kendisi de itiraf etmişti, işleri *hallediyordu*- ama Jane sadece Mòrag'ın temizliğine engel olduğu izlenimine kapılmıştı. İlk ipucu, Mòrag'ın, "O sıska kışını yolumdan çek, İngiliz," diye çıkışmasıydı.

Sincaplar baca topluluklarıyla ilgili bir şeyler olduğunu sezdiler ve öfkelerini dile getirmeye başladılar.

Hugh yakacak odun ve nemli bir battaniyeyle döndüğünde Jane kaşlarını çattı. "Doğrudan ateş yakmayacaksınız değil mi? Yavru sincaplar, yaralı olanlar ya da yaşlı olanlar olabilir-"

"Sincap yahnisi *çok* lezzetlidir," diye araya girdi Mòrag.

Jane ona dehşetle baktı, sonra başını Hugh'a çevirdi. "Sincap yahnisi mi?"

Sırıtarak kontrol etti. "Jane, her şeyden çok duman çıkaracak nemli odunlarla çok *küçük bir* ateş yakacağım. Sonra aşağıdaki ocak açıklığının üzerine ıslak bir battaniye örteceğim. Bu onlara çatıya kaçmaları yeterli zamanı verecektir."

Kız hâlâ ikna olmamış gibi görüldüğünde Mòrag, "Bu kadar yeter İngiliz. Şimdi, hangisini yapmak istiyorsun? Tavukları mı yoksa tencereleri mi?"

Jane sadece dudağını ısırduğında Mòrag, "Tencere olsun," dedi. Kaplarla dolu açık dolabı başıyla işaret etti. "Hepsini arkadaki pompaya götürüp yıkayabilirsin. Mutfağın yanındaki barakada sabunlar ve fırçalar var."

Hugh yardım etmek istese de Jane onu elinin tersiyle itti. "Bunu tek başıma yapabilirim," dedi kararlılıkla.

"Pompaya gidip gelmekten başka bir yere gitme. Anlaştık mı?"

"Hugh, gerçekten." Onun eğilmeyen bakışları karşısında, "Anlaştık," diye mırıldandı.

Kadın tencereleri tulumbaya taşımaya başladığında, Mòrag onu görebileceği bir pencereye geçti. "Erzağa ihtiyacımız olacak," dedi Mòrag'a. "Ama olduğumuzu kimsenin bilmesini istemiyorum, ne de dışarıdaki ziyaretçilerin."

"Neden hayır?"

Ona, kardeşine tadilatla ilgili sürpriz yapmak istedikleri gibi saçma bir şey söylemeyi düşünmüştü ama kız akıllıydı ve güvenilir olduğunu hissetmişti. "Bizi aramaya gelebilecek bir İngiliz var. Tehlikeli bir adam ve uzak durmayı tercih ederiz."

Ona baktı, onun pek de açık sözlü olmadığını biliyordu. Birbirlerini anladıkları sürece umurunda değildi.

"Burada dükkân sahibi bilecek ve bu da tüm köyün bileceği anlamına geliyor. Ama dışarıdan kimse bilmeyecek."

Yaktığı küçük ateşe bir parça odun daha ekledi. "Köylüler yabancıları sevmez mi?"

"Hayır, hiç de değil. Yabancılar zaten gergin bir dudak ve somurtkan bir ifadeyle karşılanır ve eğer bir yabancı kasaba halkından herhangi birine nerede olduğunu sorarsa, bunu doğrudan duyacağım. Ve herkesin Balayında olduğunuzu ve şu anda ziyaretçi kabul etmek istemediğinizi biliyor."

Hugh kaşlarını kaldırdı. Kaşlarını kaldırdı. buraya gelerek yeryüzüne. Hugh ve Mòrag birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Başını salladı, battaniyeyi şöminenin üzerine örtmeyi bitirdi ve dışarı çıktı. Bacanın tepesindeki döküntüleri temizlemek için sallanan merdivenini ikinci katın çatısına kadar uzattı.

Daha yüksek bir yerden, Jane çalışırken ona göz kulak olabiliyordu. Kadın içeride gözden kaybolunca manzarayı seyretti ve kardeşini Beinn a'Chaorainn'i satın almaya iten şeyin ne olduğunu giderek daha iyi anladı. A esinti gölde dalgalandı, sonra duruldu ve su güneş ışığını yansıtı.

mükemmel bir aynaydı. Böyle güzel bir günde, Court'un arazisinin uzak ucundaki dağların yuvarlak omurgasına kadar yirmi mil ötesini görebiliyordu.

Sonraki yarım saat boyunca Hugh kaçışan sincapları atlattı ve Mòrag'ın kardeşleri büyük onarımlara yardım edebilecekleri zaman onarmak üzere çatıdaki hasarlı noktaları işaretledi. Tüm bu süre boyunca, işinin başında olan Jane'i kontrol etti.

Çömlekler ağır ve hantaldı ama her seferinde sadece iki ya da üç tanesini pompaya taşımaktan memnun görünüyordu. Sonunda sapları her yöne uzanan bir yığın tencere toplayana kadar tekrar tekrar ileri geri gitti.

Pompanın başında kollarını sıvadı, sonra kolu aşağı çekti-

Musluktan fışkıran siyah çamur, elbisesinin ön kısmına ve yüzüne düşen bir tenekeden sıçrayan boya gibi .

" olsun," diye mırıldandı Hugh, aşağı inmek için acele ederken inişte iki basamak kırıldı.

Jane uzun bir dondu kaldı, sonra da ön koluyla yüzünü silerek kustu.

Kız bunu bilerek yapmıştı, buna hiç şüphe yoktu. Mòrag, Jane'e çömlekleri göle götürmesini söyleyebilirdi. Hugh ona ulaşmadan önce Jane bakışlarını ona çevirdi ve tek parmağını kaldırdı, gözleri ölüm saçıyordu.

"Bunu ben halledeceğim," dedi dişlerini sıkarak. "Ona tek kelime bile etme."

"Jane, buna müsamaha gösterilmeyecek-"

"Tam da bu yüzden bu işi halletmek üzereyim. Eğer eldiveni atmak istiyorsa, o zaman ben ." En büyük tencereyi dikkatlice çamurla doldurduktan sonra ahıra doğru taşıdı. Ağırlık o kadar fazlaydı ki kolunu aşağı çekerek dengesini bozdu.

Jane ahırdan döndüğünde -Mòrag'ın eyeri ve çantaları oradaydı- kova boştu ve kalçasında bir dut sepeti gibi sallanıyordu.

Otuz altı

Beinn a'Chaorainn'deki ilk beş günün sonunda Hugh kendini taşmak üzere olan bir kazan gibi hissediyordu.

Bu talihsiz durum, mülkün çoktan köşeyi döndüğü gerçeğiyle kanıtlanıyordu. Hugh ne zaman Jane'e dokunmayı düşünse işe yarıyordu.

Hugh burada geçirdiği süre içinde bir düzine adamın yapacağı işi başarmıştı.

Bu öğleden sonra, Mòrag ve Jane üst katı temizlerken o da giriş katının döşemesi için tahta kesti. Dışarıda çalışabileceği kadar açık olan günler, Mòrag'ın malikâneyi havalandırdığı günlerdi. Açık pencerelerden, Jane'in temizlik yaparken mırıldandığını ya da güldüğünü duyabiliyor ya da koridorda gezinirken onun görüntülerini izleyebiliyordu.

Kendini onun bu bakışlarını dört gözle beklerken buldu.

Üçünün birlikte çalışmasıyla, onun ve Jane'in yaşam koşulları önemli ölçüde iyileşmişti. Hugh, Jane ve kendisi için malikânedeki en iyi iki bitişik odayı seçmiş, sonra da Mòrag sanki Jane'i süpürgeyle hapşırma beceriksizliği yüzünden utandırmak istercesine derviş gibi çalışarak odaları temizlemişti.

Mòrag'ın ikinci gününde, bir yük atı ve bir at arabasıyla dönmüştü. Onlar için sadece ihtiyaç malzemeleri satın almıştı - çarşaflar, yatak ruloları, mutfak ve temizlik malzemeleri, gıda maddeleri - ama Mòrag'ın küçük köyündeki esnaf, "Efendi Courtland"ın kardeşine götürmesi için ona mal yığmakta gecikmedi. Hepsi Court'u bir kurtarıcı, acımasız bir savaşçı olarak görüyordu.

Araziyi kibirli bir İngiliz baronundan geri alan İskoçyalı - koyun yetiştirmekte ısrar eden ve otlamalarına izin vermek için kiracıları kovan bir baron.

Court, baronun kötü iş anlayışından yararlanmaktan başka bir şey yapmamıştı ama Hugh esnafı aydınlatmayacaktı.

Aslına bakarsanız, Hugh görevde kalmanın doğru karar olduğundan giderek daha fazla emin oluyordu. Mòrag'ın yanında olması idealdi çünkü sadece İç mekânı dönüştürüyor ve Jane'e isteksizce nasıl yardım edeceğini öğretiyordu ama onun varlığı Hugh'nun dudaklarını yalayan bir kurt gibi Jane'in eteklerinin peşinden gitmesini engelliyordu.

Mòrag'la ilgili tek sorun Jane'le sürekli didişmeleri idi. Jane konuşma tarzıyla alay edilmesinden ya da sadece yabancı olduğu için sevilmemesinden dolayı şaşkındı. Hugh, Janein mutsuz olmasını istemiyordu ama "lanet İngiliz "in "kaba İskoç "a eşdeğer olduğunu anlamasına da aldırma zdı.

Bazen Jane bir tartışmayı kazanırdı ve Hugh onun, "Hayır, hayır, böbürlenmeyeceğime dair kendime söz verdim," dediğini duyardı. Bazen de bir tartışmayı kaybeder ve burnunu çekerdi, "Oh." Duraklardı. "Şey, *belli ki*."

Ve her konuda yarışıyorlardı. Tavan arasından eski bir mobilyayı indirip tamir ettiğinde, Jane ve Mòrag boyamak ya da lekelemek için yarıştılar, kendilerinden çok diğerinin ilerlemesine baktılar. Yerine yenisini koyduğunda pencereleri temizlemek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Aslında, Hugh korkuyordu Jane çok çalışıyor, neredeyse çılgınca bir gayretle çabalıyordu. Hugh onun doğası gereği rekabetçi olduğunu biliyordu, ama bu sadece bir rekabetten daha fazlası gibi görünüyordu.

Dikkatini dağıtmak için Hugh, üzerine bir çarşaf gerilmiş yoğun bir saman balyasından ona bir hedef hazırlamış ve halkaları boyamıştı. Yine de iş yerine pratik yapmıyordu; hepsini yapmak için daha erken kalkıyordu.

Her sabah, malikâne ile ahırlar arasındaki terasta, üç parmak uçlu av eldivenlerini ve sadağını giyerdi. Nefesleri Yayını çekerken yüzündeki niyet ifadesi serin havada görülebiliyordu. İzlemesi çok güzel bir şeydi ve her sabah gizlice bunu yapıyordu.

Mòrag bile mutfak penceresinde durur ve hayretle bakardı.

Jane uslu dursa , ona olan arzusu hiç dinmedi. Onunla alay etmese bile, de olabilirdi. Jane cinsellik yayıyordu. Bugün onu dar bir noktada geçmiş ve ellerini beline koymuştu. Nefesleri sığlaşmış ve yanakları kızarmıştı.

Onun odasının önünden geçerken çoraplarını ve etrafa saçılmış küçük jartiyerlerini gördüğünde içi arzuyla doluyordu. Odaları birbirine çok yakın olduğu için, Hugh her gece onun losyonlarının sarhoş edici kokuları ve parfümüne, dantellerinin ve ipek korselerinin son görüntülerine. Başka bir deyişle, her gece yatağa çelik gibi sert giriyordu.

Jane birkaç kez ona yaklaşmış, dudağını ısırmış, sanki ciddi bir şey konuşmak istiyormuş gibi görünmüştü. Ne istiyor olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hiçbir şey söylemeden geri döndüğünde kendini her zaman rahatlamış buluyordu. Yine de çok geçmeden kafasını kurcalayan konuyu açacağını biliyordu ve bunun kendisi için pek de hayra alamet olmayacağını hissediyordu.

Ona duyduğu arzuyla kıvranmasa bile, kardeşi ve Jane'in güvende olup olmayacağı konusunda endişeleniyordu. Ve her geçen gün Hugh'nun içinden atamadığı yoğun bir önsezi duygusu artıyordu.

Bir şeyler vermeliydi....

Hugh atıyla enkazı malikânenen uzaklaştırmak için uğraşırken Jane eyere tünemiş, Hugh'yu izleyebilmek için arkaya doğru oturmuştu.

Onu çalışırken seyretmeye *bayılırdı*, özellikle de üstsüzken. Ne zaman ayağa kalkıp kolunu alnında gezdirse, karnının terden kayganlaşmış çıkıntıları geriliyor ve Jane'in nefesi kesiliyordu. Onun terle kaplı kaslarının yarısı kadar güzel bir şey gördüğünü sanmıyordu.

Geldiklerinden beri ilk kez bugün öğleden sonra izinliydi. Mòrag bugün lahana topluyordu, bu yüzden Jane dinleniyordu ve bu da Hugh'yu memnun ediyordu.

Muhtemelen Mòrag'la rekabet edebilmek için bu kadar çok çalıştığına inanıyordu ama Jane temizlik becerilerinin kızınkiler tarafından sonsuza dek gölgede bırakılacağından korkuyordu.

Hayır, Jane Hugh için bir değer olabileceğini, iyi bir eş ve elde tutulmaya değer biri olduğunu kanıtlamak için çalıştı. Bahçelerle ilgilendi, mobilyaları boyadı ve Mòrag'ın yerel zanaatkârlardan satın aldığı güzel ev halılarını düzenledi. Ev şimdiden ev gibi ve rahat olmaya başlamıştı.

Sonunda Hugh'u kaybetse bile.... bu denenmemişlikten olmayacaktı. "Su, genç kız?"

Gözlerini kırıştırdı ve matarasını ona fırlattı. Adam açgözlülükle içti, sonra ön kolunu ağzına götürdü. Erkeklerin bunu yapmasına bayılırdı. Ve "erkekler" derken "Hugh "u kastediyordu. Adam matarayı geri fırlattığında, ona o kadar meşguldü ki, matarayı yere düşmeden önce iki kez karıştırarak ıskaladı. Özlemini zorlukla bastırabiliyordu -aslında, derinliğini gizleme zahmetine girmeyi bırakmıştı- ama Hugh ona hâlâ dokunmamıştı. Tekrar tekrar bunun nedenlerini düşündü.

Kaşlarını çatarak omzundaki deri izi bıraktı, sonra eyere doğru giderken matarayı aldı. Tozunu alıp ona uzattığında, kız ona mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yüzünde temkinli bir ifadeyle ondan uzaklaştı, sonra tekrar izleri takip etmeye başladı. At bir kez daha ileri atıldı.

Onunla evli kalma konusunu açmaya çabalamıştı ama gözleri hep karanlık ve uyarıcı bakıyordu - tıpkı şimdi olduğu gibi. Sanki ona evlenme teklif edecekmiş gibi hissediyordu ve kendine güveninin sarsıldığını itiraf edebilirdi. Erkeklerin genellikle dili tutulur, ona istediğini vermek için kendilerini zor tutarlardı. Hugh mesafeliydi, yüzü kapalı duruyordu.

Nefes aldı, cesaretini toplamak için çırpındı. Şu andan daha iyi bir zaman olamazdı. Tekrar cesaretini kaybetmeden önce hızla sordu: "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Adam başını sertçe sallayınca, birkaç dakika bekledikten sonra "Hugh, sence benden iyi bir eş olur mu?" diye sordu.

Bir süre tereddüt ettikten sonra yavaşça, "Evet," diye cevap verdi. "Yemin eder misin?"

"Evet."

"Bunu sadece duygularımı incitmemek için söylemiyorsun, değil mi?" "Hayır. Her erkek sana karısı demekten gurur duyar-" "O zaman neden beni tutmuyorsun?"

Ayağı tökezledi ve çamura dizlerinin üzerine düştü.

"*Seni tutmak istiyorum,*" diye ilan etti, sanki masum görünen sorusu onun bedenini ve zihnini sarsmamış gibi.

İçinden ayağa kalktı. Neden bir kez daha alay etmeye başlamak zorundaydı ki? Lanet olsun, sonuçta iyi bir gün geçiriyordu. O gün Mevsim normallerinin dışında ılıman olan hava hoştu ve her zamanki gibi ona eşlik etmekten keyif alıyordu. O, şundan bundan konuşup gülerken, adam da gizlice ona bakıyor ve İskoçya'nın onunla ne kadar hemfikir olduğuna hayret ediyordu.

Yanakları pembeleşmiş, gözleri inanılmaz bir şekilde daha canlı bir yeşile bürünmüş ve kumral saçları daha da parlaklaşmış, altınla parlatılmış gibi görünüyordu.

Genç kız o kadar güzelleşiyordu ki, zaman zaman onun nutku tutuluyordu.

"Bu makul bir soru, Hugh."

Şimdi üşüdüğünü hissediyordu. "Bu şaka yapılacak bir şey değil."

Daha önce yüzündeki ifadeler düşünceli, paniklemiş ve korkmuş bir halden şimdi takındığı kararlı ifadeye dönüşmüştü. "Ben Hayır," dedi kararlı bir sesle. "Hem de hiç. Seninle evli kalmak istiyorum."

Konuşmak için ağzını açtı ama kadının ciddi olduğunu görünce konuşamadı. *İnanılır gibi değildi.* Sesi boğuklaştı ve sonunda, "Böyle bir şey olmayacak Jane," dedi.

Onun sevgilisi ve karısı mı olmak istiyordu? Şu anda, Tanrı'dan onu elinde tutacak kadar bencil olmayı diliyordu.

"Neden? Bana iyi bir sebep verirsiniz, bundan vazgeçerim. Aksi takdirde..." Sanki uyarıyormuş gibi sözünü kesti.

"Sana söyledim, asla evlenmek istemedim."

"Ama *neden*? Bana bir sebep söyle."

"Bu hayat bana göre değil," dedi basitçe. "Hiçbir zaman olmadı ve . Bazı erkeklerin koca olmaya uygun olmadığını kabul etmelisiniz."

"Bence öylesin."

"Artık beni tanımıyorsun bile."

"Çünkü bana hiçbir şey söylemeyeceksin," diye karşı

çıktı. "Benim sözüme güven."

"Tüm bunlar bittikten sonra evli kalmayı *denemek* istemediğine emin misin? Uygun olup olmadığımızı görmek için?"

"Evet, çok eminim," dedi ses tonunu sertleştirerek.

"Gerçekten mi?" dedi yavaşça. *Raaaally.* Sanki onu duymamış gibi eyerden aşağı kaydı. "Bu büyük bir karar." Ona ciddi bir şekilde başını salladı. "Bunu düşünmek isteyeceğini biliyorum." Uzaklaşmadan önce başını eğip onu inceledi, parlak gözleri odaklanmış ve berraktı.

Sertçe yutkunarak, onun da okunun hedefine aynı şekilde baktığını düşündü.

Otuz yedi

Evli kalma konusunu açtıktan sonra Jane sonraki hafta boyunca inatçı bir sıklıkta bu konuya geri döndü.

Hugh cılız revak için yeni bir sütün üzerinde Hollandalı bir blok  cakla çalışırken, Jane'in bir anlığına görünmesini bekledi ve son kampanyasını düşündü.

Bir gece önce, ateşin yanındaki kilimin üzerinde viski içiyordu. Kadın onun arkasında oturmuş, dizlerinin üzerine kalkarak sırtındaki ağrıyan kasları ovmuş ve i kisinden yudumlar paylaşmıştı. Adam ona karşı gevşerken göz kapakları ağırlaşmıştı.

Ateş, viski, zor bir günün ardından rahatlatan karısı.
Mutluluk. Tadına vararak bir yudum aldı-

"Evliliğimiz hakkında bir fikrin var mı aşkım?"

  kisinde boğulmuştu. Adam ters ters baktığında masumca gülümsemişti.

Bu sabah çekim yapmak için terasa çıkarken, rahat bir ses tonuyla, "Yanına hiç okuma malzemesi almadığını fark ettim -o tek kitap dışında- ben de yatağına bir roman bıraktım," dedi. Adam arkasından bakarken, omzunun üzerinden, "Ve * zellikle* hoşuma giden sahneleri işaretledim," diye ekledi.

Kadının ne tür bir romandan çok iyi biliyordu. Kadın gözden kaybolur , ne sevdiğini görmek için sabırsızlanarak merdivenlerden yukarı fırladı. Yastığının  zerine onun sahte kapaklı kitabını koydu ve yırtarak açtı. Beş dakika sonra yatağa uzandı ve titreyen ellerini sersemlemiş yüzünde gezdirdi.

Eğer bu sahneler hoşuna gittiyse.... o zaman *m kemm l* bir şekilde uyarlardı.

Hayır, kahretsin, bu sadece onun sinsi kampanyasındaki son savaştı. Onun sürekli saldırıları, her günün, burada, alınmak için olduğunu unutmasına asla izin vermedi.

Hayallerinin kadını. Kızgın bir kısrakın etrafındaki bir aygır gibiydi; konsantre olamıyor, aklını onun saçlarının kokusu ve teninin tadından başka bir şeye veremiyordu.

Gözleri onu her yerde takip ediyordu. Çalışırken saçına bir bandana takmayı alışkanlık haline getirmiş, mutfakın sıcağından ya da her ne iş yapıyorsa ondan kurtulmak için bluzlarının düğmelerini açmaya başlamıştı. Hugh'ya öyle geliyordu ki, nemlenmiş göğüsleri her an dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Genelde çok zarif olan Jane, şehvetli bir barmaid gibi görünüyordu ve Hugh buna bayılıyordu.

Aslında, onun hangi halini daha çok sevdiğine karar veremiyordu: Londra'daki zeki güzel mi, deri uçlu av eldivenleriyle okçu mu, yoksa bu kaygısız baştan çıkarıcı mı?

Ona olan ihtiyacı amansızdı. Sağlıklı düşünemiyordu. Gün boyunca sürekli sertleşiyor ve bir gece boyunca harcamak zorunda kalmadan uyuyamıyordu. Geçen gece, rüyasında ona bindiğini gördükten sonra ter içinde uyanmış ve boşalmasına tam üç hızlı vuruş kalmıştı.

mahvetmiş, zayıflatmıştı. Ve kadın Hugh'ya neredeyse masum bir merak ve bariz bir özlem karışımıyla bakmaya başladığında, onu gözlerindeki yakarışa cevap vermekten alıkoyan tek bir şey vardı.

Kitap. Şimdi onu dışarıda tutuyor ve sık sık ona bakıyordu. Bu ona.... ne olduğunu hatırlatıyordu.

Bir mırıltı duymasının ya da onun geçtiğini görmesinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçtiğini fark edince kaşlarını çatı. Hugh onun her zamanki yorucu koşuşturması yerine bir ya da iki saat uyumaya karar verdiğini umdu ama bundan kuşkuluydu.

Uçağını bir kenara bıraktı, pantolonundaki odun talaşlarının tozunu aldı ve ön kapıdan içeri girdi. Elinde bir sepet şalgamla mutfaka dönen Mòrag'la karşılaştı.

"Karım nerede?"

Omuz silkti. "English'i en son kuzey kanadında gördüm. Yerleri cilalayacağını söyledi."

Başını salladı ve bir bir elma aldı, sonra belirgin bir koku alınca elmayı bıraktı.

Kız burnunu çekti. "Şimdi ne yaptı böyle?"

"*Parafin*, Mòrag," diye bağırdı omzunun üzerinden, koşarak uzaklaşırken. "Bunu bir düşün."

Mòrag nefesini tuttu ve sepetini bırakıp onu takip etti.

Parafin mumu yerler içindi.

Ve kolayca parafin yağı ile karıştırılırdı - gazyağı için başka bir terim...

Kapalı kapıdan içeri daldı ve gördüğü manzara karşısında yutkundu. Jane susamış maun ağacını gazyağı sürahileriyle kaplamıştı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. "Sana sürpriz yapmak ve tüm bunları Bitti." Elinin tersiyle nazikçe burnunu ovuşturdu. "Ama kendimi oldukça tilkilemiş hissediyorum." Omuz silkerek bir parça kumtaşı aldı ve "Ben de tam kurumuş alanı zımparalayacaktım-" dedi.

"*Hayır!*" diye bağırdı o ve Mòrag aynı anda. *Bir kıvılcım...*

Kalbi boğazında, tam Mòrag, "Salak mısın sen, İngiliz?" diye bağırırken ona doğru hamle yaptı.

Adam onu dışarıya, kuyuya doğru çekerken Jane gözlerini kırıştırdı ve kekeledi. "Sanırım yanlış bir şey yaptım?" dedi adam onu vardiyası hariç her şeyinden hızla soyarken.

"Evet. Bu konuda Mòrag'a katılıyorum." Kadının küçük ellerine ve kollarına sürekli su pompalayarak yağı temizledi. "Bu projeye bir kişi için çok fazla şey üstlendiniz. Ve bu yağ Yanıcıdır ve genellikle "*fenerler*", "profesyoneller tarafından kullanılır. Eğer o anda eteğinize bir damla mum yağı damlasaydı, alevler içinde kalırdınız."

"Oh." Jane alt dudağını ısırđı. "Kızgınsın." "Endişeliyim."

"Hugh, bana karşı sabırlı ol."

"Tanrı biliyor ki deniyorum,

genç kız."

Mòrag'ın gece için ayrılmaya hazırlandığını görünce Jane'e, "Bacaklarını ve ayaklarını ovala. Hemen döneceğim," dedikten sonra kızı yakalamak için ahıra doğru yürüdü. "Mòrag, karımı bu mülkte bulunabilecek her tehlikeli ve yanıcı maddeden uzak tutmanı istiyorum. Kilit onları uzaklaştır. Ve ben tahtaları değiştirene kadar onu kuzey kanadından uzak tutabilirsen maaşını üç katına çıkarırım."

Hugh Jane'e dönerek "Ovalayın!" diye havlayınca Jane korkuyla sıçradı, sonra da itaatkâr bir şekilde ovaladı.

Mòrag iğrenmiş bir ses çıkardı. "İngilizceyi daha kötü azarlamayacak mısınız? Odayı bu şekilde mahvettikten sonra mı?"

Hugh omuz silkti. "Şu andan itibaren, bazı şeyleri anladığından emin olacağım. Buralarda işler tehlikelidir, ama hayır, maun bir zemine zarar verdiğini bilmeyecek."

" bulanırdım." Ama Mòrag ters ters bakıp ellerini havaya kaldırdığında Hugh, Jane'in kızıdan hoşlanmaya başladığını anladı. "İngilizce *aptalca* değil, yeni zemini de mavileştirmek zorunda kalacağımızı biliyorsun değil mi?"

Hugh döndüğünde, "Neden bu kadar çok çalıştığını bana anlatmanın zamanı geldi, genç kız," dedi.

Hugh'nun sert elleri yağ kalıntısı olup olmadığını kontrol etmek için kollarını aşağı yukarı ovalarken sarhoş ve üşümüş hissediyordu ama yine de hoş bir ürperti duyuyordu. Sarhoşça sırttı. "Seni etkilemeye çalışıyorum. Böylece beni tutacaksın. Ve deniz kıyısındaki evinde yaşamama izin ver."

Adam sırttmaktan vazgeçince, "Aslında bu bir şaka değildi," dedi.

Yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Evlilik konusunu mu açtın? Yine mi? Bir İskoç kadar inatçısın! Bunu biliyor musun?"

"Seni mutlu edebilirim," diye ısrar etti. "Ve sen de bir eş alabilecek durumdasın."

", genç kız, benimle evli olmaktan hiç hoşlanmayacaksın."

"Yaptığımızdan ne farkı var ki?"

Bu evliliği kabul ettiğinde, kızın evlenmeyi istemeyeceğini tahmin etmişti. İlk fırsatta. Bunun değişmeyen tek şey olması gerekiyordu. Jane'in serin kuyu suyuyla ıslanan ve dolgun göğüslerine yapışan vardiyaşına bakarken *kendine* karşı argümanlar bulmaya çalışacağını hiç düşünmemişti. Kollarındaki elleri daha yavaş hareket etmeye başladı.

Zaten iyi konsantre olamıyordu ama kızın küçük meme uçları her su fişkırıtışında sertleşirken nasıl bir argüman geliştirmesi beklenebilirdi ki? Kötü bir durumdaydı. Onları en son öptüğünde dilinin altında zonkladıklarını *hissettiğini* hatırladı....

Ellerini onun bedeninden tamamen çekerek ayırdı. "Jane, bu unut. Ben iyi bir adam değilim. Ve iyi bir koca da olamam."

"Bu bana mantıklı geliyor. Bizim için mantıklı bir hareket. Zaten evliyiz ve formaliteleri yerine getirdik." Sesini alçaltarak "Tek yapman gereken benimle sevişmek" dedi.

"Mantıklı mı? Bunu mantıklı olduğu mi istiyorsun? Olmadığı tek şey bu."

Ona bakarken kaşları birbirine çarptı. "Hugh, benim neyim var böyle?"

Onun gibi bir kadının kendinden yoksun olmaktan korkabileceğini hiç düşünmemişti. Onun böyle düşünmesine hiçbir şekilde izin veremezdi. Bu da ona gerçeği söylemek anlamına . En azından bir kısmını.

"Sorun sen değilsin. *Benim.*"

Belli ki söylediği Şey, en kötü Şeydi. Yüzü bir anda soğudu. "Duygularını incitmemek için bunu kaç erkeğe söylediğimi biliyor musun?" Kollarını kavuşturdu ve ondan uzaklaştı. "Oh, solucan nasıl da döndü. Artık basmakalıp sözlerin istenmeyen, mutsuz alıcısıyım."

"Jane, hayır." Uzandı ve bir elini kalçasına koyarak onu çekti. "Sen bir erkeğin bir eŐte isteyebileceği her Őeysin." Onun gözlerini yakaladı. "Gerçek Şu ki... gerçek Şu ki, eğer evlenmeyi planlıyor olsaydım, ya sana sahip olurdum ya da hiçbirine."

Başını ne eğdi. "Hiç mi?"

"Hiç. Bu gerçekten benim sorunum. Evlenmemi engelleyen zorluklar yaşıyorum."

"Bana evlenmek istememenin *bir* nedenini söyle."

"Bu sadece daha fazla sorunuzu davet edecektir. Daha önce de söylediğim gibi, her Şey ortaya dklmedike mutlu olacağa benzemiyorsunuz."

"Hugh, bu beni de ilgilendiriyor ve daha fazlasını bilmeyi hak ediyorum. Senden sadece adil olmanı istiyorum."

"Evet, biliyorum. İnan bana, bunu biliyorum. Ama içeri girip kurulanman gerek."

"Bana bir neden söyleyene kadar gitmiyorum."

Sonunda, uzun bir tereddttten sonra, "Size... ocuk veremem," dedi.

Otuz sekiz

"O h," dedi Jane, tuttuğunu bilmediği nefesini bırakarak. "Neden olmasın?"

"Sadece hiç olmadı."

O haklıydı. Şimdi bir sürü soru sormak istiyordu. "Sanırım bilerek denedin," dedi, hissettiği acıyı gizlemeye çalışarak. Adamın başka bir kadından çocuk istediği düşüncesi içini kavuruyordu.

"Tanrım, hayır, hiç denemedim."

Kaşlarını çattı. "O zaman nereden

biliyorsun?" "Kardeşlerim de bilemez."

Gözleri biraz genişledi. Bir çocukluk hastalığı. Öyle olmalı. Gözleri daha da büyüdü - bu yüzden mi evlenmek istememişti? *Onunla* hiç evlenmek istememiş miydi?

Bu her şeyi açıklayacaktı! Sallanmaya başladı ve Hugh'nun kalçasındaki tutuşu sıkılaştı. Hugh çocuklarını inkâr etmek istemezdi. O her zaman böyle özveriliydi. Bu çok mantıklıydı - aklını sebep buydu! Bu durum gözünü hiç korkutmamıştı. Eğer Scot'una sahip olsaydı, çocuksuz da kalabilirdi. Ne de olsa kuzenleri hızla çoğalmaya devam edecek ve Jane'i oynayacak çocuklarla dolduracaklardı.

Evlilik yüzüğünü gördüğünde kalbi bir kağının tekerleği gibi döndüyse, bu son ifşaat onu sanki biri kağınını ateşe vermiş ve onu bir dağdan aşağı yuvarlamış gibi hissettirdi.

İlk dürtüsü yere yatırıp öpmek oldu ama bunun kötü bir şey olduğunu hemen fark ederek bu dürtüsünü bastırdı.

Fikir. İtirafından sonra savunmasız kalacağı kesindi ve onun bir kayıp olarak gördüğü şeyden memnun görünmek istemiyordu. İkinci dürtüsü, yanlışlıkla büyük bir engel olduğunu düşündüğü şeyle alay etmekti ama alay etmek, onun bu konudaki inançlarına saygı duymadığı anlamına gelirdi.

Erkekler bu tür şeyleri gerçekten , değil mi? Bu yüzden daha az erkek olduğunu mu düşünüyordu? Sakinleştirici bir nefes aldı. *Mantıklı ol.*

"Anlıyorum. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim." Sesi sakın ve makul geliyordu.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Daha önce hiç kimseye söylemedim. Ama şimdi neden evlenmek istemediğimi anlıyorsunuz."

"Anlıyorum."

Acımasızca başını salladı.

"Ama bu bizim hakkımızdaki fikrimi hiçbir şekilde değiştirmiyor." "Ne?" diye ısırdı ve bir adım geri atması için onu serbest bıraktı.

"Bunun hayatım üzerinde büyük bir etkisi olmayacağına sizi nasıl ikna edebilirim bilmiyorum."

"Bana çocukları sevdiğini söylemiştin. Hatta bana sebepler bile gösterdin."

Jane alaycı bir sırıtışla, "*Başkalarının* çocuklarını seviyorum," dedi. Adam kaşlarını çatınca ciddileşti. "Eğer kendi çocuğumu istemekten göğsümün ağrıdığını düşünüyorsan, bu doğru değil. Beni birlikte gördüklerini seviyorum çünkü onlar benim ailem." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Umarım bu ihtiyacı yaşamadığım için duygusuz bir kadın olduğumu düşünmüyorsunuzdur. Bu kimseye söylemediğim bir şey."

"Onlara sahip olmayı hiç düşünmedin mi?"

"Evlenseydim ve bu olay -ya da gerçekleşmeseydi- her iki durumda da ağlamazdım."

"Buna böyle tepki vermeni beklemiyordum," dedi elini ensesinde gezdirerek.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama bu benim için hiçbir şeyi değiştirmez."

"Kahretsin, bunu istemenin tek nedeni bunun için savaşmak zorunda olman. Ve savaş bittiğinde, arzu da bitecek."

"Bu doğru *değil*."

"Geçmişte, istemediğiniz şeyler için savaştınız - bunu sadece meydan okumaya ihtiyacınız olduğu için yaptınız. Kabul et bunu!"

Belki bir ya da iki kez... Ama daha gençken Hugh'yla evli olduğuna da inanmıştı; bunda *bir* zorluk yoktu ama yine de ondan başka bir şey düşünemiyordu.

"Peki ya pes edersem ve ilginiz azalırsa ne olacak?" Hugh talep etti. "İngiltere'ye, arkadaşlarının, ailenin ve partilerin arasına döndüğünde benimle kalma arzun azalacak. Bu benim için çok açık, Jane."

"Henüz solmadı," diye mırıldandı.

Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Oh, evet, birlikte olduğumuz birkaç hafta boyunca mı?"

Başını salladı-şimdi, *nerede o uçurum?* "Ayrı kaldığımız on yılı kastetmiştim - ya da bunu hayatımın yarısına yuvarlayabilirsin."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Ne demek istiyorsun...? Ne demek istiyorsun..." Sesi kısıldı. "*Ben* mi, Jane?"

Jane iç çekti. "Evet, sen-"

Tam da kız ağaçlık yoldan gelen at seslerini duyduğunu sandığı sırada adam gerildi. Tek bir hareketle döndü, onu arkasına itti ve üzerini örtmek için gömleğini yırttı.

Hugh'nun izi İskoçya'da kaybolduktan sonra Grey'in seçenekleri pek umut verici değildi.

Burası Hugh'nun ülkesiydi ve vahşi doğa onun unsuruydu, asla Grey'in değil.

Daha da kötüsü, Hugh Grey'i kaybedecek kadar iyi olduğunu *biliyordu*. Bu onu dehşete düşürdü.

Grey Ethan'la oyalanmasaydı, Hugh ve Jane'in gece vakti ayrılışını kaçırılmayacaktı. Bir kardeşi öldürmek için zaman ayırırken, diğerinin kaçmasına izin vermesini ironik buluyordu.

Batı Avrupa ve Kuzey Afrika ülkelerini bilmesine rağmen Avucunun içi gibi bildiği İskoçya'da hiç çalışmamıştı. Dört dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordu ama Galce bunların arasında değildi. Kuzeye doğru ilerledikçe insanlar İngilizlere karşı daha kapalı ve düşmanca davranıyordu, hatta bir deri bir kemik kalmış ve hasta gibi görünen Grey'e karşı bile. Ve muhtemelen deliydi.

Londra'ya dönüp Weyland'a işkence etmeyi düşünmüştü ama yaşlı adamın konuşmayacağını biliyordu ve Weyland muhtemelen nerede olduklarından emin değildi.

Grey tam da onları bulup bulamayacağını merak etmeye başlamıştı ki, Şebeke'de telgraf hatlarına mümkün olduğunca yakın durmanın standart bir prosedür olduğunu ve yalnızca en hayati bilgilerin, tabii ki şifreli olarak, gönderildiğini hatırladı.

Hugh bir telgraf ofisine bir günlük mesafede kalacak, Grey'in yakalandığı ya da öldüğü haberini almak için düzenli aralıklarla kontrol edecek, böylece eve ne zaman döneceğini bilecekti. Grey tüm şifreleri bilse ve anahtarlara sahip olsa da, kendi yenilgisi olmadan hiçbir mesaj gönderilmeyecekti. Bu da bir muammaydı. Grey Weyland'a nasıl telgraf çektirebilirdi?

Sonra bir mesaj gönderilmeden önce yenilmesi gerekmediğini fark etti.

Ethan'ın ölüm haberi kritik olarak değerlendirilebilir.

Grey, Hugh'a kardeşi hakkında acil bir telgrafın İskoçya'daki birçok istasyona gönderileceğinden şüphelenmişti. Sonunda Grey, Hugh'un -Şiddet dereceleri değışmekle birlikte sadece dördü dışarı çıkmıştı ve alıcı ofislerden ikisi güney orta Yaylalar'daki bu küçük bölgede bulunuyordu. Grey ilk istasyonun yüz millik yarıçapı içindeki her yeri taramış ve ikincisinin yarıçapını neredeyse tamamlamıştı. Hugh buralarda bir yerde olmalıydı.

Ne yazık ki buradaki insanlar her zamanki gibi soğuktu ve paranın onlar üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Tam bu bilgi için birini boğazlamaya karar vermişti ki bir atın kişnemesini duydu. Arkasına baktığında, yolun ilerisinde, ormandaki patikadan çıkan bir kız gördü - geçerken görmediğı bir kız.

Tek başınaydı, bir midilliye ters yönde yavaşça biniyordu ve heybesi yoktu. Günübirlik bir gezi. İlginç. Bu vahşı doğada ne vardı? Belki de Hugh'un saklandığı yer?

Bu kız da muhtemelen karşılaştığı diğer İskoçlar gibi ağzı sıkı olacaktı ama Grey gülümsemekle yetindi ve kendini hazırlamak için dudaklarının arasına ilaç sıkıştırdı. Siyah saçlı küçük hanım belli ki yaşamak için çalışıyordu. Grey'in eli kalçasında kılıfında duran bıçağına gitti.

Grey, ekmek parası için çalışan kadınların parmaklarını korumaya özellikle hevesli olduklarını biliyordu.

Otuz dokuz

*J*ane çenesini avucuna dayamış, pencereden dışarı, diğer kaslı İskoçyalılarla birlikte içen Hugh'a bakıyordu.

Yolda duydukları sesler, savaş atlarına benzeyen atlara binen yarım düzine kule gibi İskoç'a aitti -Mòrag'ın kardeşleri. Çatının son kısmındaki çalışmaları düzenleyin.

Hugh ev yapımı viski içmek için onlara katılmıştı ama *onu* sosyalleşmeye davet etmemişti. Bu da onu rahatsız etmemişti. Ne olursa olsun. Hugh'nun onun daha önceki ifşaatıyla, en azından gün batımından sonra diğer Galyalılarla püre içmekle ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmediği gerçeği de öyle.

Hâlâ Hugh'un itirafının etkisindeydi ve ona soracak daha onlarca sorusu vardı ama Hugh saatlerce orada kalmıştı. Yalnız olduğunu iddia eden biri için Hugh adamlarla iyi geçiniyor gibi görünüyordu ve ona kendilerinden biri gibi davranıyorlardı. Kaşlarını çatı. O da onlardan biriydi. Uzun boylu ve gururlu bir İskoçyalıydı ve onlarla alçak ses tonuyla konuştuğunda bu adamlar sessizleşip onu dinliyordu. Şimdiden onun kararlı ve sabırlı kocasına saygı duymaya başlamışlardı.

Jane saçlarını dudaklarında evirip çevirdi, sonra burnunu çekti. Tanrım, bu sert balmumu kokusundan kurtulmak için asit dolu bir fiçıda yıkanması mı gerekecekti? Bir fiçi dışında, bir banyo daha ve bunun için su ısıtmayacaktı. Hugh bahara giderse onu özlemeyeceğini ve "sataşmakla" suçlanmadan ona eşlik etmesini isteyemeyeceğini söyledi.

Banyo malzemelerini ve havlusunu toplayarak yan kapıdan çıktı ve erkeklerden uzaklaştı. Keyifli yürüyüşü sırasında gece vakti gökyüzüne baktı ve Hugh ile geçirdiği son birkaç haftayı düşündü. Yaşadıkları her karşılaşmada onu yıpratıldığını hissediyordu ama gerçekten bir

kendisiyle sevişmesi için "yıpratması" gereken bir adam mı? Ona karşı her zaman bir şeyler hissetmiş olmasını de umursamayan bir adam mı?

Göle ulaştığında, buranın ne kadar güzel olduğuna hayret etti. Ay dolunaydı, gökyüzünde sarı ve ağırdı, yüzeyi kaplayan sisin üzerinde yansiyordu. Kaplıcanın bulunduğu kayalıklardan oluşan gizli cepten buharlar yükseliyordu.

Nefes kesici. Kahretsin, İskoçya'dan ayrılmak *istemiyordu*. Şimdi Londra çok kasvetli, isli ve kalpsiz görünüyordu. Grey yakalandığında, Jane hem Hugh'yla hem de bu ülkeyle neler kaçırdığını bilerek oraya nasıl geri dönebilirdi?

İç çekerek soyundu. Su daha fazla direnemeyeceği kadar çekici görünüyordu ve suya girdi. Sabunlarını ve yağlarını küçük masanın üzerine koyduktan sonra bir uçurumun kenarından sarkan çıkıntıda saçlarını iyice yıkadı. Durulamayı bitirmek için tam suya dalmıştı ki Hugh belirdi.

İlk kez onu görmeden önce gerçekten duymuştu. Omzunun üzerinden baktığında, adamın saçlarının dağınık ve tavırlarının yorgun olduğunu gördü ama gözleri... vahşi bir şekilde yanıyordu.

"Beni şımartmak için buraya gelmene gerek yoktu," dedi. "Yeni arkadaşlarının yanına dön."

Sessizdi, sadece bakıyordu.

"Sarhoş musun sen?" Onu hiç görmemişti. Vinelands'de bile, herkes içkinin dibine vururken o bir kadeh viskiden fazlasını içmemişti.

"Evet," diye cevap verdi sonunda. "Ama bunun bir faydası yok."

"Neye yardım edeyim?" diye sordu, Hugh'nun bu yeni yönü karşısında şaşkındı.

"Gece gündüz seni istemeyi bırakmama yardım et. Ve sadece bir şeyin bunu yapabileceğini fark ettim."

Beline kadar suyun içinde durmuş, saçları sırtına dökülmüş, bir omzunun üzerinden ona bakıyordu. Etrafında buhar dönüyordu ve bir avcının ay ışığı vücudunun solgun mükemmelliğini aydınlatıyordu.

İkisi de hareketsiz kalarak, diğerinin bir sonraki hamlesinin ne olacağını ölçüyormuş ağır ağır nefes alırken uzun anlar geçti. Eğer daha önce şaka yapmıyorsa, bu zarif kadın ona karşı *yıllardır bir şeyler hissettiğini* itiraf etmişti.

Bunu bilmemeyi tercih ederdi.

MacLarty kardeşlerle sırf hiçbirinin karısı hakkında bir fikir edinmediğinden emin için içmemişti -özellikle de Jane'i ıslak bir elbise ve gömleğinden başka bir şey giymeden gördükten sonra. Sarhoş olmuştu çünkü Jane onu kesinlikle sendeletmişti-

Kolları iki yanında, tamamen ona döndü. Adamın içindeki bir şey basitçe... koptu.

Mırıldandığı bir küfürle gömleğini, botlarını ve pantolonunu çıkardı. Kadının peşinden daldı, sonra çıplak kaygan bedenini kendine doğru çekerek yaklaştı. Elleri göğsünde ilerleyerek boynunun arkasına dolandı ve dolgun göğüsleri ona doğru kayarak yumuşak bir şekilde inlemesine neden oldu.

"Bunun solması gerekiyordu ama ," diye mırıldandı boynuna karşı. "Daha da kötü. Nasıl daha kötü olabilir ki?"

"Seni anlamıyorum, Hugh."

"Yapacaksın," dedi ve düz bir kolla banyo yağlarını kaya çıkıntısından süpürdü. Onu kabaca rafin üzerine koydu ve yüz yüze gelmelerini sağladı. Kadın soluk soluğa kaldı ama adam sadece ona bakarak bu sahneyi hafızasına kazıdı. Koyu renk saçları göğüslerinin, sıkı, çıkık meme uçlarının üzerinden akıyordu. Cinsel organındaki ipeksi bukleler, solgun, yayılmış kalçalarına karşı belirgindi. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Bana eziyet ediyorsun. Keşke bilseydin..."

Kalçalarını bacaklarının arasına soktu ve kulak memesini yumuşakça emmek için eğildi. Kadın iç çekerek rahatladı ve adamın bacaklarını daha da açmasına izin verdi.

Göğüslerini kavradı, onları şekillendirdi, tamamen örttü. Ellerini. Sonra, kız nefes nefese ona bakarken, o öğleden sonra yapmak istediği gibi onu emmek için eğildi.

Kadın haykırdı ve adam istese bile olanları durduramayacağını anladı. Ve o da istemedi.

Diğer meme ucuna geçerek onu sertçe emdi, ama bu onun hoşuna gitti, başını göğsüne doğru tuttu ve daha fazlası için sırtını eğdi.

Ancak her iki tepenin de sertleştiğinden ve zonkladığından emin olduktan sonra, vücudundan aşağıya, açık kalçalarına doğru ilerlemek için geri çekildi. Ağzı onun seksinden birkaç santim uzaktayken, açık dudaklarını ona bastırmadan önce nefeslerini hissetmesine izin verdi ve dilini dışarı kaydırды. Adam mutluluk içinde gözlerini kapatıp kıvrımlarına doğru ilerlerken ve onları kendi ıslaklığıyla lezzetli bir şekilde kaygan bulurken kadın boğuk bir çığlık attı.

Tepkisini ölçmek için başını kaldırdı ve onun gözlerini kocaman açmış, utanmadan kendisini izlediğini gördü. Eğer mümkünse, bu onu daha da tahrik etti. Başparmaklarıyla etini araladı ve onu öyle bir öptü ki, kız bu görüntüyü asla unutamayacaktı. Yalamalar arasında, "Bunu sana hiç yaptırdın mı? daha önce?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, asla."

İfadesinin olduğunu biliyordu. "Seni daha önce hiç gelmediğin gibi boşaltacağım."

Nefesi kesildi. "Bunu yapmamı istediğine emin misin Hugh?" diye sordu biraz da gerginlikle. "Sen aşağıdayken mi?"

"Dilimin altında boşalmanı istiyorum," diye homurdandı ve ilk kez klitorisini emmek için onu dudaklarının arasına aldı.

, parmaklarını adamın saçlarından geçirdi ve ona sıkıca sarıldı. "Hugh, yapacağım, evet! İşte böyle. Oh, Tanrım, evet!"

O anda aklı başından gitti... kızın nemli göğsünü avucunun içinde, yumuşak, yumuşacık etini dilinin altında hissetti... yaladı, yuttu, sıktı. Kalçalarının arkasına doğru itti, enfes tadına daha fazla için dizlerini daha geniş bastırdı. Keskin bir çığlık attı, kalçalarını onun açgözlü ağzına doğru dalgalandırdı, tamamen terk edilmişti.

"Şimdi benim için gel" demek için ayrıldı, sonra dilini geri verdi. Bunu yaptığında, uzun iniltisi sadece hayret dolu sözleriyle kesildi: "Çok *iyi* hissettiriyor. Hugh, beni *çok iyi hissettiriyorsun*."

Kız kıvrılırken onu çılginca yaladı ve siki kızın her kelimesinde, her çığlığında ılık suyun içinde nabız gibi atıyor gibiydi. Kız çok hassaslaştığında, sonunda gevşedi ve önünde durdu. "*İçine girmeliyim*," diye inledi, hâlâ kendisine doğru uzanan, parlayan, dolgun etine gömülmek için çaresizce. Çılgına dönen adam, bir eliyle kızın bileklerini başının üstünden kayaya doğru tutturdu.

Yarı kapaklı gözleri ve hızla, "Bekle, Hugh. Beni serbest bırak. Sana bir şey söylemem gerek." Ama adam kadının cinsel organını tüm eliyle kavrarken, kadının sözleri belli belirsizdi. "Hugh, lütfen-"

"Öyleyim," diye homurdandı, bileklerini sıkıca tutarak. "Çok uzun süre bekledim ve daha fazla beklemeyeceğim."

"Ama ben-"

"Artık konuşmak yok." Dinlemeyi bırakmıştı. "*Bana musallat oldun*." Kendisini tekrar tekrar cezalandırdığı gibi onu da cezalandırmak istiyordu. On yıllık acısını ondan çıkarmak ve ona kendi çektiği acıyı hissettirmek istiyordu. Kadının bacaklarını daha da araladı, içine dalmak ve onu akılsızca, öfkeyle almak üzereydi. Sonunda.

Boştaki eliyle kadının göğsünü kavradı, sikinin başının kadının içine girmek için zorlandığını hissetti. "Sana iyi bir adam olmadığımı söyledim. Eğer bana inansaydın, sadece , ellerimi üzerinde . Ama sen ittikçe itiyorsun."

"Biliyorum. ." Yüzü yumuşadı ve vücudu gevşedi. "Ve özür dilerim. Sadece sana ihtiyacım var, Hugh," diye fısıldadı, sonra eğilip boynuna öpücükler kondurdu. "O kadar çok ki senden başka bir şey düşünemiyorum." "O kadar çok ki Dudaklarının hafif dokunuşu ve tenine değen nefes nefese sözleri onu o tarif edilemez doğruluk hissiyle çalkaladı.

Gözleri onunkilerle buluştu. Ona arzuyla ama aynı zamanda güvenle baktı.

Kadının bileklerini çözdü ve alnını onunkine yaklaştırdı. "*Lanet olsun sana, Jane,*" fısıldadı sertçe.

Gerçekten ona zarar verebileceğini düşünmüş müydü? Dokunmak ve açlık duymak için doğduğu kadına?

"Lütfen kızma," diye mırıldandı. "Bunu istiyorum, ama sadece sen yaparsan."

Buna neredeyse *gülecekti*, eğer güldüyse.

"Biliyorum, Sine." Aklının başına gelmesine neden olduğu için mutluydu. Değil Çünkü bu işten vazgeçecekti -hayır, kaderleri bu konuda mühürlenmişti- ama onu akılsız, azgın bir hayvan gibi alırsa lanetlenecekti. İlk seferinde.

Yapmak üzere olduğu şeye inanmıyordu ama kararlıydı. Hayatında bir kez olsun, dünyadaki her şeyden daha çok arzuladığı kadına sahip olacaktı. Onu hak etmiyordu ama bencil bir piçti. Onu hak etmiyordu ama Tanrım, ona ihtiyacı vardı.

Onu tekrar zevke getirecekti. Sikinin kalınlığı içindeyken boşalmasını istemişti ama bunu ne kadar çok istediğini bildiği için muhtemelen ilk hamlede tohumlarını kaybederek kendini utandıracaktı.

Orta parmağını kadının ıslaklığına soktu ve kadın inledi, kalçaları elini karşılamak için yukarı kalktı. Onun için ıslaktı ama çok dardı.

"Hugh," diye soludu adam parmağını çekip iki geri döndüğünde, onu hazırlarken, tam yukarı kalkırken derine sokarken-

Dondu kaldı. Şaşkınlıkla ona bakarak boğuk bir sesle, "Jane? Sen bakire misin?"

Onun ses tonuyla gözleri fal taşı gibi açıldı ve suçlulukla dudağını ısırıldı. "Ben de sana söyleyecektim."

Parmaklarını kaldırdı, yapmak üzere olduğu şey yüzünden titriyordu. Onu incitmek üzereydi, incitmek *istemişti* ama bunun ne kadar yıkıcı olacağını bilmiyordu. "Neden bana söylemedin?"

"Benimle sevişme ihtimalinin daha düşük olduğunu düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün!" Gözleri kısıldı. "Ama sen ve Bidworth?" "Hiç

yakınlaşmadınız bile."

Rahatlaması onu sendeletti ama sonra artık ona sahip olmasının hiçbir yolu olmadığını fark etti. Tam geri çekilmek üzereyken, kadın onun kalçalarını kavradı ve onu kendisine doğru tuttu.

"Hugh, bunu bana sadece senin göstermeni istiyorum. Çok uzun zamandır bekliyordum ve ilk seferim için bunu inanılmaz kılacağını biliyorum."

Daha ikna edici bir şey söyleyemezdi, çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. Onun bekâretini almayı sayısız kez hayal etmiş, elinden gelse ona acı çektirmemek için göstereceği özeni hayal etmişti. O yapardı Onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Hugh'un arzuladığı şeyi başka bir erkek ona verebilecek miydi?

Kırk

"Yapacağım," diye söz verdi Hugh, parmaklarını ona geri vererek. "Sana bunu göstermek istiyorum. Ve bu da seni hazırlamak anlamına geliyor." Kadının etini tekrar okşamaya ve okşamaya başladı, kadın serbest kalmanın eşiğine gelene kadar onun için erimesini sağladı.

Acımasızca, tekrar tekrar delerken ve ovarken onu sadece sınırdı tuttu.

İhtiyaçla inledi, yalvarmaya hazırды. "Hugh, ben hazırım!" diye bağırdı. "İçim çok acıyor... lütfen..."

Ay ışığında o kadar muhteşemdi ki, gözleri niyetle, sahiplenmeyle yanıyordu. Avuçlarını adamın nemli göğsünde gezdirdi ve gövdesindeki kasların ellerinin altında esnemesinden zevk aldı.

Sonunda şaftını aldı ve yerleştirdi, başı girişiyle buluştuğunda çenesini sıktı. "*Çok sıcak... çok ıslak.*" Dudakları ayrılmıştı, nefesleri düzensizdi. "Şu anda boşalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum." Başını içine sokmaya başladığında, onu gerdiğini hissetti - onu ne hazırlamış olursa olsun, uyum hala dardı. "Söyle bana," diye homurdandı, uzun aletini içine sokarken, "bu öğleden sonra ne demek istediğini söyle bana, Sine."

Adam bariyerle karşılaştığında kadın titriyor, adamın omuzlarını tutuyordu ve adam yavaş gitmek için gösterdiği çabadan dolayı terliyordu. Koyu renk gözleri sorgulayarak ona baktı.

"*Ben seninim,*" diye fısıldadı. "*Almak için.*" Hayatında hiçbir şeyden kadar emin olmamıştı.

Adam inleyerek derinlere doğru itti. Yırtılmayı hissetti, adam "*Çok sıkı*" diye inlerken nefesini tısladı. Adam ürperdi ama saçlarını alnından geriye doğru nazikçe düzeltirken içinde hareketsiz kaldı. "Sana acı çektirmek istemiyorum."

"Hayır, olacağını biliyordum" -bir çekingenliği gizlemeye çalıştı- "biraz canımın yanacağını".

Bu rahatsızlığa rağmen, yakınlık hissi onu dehşete düşürdü. Bu binlerce kez beklemeye değerdı. Adamın içinde zonkladığını hissedebiliyor, yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordu ama her nasılsa kıpırdamadı, onun acısını dindirmek, onu memnun etmek istiyordu.

ona dikti ve sözcükleri tutamadı: "Ben... seni seviyorum."

"Ne dedin sen?" diye , kalçalarını ona doğru itmek için duyduğu çılgınca istekle savaşıyordu.

"Her zaman öyleydim."

Kadının sözleri, tüm bu senaryoyu rüyasında mı gördüğünü merak etmesine neden oldu - bu tam da hayal ettiği gibiydi. Şimdi, onun içine bu kadar derinden gömülmüşken, onu kendisine bağlayacak kelimeleri söyleme ihtiyacı doğdu- Eski dilde söylenmiş bir yemin. Yine de yapamadı. Böyle bir hakkı yoktu.

Bunun yerine eğildi ve ona karşı hissettiği her şeyle, nefes nefese kalana kadar onu öptü. Kadının elleri, sanki can havliyle adamın omuzlarını tutmaktan, vücudunun üzerinde dokunuşlar keşfetmeye geçti. Kadın geçici olarak kalçalarını döndürdüğünde, adam geri çekildi, sonra bunu onun için iyi hale getirmeye kararlı bir şekilde tekrar içine girdi. *Konsantre ol. Yavaşça içeri... yavaşça dışarı. Tekrar.*

Neden ona bu hediyeı vermeyi, onu *sevmeyi* seçtiğini merak etmeyi bırakmalıydı. Onun yüzünü incelemek için geri çekildi. "Hâlâ acıyor mu Sine?" diye sordu ona doğru sallanarak.

Gözleri merak dolu bir bakışla açıldı. "Hayır, artık değil," mırıldandı. "Bu çok mükemmel bir his...." Eğilip ıslak ve küçük göğsünü öpüyor, onu çıldırtıyordu. "Senin için de öyle mi?"

Cevap olarak tekrar ürperdi ve kendini onun içinde karıştırmaktan alamadı, etrafındaki tüm ıslaklığın tadını çıkardı. Tekrar ittiğinde, meme uçları

sert noktalar göğsüne doğru ilerliyordu. Adam onları yalamak için eğildi ve kadın her hamleyi karşılamaya başladı.

Adam başparmağını aralarına sokup ovuşturur *ovuşturmaz*, "*Ben... Beni... Oh, Tanrım, bunu bana tekrar yapacağına söz ver. Bu gece.*" Yüzünü iki elinin arasına aldı. "*Söz ver, Hugh.*" Kadın doruğa ulaşırken adı bir çığlığa dönüştü.

Karşı koymasına, hatta itmeyi bırakmasına rağmen, aç bedeni talep ediyor, seksi onu bir yumruk gibi sıkıyordu. Tohumunu tutamadı. Yenilgiye uğrayan adam tüm gücüyle kadının kalçaları arasında debelenerek gökyüzüne doğru bağırdı. Şiddetli bir güçle boşaldı, her şiddetli pompalamada titriyordu onun içinde.

Kalbi onunkine çarparak ona yaslanırken, boğuk bir sesle, "*Beni seviyor musun?*" dedi.

Yatağına döndüğünde ona doğru kıvrıldı, nefesleri göğsünde hafifçe , vücudu uykunun etkisiyle sıcak ve yumuşaktı. Ama Hugh tamamen uyanıktı, dönüyordu Zihninde tekrar tekrar düşünceler.

Bu gece, kaba ellerini onun narin bedenine koymaya cüret etmişti - daha önce pek çok kez öldürmüş olan ellerini. Onun bekâretini almaya cüret etmişti; bunu çılgınca bir öfke anında yapmak üzereydi. Neredeyse onu ölçüsüzce incitecekti.

Ama yapmamıştı.

Yaptığı tek korkunç şey, kız onu dört kez daha istediğinde pes etmektir. Madem kaderinde ona acı vermek vardı, o zaman neden ona yaptıklarının onu *dehşete* düşürdüğünü söylemişti?

Suçluluk duygusunun nerede olduğunu merak etti. Zayıflığından iğrenmeyi bekliyordu; bunun yerine canlı, enerjik ve iyimser hissediyordu. Vücudu gevşemiş, kasları rahatlamıştı. Gece boyunca, onu son gördüğündeki delikanlı gibi hissetmesini sağlamıştı. Bu duyguyu daha fazla yaşamak istiyordu.

Bu gece onu kendine ait kılmıştı ve bunu yapmak onun *hakkıymış* gibi hissetmişti.

Çünkü o da beni istiyor. Onu hep istemişti. Uyumadan önce ona duygularını ve bunlarla ne kadar uzun süredir mücadele ettiğini anlatmıştı. O anlattıkça, adam daha da şaşırmıştı.

Ona tüm erkekleri kendisiyle kıyasladığını ve hepsini eksik bulduğunu söylemişti. *Onunla* karşılaştırıldığında. Kolunun kıvrımıyla onu kendine çekti. Buna pek inanamıyordu ama onun doğruyu söylediğini biliyordu.

Ya ona lanetten bahsetsem? diye tekrar düşündü. Kız zekiydi. Onun fikirlerine saygı duyuyor ve aklının çalışma biçimine hayranlık duyuyordu. Belki ikisi birlikte bir yol bulabilirlerdi.

O zaman yarın. Bitmiş olacak.

Ertesi sabah Jane yüzünde bir sırıtışla gerindi, kendini yorgun ve sevilmiş hissediyordu. Ayrıca hiç kadar aşıktı. Dün gece her zaman hayalini kurduğu her şey olmuştu, hatta daha da iyisi.

Tek üzüntüsü, hayatlarının son on yılını geçirmemiş olmalarıydı. Ama geri kalanını bu şekilde geçirdikleri sürece rahattı.

Gözlerini açtığında Hugh'nun pantolonunu giymiş, yatağın kenarına olduğunu gördü. Onun yüzüne bir kez baktı ve anladı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Ben pişmanım."

"Öyle değil, Jane-"

"O zaman benimle seviştiğin için pişman olmadığını söyle."

Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Bundan daha karmaşık."

Acı bir kahkaha attı. "Çok basit. Bekaretimi verdiğim adam, keşke almasaydı diyor."

İrkildi.

"Sen kazandın, Hugh." Ayağa kalktı, çarşafı sardı. "Hayatım boyunca kimseye söylemediğim üç kelimeyi söyleyeceğim: Vazgeçiyorum." Hışımınla dışarı çıktı, odasına doğru yürüdü. Kapısını çarptıktan sonra arkasından kilitledi.

Saniyeler sonra, kapısı menteşelerinden sarsıldı. Nefes nefese, vardiyasını giymekten başını kaldırıp baktı.

Adam dev gibiydi, kapı aralığını dolduruyordu. Onun gücünün ve bedenindeki kudretin daha da farkındaydı çünkü geceyi onun her santimini öğrenerek, oarak, avuçlayarak ve yalayıp geçirmişti.

"Kapılarıma bunu yapmayı kes!" diye bağırdı.

"O zaman aramızda hiç kilitli kapı bırakma."

"Seninle konuşmaktan bıktım!" diye tersledi ve adamın yanından hızla kırık kapıya yöneldi.

Dirseğinden tutarak onu etrafında döndürdü. "Beni dinlemeyecek misin?"

Ayak parmaklarının ucuna kadar gelmişlerdi, ikisi de ağır ağır nefes alıyordu. Adamın kaşları şaşkınlık içindeymiş gibi birbirine yaklaştı, sonra eli kızın ensesini kavrayarak onu inatçı göğsüne doğru çekti. Sesi kırık bir törpü *gibi*, "*Tanrım, sana asla doyamayacağım*," dedi.

Dudakları onunkilere çarptı, kavurucu, sahiplenici bir öpücüğe dönüştü ve kadının yeniden acı çekmesine neden oldu. Ama kadın bir şekilde onu itti. "Hayır! Bunu yapmayacağım! Bir daha olmaz. Dün geceyle bu sabah arasında neler olduğunu bana anlatana kadar olmaz."

Bir süre tereddüt ettikten sonra derin ve görünüşte sakinleştirici bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Çok iyi. Giyinin. Sonra bazı şeyleri tartışırız," dedi, tüm dünyaya darağacına mahkûm edilmiş bir adam gibi bakarak.

Kırk bir

Yaklaşık bir saat sonra, Jane yıkanıp giyindikten ve itiraf edeceği şeye hazırlandıktan sonra, yatağının kenarında sabırla bekledi.

Hugh konuşmamıştı, sadece kafesteki bir canavar gibi odada volta atıyor, sanki... *gerginmiş* gibi görünüyordu.

"Aklından geçenleri söyle," dedi o geçerken. "Her ne ise, bana anlatmaktan zarar gelmez."

Yavaşladı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Birinin beni uğruna öldürebileceği bir sır mı? Grey'in bana işkence edeceği bir sır mı?"

"Hayır."

"Bu seni utandırıyor mu?"

"Hayır, ama-"

"Hugh, bunlar sadece kelimeler. Sırrın bana güven, pişman olmayacaksın." Adam hâlâ direnince, kadın durumu hafifletmeye çalıştı. "Şeytani sırları , düşünceli bir İskoçyalı olmazsan seni o kadar çekici bulmayacağımdan mı korkuyorsun? Söyle bana."

"Nasıl bana inanmayacaksınız," diye mırıldandı.

"Bu kulağa çılgınca gelecek. Öyle olacağını biliyorum." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Ama ailem... lanetliydi. Eğer seninle evli kalırsam sana acıdan başka bir şey getirmeyeceğime inanıyorum."

Lanetli mi? Neden bu adam? Düşünceleri çılgınca olsa da, "Devam et, dinliyorum" dediğinde ses tonu anlaşılmazdı.

"On nesil önce, bir klan kahini Carrick soyunun geleceğini önceden haber verdi ve bunları *Leabhar nan Sùil-radharc, Kaderler Kitabı* adlı bir kitaba kaydetti." Her zaman masanın üzerinde duran eski kitabı işaret etti. "Benim Kardeşlerim ve benim kaderimizde yalnız olmak, hayatlarımızı tek başımıza yaşamak var ve aksini düşünürsek değer verdiğimiz kişilere acı vereceğiz. Soyumuzun olacağız ve asla çocuk sahibi olamayacağız. Beş yüz yıl boyunca kehanetlerin hepsi gerçekleşti - her biri."

"Anlamıyorum..." Nefes aldı ve tekrar başladı, "Aksi takdirde benimle kalacak kadar beni musun?" diye sordu.

"Evet, Tanrım, evet."

"Yani bana evli kalmamızın önünde bir *lanet* dışında hiçbir engel olmadığını mı söylüyorsun?"

İnkâr etmediğinde Jane boğazına dolan çılgınlığı güçlkle bastırdı. *Bu benim başıma gelmiyor!* Bunun karşısında nasıl mantıklı davranabilirdi? Mantıklı olmak imkânsızdı.

Sanki yetişkin hayatının temellerinden biri kırılmış gibiydi. Şimdi üzerine inşa edilen her şey tersine dönmüştü. Hayatının yarısı boyunca tanıdığı sessiz, istikrarlı Hugh gitmişti ve onun yerine batıl inançlı bir deli.

"Hugh, insanlar basitçe... bizim gibi insanlar artık böyle düşünmüyor. Bilim ve tıpla birlikte değil. Mòrag'ın batıl inançları var çünkü daha iyisini bilmiyor. Sen dünyayı gezdin ve eğitilisin. Bunun gibi inançlar geçmişte kaldı."

"Ve keşke onları oraya koyabilseydim. Ama bu durum hayatım boyunca beni gölgeledi."

"Beni bu tür şeyleri kabul edemeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Evet, bunu biliyorum." Uzun bir nefes verdi. "Ve bunu yapanları küçümsediğini de biliyorum."

"Doğal olarak!" diye tersledi, sonra sakinleşmek için çabaladı. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun, çünkü bunu unutmaya, bu inançları unutmaya istekli misin?"

Yüz ifadesi umutsuz ve teslim olmuş görünüyordu. "Bunu aşmanın bir yolunu bulabilseydim, sana asla söylemek zorunda kalmazdım."

Bunu geçmişteki davranışlarını açıklamak için değil, onunla neden evli kalamadığını açıklamak için söylediğini fark ettiğinde dudakları aralandı. "Gerçekten bunu mu söylüyorsun? Bir *İskoç* lanetinin *-ki* Tanrım, bunlar her zaman en kötüsü değil midir- bizi evli kalmaktan alıkoyduğunu mu?"

Tüm endişeler, dikkatli stratejiler, onu kazanma çabaları, hepsi boşunaydı.

Bir lanet yüzünden.

Hayal kırıklığı onu boğmakla tehdit ediyordu. *Hayır baba, aslında onu benimle kalması için ikna edemem.* Başından beri hiç şansı olmamıştı.

"Kitaptaki her şey ," dedi Hugh. "Her şey. Buna

inanmanın zor olduğunu biliyorum."

"Mazeretlerinin çetelesini tutmalıydım! Sen evlenilecek biri değilsin, çocuk sahibi olamazsın ve evet, lanetlisin. Beni korkutmak için istediğin başka bir şey var mı? Biliyorum! Eskiden hadım mıydın? Sadece iki aylık ömrün mü kaldı?" Sonra nefes nefese bir sesle şöyle dedi, "Sen bir , değil mi?"

Çenesini bir sıkıp bir açıyor, gözle görülür bir şekilde kontrolü ele almaya çalışıyordu. "Bu konuda yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hugh, *umarım* yalan söylüyorsundur-" Aklına bir düşünce gelince sözünü kesti. "Aman Tanrım." Titreyen eli alnına gitti. "Bu, gebe kalmamı engellemek için güvendiğin tek şeyin beş yüz yıllık bir lanet olduğu anlamına mı geliyor?"

"Sana söyledim, seni bairn ile yakalayamam." Gözleri kısıldı. "Ama her halükarda fark etmeyeceğini söylemiştin."

"Evli olduğumuz sürece fark etmez demiştim! Şu anda tek bildiğim hâlâ gidiyor olduğun. Ve evet, bana çocuk sahibi olamayacağınızı söylediniz ama bu bilginin kaynağı konusunda sorun yaşıyorum."

Masaya doğru yürüdü ve kitabın sonuna doğru ilerledi. "Sadece kelimeleri oku ve açıklamama izin ver."

Başını iki yana salladı. "Bunu dinleyemem. Bunu, güneşin mavi olduğuna dair bir argümanı dinlemekten daha fazla dinlemem."

"Bilmek istedin ve şimdi sana anlatıyorum - ilk kez birine - ama sen duymak istemiyor musun?" diye sordu. "Oku bakalım kelimeler."

Kitabı adamın elinden çekip aldı. "*Lanetin* kökü bu mu?" Onun başını sallamasıyla kitabı masaya geri fırlattı ve sayfalara dikkat etmeye zahmet etmeden çevirdi, ancak çok eski olduğunu anlayabiliyordu. Metnin bir kısmı Galce, bir kısmı da İngilizce yazılmıştı. Sayfaları sonuna doğru çevirirken kaşları birbirine çarptı. Şimdi hepsi İngilizce yazılmış gibi görünüyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun? Bir şey mi hissettin?"

"Evet!" diye bağırdı, gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bunu göle atmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum."

Onun yorumunu görmezden gelerek yanına gitti ve son sayfayı çevirdi. "Bu babama yazılmıştı."

Pasajı inceledi. *Evlenmemek, aşkı bilmemek ya da bağlanmamak, onların kaderi; Asla tohum almamak için ölecek çizginiz. Peşlerinden gelenlere ölüm ve azap...* "Tüm bunların gerçekleştiğini mi söyledin?"

"Evet. Babam bunu ilk kez okumamızın ertesi günü, ertesi sabah öldü, benden çok daha yaşlı değildi. Yıllar önce de Ethan'ın niyeti düğününden bir gece önce ölmekti."

"Nasıl?"

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "Ya düştü. Ya da atladı."

"Bu kan mı?" Jane tırnağıyla alttaki bakır lekesini . Onun başını sallaması üzerine, "Lekenin altında ne var?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Hiç kaldırılmadı."

Ona doğru baktı. "Ya 'Yukarıdakileri dikkate almayın' diyorsa?" Adamın kaşlarını çatması üzerine, "Hugh, bunun bir lanet olduğunu sanmıyorum, bence *hayat bu*. Kötü şeyler olur ve eğer kendime gelecekteki acıların bir şablonunu yapsaydım, ona uyacak her şeyi seçebilir ve seçebilirdim. Şimdi, kabul ediyorum, babanın ölümü garipti. Ama Londra'da zihnini bedene her şeyi yaptırabileceğini, hatta onu kapatabileceğini savunan doktorlar var. Belinda bana bundan bahsetti. Eğer baban yeterince güçlü bir şekilde inansaydı, bunu gerçekleştirebilirdi."

"Ya Ethan? Nişanlısının düğününden hemen önce ölmesi mi?"

"Ya bir kazaydı ya da iyi değildi ve sevmediği biriyle evlenme fikrine dayanamadı."

Bilim ya da insan doğası hakkında öğrendiği her şeyi tekrar tekrar getirdi.

Sonunda, basitçe "Buna inanıyorum" diyerek onun tüm çabalarını baltaladı. I *hissedin*."

"Çünkü öyle yetiştirildiniz ve bu lanetin içinde büyüdünüz, ona uymak için büyüdünüz.

Sen kendi kendini gerçekleştiren bir kehanetin örneğisin. Ölümle birlikte yürüyeceğine, hayattan zevk almaman gerektiğine inandın." Uzandı ve belli belirsiz koluna dokundu. "Ama Hugh, bunu öylece kapatmanı beklemiyorum. Otuz iki yıldır seninle birlikte.

zaman alır. Eğer sen de , bu konuda çalışmaya hazırım." Sessizliği aslında onu daha iyimser yapmıştı. "Zamanla, mutluluğa *kavuşacağına*, bunu hak ettiğine inanmaya başlamanı sağlayacağız." Onun yüzünü avuçladı. "Bana en azından deneyeceğini söyle. Benim için mi? Sen bizim için savaşmaya hazırsan ben de hazırım."

Bu an sonsuza dek uzadı. Tüm geleceği pamuk ipliğine bağlıydı ama o kesinlikle doğru seçimi yapacaktı. Sahip olduklarını bir kenara atacak birine bu kadar aşık olamazdı.

Adamın bakışları yüzünü terk edip huzursuzca kitaba kayınca, kaybettiğini anladı.

Jane iyi kaybetmedi.

Onu bırakarak kitabı kaptı ve hışımlla odadan çıkıp merdivenlerden indi.

"Ne yapıyorsun?" Sabahın yoğun sisi içinde evden çıkarken hemen arkasındaydı. "Bana ne yapmayı amaçladığını söyle."

Çiğle ıslanmış otların arasından geçerek kayalığa doğru koştu. "Sorundan kurtulmak için."

"Sorun kitap değil. Sadece bir hatırlatma."

Göl gözünün önündeydi ve "O zaman seni bu hatırlatmadan kurtarıyorum" derken gözlerini gölden ayırmadı. Kitabı iki koluyla göğsüne doğru çekti. Birden vücudunda soğuk bir ter tabakası hissetti ve içten içe kendini sarstı.

"Hayır, kızım, o kadar basit değil. Onu suya atmak işe yaramaz. herhangi bir şey."

"Bu beni daha iyi hissettirebilir." Suyun kenarından daha ilerideki ilk kayalığa gitmek için döndü. Orası daha derindi ve bu kitabın dibe batmasını, bir daha asla başka bir hayata dokunmamasını istiyordu.

"Onu atsan da fark etmez. Her zaman geri dönüş yolunu bulur." "Delirdin mi

sen?" diye omzunun üzerinden yavaşlamadan çıkıştı. "Dinle kendine!" İstediği noktaya ulaştığında, kitabı tutuşunu değiştirdi, onu fırlatmaya hazırlandı ama tereddüt etti.

"Ne bekliyorsun? Yap hadi, genç kız. Yeterince yaptım."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? !"

Adam ona el salladı ve o da tüm gücüyle fırlattı. İkisi de sessizce durup batışını, sayfaların kaybolana kadar çırpınışını izlediler.

"Tuhaf. Kendimi farklı hissetmiyorum." Onunla yüzleşti. Adamın aynı kararlı ifade belirttiğinde, kadın acısını gizleme zahmetine girmedi. hayal kırıklığı yarattı. "Haklıydın, hiçbir işe yaramadı. Yine de aramızdaki her şeyi bir kenara atacaksın. *Hâlâ* lanetli olmalıyız."

"Sadece hayatımı riske atsaydım, bu iş biterdi," diye . "İki kere düşünmezdim. Ama sana herhangi bir zarar verecek olursam, kendimi asla affedemem."

Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "Bir yerin acıdı mı?" Ellerini havaya kaldırdı. "Şu anda canım yanıyor, Hugh. Bildiğim her şeyden daha çok acıtıyor." Ellerinin tersiyle boş yere gözlerini sildi. "Tabii ki bunu lanetin yürürlükte olduğunun kanıtı olarak göreceksin, değil mi?"

"Böyle hissetmene bile izin vermezdim." Sanki onun ağlamasını izlemek bir işkenceymiş gibi bakıyordu. Ona dokunmak ister gibiydi ama sadece yumruğunu sıkıp açtı. "Grey olmasaydı geri dönmezdim ve seni bir daha asla göremezdim. Yıllarca idare ettim-"

"Sen... *bilerek* beni görmemeye mi çalıştın?" Ondan kaçıyor muydu? Kuzenlerine, Londra'daki evinin önünden onunla birlikte geçmeleri için yalvarırken, onu bir an olsun görebilmek için dua ederken? "Bu daha da iyi olacak. Son on yılın çekilmez olduğunu anla. Uzak durarak beni incittin. Beni terk ederek, beni harap ettin."

"Terk edilmek mi? Sana hiç söz vermedim."

"Evleneceğimizi sanıyordum!" Gözyaşları kontrolsüzce akıyordu. "Ben on sekiz yaşıma gelene kadar bekleyeceğini sanıyordum. Kocam olacağına inanmadığım birine alyansımı tarif etmedim."

Dudakları aralandı ama sonra başını salladı. "Bunların hiçbiri olmasaydı bile, lanet olmasaydı bile, yine de senin için teklifte . I

sana sunacak bir şeyim yok. *Hiçbir şeyim* yoktu."

"Seninle olduğum sürece umurumda ."

"Bu saçmalık!" diye kükredi, sonunda kontrolünün sınırlarına ulaşmıştı. "Zenginliği seviyordun ve bunu gizlemiyordun. Ve bunu her yaptığında Açıkçası, senin için yeterince iyi olmadığımı bir kez daha hatırlattığında gerildiğimi görmedin. O yüzüğü bir sebepten dolayı tarif ettin Jane, çünkü onu bekliyordun!"

"Beklediğim tek şey tek kelime etmeden terk edilmemektir. Ve sana hemen söyleyeyim, geride bırakılmak çok daha kötüdür. ayrılmak."

"*Hiçbir fikrin* yok," diye ısırdı, sesi öfkeyle çıkıyordu. "Sırlarımı mı öğrenmek istiyorsun Jane? Yirmi iki yaşındayken dünyaya çıkıp soğukkanlı bir şey yaptığımı bil. Ve bunu *senin* için yaptım. Çünkü böyle iğrenç bir şey yaparsam, hayatımı senin hayatınla birleştirmeyi aklımdan bile geçirmeyeceğimi biliyordum.

Bu yüzden bana çekip gitmenin daha kolay olduğunu söyleme, hayır. Eğer geri dönme ihtimalin varsa, hayır."

"Ama yine de bunu tekrar yapacaksın. Grey yakalandığında."

"Evet. Yapacağımı biliyorum," dedi ona bakarak. "Nasıl yapacağımı bilmesem bile."

Kırk iki

O sabah, Hugh sabahki kavgadan sonra yeterince sakinleştğini hissettiğinde, onu terasta yayını çekerken buldu. Mermer gibi soğuk ve ifadesiz yüzüyle yayının kirişini geri çekti ve inanılmaz bir hızla sırtındaki sadaktan birbiri ardına oklar çekerek atış yaptı.

Hedefini çoktan parçalamıştı.

"Jane, durabilir misin?" diye sordu, oklarını geri aldığı anda onun yanına düştü.

Öfkeyle onları çekip çıkardı ve sadakta topladı. "Meşgul olduğumu görmüyor musun?" Ona bakmadı bile, sadece başka bir ok yerleştirmek için sırasına döndü. Tek bir akıcı hareketle hedefe nişan aldı, kirişi çekip bıraktı ve tam ortasından vurdu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Hugh.

"Ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kadının yüzündeki gergin ifadeyi ve kollarının titremeye başladığını fark eden adam, "Saatlerdir bunu yapıyorsun, genç kız," dedi.

"Durumu gayet iyi anladığım için bir şey yok. Benimle evli kalman için sana *yalvardım*. Sana olan sarsılmaz hislerimi itiraf ettim ve bunu atlatmamız için ne gerekiyorsa yapmayı teklif ettim. Ama bir sorun var. Yapamazsın, çünkü sen *lanetlisin*."

Sonunda ağır sırrını açıklamıştı ve kadın da ondan beklediği güçlü argümanları ortaya atmıştı. Ama ne bekliyordu ki, hayatının her köşesine nüfuz etmiş bir şeyden kurtulabileceğini mi? Bir şekilde lanete inanmamaya başlasa bile

Uzun süre üzerinde asılı kaldı, onu şekillendirdi, mutluluktan şüphe ,
ondan rahatsız oldu.

Denemeye bile muktedir değilse bunu ona söylememesi gerektiğini biliyordu.
"Peki bu evlilik konusunda ne yapacağız? Bir şeye karar vermemiz gerekiyor."

"Buna çok kolay karar verebiliriz. Sen bu lanet saçmalığını bırak. Eğer bir
daha bundan bahsetmeyeceğine yemin edersen, ben de bu anıyı zihnimden
sileceğime yemin ederim. O sonsuza dek mutlu yaşarsın. Ya da bu saçmalıkta
ısrar edersen, o zaman iki yoldan biriyle son buluruz: boşanma ya da ayrılık."

"Eğer bu işin peşini bırakıp seninle evli kalabilseydim, bunun için sağ kolumu
verirdim."

Bunun üzerine, şutun ortasında tereddüt etti ve ortanın hemen dışından vurdu.

"Ama yapamazsın," dedi yumuşak bir sesle.

Yorgun bir nefes verdi. "Hayır."

Tavrını bir kez sertleştirerek, "O halde kararımızı verdik," dedi.

"Jane..." Kadın ona bir daha bakmayınca ondan uzaklaştı ama nereye
gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Çalışmak. İş, aklını kadından ve bir gece önceki olaylardan uzaklaştıracaktı.
Yine de, haftalar süren aralıksız çalışmanın ardından arazide yapılacak tek şey,
yoldaki ağaçları temizlemektir. Ahırlara doğru ilerledi ve karanlık binaya girdi.
Ruh hali hissediliyor olmalıydı; atlar daha önce hiç böyle olmamış olsalar da
ondan ürkmüş gibiydiler.

Evet, efor içinde kaybolmak ona duyduğu umutsuz arzuyu köreltecekti. Kimi
kandırıyordu? *Hiçbir şey* onu köreltemezdi. *Daha da kötüye* gitmişti, şimdi
kendini onun içinde tatmin edebileceğini düşünecek kadar aptaldı-

Başında kör edici bir acı patladı. Yüzünün yan tarafı sert zemine çarptı; sıcaklık
ensesinden aşağı sızdı.

Gri.

Bir darbe daha Hugh'nun şakağına isabet etti. İki darbe, tam da Grey'e öğretildiği gibi -eğer bir kurbanı hayatta ama hareketsiz tutmak istiyorsa- yerleştirilmişti. Hugh'nun karnına inen tekmeler sadece Grey'in eğlenmesi içindi.

Grey dilini şaklattı. "Kahretsin, Hugh, bunu biraz daha zorlayıcı yapabilirdin."

Jane, Hugh'nun tepeden aşağıya, ahırlara doğru, sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi ağır ağır inişini izlemiş ve bir sızı hissetmiş, sonra da eskisinden daha fazla öfkelenmişti. Hugh, *Jane'in bir adım geri çekilmesine*, onu yalamasına asla izin vermemişti. biraz yara. Ve eğer ihtiyacı olursa.

Kendini tokat yemiş gibi hissediyordu ve hâlâ sersemlemişti.

Seviştikten sonra bile onunla kalmak istememiş ve bunun başına gelen en harika şey olduğu sonucuna kolayca varmıştı. Bekaretini bir erkeğe vermiş olması yeterince kötüydü. O kadar uzun süre beklemiş, sabırsızlıkla beklemişken, onu aldığına pişman olan biri. Ama yaraya tuz basan şey, Hugh'nun *lanet* yüzünden onu aldığına pişman olmasıydı.

Bu inanılmayacak kadar fantastik bir şeydi.

Sağ kolunu ver, demişti. Tüm işaretler onun kendisine hayal ettiğinden çok daha derin ve uzun süre değer gösterse de, aslında bunun doğru olmaması için dua ediyordu. Eğer onun için hissettiklerinin *yarısını* ve yüzden evlenmelerini reddetti... Ondan nefret etmeye

başlayabileceğini düşündü.

Eğer Hugh yıllar önce batıl inançları konusunda dürüst ve açık sözlü olsaydı, kadın onu çoktan unutmuş olurdu. Anlardı. Onlar için hiç şans yoktu ve başka biriyle evlenecekti. Ama o bunu yapmamıştı ve Hugh "Gözyaşları ve Yıllar" MacCarrick'e olan hislerinin hayatını yiyip bitirmesine izin vermekten bıkmıştı.

Jane için pratik olma zamanı gelmişti. Beş yüz yıllık bir lanetle asla rekabet edemezdi. Hugh ile asla bir hayatı olmayacaktı, peki Grey yakalandıktan sonra ne yapacaktı? Hugh'a boşanabileceklerini söylemiş olsa da, bu fikir bile onu ürkütüyordu. Belki yine de evliliği iptal ettirebilirdi.

Hugh'un deliliğine dayanıyor.

Ya da evli kalabilirlerdi ama ayrılırlardı. Başını öne eğdi. Evet, bu daha iyi bir seçenektir. Hugh'dan çeyizini talep edecekti ve babası onu bu *saçma* evliliğe zorladıktan sonra ödemek için acele etse iyi olurdu.

Bu parayla ve evli bir kadın olarak bağımsız olabilirdi. Seyahat edebilir, sanata sponsor olabilir, sonunda Ahlaksızlığı İfade Etme Derneği'ni kurabilirdi! Holywell Sokağı için müstehcen kitaplar yazabilir, sevgililer edinebilirdi. ve onlardan on çocuk sahibi olmak. Evet. Bu işe yarayabilir-

Bir düşünce kalbinin sıkışmasına ve kanının kaynamasına neden oldu. Hugh doğum kontrolü olarak lanete inanabilirdi ama Jane .

Dün gecedен hamile olabilir.

Bunu ona nasıl yapabildi? Ondan bu çılgınlığı kabul etmesini bekledi ve çocuğunu taşıyor olabilecekken onu terk etmeye yemin etti!

Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan ahırlara doğru yürüyordu. Bu muhtemelen kötü bir fikirdi. O kitabı düşüncesizce fırlatıp atmıştı ama onu fırlatıp atmak kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı, daha doğrusu o kadar da iyi hissetmemişti. Zihninde farklı bir yere gitmişti.

Ama şimdi nasıl davrandığının ne önemi vardı? İçinde kaynayan tiradı serbest bırakarak başka neye zarar verebilirdi?

Hiçbir şey.

Çünkü işler zaten olduğundan daha kötü olamazdı.

Kırk üç

Hugh acıyla irkilerek gözlerini açtı ve kendini bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

Kalkmak için çabaladı ama neredeyse bilincini kaybediyordu. Grey'i bu gidişattan vazgeçiremeyeceğini bilse de denemek zorundaydı çünkü tam olarak neden hayatta tutulduğunu anlamıştı ve içi korkuyla dolup taşıyordu.

"Bunu yapma," diye , kaburgalarındaki bıçak gibi ağrıya karşı nefes almaya çalışıyordu. "Öldür beni, yavaşça yap, ama onun bu işte yeri yok."

"Neden nefesini boşa harcıyorsun?" Grey sordu. "Ben bu şekilde düşünmüyorum. İçinde Fark etmediysen söyleyeyim, ben senin gibi düşünmüyorum. Onu bir böcek kadar kolay öldürebilirim."

"Sen hep değildin."

"Tam da bu yüzden buradayım, Scot. Yanlışları

düzeltilmek için." "Bizi nasıl buldun?" Hugh oyalamaya

çalışarak homurdandı.

"Çok garip bir şeydi. Bu genç kızı takip ediyordum, buradan çok uzakta değildi, parmaklarını kesmeyi planlıyordum, o sırada altı atlıdan oluşan bir grupta karşılaştı. Devasa bineklerin üzerindeki koca piçler. Ormanda bir patikaya doğru yola çıktılar ama öyle derin bir iz bıraktılar ki kör bir adam bile onları takip edebilirdi. burada...."

Hugh göz ucuyla beyaz bir ışıltı gördü. Bakışlarını kaldırdığında Jane'in ahırın girişinde durduğunu gördü, yüzü bir meleşinki kadar soğukkanlıydı. İntikamcı bir meleşin -yayına bir ok yerleştirmiş, Grey'in sırtına doğrultmuştu. İp, deri kaplı parmaklarıyla öyle sıkı çekilmişti ki, Hugh yayın kırılacağını düşündü.

Hugh gözlerini kaçırdı ama Grey onun bakışlarının yönünü takip etmiş olmalıydı. Ona ateş etmek için döndü ama Grey tereddüt etmeden okunu fırlattı. Belli ki kalbine nişan almıştı ama onu çok çabuk yakalamıştı. Oku isabet ettiğinde Grey henüz dönmeyi bitirmemişti. Ok sadece silah kolunu delip geçmiş ve göğsüne saplanmıştı.

Hugh, Grey'in yüzünü ve tepkisini göremedi ama Jane'inkini

gördü. Gözleri keskin ve genişti, dudakları şokla aralanmıştı.

Bir canavar. Grey olarak tanıdığı adam gitmişti ve onun yerine zar zor anlayabildiği bir şey gelmişti. Yüzü, belirgin elmacık kemiklerinin üzerine iyice çekilmişti. Geniş, kömür karası bir şapka, zayıflamış yüzünü ve kararmış dişlerini gölgeliyordu.

Kadın bir ok daha atamadan, adam ona doğru hamle yaptı. Serbest kalan kolunu ona ters bir yumruk attı ve duvara çarpmasına neden oldu. Kadın Başını çarpıp öne doğru fırlamadan hemen önce Hugh'nun öfke dolu kükremesini duydu. Yere yığıldı, gözlerini açık tutmak için mücadele ederken santim santim yere battı.

Hugh boynundan ve şakağından akan kanla yerde yatıyor olsa da, şimdi bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ama Grey döndü. Grey bir çılgılık atarak bacağını geri çekti ve Hugh'un kafasının yan tarafına bir tekme attı; Hugh'un vücudu bir kez daha yere yönce geri teperek sarsıldı.

Jane boğazını tırmalayan histerik çığlığı bastırdı ve sürünerek yayına doğru gitti. Grey dönüp çılgın gözlerini ona anda yayı kaptı. Geriye doğru çabalayarak sadağından beceriksizce bir ok daha çıkardı.

Hareket görüşünü bulanıklaştırdı... gözlerini kırpmadan duramıyordu... nişan alırken bile. Dua ederek, gözlerini kapatarak yayın kirişini geri çekti ve tekrar ateş etti. Etli bir gümbürtü duydu. *Onu vurdu...* Omzundan.

Öldürücü bir atış değil. Tekrar dene. Dövüş. Başka bir ok.

Grey yaklaştı ve boştaki eliyle oku ve yayı ondan koparıp ikisini de fırlattı. "Jane, korkarım şu anda sadece can sıkıcı olmaya başladın."

dedi, ses tonu nazikçe azarlıyordu ve balmumu yüzündeki manyak ifadeyle tamamen alakasızdı. "Eğer işbirliği yaparsan, bunu biraz daha az acı verici hale getirebilirim."

Yaralarından kan akıyordu; sağ kolu hâlâ göğsüne doğru kalkıktı, tabancasını kavrayan eli işe yaramaz haldeydi. Elini kaldırmaya çalıştığında ilk oku kaldırdığında, ayaklarının üzerinde sallandı. Sonunda oku kırdı. Her iki okun sapını da ortaya koydu, sonra silahını bıraktı ve sol eliyle yakaladı.

"Grey, kahretsin, bir şey olmalı," Hugh konuşmaya çalışarak, "bundan daha çok istediğin bir şey."

"Bunu yapmayacağız, değil mi?" Grey kızmış gibi sordu. "Nihai bir anlayış umuduyla daha önce hiç açığa çıkmamış şeyleri açığa çıkararak eski hastalıkları ve hakaretleri mi tartışacağız? Sen ve ben her öldürdüğümüzde bunu yapsaydık, gerçekten de bilge adamlar olurduk. Ayrıca, beni -ya da *seni*- merhamete sevk eden herhangi bir akıl yürütme ya da pazarlık olmadığını biliyorsun."

Ne diyor bu?

Grey tabancasını yerleştirip kılıcını açınca kadın korkudan donakaldı. Hugh ona *Grey'in boğazlarını kestiğini* söylemişti.

Elinde bıçakla ona döndüğünde, kadın onun ürpertici bakışlarına karşılık vermeye çalıştı. "Neden?" diye fısıldadı.

"*Neden mi?* Çünkü baban ölümümü emretti ve neredeyse başarıyordu. Yaşlı piçin neredeyse yirmi yıllık cinayetine karşılık göğsüme dört kurşun yedim. Ve bir keresinde, çok kötü bir durumdayken, kocan beni öldüresiye dövdü - bu arada senin yüzünden - sonra da beni karanlık bir bodrumda çürümeye terk etti. Onları cezalandırmak için seni öldüreceğim. Kişisel bir şey değil, görüyorsunuz."

"*Babam* mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunların hiçbirini bilmiyor muydun?" Hugh'ya bir bakış attı ve dudak büktü. "Bu pek açık sözlü bir davranış değil. Ve şimdi düşünüyorum da

Kibirli. Ona hiç söylemedin, çünkü tehdit oluşturacak kadar uzun süre dayanacağımı düşünmedin. Beni dışarı çıkar ve o hiç bilmesin mi? Ama burada ben

Ben." Jane'e, "Baban yaşamak için ölüm dağıtıyor ve Hugh onun en üretken suikastçısı. Baban, Hugh, Rolley, hatta Quin bile yalan söylediler ve gerçek yüzlerini senden sakladılar. Seni korumaları için hepsine ne kadar güvenmiş olmalısın. Eminim şu anda korkmaktan çok aptal gibi hissediyorsundur."

"*Senin* ölmen gerektiğini yeterince iyi biliyorlardı." "Evet, Weyland yaptığı şeyi yok etmeye çalıştı."

"Sizi bu hale o getirmedi, bağımlılığınız getirdi."

"Yanlış! Baban işleri dağıtırken, kötü olanın, bir erkeği gerçekten bükenlerin yükünü benim sağladı. *Benim* fedakârlığım kocanı bu hale getirdi. Bil ki Hugh da kolayca benim gibi olabilirdi."

"Asla," diye tısladı.

"Neden olmasın? Hugh da soğukkanlı bir katil, geceleri sinsice dolaşıp can alıyor, tıpkı benim yaptığım gibi." Dudaklarını koyu renk dişlerinden geriye çekti. "Ama o mahvolmadı, henüz değil. Çünkü baban Hugh'yu *senin* için koruduğundan emin oldu."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Sana *hiçbir şey* söylemediler mi?" Ona acıyan bir gülümseme verdi. "Sevgili kızım, Hugh senin kalbini o kadar çok ve o kadar uzun zamandır istiyordu ki sonunda ona vereceğim. Göğsünden hâlâ sıcak."

Kırk dört

Son gücünü de toplayan Hugh, Grey'in Hugh'nun ne olduğunu açıklamasını dinlemekten başka bir şey yapamadı. Jane'in şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş yüzünü gördü, bakışları sanki bir inkâr bekliyormuş gibi ona yönelmişti.

Ama Grey ona doğru en ufak bir adım attığında, Hugh öne atılarak Grey'in bacaklarını yakaladı. Öne doğru fırladılar ve yere çarptılar.

Hugh yuvarlanarak uzaklaştı. Grey'in bedeni okların kalıntıları tarafından garip bir açıyla desteklenmiş, dengede duruyordu; ta ki okların uçları mide bulandırıcı bir hızla sırtını delene kadar.

Hugh hemen Jane'e doğru debelenmeye başladı. Sert nefesleri arasında Grey'den gelen hafif guruldama sesini zar zor duyabiliyordu. Hugh ona ulaştığında, onu kolunun kıvrımına çekti, yüzüne nazikçe dokundu, ama ona odaklanamıyor gibiydi. "Yaran ne kadar kötü, Sine?"

"Hugh, sen... vuruldun, tekmelendin."

"Darbeleri çekti. Görmemi istedi."

Zayıf bir çığlık attı. "Tanrım, kanını hissediyorum." Grey'den dışarı doğru sızan kan eteklerini ıslatıyordu.

Hugh onu alıp güneşe doğru götürdü. "Öldü mü?"

"Öldüğünden emin olun, lütfen."

Hugh onu nazikçe duvara yasladı, sonra Grey'le arasındaki mesafeyi kapatırken acısını bastırdı. Hugh onu ters çevirdiğinde adamın gözleri açıktı. Hâlâ yaşıyordu ama göğsüne saplanan ok bunun uzun sürmeyeceğini gösteriyordu.

Jane'in duyamayacağı şekilde eğilen Hugh tısladı, "Lanet olsun sana, liste nerede? Yayınladın mı?"

Grey başını sallamaya çalışır gibi küçük bir hareket yaptı. "Al," dedi soluk soluğa, dudaklarından kan fışkırıyordu.

"Ethan'a bir şey mi yaptın? Söyle bana!"

Grey'in yüzü korkunç bir sırıtışa dönüştü. Ölmeden hemen önce homurdandı, *"Ethan... benim son numaramdı."*

Jane bir bulanıklık içinde Hugh'un onu kollarına aldığını hissetti, gerçi o da yaralanmıştı. Onu kavrarken titrediğini hissediyordu ama kendi başına yürümek, ona bakmak istiyordu. Yine de kendini kurtarmak için her hamle yaptığında, Hugh onu çelik bir mengene gibi sıkıyordu.

Etekleri aşağıya doğru sürüklendiğinde kaşlarını çattı, sonra Grey'in kanıyla ıslandıklarını hatırladı. Hugh yürüdükçe, kumaş mide bulandırıcı bacaklarına vuruyordu. Midesi bulanarak ağırlaşan göz kapaklarını açık tutmak için mücadele etti ama bu imkansızdı....

Gözlerini bir kez açtığında, kendini Hugh'nun yatağında, kanlı giysilerini çoktan çıkarmış halde buldu.

"Uyanmışsın." Hugh acı çeken bir ifadeyle ona bakıyordu.

Tabii ki öyleydi. Sadece kafasında bir şişlik ve çenesinde bir morluk vardı. Yaralı olan oydu, yüzünde ve boynunda kurumuş kan izleri vardı. Adam onu ıslak bir bezle yıkamaya başladığında, "Hugh, kes şunu... izin ver de kalkıp sana bakayım" dedi. Adam sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti ve kadın ayağa kalkacak gücü kendinde bulamadı.

Tam işini bitirmiş ve ona yeni bir vardiya giydirmişken Mòrag odaya girdi, kanlı giysi yığınının şöyle bir baktı ve sorular sormaya başladı.

"Aşağıya in," diye emretti, onun üzerinden konuşarak. "Ana evin yakınlarında bir yerde eyerli bir at olacak. Ahırın dışında emniyete alın." Sonra,

Konuyu yeniden düşünmüş gibi, "Bize zarar vermeyi amaçlayan İngiliz ahırda öldü. Oraya gitme."

"Eğer ölürse, atına ihtiyacı kalmayacak!"

"Yap şunu!" Hugh havladı. "Ve çantalarındaki hiçbir şeyi okumayın."

Odadan aceleyle çıkarken omzunun üzerinden, "Okuyamıyorum," diye seslendi.

Jane bir elini onun şakağına uzattı. "Başına bakmamız gerek." "Önemli

bir şey değil." Tecrübelerine dayanarak başının sisli olacağını biliyordu. birkaç gün daha uyuyabilirdi. Kaburgaları haftalarca çok ağrıyacaktı ama bundan çok daha kötülerini atlatmıştı. "Ben sert başlı bir İskoç'um, Hatırladın mı? Ama sen..." Adam kadının çenesini inceleyerek hassas bölgesine dokundu ve kadın irkilmekten kendini alamadı. "Piç kurusu onu kırmak istedi." "Daha güçlü olsaydı kırardı da." dediğinde sesi soğuk bir öfkeyle titriyordu.

"Sonunda sana ne söyledi?" "Kardeşimi

öldürdüğünü söyledi." "Oh, Hugh, çok

üzgünüm."

Mòrag yine telaşla odaya girdi. Nefes alıp verirken, "Atını güvenceye aldım," dedi.

"Güzel." Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve ona, "Ben dönene kadar burada kal," dedi.

"Hugh?" Jane fısıldadı, onun gözünün önünden ayrılmasına hazır değildi. İliklerine kadar sarsılmıştı, acı içindeydi ve Grey ölmüş olsa da hâlâ korkuyordu.

"Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," diye cevap verdi, gitmesi gerektiği için daha mutlu görünmüyordu. "Hemen döneceğim." Mòrag'a, "Onunla kal," dedi.

Kız cevap verdi: "Ne güzel atı var, ne kadar kaliteli bir eyeri var. *Benim* eyerim İngiliz çamuruyla mahvoldu-"

"Al ," diye bağırdı. "Bir şeye ihtiyacı olursa diye bu odadan çıkmaya cesaret etme."

Mòrag başını salladı ve Hugh gider gitmez, "Neler oluyor İngiliz? O adamı tüleriyle mi vurdun?" Neredeyse hayranlık duyuyor gibiydi.

Jane başını salladı, bir adamın öldürülmesine yardım ettiği için pişmanlık duymuyordu, bu yüzden gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü görünce şaşırıldı. Zihni düşünceler ve sorularla doluydu.

Grey'in söylediklerinin ne kadarı doğrudu? Ya yalan söyleyen bir deliydi ya da hayatı hiç de düşündüğü gibi değildi. Etrafı hilekârlarla, katillerle mi çevriliydi? Hugh gerçekten de karanlıkta pusuya yatıp masum insanları mı öldürüyordu?

Hugh onu, onun kendisini istediği kadar çaresizce istemiş olabilir miydi?

Grey söyledikleri kadar tehlikeliydi ama artık ölmüştü ve tehdit ortadan kalkmıştı. Bundan sonra bile Hugh'da hiçbir şeyin değişmediğini hissetti. -Bu da yakında eve gideceği anlamına geliyordu.

Artık tanımadığı insanların arasında yaşamak.

Hugh listeyi Grey'in heybesinde mühürlü, mumlu bir tüp içinde buldu ve kâğıdı yakarak geriye en ince külden başka bir şey kalmayana kadar izledi.

Jane Grey'e karşı güvendeydi ve bu diğer tehlike ona ya da babasına asla dokunamayacaktı. Zarar görmeden atlatacaklardı. Ama Ethan atlatamadı.

Hayır. Hugh buna inanmayı reddetti. Grey'in bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyordu ama belki de adam yanılmıştı. Halüsinasyon görmüş olabilirdi.

Kardeşlerinden biri ölseydi Hugh bunu hissetmez miydi?

Hugh yazacak ve Ethan hakkında bilgi isteyecekti. Evet, Mòrag'ı bu sabah telgraf ofisine götürürdü. Grey'in ölümünün de listenin ele geçirilmesi gibi bildirilmesi .

Keşke Jane hakkında ne yazacağına dair bir fikri olsaydı -Grey'in ona o kadar çok şey anlatmış olması ve Hugh'un şimdi geri kalanını açıklamak zorunda kalacak olması dışında.

Mesajı alıp döndüğünde ve Mòrag'ı postalaması için gönderdiğinde, Jane'in uyuduğunu ve yanaklarının hâlâ ıslak olduğunu gördü. Günün ve önceki uzun gecenin olayları onu nasıl yorgun düşürmemiştir?

Dayak yiyen vücudundaki kurumuş kanı acıya karşı dişlerini sıkarak kendini yıkadı. Bir sandalyeyi kapıya sıkıştırdıktan sonra onun yanındaki yatağa girdi.

Uyandığında onu yan yatmış, kendisini izlerken buldu. Geceydi ama ay odaya ışık saçıyordu.

"Başın nasıl?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Benim için endişelenme, genç kız. Ben sadece çenenle ilgileniyorum."

Parmaklarını üzerinde . "Biraz acıyacak. Ve şimdiden morarmaya başladı, ama iyi olacağım."

Emin olmak için o da dokundu.

"Hugh, Grey'in neden anlamak istiyorum. Senin ve babam hakkında ne demek istedi?"

Çok fazla şey duymuştu, gerisini de öğrenmesi gerekiyordu. Grey'le olanlardan sonra ona gerçeği borçlu değil miydi? O kadar çok şeye tahammül etmiş, ona dayatılan her şeyle başa çıkmıştı ki. Hugh bunu biliyordu ama yine de tereddüt ediyordu.

Onunla sevişmeyi kadar çok hayal ettiyse, bunu öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi de o kadar çok hayal etmişti. "Jane, ben..." Sustu.

"Devam edin.

Lütfen." "Ben bir ."

"Bu da ne?"

Yutkundu. "Ben... Ben ta için insanları öldürdüm."

"Anlamıyorum. Courtland ile çalıştığını sanıyordum. Babam bu işe nasıl karışmış olabilir?"

Hugh, Weyland'ın şu konularla ilgilenen bir kuruluşun başında olduğunu açıkladı
Diplomatik olarak özölemeyen durumlar. Tüm rollerinin ne olduğunu açıkladı.

"Quin ve Rolley de mi? Neden ben bunu hiç keşfetmedim?" diye sordu.

"oğu aile üyesi bunu yapmaz. Ve baban bu durumun sana dokunmasını hiç istemedi.

Sen. Bu her zaman onun en büyük korkusu olmuştur. Sana yalan söylemek

onu hasta ediyordu." Sesi yumuşaktı, "Bana yalan söylemek seni hasta

mı etti?" diye sordu. "Sana hiç yalan söylemedim."

Dudaklarını ısırđı ve kaşlarını çatarak geçmişi düşündü. Sonra da, "Babam Grey'i öldürtmeye mi çalıştı?" diye sordu. Hugh'nun tereddütle başını sallaması üzerine sordu,

"Grey sizin ona tercih edildiğinizi söylemekte haklı mıydı?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Daha önce buna inanmıyordum. Grey'in benden on yaş büyük olduğu ve yılların deneyimine sahip olduğu için o işleri aldığını sanıyordum. şimdi... Sanırım bilinçsizce Weyland almış olabilir."

Daha onlarca soru sormak için yanıp tutuştuğunu bilmesine rağmen göz kapakları ağırlaşıyordu. "Peki ya Grey'in... sen ve ben hakkındaki yorumu?"

Uzun bir tereddüitten sonra, "Doğru" diye homurdandı.

Verdiği cevap onu her şeyden çok incitmiş gibiydi. "Ne , Hugh?" "O yazdan beri. Seninle aynı."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Artık tüm sırlarını biliyor muyum?"

"Evet, kızım. Her biri." Kız sustuğunda, "Jane, tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü bana söylemeyecek misin... benim hakkımda?" dedi.

Onun sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi: "Bugün olanlar bizim için bir şeyi değiştirecek mi?"

Sonunda kendi kendine başını salladı.

"O zaman hiçbir şey olmayacak." "Yani benim ne düşündüğümün bir önemi yok." diye mırıldanarak ondan uzaklaştı.

Kırk beş

Hugh daha önce hiç görmediği kadar kötü bir kâbusla sarsılarak yatağında doğruldu. Kaburgalarındaki ve başındaki delici ağrı hâlâ yabancıydı ve uyandığında bir an için kafasını karıştırdı. Kaşlarını çatarak çevresine baktı ve gözlerini ovuşturdu. Öğleden sonra olmuştu. Bütün gece ve sabah boyunca uyumuş muydu?

Vücudu hâlâ titriyordu; çarşafı terden sıılsıklam olmuştu. Rüyasında Ethan'ın nişanlısını soğuk kaldırım taşlarının üzerinde, ay ışığında parlayan kanının çerçevelediği başıyla görmüştü. Ama Hugh onun , görmeyen gözleri yerine Jane'i gördü, soğuk ve ölüm halindeydi. Hatırladıkça ürperiyordu-

Hangi cehennemde o?

Onun odasında giyinmekte olduğunu duyunca rahat bir nefes aldı. Aşama aşama ayağa kalktıktan sendeleyerek lavaboya gitti, bir bezi ıslattı ve vücudundaki soğuk teri yıkamak için üzerinde gezdirdi.

Aşağı inerken odasının dışındaki koridorda hafif ayak sesleri duyuldu. Yaralarının izin verdiği kadar çabuk giyindi ve onu takip etti. Merdivenlerden inip mutfığa girdiğinde onu hareketsiz, boş boş bakarken buldu.

İlk fark ettiği şey, çürüğün koyulaştığı ve yayıldığı oldu. Dünden beri, ve onu görünce irkildi. Sonra bakışları onun dikkat kesildiği nesneye, *Leabhar*'a takıldı.

Sessizce onun yanına geçti. Bunca zaman sonra bile, kitabın gizemleri onu bile şaşırtmaya devam ediyordu. Tekrar merak etti kaç tane Atalarımız boş yere onu yakmaya ya da kilitli bir sandığa gömmeye çalışmışlardı.

kendilerini ondan kurtarmak için. Ama *Leabhar* ailesine, nesilden nesile geçen bir hastalık gibi bağılıydı.

"Aynı şey olamaz," dedi usulca. "Onu suya attım." "Aynı şey."

"Biri onu dipten yukarı sürüklemiş olmalı. Mòrag'ın kardeşlerine onu geri aldırmissındır."

"Kuru, Jane."

"Bu bir şaka. Öyle olmalı," diye ısrar etti. "Birden fazla kitap var." Üzerinde belirgin kan lekeleri olan son sayfayı açtı.

Dehşet içinde şaşkın şaşkın baktı. "Anlamıyorum."

" bu yüzden onu atmış olman umurumda değil. *Leabhar* zaman bir MacCarrick'e geri döner. Hâlâ bunun boş olduğunu mu düşünüyorsun? batıl inanç mı?"

Alnını ovuşturdu. "Ben... Ben..." Atların gürültülü nal sesleri yolda duyulunca cevap vermekten kurtuldu.

Adam pencereye doğru yürüdüğünde, "Bu kim ?" diye sordu.

Bir at arabası ön girişte durdu. Hugh dışarı adım atan bir adam gördü ve panik göğsünde isyan etti. "Bu... Quin."

Hugh telgrafın dün sabah Weyland'a ulaşmış olacağını biliyordu; Quin hemen yola çıkmış, İskoçya'ya giden günlük trene binmiş, sonra da bir istasyondan buraya kadar olan mesafeyi otobüsle geçmiş olmalıydı.

Quin sadece iki sebepten biri için burada olabilirdi. Jane'i almaya gelmişti ama Hugh ondan bunu istememişti, henüz değil.

Ya da Ethan'dan haber getirmeye gelmiştir.

Hugh ona döndü ama o çoktan merdivenleri başlamıştı, sırtı dimdikti, şüphesiz Hugh'un kuzenine ilk fırsatta buraya gelip onu alması için telgraf çektiğini düşünüyordu.

Quin daha ön basamakları çıkamadan Hugh kapıyı onu karşıladı. "Neden buradasın?" diye sordu. "Ethan hakkında bir şey duydun mu?"

Quin cevap verdi: "Mesajınızı aldığımda Londra'dan gelen son haberleri alıyorduk." Yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Onu henüz bulamadık. Görgü tanıklarının silah sesi duyduklarını ve iki adamın Ethan'ın cesedini bir ara sokağa çektiklerini gördüklerini biliyorum."

"Onu soymak için mi yoksa ona yardım etmek için mi?"

"Bilmiyoruz, sadece kesinlikle vurulduğunu biliyoruz."

Kesinlikle vurulmuş. Hugh ileri atılmamak için geri adım attı. Ethan'ın yaşadığı inancına körü körüne tutunmuştu.

"Hâlâ hayatta olabilir," dedi Quin. "Bölgeyi tarıyoruz ve bir şey çıkarsa Weyland size haber verecek."

Hugh kardeşini aramaları için başkalarına güvenmiyordu; kendisinin dışarıda araması gerekiyordu. Kaşları birbirine çatıldı. "Ama *sen* neden buradasın?"

Quin cevap verdi: "Weyland listenin yok edilmesini ya da kendisine teslim edilmesini istiyor."

"Yok edildi. O zaman neden arabadasın?" "Jane'i

almak için."

"Bunu yapman için seni ben göndermedim."

"Hayır, ama bize onun sizinle kaldığını da söylemediniz, sadece burada güvende olduğunu ve Grey'den çok şey duyduğunu söylediniz. Weyland'ın da gözlemlediği gibi, mesajınız yazılandan daha fazlasını söylüyordu. Onun için gelmekle hata mı ettim?"

Sonbahar sabahı havasında Hugh yeniden terlemeye başlamıştı ve bu ona gecenin akıldan çıkmayan sahnelerini hatırlatıyordu....

Cevap vermeyince Quin tersledi, "Lanet olsun dostum, çabuk bir karar ver. Şu anda başkalarının hayatını etkiliyorsun. Ve kuzenimle oynamanı daha fazla seyretmeyeceğim."

"Onunla oynamak yok," dedi Hugh sessizce.

"Belki değil, ama sonu yine aynı ve bu yıllardır devam ediyor!" Quin, Jane'in kuşağındaki tek erkekti ve tüm kuzenleri için, ama özellikle de tek çocuk olan Jane için bir ağabey gibiydi. Hugh, Quin'in öfkesini anlıyor ve bunun için onu suçlamıyordu. "Ben Eminim bunu size söylemeyecek kadar gururludur ama Jane küçüklüğünden beri size aşık."

"Bunu biliyorum." Hugh'ya inanılmaz görünmüştü.

Quin şaşkınlığını gizleyemedi. " zaman nedir? Onun daha iyisini yapabileceğini düşündüğün için mi? Sana bunu söylemekten nefret ediyorum MacCarrick ama yapabilir. Senin ne olduğunu ve neler yaptığını biliyorum." Sesini alçalttı. "Şimdi Liste yok edildiğinde, hemen işinin başına döneceksin. Her hafta öldürmek için gizlice kaçarken onu geride bırakır mıydın? Bu onun için nasıl bir hayat olurdu?"

"Beni biliyor. Ve eğer onu karım olarak tutarsam.
Devam et," dedi, sanki onu elinde tutmak için tartışıyormuş gibi.

"Yani onunla evde mi kalacaksın? Evcimen olmaya mı çalışacaksın?" diye sordu, sesi alay doluydu. "Onun arkadaşlarına ve ailesine nasıl uyum sağlayacaksın, nasıl yapacağını bilmezken? Tanrım, katil olmadan önce bir toplantıda bile oturamıyordun."

O haklıydı. Hugh uzun süredir sahadaydı ve o kadar *farklıydı* ki Her halükarda hayatındaki insanlardan.

"Eğer bir karar veremiyorsan," dedi Quin, sesi alçak ve öfkeliydi, "senin yerine ben vereceğim!"

Rüya, kitabın uğursuz hatırlatması, Quin'in gelişi... Hugh'nun onu bırakması gerektiğini anlaması için daha ne görmesi gerekiyordu?

Anlaşılan Hugh'nun Jane'i kapıda bavullarını toplamış, soğukkanlı ve çenesi hırpalanmış bir halde görmeye ihtiyacı vardı. Dünkü olaylardan ve bu sabah kitabı gördükten sonra zaten onunla kalmayacaktı.

Quin onun yüzünü görünce nefesini tuttu. "Tanrım, Jane. İyi misin?" Başını salladığında, Quin Hugh'ya siyah bir bakış fırlattı.

Jane seyahat için giyinmişti, çantaları ayaklarının altındaydı. Gerçekten gidiyordu.
Bugün.

"Onunla mı gidiyorsun?" Hugh, sesi bir perde alçalarak sordu. "Başka ne yapabilirim ki?" Eteklerini düzeltti. "Onu çağırdığına sevindim. Tehdit geçince de onu öldürdü. Çok ileri görüşlü." "Ben-
"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye araya girdi Quin. "İkiniz için de doğru olanı yapıyorum. Jane, Perth'teki trene yetişmek istiyorsak yola çıkmamız gerekiyor. Hoşça kal de ve gel."

O başını salladığında, Quin çantalarını topladı ve arabaya doğru yürüdü - çünkü gidiyorlardı. Şimdi.

Hugh, Jane ile ayrılacağını biliyordu ama Jane'in kendini hazırlamak için zamanı vardı. Tekrar Jane'e döndü ve ona baktı. "Seni eve bırakacaktım."

"Quin'in beni güvende tutamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Şimdi. Ama önce *seni* yerleştirmek istedim-" "Tekrar gitmeden önce mi?" Omuz silkti, yüzü soğuktu.

"İşin bu noktaya geleceğini biliyorduk. Gereksiz yere uzatmaya gerek yok."

Nefes verdi ve titreyen elini yüzünde gezdirdi.

"İkimiz de hayatlarımıza devam etmeliyiz," diye devam etti. "İstedğin bu, değil mi?"

"Henüz gitmeni istemiyorum."

"Henüz."

"Ne istiyorsun lan?" Daha fazla mı terliyordu? Önündeki rüyayı görmeden duramıyordu.

Sesi duygusallıktan titreyerek, "Basit bir seçime geri döndük. Laneti arkamızda bırakacağız. Ya da reddedersin ve ben bugün buradan ayrıldıktan sonra seni bir daha asla görmek istemem."

Ona, kendisini şekillendiren bir şeyi göz ardı edeceğine ya da unutacağına dair söz veremezdi ve ona kolayca kaybettiremezdi. onunla birlikte olmak. Ama bilmek zorundaydı... "Öğrendğin onca şeyden sonra bile benimle birlikte olmak ister misin?" diye sordu, hayır demesini dileyerek. Onu kabul edebilecek tek kadını bulmak ve onu *Jane*'de bulmak çok fazla olurdu.

"*Denemek*, görmek isterdim," diye cevap verdi sonunda. "Belki her şeyi daha iyi anlamak için."

"Peki kitabı gördükten sonra?"

"Bunu *asla* anlayabileceğimi sanmıyorum." Titredi. "Evet, baktığımda korkuyorum ama orada yazılı olan her şeyden daha güçlü olabileceğimizi de biliyorum."

Jane, Hugh için cehennemle yüzleşmeye hazırdı ve bu onu . Ama aynı şeyi onun için de yapmaya hazır olması gerekmez miydi?

"Jane, !" Quin vagondan seslendi. "Trene ."

Tekrar Hugh'ya döndü. "Eğer bugün buradan ayrılırsam, her şey biter. Sonsuza kadar, Hugh.

Bundan sonra hayatıma devam etmeliyim." Sesi fısıltıya dönüştü. "Eğer şimdi beni seçmezsen, asla seçmeyeceksin. Ama üzücü olan şu ki, bir gün neyi attığının farkına var." Adam , kadının gözleri yaşardı. "Ve sana söz veriyorum, onu geri almak için çok geç olacak." Arabaya doğru döndü. Tam arabaya binmek üzereyken Jane durdu ve Hugh'ya doğru yürüdü.

Hugh ile bir hafta daha kalacaktı, bir *gün* daha.
Daha fazla.

Yüzüne inen sert tokat onu tamamen hazırlıksız yakaladı. "Bu son on yıl içindi." Yüzünün diğer tarafına daha da sert bir tokat attı. "Ve bu da bir sonraki için!"

Kırk altı

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye söze başladı babası, endişeyle Jane'in yüzüne bakarken, "ama belki de sadece ağlamalısın."

Quin, Londra'ya dönüş yolculukları sırasında, onu babasının çalışma odasına bırakana kadar aynı şeyi önermişti. Bir saattir evdeydi ve bu süre, babasının kendisinin, Hugh'nun ve diğer herkesin ne iş yaptığını açıklamasını bitirmesine yetecek kadardı.

"Ben iyiyim." *Uyuştum*. Sesi ne zaman bu kadar tiz çıkmaya başlamıştı?

Buzlu viskisinden bir yudum aldı ve bu kadar erken içmesi hakkında bir şey meydana okudu.

"Eminim tüm bunlar sizin için bir darbe olmuştur."

"En patentli yetersiz ifade için yarışıyor musunuz?" Gözlerini devirdi. "Yani, gerçekten, baba, *ithal* mi?"

Adam çaresizce omuz silkti ve kadın iç geçirdi. Sonunda ona karşı tamamen açık sözlü olmuştu, diye düşündü. Hugh'nun onu bırakma nedenleri konusunda ise çok daha az açık sözlü olmuştu. "Kim bilir ne düşünüyordur?" demişti ona ve Quin'e. "Benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyormuş gibi yorumlar yaptı...."

"Jane, iyi olduğunu söyleyip ama öyle görünmüyorsun."

Hayır, Quin'in onu almak için orada olduğunu ilk anladığından beri ağlamanın eşliğindeydi. Aslında, gözyaşı dökmeden ağlamaya hiç olmadığı kadar yaklaşmıştı. Dalgınca eşyalarını toplarken, bir şekilde kendini engellemişti çünkü ilk gözyaşıyla durduramayacağı bir şeyi başlatabileceğini biliyordu.

"Haklısın." Soğumuş bardağı şişmiş çenesine hafifçe dokundurdu ama acıdan yüzünü buruşturdu ve babası yine irkildi. "Tüm bunları sindirmek benim için çok zor oldu. Seni, Quin'i ve hatta Rolley'i görüyorum ve sanki yabancıymışsınız gibi." Her biriyle yüzleşirken güçlü bir duruş sergilemeye çalışmıştı ama şu an için tek yapabildiği temkinli bir kayıtsızlıktı. "Peki ya Hugh? Hayatımın yarısı boyunca onun hakkında bir fikrim vardı. Şimdi bu...değişti."

Hugh'nun kendisini kandırmaktaki rolü konusunda kızgın değildi. Yapması gereken bir iş vardı ve babasıyla konuştuktan sonra işin ciddiyetini daha iyi anlamıştı.

Yaptığı şeyin önemi. Onun bir kurşunu milyonlarca insanı gereksiz bir savaştan kurtarabilirdi ama yine de işi yalnız ve yorucuydu ve asla takdir görmeyecekti ya da yakalansa bile destek alamayacaktı. Hugh'yu en azından bunun için affetmişti ama ya babasını? "Sana gelince, belki de tüm bunlar hakkında biraz daha fazla uyarıda bulunabilir ve bir suikastçıyla evlenmem için bana daha az baskı yapabilirdin. Sadece bir düşünce."

Babası onun gözlerine bakamıyordu ve son bir saattir annesinin portresine de bakmaktan kaçındığını fark etmişti. "Yaptığım şeyden pişmanım. Ama yemin ederim ki Hugh'un yola gelip doğru şeyi yapacağına inanmıştım. Adam sana çok uzun zamandır aşık ve her zaman onurlu biri oldu. Ama sen de bunu anlıyorsun, bunu hep anladın. Jane, Hugh gibi bir adamı seçtiğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun? Onda başkalarının göremediği şeyleri gördün. İkinizin birbiriniz için mükemmel olduğunu düşündüm."

Neredeyse öyleydik.

"Ona aşık olduğunuzu açıkça belirttiğinizden emin misiniz? Ve evli kalmak istediğinize?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Hiçbir fikrin yok."

Avuçlarını kısa bir süreliğine havaya kaldırdı. "Evet, evet, çok iyi. Bir daha sormayacağım."

"Peki, şimdi ne yapmamı öneriyorsun?" Bardağı yanağına soğuk tarafa çevirdi ve ekledi, "Çeyizimden gelen tüm parayla

bana vereceğın."

Kaşlarını çattı ama akıllıca bir şey söylemedi.

"Benim durumumdaki bir kadının ne yaptığı hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Jane, sana Frederick'le aramı düzelteceğime söz verdiğimi biliyorum ama"-yakasını çekiştirdi- "artık tam olarak müsait değil."

"Bu nasıl?" diye sordu ilgisiz bir şekilde.

"Candace Damferre ile nişanlı. Kocasını bırakmadan ölmüş ve her şeyini ona bırakmış. Bidworth ikisinin de özgür olmasından oldukça memnun."

Freddie ile evliliğine haftalar kala, gerçek aşkı özgür kaldığında Jane ne yapardı? Hugh ona aşk dolu bir evlilik verememiş olabilirdi, ama babasının Jane'i tamamen kötü bir evlilikten kurtarmasına yardım etmişti. Sevgisiz biri. "Onun adına mutluyum."

"Gerçekten öyle misin?"

"Evet. Zaten onunla geri dönemezdim."

"Biliyorum ama sana tam olarak emin olmadığım bir konuda söz verdim çünkü Hugh ile aranızın iyi olacağından emindim."

Omuz silkti. "En azından bu konuda kendini suçlu hissetme. Bana bütün bunları Freddie'yle halledebileceğini söylemiştin," diye söze başladı Jane, elinin dikkatsiz bir , "eğer Hugh'yla evliliğin bozulmamışsa." Başını kaldırıp kaşlarını çatı. "Yüzün kırmızının ilginç bir tonu olmuş baba. Gerçekten mi? olağanüstü."

Yumrukları sıkılmıştı. "Onu öldüreceğim."

"Şimdi, öyle görünüyor ki" -abartılı bir kurnazlıkla iki tarafa da baktı ve sesini alçalttı- "gerçek anlamda mı demek istediğinizi açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

Hugh son bir haftadır kardeşinden haber alabilmek için göl kenarındaki küçük köyü ve çevresindeki tüm bölgeleri taramıştı. Günlerce inatla her ipucunun peşinden koşan Hugh, Ethan'ın ölü mü yoksa sağ mı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamamıştı.

Quin'in söylediği gibi, birçok kişi silah sesleri duymuş ve bazı dükkân sahipleri iki adamın Ethan'ın cansız bedenini bir ara sokağa sürüklediğini görmüştü. Bazıları da caddeden aşağı inen çok zayıf bir adam görmüş olabilirdi. Sonuç olarak Ethan ortadan kaybolmuştu ve Hugh'nun elinde takip edecek başka ipucu yoktu.

Nereye gideceğine ya da ne yapacağına dair hiçbir fikri

yoktu. Jane olmadan hiçbir şey çekici gelmiyordu.

Geçmişte hayatının en azından bir amacı vardı ama mesleğine geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Evet, Hugh'nun normal bir hayata dönme ihtimali yoktu ama lanet olsun, o değişmişti. Jane onu değiştirmişti ve aynı varoluşa geri dönüp dönemeyeceğini merak etmek zorundaydı.

Ayrıca, eğer Weyland'ın her zaman her şeyi bildiği doğruysa, o zaman Hugh'nun Jane'le uzlaştığını ve sonra da onu kapı dışarı ettiğini biliyordu. Weyland'ın Hugh'dan elini eteğini çektiğinden korkuyordu.

Onun yerinde olsaydım, Hugh yapardı.

Hugh'un Weyland'a gönderdiği resmi yazılara derhal ama soğukkanlılıkla yanıt verildi.

Jane'in hayatında olmaması daha önce acı verseyse bile, şimdi acı veriyordu. Hugh tam olarak neyi kaçırdığını biliyordu. Daha da kötüsü, onu ne kadar incittiğini de biliyordu. O sabahı düşündükçe, onu bıraktığı için daha da pişman oluyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Nereye gitmeli? Neredeyse bir yıldır Waldegrave Burnu'na gitmemişti. Gidip arazisini kontrol etmeli ve yapılması gereken herhangi bir iyileştirme olup olmadığına bakmalı, sonra da hepsini kendisi yapmalıydı. Beinn a'Chaorainn yolu . Mülkü denetlemesi için Mòrag'a peşin ödeme yapabilirdi. Kalan eşyalarını toplayabilir ve evi temelli kapatabilirdi.

Oraya gidip Jane'in kahkahasını duymamak mı? Kimi kandırıyordu ki? Oraya sadece seksen bin pound değerinde kara kara düşünmeye gitmeyi planlıyordu.

Jane'in kuzenleri etrafta dolanıyordu.

Claudia temelde eve taşınmıştı ve Belinda ile Samantha kocaları ve çocuklarıyla geçirdikleri zaman arasında fırsat buldukça ziyarete geliyorlardı. Bugün Claudia ve Belinda moda tabaklarını karıştırıyor, Fransız sigaraları içiyor ve Jane'in kıyafetlerini yağmalıyorlardı.

Son iki hafta boyunca Jane'in kendine ayıracak bir saati bile olmamıştı. Görünüşe göre, Jane eve döndüğünde, benekli çenesi ve soğuk tavırlarıyla tüm ailesini endişelendirmişti. Ama şimdi Jane'in yüzündeki morluk iyileşmiş ve baş ağrıları kaybolmuştu.

Sık sık Hugh'un tamamen iyileşip iyileşmediğini merak ediyordu.

Onunla geçirdiği zamanı düşündüğünde, aralarında geçen onca şeyden sonra bile farklı yapabileceği tek bir şey aklına geliyordu. "*Sırrını bana açarsan pişman olmazsın,*" demişti ona. Pişman olmak zorunda kalacağını bildiği için bir suçluluk duygusu hissetti. Anlayış ya da şefkat göstermemişti ama daha önce hiç böyle bir öfke, böylesine boğucu bir hayal kırıklığı hissetmemişti.

Jane sevdiği tek adamı kaybetmekte olduğunu ve içindeki tüm mücadelenin bu gerçeği değiştiremeyeceğini anlamıştı. Çünkü onu gerçekte var olmayan bir şey için kaybediyordu....

"Janey," diye başladı Claudia azarlayıcı bir ses tonuyla, "yine Gözyaşları ve Yıllar'ı mı düşünüyorsun?" Janey yavaşça başını salladı. "Artık onu düşünmüyoruz, değil mi?"

Belli nedenlerden dolayı onlara Hugh'nun mesleğinin ne olduğunu söylememişti. Bilinmeyen bir nedenden ötürü onlara lanetten de bahsetmemişti. Gerçi bunu onlara söylemek Hugh'u daha da Onlara sempati duysa da Hugh'nun bunu bilmelerini istemeyeceğini biliyordu. Şu anda olduğu gibi, basiretsiz bir inatçılık ya da geçmişteki davranışlarına bakılırsa tutarsızlık yüzünden gitmesine izin verdiğinden şüpheleniyorlardı.

Onlara Hugh'la seviştiğini söylemişti ve hep birlikte hamile olup olmadığını anlayana kadar günleri .

Jane öyle olmadığı için rahatlamıştı elbette. Ama aynı zamanda kafa karıştırıcı bir acı da hissetmişti....

"Jane, bugün sana hatırlatmadığımı sanıyorum," dedi Claudia, kuzguni saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "hayatının *on* onun özlemiyle geçirdin." Jane'e delici bir bakış attı. "Bu tür şeyleri yıllar önce. Gitti. Harcandı."

Claudia bu gözlemi ilk kez yaptığında, Belinda onu azarlamış ve "Jane'in geçmişe takılıp kalmak yerine geleceğe bakması gerekiyor," demişti. Şimdi ise, "Claudia haklı. İki hafta oldu Jane. En azından onu unutmaya *başlamalısın*."

Claudia hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Lordum, Jane, sanırım onu geri alırdınız-"

"böyle düşünme!" Jane tersledi. "Ben tam bir aptal .
Sevdiğim adam tarafından - bir değil, *iki kez* - fırlatılıp atılmak -yeniden canlanma umutlarını yok etti." "O

halde nedir?"

"Her şey bana onu hatırlatıyor. Ve babamın suçlu ifadesine her baktığımda içim içimi yiyor."

Claudia kararlı bir şekilde başını sallayarak, "Tamam o zaman. Onu unutmanın seyahat ederken daha kolay olacağını düşünüyorum, belki de muhteşem, erkeksi erkeklerin bol olduğu İtalya'ya." Jane bu fikir karşısında kaşlarını kaldırdı,
Claudia devam etti, "Şu eski sözü hiç duymadın mı? Bir erkeğin üstesinden gelmenin en iyi yolu bir İtalyan'ın altına girmektir."

Kırk yedi

"Courtland, burası kulağa korkunç geliyor!" Annalía Llorente MacCarrick, Beinn a'Chaorainn'e doğru dolambaçlı yürüyüş boyunca zıplarken şöyle dedi. "Burası çok güzel, yeni evimin burası olduğuna inanamıyorum!"

"Kadın! ," diye homurdandı Court, onun ardından topallayarak.

İki aylık hastalıktan sonra artık kendini daha güçlü hissettiği için, her zaman onu yavaşlatıyor, parlak eteklerinin peşinden koşuyor gibi görünüyordu. Hâlâ iyileşmekte olan bacağıyla ona yetişmekte zorlanıyordu, bu da onu Gergin koca.

Ya tökezlerse ve adam onu yakalamak için orada olmazsa?

Yine onu kalçalarından nazikçe tutup başını kaldırdığında, Court onun arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadı. *Burası kimin evi ve benimkine ne yaptılar?*

Gecekonducular. Tabii ya. Belli ki zevk sahibi gecekonducular burayı ele geçirmiş.

Menteşelerine zar zor tutunan panjurlar ve ön kapı yeniydi ve boyanmıştı. Pırıl pırıl parlayan pirinç bir kapı tokmağı ziyaretçileri çağırıyor, çakıllı yürüyüş yolu yabani otlardan arındırılmış ve karmaşık yeşillikler ekilmişti, tertemiz yataklar. Çatı tamamen onarılmış gibi görünüyordu ve tertemiz yeni pencerelerden mobilyaları ve halıları görebiliyordu. Bunu annesi mi yapmıştı? Başka kim olabilirdi ki?

Bilinçsizce Anna'nın kalçalarını sıktığında, Anna ellerini kalçalarının üzerine koydu. ve omzunun üzerinden ona çapkın bir gülümseme verdi. "Yine mi?" mırıldandı, aksanı kelimelere bir tını katıyordu. "Benim şehvetli İskoçum."

Onun açık daveti karşısında kaşlarını kaldırdı ve bir anda ev unutuldu. Sesi boğuklaştı. "Dün gece handa sana yeterince vermedim mi? Ya da bu sabah?"

Onun kollarında döndü ve "Sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum" diye fısıldadı. Minicik elleriyle onun yüzünü kavradı. "Courtland, neden bana evinin bu kadar berbat olduğunu söyledin? Neden *yaşanabilir* hale getirene kadar handa yaşamamız gerektiğini söyledin? Hatırlıyorum da Kullandığınız kelimeler: *yıpranmış*, *harap*, ve, um, diğeri neydi? Oh, *evet-ahmak*."

"Ben... ben böyle değildi." Bakışlarını onun yüzünden çekti ve evini bir kez daha düşündü. Bir gün güzel olacağını biliyordu, öyle olması için yemin etmişti ama bunu hiç hayal etmemiştir.

Ve kime teşekkür edeceğini bile bilmiyordu.

"Sana şimdi söyleyebilirim ki çok tedirgindim," diye devam etti Annalıa "beni hangi vahşi İskoç çölüne getirdiğini bilmeden. Ve bebekle birlikte..."

Court bundan korkuyordu, özellikle de istemeden de olsa bir aile kurmaya başladıklarından beri. Karnı burnunda olmasaydı bile, onu buraya getirme düşüncesinden korkardı. Ama o zaman da çok fazla seçeneği yoktu.

Onu elinde tutmak için paralı askerlikten vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bu işi yapmadan çok az parası vardı. Bu onu çılgına çeviren bir muammaydı. Onu alışık olduğu tarzda tutamaması, zengin ve muhteşem -kelimenin tam anlamıyla- bir güzel olan onunla evlenirken duyduğu endişelerden biriydi. Ve ilk denemesinden sonra, ona para teklif etmemesi gerektiğini daha iyi biliyordu.

Bir odayı onarmayı, sonra da daha fazlasını yapmaya gücü yetene kadar onu orada tutmak için elinden geleni yapmayı planlamıştı. Şimdi Court üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Anna çenesine vurarak kaşlarını çattı ve yeni boyanmış ahırlara doğru baktı. "Courtland, bu ağabeyimin Hugh'a verdiği at değil mi?"

Court onun bakışlarını takip etti. Gerçekten de öyleydi. Aleixandre Llorente, Hugh'a o aygırı, ülkesini Rechazado'dan kurtarmaya yardım etmek için Andorra'ya "eşsiz yeteneklerini" getirdiği için vermişti. Court bile Hugh'nun bir dağın tepesini havaya uçya da bunu otuz adamı gözünü kırpmadan öldürerek yapabileceğini bilmiyordu.

Hugh buraya gelip bunu onun için mi yapmıştı? Bulunduğu yer burası mıydı? Court onu ve Ethan'ı bulmak için Londra'yı didik didik aramış, *Leabhar*'ı, laneti ve geleceği anlatmak için bir düzine kanaldan mesajlar göndermişti.

-Artık kardeşlerin hepsinin bir geleceği *vardı*. Hugh'un nerede olduğunu sormak için Weyland'a gitmişti ama yaşlı adam her zamanki gibi şifreli konuşuyordu.

Ve işte Hugh, Court'un onu aramayı hiç düşünmediği tek yerdeydi.

Court, Hugh'ya ne kadar borçlu olduğunu hatırlayarak başını salladı. Hugh önce Court'un parasını yatırmış ve ona düzenli bir gelir sağlayarak onu çetesiyle birlikte hareket etmekten kurtarmıştı. Sonra da Court'un ona geri ödeme yapamayacağını, en azından bir süreliğine yapamayacağını bile bile gelip bu mülkü baştan aşağı yenilemişti.

Tanrım, zaten kardeşine *asla* geri ödeyemeyeceği bir şey için borçluydu.

Hugh Annalía'nın hayatını da kurtarmıştı.

Göz ucuyla bir şey dikkatini çekti. Döndüğünde, yan kapıdan panikle fırlayan genç bir kadının evden kaçtığını ve ardından belli belirsiz bir feryat duyduğunu gördü. Bu kardeşinin sesi olamazdı. Hugh iyi bir neden olmadıkça böğürmezdi.

Hugh bir kez daha bağırdığında Court'un içi gerildi. Sırtındaki tabancayı çıkardı ve Annalía'yı evin içine, sonra da doğruca merdiven boşluğuna çekti. "Anna, içeri gir. Hemen! Ve ben dönene kadar dışarı çıkma."

Gözlerini kocaman açarak merdivenlerin altındaki dolaba tırmandı.

İyi bir önlem için ters ters bakarak geri döndü. "Kadın, bu sefer ciddiylim."

Başını salladıktan sonra Court, pelüş halı yolluk sayesinde, iniltilerin ve gevşek tahtaların olmadığı sessizce çıktı. Kardeşinin çarpma ve çarpışma sesleriyle noktalanan küfürlerini takip etti. Biriyle mi kavga ediyordu?

Court silahını kaldırdı ve diğer eliyle kapıyı kırarak açtı.

Tabancasının eli, çenesiyle aynı anda düştü. Birileri sadece evini değil, kardeşini de değiştirmişti.

Dengeli, istikrarlı Hugh tıraş olmamıştı, körkütük sarhoştı ve çılgın gözlerle ona bakıyordu.

Hugh kapıyı işaret etti ve bu hareket onun tökezlemesine neden oldu. "O küçük cadı lanet olası viskimi aldı."

"Kim?"

"Hizmetçi."

Court, bunu yapacak ve ardından kaçacak aklı bulduğu için kızı alkışladı. "Evet, ve görünüşe göre onsuz kaybolacaksınız."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Hugh ama sesi öfkeli olmaktan çok yorgundu. Yatağın kenarına çöktü, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Court gözlerini kardeşine dikti. "Burası benim evim. Ya da öyleydi. Neden tamir ettin?"

"Çünkü Jane istedi. O genç kızı asla inkar edemezdim."

"Burada onunla birlikte miydin?" Court *onun* evini onarmak istemesinin nedenini anlayamıyordu ama bunun kendisi için endişelenmekten biliyordu. "I

Sanırım her şeyi açıklamanın zamanı geldi," dedi Court ve ardından kardeşinin Davis Grey'in tehdidini, adamın ölümünü ve Hugh'un Jane Weyland'la aceleyle evlenmesini anlatmasını hayretle dinledi.

"...Onu gönderdim ve şimdi benden nefret ediyor," diye bitirdi Hugh. "Ama sen Annalía için fedakârlık yaptın, ben de Jane için yapabilirim." Bir nefes verdi Court'un daha önce sadece Ethan'da gördüğü bıkkınlık ölçüsü.

Hugh onu Fransa'da bırakır bırakmaz Court'un aklını yitirmiş gibi göründüğünü ve karısını geri kazanmak için Andorra'ya geri döndüğünü söylemek için iyi bir zaman olmadığını düşündü - karısı şu anda merdivenlerin altına saklanmıştı.

Aslında, haftalarca kardeşlerini aradıktan sonra ve şimdi nihayet fırsatı varken Court, Hugh'ya Annalía'nın hamileliğini söylemekte tereddüt ediyordu. Hugh ayılınca Court ona söyleyecekti.

"Kuzeye, evime gidiyordum ve geçen hafta kendimi burada buldum," dedi Hugh ve sonra gözlerini kaçırarak, "Onu özledim," diye mırıldandı. Görünüşe göre Kendini sallayarak, "Evini hemen geri alabilirsin. Burada daha fazla kalmamın bir yararı yok." Sonra kaşlarını çattı. "Adamlarınla birlikte doğuya gideceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Court kısaca.

"Görünüşe göre kadınının kaybına benden daha iyi tepki veriyorsun. Kahretsin Court, seni son gördüğümde berbat görünüyordun. Onu bu kadar çabuk mu unuttun?" Ellerini dağınık saçlarında gezdirdi, sonra yüzünü buruşturdu ve sallandı - başındaki yaranın iyileştiğine şüphe yoktu. Hareket etmiş olmalı onu , çünkü alnını ellerinin arasına almıştı. "Bana bunu nasıl söyle. Ve bu konuda kendini beğenmiş ol."

"Kafana ne oldu senin?" "Grey bana birkaç

indirdi." "En azından o piç öldü."

Hugh başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Court, sana bir şey söylemek zorundayım.
Ethan hakkında."

Court nefes verdi. "Şimdi ne yaptı?" "O..."

Ethan-"

"Courtland," dedi Annalía kapı aralığından usulca.

Hugh'nun vahşi gözleri Annalía'yı görünce daha da büyüdü ama odaklanmamış gibiydi. Ayağa fırladı ve "*Ne halt ettin sen?*" diye kükredi. Titreyen parmağıyla Court'u işaret ederek ona doğru ilerledi. "Onun için geri dönmeyeceğine dair bana söz vermiştin."

Annalía gerginlikle ellerini karnına götürdü -son birkaç haftadır yaptığı bir hareketti bu- ve bu hareket Hugh'nun bakışlarını üzerine çekti. Court farkına vardığında gördü.

Öne doğru sallandı, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı. Sonra geriye doğru yere düştü.

Kırk sekiz

Bir saat sonra Hugh yatağında doğrulduğunda bir kez daha sarsıldı.

Court omzunu tuttu. "Sarsıntı geçirirken içki içmek! Sen daha iyi bilirsin. Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendini öldürmeye mi?"

Sesi boğuklaşan Hugh, "Senin değil mi?" diye sordu.

Court dişlerini sıktı. Onu ne kadar çileden çıkarsa çıkarsın, bu soruyu bekliyordu ve Hugh canlanmış gibi görüldüğünde Court, Annalía'nın duyamayacağından emin olmuş ve onu alt katta yeni dönen hizmetçiyle bırakmıştı.

"O benim çocuğum," diye yanıtladı Court. "Neden sorduğunuzu biliyorum, umut etmek istemediğinizi de . Anna'ya hayatım pahasına güveniyorum ama senin iyiliğin için haftalarca gece gündüz, her saat onunla birlikte olduğumu söyleyeceğim." Müthiş öfkesini dizginlemek için mücadele etti. "Bunu bir kez söyleyeceğim. Bir daha sorma."

"Ama o... yapamazsın. Lanet olası lanet ne olacak?"

"Düşündüğümüz gibi değil. Son satırlar diğerlerini nitelemeli, onları iptal . Genel kanı bunun doğru kadını bulmakla ilgili olduğu yönünde."

"*Fikir birliği mi?* Başka kim biliyor ki?"

"Annalía'nın ailesi ve... Fiona."

"Annemizle mi konuşuyorsun?" Hugh bir an için sözsüzce ona baktı. "Buna inanamıyorum."

"Evet, biliyorum. Ama yaptıklarından çok pişman ve seninle konuşmak istiyor. Artık evli olduğuma göre, anlıyorum... Senin gibi birini kaybetmenin nedenini anlayabiliyorum. aşk seni çıldırtır."

Ve Fiona ile Leith birbirlerine derin bir aşkla

bağlıydılar. "Bütün bunları ne zaman ?" Hugh sordu.

"Sen gittikten sonra kitaptaki sözleri zihnimde tekrar tekrar okudum," diye açıkladı Court. "*Aşkı bilmek yok.* Ama tanıdım. Annalía için kendimi kaybetmiştim."

"Bunun bir başkasının sevgisini bilmemek anlamına geldiğini sanıyordum."

Court ona suçlu bir bakış fırlattı. "Düşünmüyordum. Biraz çaresizdim. Kendimi her şeye ikna etmeye hazırdım. Sonra oraya gittiğimde, o da beni sevdiğini söyledi. Ve bebeğimi doğuracağını. Lanet yanlış, Hugh."

Court, Hugh'nun tam olarak ne zaman bir umut ışığı hissettiğini biliyordu, çünkü sert bir yemin etti. "Ah, Tanrı yardımcım olsun. Jane'i hamile bırakmış olabilirim."

"Umarım ," diye mırıldandı Court. "Ne?"

Nedenmiş o?"

"Yeni karınızın bir buçuk metre boyunda bir İskoçyalının bebeğini doğurduğunu düşünün ve bana bunun sizi dokuz ay boyunca geceleri ayakta tutmaya yetip yetmeyeceğini söyleyin. Anna'dan bebek sahibi olabileceğimi bilseydim, asla yapmazdım. *Asla.*"

Hugh'nun kaşları bu uyarı karşısında birbirine yaklaştı. "Eğer çok geç değilse." Bu kez biraz daha yavaşça ayağa kalkarak, "Onun için gidiyorum," dedi.

Mahkeme onu geri itti ve "Daha çok zamanımız var.

" Court artık iyi bir kadının sevgisine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğine göre, bunu kardeşi için de istiyordu. Ve kesinlikle onun için dışarıda Jane Weyland'dan daha iyi kadınlar vardı. "Hugh, o olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Hugh'nun Court'un bileğini kavrayışı şok edici derecede güçlüydü. "Sen... *şaka* mı yapıyorsun?" Hugh ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Hayatımın üçte biri onu istedim, şu anda onunla evliyim ve ona o kadar aşığım ki bu bana acı veriyor."

O kadın için kayıp! Court'un şu anda gördükleri yapılacak hiçbir şey yoktu. "Bu halinle mülk sınırına kadar gidemezsin," dedi Court. " yüzden ve ata binebileceğini düşündüğümde gideceksin."

Hugh inatla başını salladı ve bir kez daha ayağa kalktı.

"Sarhoşluktan yeni çıkmış ve hala iyileşmekte olan Jane ile gerçekten yüzleşmek istiyor musun? Ve bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama sana onun
sırf birlikte yattınız diye seni kocası olarak kabul etti mi? Onu gönderdiğini söyledin ve şimdi senden nefret ediyor."

"Evet, onu incittiğimi biliyorum. Ama genç kız beni sevdiğini söyledi. Sevdide. Küçüklüğünden beri." Hugh ters ters baktı. "Bana öyle bakma. Kulağa ne kadar inanılmaz geldiğini biliyorum." Dengesiz bir şekilde yürüyordu. "Evleneceğimize inandı, sonra da onu terk ettiğimi düşündü."

Court dişlerinin arasından ıslık çaldı. Bunun hiç tahmin etmemiştii. "*Bu* yüzden mi seninle alay etti? O zaman kardeşim, korkarım önünde çetin bir mücadele var."

Odada giysi aramaya başlarken, "Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandı.

Tüm klan Court'un uçarı biri olduğunu düşünüyordu. Ethan'ın buz gibi soğuk olduğu düşünülürdü. Hugh'un dengeli, mantıklı ve düzenli olması gerekiyordu. -Bir. Onu şimdi görselerdi, yaraları hakkında homurdanırken ve yerdeki gelişigüzel yığınlardan hızlıca kıyafet ararken şikâyetle bulunsalardı, onu tanıyamazlardı.

"Henüz buna hazır değilsin," diye ısrar etti Court. "Bana bir iyilik yap. Şafağa kadar burada kal."

"Hiç şansın yok."

"O zaman bir yemek ve kahve için? Ayılman gerek." Hugh'ya acılı bir ifade verdi. "Ve kardeşim, bir banyo fena olmaz. Arkada kaplıcalar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Hugh bir botun üzerinden geçerken tökezledi, sonra yumruğunun içine öksürdü. "yle mi?" dedi, nedense yüzü kızarmıştı.

Kırk dokuz

Hugh demiryolu ve atçılıkla geçen bir günün ardından Londra'ya yaklaşırken, içini düğümleyecek kadar güçlü bir aciliyet duygusuyla . Duygularına karşı uzun süre mücadele ettikten sonra, şimdi onları serbest bırakmak neredeyse aşırı güçlüydü.

Ve lanetin ezici varlığı gitmişti. Hugh sonunda Jane ile bir geleceği olabileceğine inanmıştı. Annalía'yı görmüştü ve kardeşinin yargılarına güveniyordu. *Leabhar* konusunda Hugh annesine de güveniyordu ve Court da onun gibi düşündüğünü söylemişti. Sonunda Hugh, Jane'le birlikteyken hissettiği o doğruluk ve kaçınılmazlık duygusuyla uzlaşabildi.

Çalkantılı ruh haline uygun bir fırtına kopuyordu ama umurunda değildi. -Yine de bu gece ona ulaşabilirdi. Tek yapması gereken ona ulaşmak ve onu geri kazanmaktı.

Bir mil aşağıda, bir mil daha yakında. Rüzgâra doğru eğildi Jane'i elinde tutmasının önündeki tek engelin onu ne kadar iyi ikna edebileceği olduğunu kaşlarını çatarak fark etti.

Hugh bu beceriye nadiren ihtiyaç duyardı. Genellikle gözdağı vererek ya da zor kullanarak istediğini yaptırırdı.

Ailesi için çaba göstereceğine ve onun hayatına uyum sağlayabileceğine onu ikna etmesi gerekiyordu. Vinelands'de yaşadığı gibi ani bir daldırma yerine yavaştan alırsa onlara alışabilirdi.

Bir yolunu bulurdu.

Onu geri almayacağına söz vermiş rağmen, şu anda her şey mümkün değildi. Aslında Court'a Ethan'dan bahsetmemişti bile çünkü Hugh nedense ağabeyinin hâlâ yaşadığına dair güçlü bir his taşıyordu. Ethan'ı aramaya devam edecek, araştırmaları için koşucuları serbest bırakacak, sonra da

Court'un tabağına daha fazla endişe yüklemekten önce öyle ya da böyle bir karar verdi.

Court yaklaşan doğumdan korkmaya başlamıştı bile -Hugh, Annalıa'nın göbeğine suçluluk duygusuyla baktığını görmüştü.

Hugh daha önce doğum yapan bir eş için endişelenmeyi hiç düşünmemişti -bir eşi ya da çocuğu olması gerektiğine hiç inanmamıştı- ama şimdi Jane'in bunu yaşayacağı fikri onu ürpertiyordu.

Court'a kadınların her zaman çocuk sahibi olduğuna dair güvence verirken bile Hugh kendi kendine, gülen şarlata Robert'la konuşacağına ve ona çocuk sahibi olmak için "beklemenin" en iyi yolunun tam olarak ne olduğunu soracağına söz veriyordu - eğer zaten hamile değilse.

Hugh Londra'ya ulaştığında yağmur ama o dinmemişti. Londra'nın ıslak sokaklarında ilerlerken atının toynakları şakırdadı. A Jane'le birlikte, bu sürekli korkudan arınmış bir hayat, onun ikna yeteneğine bağlıydı. Yutkundu.

Weyland onu eve bile almayabilir.

Hugh'nun adama büyük bir borcu daha vardı. Weyland, Hugh ve Jane'in birlikte olmaları gerektiğini o kadar net gören tek kişiydi ki, bunun gerçekleşmesi için adımlar atmıştı. Hugh'yu duygularıyla yüzleşmeye zorlamıştı ve Tanrım, Jane'in başka bir adamla *nişanlanmasını* engellemişti.

Hugh, kızını göndererek ona borcunu ödemişti.

Davetliler gelmeye devam ederken Jane yeni zümrüt yeşili elbisesinin ipeğini düzeltilti ve sahte bir gülümseme takındı. Babasının onu ev sahipliği yapması için manipüle ettiği bu partide meşgul, huzursuz ve sıkılmıştı -Claudia'yla kendi veda kutlamaları.

O ve kuzeni haftalar önce İtalya'ya gitmeye karar vermelerine rağmen, babası her fırsatta onları oyalamıştı. Sonunda, sabah vapurla yola çıkacaklardı.

Babası Hugh'ya karşı öfkeli olsa da, Hugh'nun onun için geri döneceğine inanarak hâlâ onlar için umut beslediğini biliyordu. Yine de haftalardır ondan tek bir haber alamayan Jane daha iyisini biliyordu.

Freddie ve Candace geldiğinde Jane'in gülümsemesi içten bir hal aldı. Sadece gülen ve açıkça hayranlık duyan çift için mutlu olmakla kalmamış, aynı zamanda onunla evlenmediği için yeniden bir rahatlama duygusu yaşamıştı. Onları selamladıktan ve onlar da başka biriyle konuşmaya geçtikten sonra derin bir nefes aldı.

"Neden ciddi bakıyorsun Janey?" Claudia ona bir şampanya uzatarak sordu. "Sen her zaman şık partileri sevmişsindir."

"Biliyorum." Evin her tarafındaki gül aranjmanlarının kokusunu, ısıltı ısıltı yanan avizelerinin parıltısını ve şampanya şişelerini öpen kristal flütlerin çınlamasını seviyordu.

"Evliliğiniz hakkında bir şey söyleyen oldu mu?"

Başını salladı ve bir yudum aldı. "Hayır. Herkes bunun etrafında dolanıyor." Buradaki hemen herkes -ailesi ve yakın arkadaşlarından oluşan kalabalık- Jane'in aceleci evliliği ve bir o kadar aceleci ayrılığı hakkındaki söylentileri duymuştu ama Londralı kuzenleri dışında kimse ona bu konuyu sormaya cesaret edememişti.

"Peki, o zaman, ! Yarın macera başlıyor. Bu lanet olası küçük adadan gerçekten ayrılacağız."

"Claudie, damadını aylarca geride bırakacak olman seni üzmeyecek mi?"

"Bugün gözleri sulandı," diye itiraf etti, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Ve

benim de bir
geri düşündüğüm bir an oldu. Ama artık gençleşmiyoruz Jane."

Jane nefes verdi. "Bu çok doğru."

Belinda ve Sam de onlara katılınca Claudia onlarla alay etmeye devam etti. " edin, siz yaşlı hanımlar, seyahatimizi kıskanıyorsunuz. *Yarın yola* çıkıyoruz, güneşe, mutfığa ve erkekliğe doğru yelken açıyoruz...."

Jane odanın öbür ucundan babasının bakışlarını yakaladı ve babası ona şaşkın bir bakış attı. Jane ona gülümseyerek cevap verdi; son zamanlarda tekrar neşeli olmak, hayatına devam etmek için çaba sarf ediyordu ama babası bu gece onu yakından izliyordu. Döndüğünden beri sürekli endişeliydi ve bu belli oluyordu. İtalya'ya gitmesine izin vermeyi zar zor kabul etmişti, ta ki kız onun rızasına ihtiyacı olmadığını hatırlatana kadar.

Birden yüzü geniş bir sırıtışa büründü - hemen kontrol etti. Kalabalık sessizleşirken ifadesi sertleşti.

Koridorda bir kargaşa duydu; önce gürültü, sonra tartışma, sonra da patlama sesi: "*Karım için geldim.*"

Gürültülü adımlar arkasındaki koridorda . Hayır. Bu mümkün değildi.

"Tanrım," diye mırıldandı Belinda. "Janey, Scot'una ne *yaptın*?"

Jane yavaşça döndüğünde Hugh'nun kapının girişinde, kapıyı dolduracakmış gibi durduğunu gördü. Adamın görünüşü karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Sırılsıklamdı, çizmeleri çamurla kaplıydı ve boynu, ata binerken bir dalın çarpmış olması gereken sık çizgilerden kolayca kanıyordu. Kilo vermişti ve ıslak saçları yüzüne, tıraşsız yüzüne dökülüyordu.

Ama onun dikkatini çeken gözleri oldu -gece kadar siyahtılar ve niyetle yanıyorlardı. Onu görünce vücudu gerildi, sanki kendini ona doğru fırlatacaktı gibiydi.

Herkes ya sessiz ya da soluk soluğaydı. Hugh sanki başka bir şey yapamıyormuş gibi ona bakmaya devam etti, kaşları birbirine yaklaştı.

Sonunda bakışlarını ondan ayırdığında, devam etmekte olan kalabalık partiyi inceledi ve yutkundu çünkü buradaki herkes şık giyinmişti.

O hariç.

Yüz ifadesi asıklaştı ve omuzları geriye düştü.

Az önce insanlarla dolu bir odaya girmişti; normalde yeterince cezalandırıcıydı. Ama cehennem yıkanmış gibi görünmek *ve onu açıkça utandırmak*? Tekrar yutkundu ve yüzündeki yağmuru koluyla sildi.

Yaşlı bir kadın titredi. "*Bu* Jane'in yeni kocası mı?"

Jane bakışlarını kadının üzerinde gezdirdi ve "Kapa çeneni," diye tersledi.

Yani yine ateşle imtihan mı olacak?

Fark etmezdi. Hugh her şeyi yapmaya hazırdı. Jane'e doğru yürüdü, ona hissedebileceği kadar sert bakan suskun misafirlerin yanından geçti.

Jane için elini uzattı. "Gel, Sine. Seninle konuşmam gerek." Kuzenleri ona

ters ters bakıyor, Jane'i gitmesini talep etmeye zorluyorlardı, onunla gitmemesini söyledi. İkincisi için herhangi bir tehlikesi varmış gibi görünmüyordu.

"Eminim bu bekleyebilir," dedi Jane. Aksanının sesi hiç bu kadar net çıkmış mıydı? "*Yarın* tekrar gel. Öğleden sonra."

Bazı insanlar buna sinirli bir şekilde gülünce, Hugh kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

Weyland'ın bakışlarıyla karşılaştı, adamı okumaya çalışıyordu - adamın da Hugh'yu okumaya çalıştığı belliydi. "Sadece onunla konuşmak istiyorum, Weyland." Kullandığı aksan hiç bu kadar kalın olmamıştı.

Ama sonra *Bidworth*'un odaya girdiğini gördü. Hugh dişlerini gıcırdattı, Jane'in talibine geri dönebileceğini hiç düşünmemişti. Ayrıca Bidworth'un Hugh'nun Jane'den uzak durması için yaptığı uyarılara kulak asmayacağını da hiç düşünmemişti. Adam Hugh'yu görünce yüzü kızardı ve boğuk bir ses çıkardı.

Bidworth, Hugh'nun karısına dokunmaya cüret etseydi... Hugh yumruklarını sıkarak ileri atıldı.

Bidworth bir duvara doğru geri çekildi. "Lanet . Bana yine vuracak, değil mi?"

Elli

"Bu benim başıma gelmeyecek," diye mırıldandı Jane.

"Bidworth'e gerçekten zarar verecek mi?" Belinda, Hugh zavallı Freddie'ye doğru yürürken gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet," diye tısladı Jane umutsuzca, babasına yalvaran bir bakış fırlatarak. Babası hiçbir şey yapmayacaktı! Sadece Hugh ve onu inceledi, bir ileri bir geri, gözleri tetikteydi.

"Tamam." Jane aceleyle Hugh'ya doğru ilerlerken omzunun üzerinden babasına ters ters baktı. "Bunu *ben* hallederim." Hugh'ya ulaştığında, sanki her an ondan kaçacağından korkuyormuş gibi eli dirseğini kavramak için uzandı. "Benimle babamın çalışma odasına gelir misin?" Tereddüt etti, Freddie'yi dövmek istediği o kadar belliydi ki. "Hugh, eğer benimle konuşmak istiyorsan, bunu burada yapmayacağım." Sonunda onun kendisini odadan çıkarmasına izin verdi.

Ön koridorda Hugh yavaşladı ve "Bidworth'un burada ne işi var?" diye homurdandı. Onun çıplak yüzük parmağına baktığını gördü ve sesi alçaldı. "Sen... sen yine onunla birlikte mi oldun?"

"Seni ilgilendirmez ama yeni niyetiyle birlikte burada," diye sakince cevap verdi ve eklemeyen önce bir an için rahatlamasına izin verdi. Seyahatlerimde bana iyi bak."

"Seyahatler mi?"

"Evet, ailemin Claudia ve benim için düzenlediği ve bizi kış için İtalya'ya uğurladıkları partiyi mahvettin."

"Ne zaman yelken açacaksın?" "Sabah

gelgitinde-"

"Hayır."

Şakaklarını ovuşturdu. "Belli ki seni yanlış duymuşum. Bir an için hayatıma bir kez daha girmeye cüret ettiğini sandım. Bunu yapmak için sahip olduğun tüm haklardan vazgeçtin."

"Hayır, dinlemiyorum. Ben hâlâ senin kocanım. Biz ve öyle kalacağız."

Ona göz kırptı.

"Beni duydun, genç kız."

Mükemmel, diye düşündü Jane iç çekerek. Bu adamın beni tutmasını sağlayabilirim ama önce iradesini haftalarca yıpratmalıyım, sonra da tabancayla vurulmalı, sopayla dövülmeli ve beyin sarsıntısı geçirmeli. Bu bir formül.

"Bu değişikliğine ne sebep oldu?" diye sordu. "Fikir

değişikliği falan olmadı."

Hugh'nun arkasında, babasının kuzenlerini uzaklaştırmasını emrettiğini ve onu kurtarmaya gelmelerini engellediğini gördü. Muhtemelen Hugh'ya özür dilemesi için zaman kazandırıldığını düşünüyordu - oysa bu fikir Hugh'nun aklına bile gelmemişti.

Ne bir özür, ne bir çiçek, ne de bir önsöz vardı. Aslında, partisine dalıp hizmetçileri tehdit etmeden ve konukları korkutmadan önce *tıraş* olmaya bile zahmet etmemişti - kadın haftalardır onun üzerine atıldıktan sonra. "Ne cüretle buraya böyle gelirsin!"

Onu anlayamıyordu. Hughda bir şeyler değişmişti -evet, kibar suarelere çılgın bir İskoçyalı gibi saldırdığı bilinmiyordu- ama bu Yüzeyin altında bir değişim vardı, tüm kişiliğinde ciddi bir değişim. Bunu hissetti. Bundan korkuyordu. Belki de kafa travması söylediğinden daha kötüydü. Belki de onu değiştirmişti.

"Seni bu şekilde utandırmak istemezdim, Tanrı biliyor ki istemezdim, ama söylemem gereken şey bekleyemez."

"Yine de birlikte olduğumuz onca zaman boyunca bana söyleyemedin mi?"

Köşeden daha fazla gıdıklanmış misafır baktı ve Hugh omzunun üzerinden onlara hırlar gibi baktı.

Gruba acıyla gülümsedi ve güven veren bir ses tonuyla, "Tam da gitmek üzereydi, görüyorsunuz-" dedi.

"Hiç şansı yok," diye araya girdi Hugh, yumuşak bir sesle, "Sensiz olmaz," dedi.

Nefesinin altında, "Şimdi bana ne söyleyebilirsin ki?" dedi.

Konuşmak için ağzını açtı ama kadının bir kez daha yanından toplanan kalabalığa baktığını gördü.

Hugh'nun kaşları birbirine çatıldı. "Bu işe yaramayacak."

Bakışları tekrar adamın yüzüne kaydı. "*Ben* de bunu söylüyorum."

"Benimle geliyorsun."

"Cehennem donduğunda!"

Kız daha ne demek istediğini anlamadan, adam onu kucağına aldı ve omzunun üzerinden kolayca havaya kaldırdı. Kuzenlerinin nefesi kesildi.

"Hugh!" Kadın boş yere tekmeledi. " ne geçiyor senin?" Jane yüzünün aşağılanmaktan ve muhtemelen baş aşağı durmaktan kızardığını hissetti. Bu muameleyi hak etmiyordu ve buna katlanmak zorunda da değildi. O, kapısının önünde kanlı vapur sandıkları olan bir kadındı!

Babası öne çıktı ve ona, "Hugh'un bana bu şekilde davranmasına daha kaç kez izin vereceksin?" diye çıkıştı.

"Yemin ederim, bu son olacak," dedi, ses tonu çelik gibiydi. "Bu doğru mu, MacCarrick?"

"Evet, öyle."

"Bunu duyduğuma sevindim, evlat. Arabam dışarıda, onu Grosvenor Meydanı'na onunla götürebilirsin."

Hugh başıyla onayladıktan sonra doğruca ön kapıdan çıktı. Onunla birlikte merdivenlerden inerken başka konuklar da geliyordu. Kadın utanç içinde gözlerini sıkıca kapattı.

Hugh onu arabaya bindirdiğinde nefesi kesilmiş, nutku tutulmuş ve başı dönmüştü. İlerlemeye başladıkları anda Hugh onu kucağına aldı, elleri yüzüne doğru uçtu, dudaklarını dudaklarına bastırırken yanaklarını okşadı.

Dondu kaldı, afalladı.

"Sine," diye mırıldandı. "Ah, Tanrım, genç kız, beni geri öp." Ağzını üzerine indirdi, sanki bu ondan alacağı son öpücükmiş gibi çaresizce öptü. Ve bir aptal gibi, onun ihtiyacına, bunun aciliyetine karşılık verdiğini hissetti. Adam inledi, onu kollarının arasına alırken öpücüğü derinleştirdi.

Kendini kaptırmasına, onu çok özlemesine, neden olduğu acıyı unutmamasına çok az kalmıştı. *Hayır, , hayır!* Kendini ondan ayrılmaya zorladı, onu itti. "Benimle *konusmak* istediğini söyledin. Ve ben bunu kabul etmedim bile. Bana hiçbir açıklama yapmadın."

Birkaç dakika sonra, araba durmak için yavaşladığında onu serbest bıraktı. Bir uşak kapısını açtığında aceleyle dışarı çıktı ama MacCarrick konağının büyük cephesiyle karşılaşınca durakladı.

Öfkesi ve acısı katlanarak geri geldi; hafif bir sis çökmeye başladı ve bakarken gözlerini kırıştırtmasına neden oldu.

Onca zaman yanından geçmiş, onu görmek için dua etmişti ve adam başından beri ondan kaçıyordu. Onu pencereden görmüş ve perdeleri mi ? Ne kadar acı çektiğini, onu görmeyi ne kadar çok arzuladığını hatırlayınca alt dudağının titrediğini hissetti.

Ve bu onu sadece ilk kaybedişiydi.

Elli bir

"Jane?" diye boğuk bir sesle ısırdı ve onun gözlerinin yaşardığını gördü. Onu geri kazanmak için tek şansı... *Ve tek yaptığım onu ağlatmak oldu.* Bütün o Beklediği tepkiler, ağlaması bunlardan biri değildi. Onun elini kendi eliyle kavradı ve nemli gecede onu içeri çekti. Kızın direnmek istediğini görebiliyordu ama enerjisi yok gibiydi.

Onu doğrudan odasına götürdü ve yatağına oturttu, parmağını çenesinin altında kıvırdı. Gözlerini kapatmıştı ama gözyaşları . Her bir gözyaşında göğsüne defalarca bıçak saplanıyormuş gibi hissetti. "Tanrım, kızım, seni incittim mi? Sana çok mu sert davrandım? Araba mı?" Nefesi ciğerlerini aceleyle terk etti. "Tanrım, öyleydim." O akıllara durgunluk veren öpücükten çok az şey hatırlıyordu - muhtemelen onu vücudundaki tüm güçle sıkıyordu. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum ve bu kadar yakın olmak... Kendimi kontrol edemiyordum."

Kadın hiçbir şey söylemeyip ağlamaya devam edince, adam mırıldandı: "Bu kötü oldu, bunu biliyorum ve bunun için üzgünüm. Ah, Jane, bu beni öldürüyor."

"O zaman beni geri götür," dedi kelimeleri ısırarak.

"Bütün o insanlar oradayken bu şekilde geri dönmek istemezsin."

Onun göğsüne vurdu. "O zaman beni Claudia'ya götür!"

"Bunu ben de yapamam, genç kız."

Bu işi nasıl bu kadar kötü batırabilmişti? Olanlardan ve buraya yaptığı çılgın yolculuktan sonra sağlıklı düşünemiyordu. Ama sonra onu mum ışığında bir hayal gibi görmek? Bu çarpıcı, cesur kadının karısı olduğunun farkına varması ona bir yumruk gibi çarpmıştı. Her gece onunla yemek yiyen ve her sabah onun yanında uyanan şanslı piç kurusuydu. Tek yapması gereken onu kazanmaktı.

Sonra Bidworth'u gördü. Ve en kötüsünü düşündü.

"Sana söyleyecek çok şeyim var ve daha fazla bekleyemedim. Seninle evli kalmak istedim. Ama neden yapamayacağıma inandığımı biliyorsun."

"*Lanet* yüzünden." Gözleri parlıyordu ve ses tonu soğuktu. "Yerinde olsam bu konuyu bana açarken *çok* dikkatli olurum."

"Evet, ama o zamandan beri kardeşimin baba olacağını öğrendim." Bunu söylemek ne kadar tuhaf. Hugh bunu söylemekten hoşlanıyordu. "O evli, mutlu-"

"Yani lanetin kaldırıldığını mı söylüyorsun?" Çenesini yukarı kaldırdı. "Belki de bununla mücadele etmek için büyü bir tılsım kullanılmıştır? Boynuma bir MacCarrick tılsımı takmam beklenecek mi?"

"Sözleri yanlış yorumladığımı söylüyorum. Annalía'nın hamile olduğunu gördüğümde anlamıştım-"

"Ağızından çıkanı kulağın duysun! Beni eşin olarak kabul etmeni engelleyen bir lanet var ama Annalía adında tanımadığım bir kadın hamile kaldığından beri artık birlikte olabiliriz. Doğru mu anladım?"

"Kulağa çılgınca geliyor. Ama bugün ilk kez seninle bir geleceğe sahip olabileceğimi fark ettim - senin için korkmadan."

"Yeterince iyi değil, Hugh. Ya beni tekrar inciteceğini neden olacak başka bir şey olursa? Daha önce bize inanmıyordun, şimdi neden ? Ya kitabın kanın altında ne yazdığını öğrenirsen ve bu daha da yıkıcı olursa?"

"Court ve Annalía son iki satırın öncekileri nitelediğini düşünüyorlar; her oğulun birlikte olması gereken kadını ilgili. Ben buna inanıyorum."

"Ve ben senin için tek kadın mıyım?" Gözyaşları hafifliyordu.

Başını geriye çekti. "Bundan *hiç* şüphe etmedim."

"Yani şimdi beni çocukla elde edebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Sesi hırçınlaşarak, ", değil mi?" dedi.

"Hayır, yapmadın." Onun rahatlamış ifadesi karşısında, "Benimle çocuk yapma fikri o kadar korkunç bir ihtimal mi?" dedi.

"Hayır, ama seni doğum yaparken, acı çekerken, risk altında düşünmek..." Bir ürpertiye bastırdı. "*Bundan* korkuyorum. Ve genç kız, seni kendi çocuklarımla bile iyi paylaşamam."

Onun bu itirafı karşısında başını öne eğdi, gözleri ona bakarken yumuşamış gibiydi. "Ama beni hamile bırakmadın. Bu durum senin Aklın var mı?"

"Hayır, hiçbir şey olmayacak."

"Bunun sadece lanetle ilgili olmadığını defalarca söyledin. Bana neden uymayacağımıza dair sebep üstüne sebep sundun."

"Hayır, onlar sadece bahaneydi-"

"O zaman bana yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, sana hiç yalan söylemedim. Ve bu bahaneleri sana olduğu kadar kendime de söyledim." Kızın kaşlarını kaldırması üzerine şöyle dedi,

"Nedenler doğruydu, ama artık bir önemi yok - çünkü ne olmamı istersen o olacağım." Adam başparmağıyla kızın son gözyaşlarını da sildi, kız burnunu çekti ama ona izin verdi.

"Yalnız olduğunuzu değiştiremezsiniz. Değilim ve tek başıma yaşamayacağım. Beni ailemden uzak mı tutacaksın?"

"Hayır, asla. Eğer aramızdaki tek engel buysa, bir ev dolusu kadının yanına taşınırım."

Gözleri biraz daha büyüdü. "Gerçekten mi?" dedi yavaşça. *Raaaaaally*. "Bunu yapar mısın?"

"Kızım, eğer sana sahip olamazsam öğrendiklerimin hiçbir önemi kalmayacak. Geleceğim seninle, yoksa bir geleceğim olmasa da olur."

"Ama korkuyorum, Hugh. Başka bir şey inançlarını değiştirebilir ve o zaman seni üçüncü kez kaybederim." "Bunu üçüncü kez yapamam" diye itiraf ederken gözlerini kısa bir süre kaçırdı.

"Beinn a'Chaorainn'de birlikte olabilmemiz için öne sürdüğün argümanlardan *herhangi birini kullanmayı* ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Ama yapamadım. Ve o zaman bile gitmene izin vermemek için mücadele ettim. Bencillik ettim ama Quin'i seni almaya gelmesi için hiç göndermedim."

"mı?"

Başını salladı ve ellerini nazikçe omuzlarına koyarak boynuna ve sırtına doğru ovuşturdu. "Her zaman sana sahip olabilmenin bir yolunu arıyordum ve şimdi buldum. Eğer beni şimdi kabul edersen, benden kurtulman mümkün olmayacak."

"Yani bu gece benim için geldin çünkü tamamen evli olmak istiyorsun?" Jane dudağını dişleyerek söyledi. "Birlikte yaşamak için mi?"

"Evet, Sine, eğer beni kabul edersen." Adam , sonra onu kollarıyla sardı, ama kadın kaskatı kesilmişti, sessizdi. Anlar geçti....

Sonunda kadın da kollarını ona doladığında, adam nefesini tuttuğunu fark ederek nefes verdi.

Geri çekildi ve yüzünü avuçlayarak ona baktı. "Jane, sana daha önce de söyledim, ben iyi bir adam değilim-"

"Ama *bana* iyi davranmayacak

mısın?" "Oh, Tanrım, evet. Her

zaman."

"Beni sevecek misin?"

Kaşları birbirine çatıldı ve sesi boğuklaştı. "Ölene kadar Nefes al," dedi, kelimeler bir yemin gibi geliyordu. "Peki ya sen? Sevebilir misin

ne yaptığımı bile bile?"

"Hugh, şimdi mesleğini daha iyi anlıyorum. Askerlerin hayatını kurtardığınızı biliyorum ama hiç takdir görmediniz. Bu yorucu işin için başka hiçbir yerde takdir görmüyor olabilirsin ama ben kendi adıma seninle gurur duyuyorum. sen."

"Gurur mu?" kelimeyi boğuk boğuk söyledi. "Sana bunu anlatmaktan ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

"Seninle her zaman gurur duydum ve bu hiç değişmedi." Sonra ona baktı. "Yine de anlamamı isterim ki, eğer bir oğul olsaydım, senin işine sahip olurum."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi, dudakları bir sırıtışa dönüştü, ama sonra bir kez ciddileşti. "Bunun ne anlama geleceğini biliyor musun? Bunu düşün, çünkü sana yemin ederim genç kız, seni bir daha asla bırakmayacağım."

Ona bakarak, "Beni asla bırakmayacak mısın? Bu kulağa hoş geliyor."

Sanki bunun olduğuna gerçekten inanmıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Kadın bu duyguyu anlıyordu. Ama sonunda bir eşiği geçtiklerini hissetti.

O huzursuzluk hissi gitmişti. Çünkü tam da olması gereken yerdeydi.

"Artık senin için param var," dedi, sanki onu kendisiyle birlikte olmaya *ikna* etmeye çalışıyormuş gibi. "Seni şımartabilirim. Ve deniz kenarında bir arazimiz var. İskoçya."

"Seninle deniz kıyısındaki evinde mi yaşayacağım?"

"Evimiz. Ve almalısın da, özellikle de senin için aldığımdan beri-"

"Öyle mi?" diye sordu, hem şaşırmış hem de sevinmişti. Haftalar önce ona bunu anlattığında, orada onunla birlikte olmayı hayal etmişti ama onun da kendisi için aynı şeyi yaptığını bilmiyordu.

"Evet, senin olduğunu söylemekten gurur duyacağımı düşünüyorum. İstersen seni hemen oraya götürebilirim. Bu gece ayrılabiliriz."

Dudağını ısırdı ve mırıldandı, "Ya da bu gece burada kalabiliriz... ve arabada başladığımız işi bitirebiliriz."

"Benim oyum buna," dedi aceleyle ve onu güldürdü, ama dudaklarını boynuna bastırduğunda lezzetli bir nefese dönüştü. Dili, kız titreyip omuzlarına yapışana kadar hınzırca öpücükler gönderdi.

Kızın nemli boynuna karşı, "Seni tekrar elde etmeye çok ihtiyacım var... bunun hayalini kurdum..." dedi.

"Ben de." Adam onu yatağa sırt üstü yatırıp eteklerini beline bastırırken usulca inledi.

"Bunca zaman sonra," diye başladı, sesi boğuk bir törpü gibiydi, "sonunda seni kendime mal etmekte özgürüm." Dantelli iç çamaşırlarını üzerinden çekerek onu bakışlarına maruz bıraktı. Uyluklarının arasına ilk sıcak dokunuşuyla dizlerinin bağı çözüldü ve adamın gözlerinin zevkle kapanışını hayranlıkla izledi. "Seni şimdiden uyarıyorum," dedi kelimeleri ısırarak. "Senin için çok açgözlü olacağım, genç kız."

Kollarını ona doğru uzattı, hoş geldin demek için uzandı. "Almak için seninim."

Bunun üzerine yüz ifadesi , gözleri kıza bakarken hislerle yanıyordu. "Bu gecedен sonra, aşkım, bundan asla şüphe duymayacaksın."

Elli iki

"Evimizi görmeye hazır mısın, Sine?" Waldegrave'deki çitlerle kaplı yürüyüş yolunun sonunda durduklarında Hugh sordu.

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Hazır olmanın *ötesindeyim*." Sadece çok fazla vardı

Akşam karanlığına dakikalar kalmıştı ve daha yeni . "Geçen hafta görmek can atıyordum!" Londra'da bazı meseleleri çözmeleri o kadar uzun sürmüştü. Jane ona zaten sırlıslıkla aşık olmasaydı, oyuncak sözünü yerine getirmek için yardım istediğinde aşık olurdu. yeni yeğenleri.

"Ailenizle iyi geçinmek için iyi bir strateji. Tatilden hemen önce en genç nesle rüşvet vereceğim ve onların işbirliğini sağlayacağım."

Sırıtişını bastırarak, "Oyuncaklar: tam anlamıyla Makyavelistsiniz," diye cevap verdi.

Jane ayrıca Claudia'ya seyahatlerini iptal ettiği için özür dilemek ve babasına, kendi deyimiyle, "zekası" için defalarca teşekkür etmek için zaman ayırmıştı. evlilik darbesi." Hugh, Dr. Robert ile konuşmuş, toplantıdan eve kırmızı bir yüz ve çeşitli malzemelerden oluşan bir kutuyla dönmüştü. O ve Hugh çocuk konusunu bir yıl kadar sonra yeniden değerlendirmeye karar vermişlerdi. Ne de olsa o da Hugh'nun tamamen kendisine ait olmasını istiyordu.

Şimdi onun çenesini kavradı ve alt dudağını okşadı. "Eğer burayı sevmiyorsan, bana söylemen yeterli."

"Bunu seveceğime eminim," diye onu temin etti. Sonra gözlerini kıstı. Hiç gergin görünmüyordu. Onun da kendisi gibi seveceğini bildiğini hissetti ve bu sadece onu daha da heyecanlandığı anlamına geliyordu.

Şüphe. Hafifçe göğsünü kelepçeledi. "Eğer onu *görebilirsem*. Ros Creag'a benzese bile onu seveceğime söz ."

"Biraz daha sert. Ama bunu nasıl sevdiğini biliyorum." Gülümseyerek ona gülümsediğinde ne kadar yürek parçalayıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunu hatırlattı. Sanki hedefiymiş gibi onun gülümsemelerini arıyordu.

Adam balayı için onu dünyanın herhangi bir yerine götürmeyi teklif etmiş olsa da, o sadece buraya gelmek istemişti. Kuşkusuz gelecekte de seyahat edeceklerdi ama İngiltere'ye bir günlük tren yolculuğu mesafesinde olmaları gerekiyordu çünkü Hugh'nun koşucularının yakında Ethan'ın izini bulacaklarından emindiler. Jane ayrıca ilkbaharda Hugh'nun yeğeninin doğumu için Beinn a'Chaorainn yakınlarında olmalarını istiyordu - Courtland orada olacak olsa bile. Hugh ailesiyle birlikte çaba gösterebilirse, o da bunu yapardı. Onun için de aynı....

"Ve burada da bazı şeyleri değiştirebiliriz," dedi Hugh kasıtlı bir yavaşlıkla. "Renk ya da-"

"Lütfen, Hugh, artık dayanamıyorum!" dedi boğuk bir kahkaha atarak. "Deniz kıyısındaki evimizi görmek istiyorum."

"Seni reddedemeyeceğimi biliyorsun." Elini tuttu ve onu yürüyüş yolunun sonundan geçirip açık alana çıkardı.

Gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi, başı dönüyordu. Gözleri yaşardığında, adam onun elini sıktı. "Bir şey söyle, genç kız."

"Sanki... bir rüya gibi." Malikâne hem güzellik hem de büyüklük açısından göz kamaştırıcıydı. Koyu krem rengi tuğladan inşa edilmişti, klasik siyah panjurları ve deniz tarafına bakan mermer balkonları vardı. Arazi pitoreskti, görkemli kayalıklara doğru iniyordu. *Ve dalgalar...* Nefesini tuttuğunda fısıldadı, "Güneşin batışını gerçekten suyun içinden görebiliyorsun."

Onun bu sözleri üzerine gururla baktı, sanki kendini bir metre boyunda hissediyordu. "Beğendiğine sevindim," dedi basitçe. "İçini görmeye hazır mısın?"

"Gün batımının geri kalanını izleyebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Onu tekrar önüne çekti, kollarını ona doladı ve çenesini başına yasladı.

Birlikte dışarı bakarlarken, "Ama ne yazık ki hiçbir iyileştirmeye ihtiyaç duymayacak gibi görünüyor," dedi.

"Oh, evet." Kıkırdadı, hâlâ nadiren görülen ama her geçen gün daha sık gelen alçak, gürleyen bir kahkaha. Kadın bunu duymaya bayılıyordu. "Benimle evlendiğine hâlâ memnun musun?"

"*Biraz*," dedi ve adam onu kollarının arasında çevirdi. "Seninle tanıştığım ilk günden beri bunu bekliyordum, bana kendi dilinde 'poppet' dediğin günden beri."

"O günü hatırlıyorum. Büyüdüğünde bir erkeği neşeli bir kovalamacaya sürükdüşündüğümü hatırlıyorum." Onu sıcak göğsüne bastırdı. "Ah, kızım," diye mırıldandı, dudaklarını kızın saçlarına bastırarak, "sadece bunun ben olacağımı bilmiyordum."

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)
[Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onaltıncı](#)
[BölümDokuzuncu](#)
[Onuncu Onbirinci](#)
[Oniki Onüçüncü](#)
[Onördüncü](#)
[Onbeşinci](#)
[On Bölüm On](#)
[YediYirmi Sekiz](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bir BölümOn](#)
[Dokuz Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[ÜçYirmi Bir Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi İki](#)
[Üç Dört Beş Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Dokuz Altı Yedi Sekiz](#)
[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)
[İki](#) .

Otuz Dört Otuz Beş
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bir Otuz Otuz
Otuz Otuz Dokuz Altı
Yedi Sekiz Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Bir İki Üç Dört Beş
Altı Yedi Sekiz Dokuz
Elli Elli Elli İki

-

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

